

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LANET ÜÇLEMESİ II

CADI AVI

Kan, ölüm, büyü... Hepsini fazlasıyla görecek fazlasıyla hissedecek ve sonun aslında yeni bir başlangıç olacağının farkına varacaklar."

DANIELLE L. JENSEN

*“Eğer pes edersem ne
olacağımı acı verecek bir
kesinlikle biliyordum.
Troller kaderlerine terk
edilecekti. Ama onları
kurtarırsam ne olacaktı?
Emin değildim. Bunun
insan hayatına karşılığı
tahmin edilemezdi. Ya
da Trollus’un şahit
olduğum iyi tarafı
muzaffer olur ve bir
ihtimal her şeyi yoluna
koyabilirdik. Tamamıyla
güvendiğim
arkadaşlarım işleri
yoluna koymaya yetecek
güce sahiptiler.”*

PLANET UÇLEMESİ

CADI AVI

*Cécile karar veriyor:
Ya kaybedecek ve tüm
krallık yok olacak ya
da hayatlar pahasına
sonuna kadar
mücadele edecek; artık
gücünün farkında.”*

DANIELLE L. JENSEN

ospendos

Lanet Üçlemesi II
Eser Adı: Cadı Avı
Orijinal Adı: Hidden Huntress

Yazar: Danielle L. Jensen
Çevirmen: Berk ÇOHADIR
Editör: Gökçe SOYSAL
Sayfa Düzenleme: Ceyda Çakıcı BAŞ
Kapak Tasarım: İlknur MUŞTU

© 2016, Danielle L. Jensen

Kayı Ajans aracılığı ile Türkçe Yayım Hakkı
©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri San. Tic. Ltd.Şti.

1 Baskı: Nisan 2017

ISBN: 978-605-9641-25-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 35244

Baskı ve Cilt:

Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık
Ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli Org. San. Böl. Depozite İş Merk.
A 6 Blok Kat: 3 No: 309 Başakşehir / İST.
Tel: 0212 671 61 51 Fax: 0212 671 61 52

Yayımlayan:

Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri
San. Tic. Ltd. Şti.

Gürselmahallesi Aytaç Caddesi İcabet sok. No: 4/ B
Gürsel Mahallesi / Kağıthane / İstanbul
Tel: (0212) 294 17 55 GSM: 0553 080 23 80
e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

LANET ÜÇLEMESİ II

CADI AVI

DANIELLE L. JENSEN

Çeviri
Berk ÇOHADIR

aspendos

Korkunç ilk taslakları, düzeltilmiş son taslakları ve aradaki çok sayıda versiyonu okuyan annem için. Her şey için teşekkürler.

Bölüm 1

Cecile

Kendimi, o istemese bile beni tutacağına güvendiğim Julian'ın kollarına bıraktığımda, salonda yankılanan sesim gittikçe azalarak duyulmaz oldu. Yanağımı yasladığım sahne zemini pürüzsüz ve serindi. Yüzlerce vücudun tıktığı bu yerde bana sağladığı rahatlığa şükrettim. Sığ nefesler almaya çalıştım, ölü taklidi yaparken burnuma gelen aşırı parfüm ve yetersiz yapılan banyo kokularına aldırmadan. Julien'in sesi benimkinin yerini aldı, yaktığı ağıt kulaklarımda ve tiyatronun içinde yankılandı. Ben ise pek dinlemiyordum, dikkatimi bir başkasının tamamen gerçek olan kederi dağıtıyordu. Şu an ulaşamaz olan birisinin.

Seyirciler bir alkış tufanı kopardı. Biri, "Bravo!" diye bağırdı. Sahneye atılan bir çiçek yanağımı sıyrıp geçerken neredeyse gülümseyecektim. Perde inip ister istemez gözlerimi açtığımda perdelerin kızıl kadifesi beni nahoş bir gerçekliğe geri çekti.

"Bu gece dikkatin dağınık gibi," dedi Julian beni kaba ayağa kaldırırken. "Ve ancak sol çizmem kadar duygusal. Onun bundan hoşlanmayacağını biliyorsun."

"Biliyorum," diye mırıldandım kostümümü düzeltirken. "Dün gece biraz geç yattım."

“Şok edici.” Julian gözlerini devirdi. “Kendini şehrin tüm zengin kadın ve erkeklerine sevdirmek yorucu iş.” Tekrar elimi tuttu ve set ekibine başıyla işaret etti. Perde tekrar yükselirken ikimiz de yüzümüze bir gülümseme yerleştirdik. Seyirciler, “Cécile! Cécile!” diye bağırıyordu. Ortaya el sallayıp eğilerek selam vermeden önce karşımdaki suratlar denizine bir öpücük yolladım. Tekrar sahnenin önüne çıkmadan diğer oyuncuların da selam vermesi için geriye çekildik. Julian kalabalığın destekleyen çığlıkları içinde diz çöktü ve eldivenli elime bir öpücük kondurdu. Ardından perde son kez indi.

Perde yere değeri değmez elini benimkinden bir hışımla çekip doğruldu. “En kötü performansında bile hâlâ senin adını haykırıyor olmaları komik,” dedi, yakışıklı yüzü öfkeyle kararmıştı. “Bana sanki senin sahne dekorlarından biriyim gibi davranıyorlar.”

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun,” dedim. “Yüzlerce hayranın var. Bütün erkekler seni kısıkanıyor, bütün kadınlar da kollarındakinin kendileri olmasını diliyorlar.”

“Basmakalıp sözlerine ihtiyacım yok.”

Omuz silkip ona arkamı döndüm ve kulise yürüdüm. Trianon’a varalı iki, Trollus’tan dramatik bir şekilde ayrılalı ise üç ay olmuştu ama iyi olduğunu düşündüğüm bir plana sahip olsam bile hâlâ Anushka’yı bulmaya yaklaşmış değildim. Julian’ın kıskançlıkları dertlerimin arasında en önemsiziydi.

Sahne arkasında alışık olduğumuz kaotik düzen sürmeye devam ediyordu. Tek fark oyunun sona ermesinin şarap tüketimini artırmış olmasıydı. Yarı çıplak koro kızları saçlarını, başlarını düzelterek Julian’ın başında duruyorlardı, iç içe geçmiş zar zor anlaşılır laflarla performansına övgüler yağıdırıyorlardı. Bundan memnundum – hak ettiği kadar ilgi görmüyordu. Beni ise görmezden geldiler, bu da iyiydi, çünkü tek istediğim bu geceki işimin bitmesiydi. Gözlerim soyunma odamda, oyuncuların arasından ilerlerken adımın seslenildiğini duyup durdum.

“Cécile!”

Yavaşça topuklarımın üzerinde döndüm ve annem odanın ortasında ilerlerken açılan kalabalığı izledim. Yanaklarımdan sertçe öptü ve bana sıkıca sarıldı. Parmakları babaannemim sakatlığını tedavi etmek için açtığı uzun ve mor yara izinin içine battı. “Kesinlikle berbat bir performanstı,” diye fısıldadı kulağıma sıcak nefesiyle. “Bu akşamki kalabalıkta zevk sahibi birinin olmamasına şükret.”

“Tabii ki yoktu,” diye geri fısıldadım. “Eğer olsaydı sahneye çıkan sen olurdun.”

“Bu kadar umursamaz olmasan minnettar kalacağım bir durum olurdu.” Kendini geri çekti. “Bu gece muhteşem değil miydi!” diye odaya seslendi. “Doğal bir yetenek. Dünyaya böyle bir ses daha gelmemiştir.”

Herkes mırıldanarak katıldı, hatta bazıları alkışladı bile. Annem gözlerinden ışıltılar saçarak baktı onlara. Yüzü mosmor olana kadar beni eleştirebilirdi ama başkasının aleyhimde tek bir kelime etmesine bile izin vermezdi.

“Hakikaten evet, aferin Cécile!” Bir adamın sesi dikkatimi çekti ve annemin arkasına baktığımda odada yürüyen Marquis’i gördüm. Düz bir adamdı, genelde annemi koluna takıyor olmasını saymazsak ancak gri renk boya kadar dikkat çekici ve akılda kalıcıydı.

Reverans yaptım. “Teşekkür ederim lordum.”

Koro kızlarını süzerken eliyle de doğrulmamı işaret etti. “Harika bir performanstı tatlım. Eğer Genevieve yanımda oturuyor olmasaydı sahnedekinin o olduğuna yemin edebilirdim.”

Annemim yüzü gerginleşti, benimki de sarardı. “Çok kıbarsınız.”

Konuşmadan birbirimize bakıp durduğumuz rahatsızlık verecek kadar uzun bir süre geçti.

“Artık gitsek iyi olur,” dedi sonunda annem sesinde kulak tırmalayan bir neşeyle. “Geç bile kaldık. Cécile, tatlım, bu gece eve gelmeyeceğim. Beni bekleme.”

Başımı evet anlamında sallayıp Marquis’in anneme arka

çıkışa kadar eşlik etmesini izledim. Adamın annemle babamın evliliğini bilip bilmediğini ve biliyorsa bile umurunda olup olmadığını merak ettim. Yıllardır annemin hamisi olmuştu ama Trianon'a gelene kadar onun varlığından bile habirim yoktu. Artık bu gerçek ailemden mi saklanmıştı yoksa ailem mi benden bu gerçeği saklamıştı, bilmiyordum. İçimi çekerek soyunma odama gidip kapıyı arkamdan sıkıca kapattım.

Aynanın karşına oturup elimdeki eldivenleri yavaşça çıkardım ve bileklerimdeki ip yaralarını kapatmak için kullandığım iki parça danteli aldım. Dövmemdeki gümüş mum ışığında parıldayınca omuzlarım düştü.

Bir insan en fazla ne kadar işkenceye dayanabilirdi? Zihnimin gerisinde düğümlenmiş bir acı artık kendine sürekli bir yer edinmişti. Hiç bitmeyen korku ve nefretle körüklenmiş bir acı. Trianon'da güvende olabilmem için Tristan'ın Trollus'ta çektiği azapların bir hatırlatıcısı.

"Cécile?"

Gelenin Sabine olduğunu fark etmeyince içgüdüsel olarak döndüm ve ip yaralarımı ellerimle örttüm. Yüzümü görünce kaşlarını çatı, kapıyı arkasından kapatıp yanıma geldi.

En eski ve en sevgili dostum Sabine, ailesinin tüm karşı çıkışlarına rağmen benimle Trianon'a gelmek konusunda ısrar etmişti. Her zaman yetenekli bir dikişçi olmuştu ve saçla makyajdan da anlıyordu. Dolayısıyla onu kostümcüm olarak işe almaları için kumpanyayı ikna etmem çok da zor olmuştu.

Ben iyileşirken ailem Oyuk'taki herkese Trianon'a gitmekten ürküp Ada'nın güney ucundaki Courville'ye kaçtığını söylemişti. Ama sırrımı Sabine'den saklamak asla bir seçenek olmamıştı. Yokluğumda yaşadıklarını göz önüne alınca onu bunca acıya sahne korkum yüzünden katlandığına inandırmak affedilemez olurdu.

"O kadar da kötü değildin," dedi elindeki bezi soğuk kreme batırıp makyajımı silmeye hazırlanırken. Altın kolyemi

boynuma taktı. “Aslında, kötü bile değildin. Sadece en iyi performanslarından biri değildi. Bu koşullarda da olması beklenemezdi zaten.”

Başımın altına onayladım. İkimiz de canımı sıkmanın annemin sözleri olmadığını biliyorduk.

“Ve Genevieve, aksini söyleyecek kadar yaşlı bir cadı.”

Görünüşe göre annemin fısıltılı eleştirileri pek de etraftan duyulmamış değildi. “Benim için en iyisini istiyor,” dedim, neden onu savunma ihtiyacı duyduğumu bilmeden. Vazgeçemediğim bir çocukluk alışkanlığıydı.

“Tabii ki öyle düşünürsün, sonuçta kızıydın, ama...” Sabine duraksadı, kahverengi gözleri aynadaki yansımamızda beninkileri aradı. “Herkes seni kıskandığını biliyor. Senin yıldızın parlarken onunki sönüyor.” Gülümsedi. “Sahnede Julian’ın aşkını senin oynaman daha iyi gözüküyor. Genevieve onun annesi olacak yaşta, seyirciler de, anlarsın ya, kör değiller.”

“Hâlâ benden daha iyi.”

Gülümsemesi yüzünden silindi. “Sadece tutkun onun başına gelenler yüzünden çalındığı için.”

Asla Tristan’ın adını söylemezdi.

“Eğer eskisi gibi şarkı söyleseydin...” Usanmışçasına nefes alıp verdi. “Bunun için çok çalıştın, Cécile ve bu işi sevdiğini de biliyorum. Bir yaratık uğruna hayatını fırlatıp atman beni sinirlendiriyor.”

Bu tartışmayı ilk yaptığımızda çok kızmıştım, dişlerimi çıkarıp pençelerimi göstererek Tristan’ı ve verdiğim kararları sonuna kadar savunmuşum. Ama zamanla olayları Sabine’nin bakış açısından görmeye başladım. Onun aklında kalanlar hep kötü kısımlardı ve her şeyi bir yana bırakıp beni esir tutanları kurtarmaya çalışmama anlam veremiyordu.

“Yardım etmeye çalıştığım sadece o değil.” Aklımdan isimler geçti. Bana güvenen yüzler belirdi. *Tristan, Marc, Victoria, Vincent...*

“Belki değil. Ama seni değiştiren o.”

Sesinin tınısı ve yüzünün hali dönüp ona bakmama neden oldu.

“Bu kadını *onlar* için kovalıyor olabilirsin ama hayatını yaşamaktan vazgeçmen *onun* yüzünden.” Sabine eğildi ve ellerimi avuçlarına aldı. “*Ona* âşık olduğun için şarkı söyleme tutkunu kaybettin ve dilerim ki...” Gözleri ellerime kenetlenmiş halde duraksadı.

Niyetinin iyi olduğunu biliyordum ama artık tercihlerimi savunmaktan bezmiştim. “Sırf sahnede daha iyi olayım diye onu sevmekten vazgeçmeyeceğim,” diye parlayıp ellerimi ellerinden çektim. Daha bir saniye geçmeden de sert çıkışımdan dolayı pişman oldum. “Özür dilerim. Sadece bu yola baş koymuş olmamı kabul etmeni dilerdim.”

“Biliyorum.” Ayağa kalktı. “Sadece mutluluğu bulman için yapabileceğim daha fazla şey olmasını dilerdim.”

Mutluluğu bulmak... Cadıyı bulmak değil. Sabine, Anushka’yı bulma planımın vazgeçilmez bir parçası olmuştu – dedikodu ve bilgi ortaya toplamakta üstüne yoktu – ama bunu yapmaktan haz almadığını da açık şekilde belirtmişti.

“Kulaklarını açık tutman benim için yeterli.” Elini yakalayıp öptüm. “Ve de beni tarz giyindirmen.”

Uzun uzun baktık, ikimiz de aramızdaki bu yeni ve ilginç uyumsuzluğun farkındaydık ve bunun olamadığı günleri özliyorduk.

“Bu gece bizimle gel,” dedi kelimeler ağzından son bir rica gibi dökülürken. “Sadece bir kerecik, trolleri unutup biz ikinci sınıf canlılarla birlikte olamaz mısın? Pigalle’ye fal baktırmaya gidiyoruz. Dansçılardan biri katılımcılardan birinden orada avucuna bakıp geleceğini gören bir kadın olduğunu duymuş.”

“Zar zor kazandığımı paramı bir dolandırıcının eline bırakacak değilim,” dedim sesimi yumuşatmaya çalışarak. “Ama eğer kızıl saçlı, mavi gözlüyse ve yaşına göre oldukça bilge görünüyorsa bana haber ver.”

Keşke bu kadar kolay olsaydı...

Herkes fuayeye geçene ya da tiyatrodan çıkana kadar soyunma odamda oyalandım. Katılımcıları eğlendirecek havada değildim ve dahası, Anushka'yı zengin bir soylunun yanında opera gecelerinde bulacağımı sanmaktan vazgeçmiştim. Ya da partilerde. Ya da özel sergilerde. Tüm bu çabalarımın bana kazandırdığı yüzlerce hayran ve erkekleri oyalamakta edindiğim nam olmuştu. Yeni bir taktiğe ihtiyacım vardı, hem de hemen.

Pelerinimin kukuletasını başıma geçirip tiyatronun arka girişine doğrulan merdivenlerden acele acele indim.

“Yeterince beklettin.”

Chris gölgelerin arasından belirirken gülümsedim. Üzerinde iş kıyafetleri vardı, çizmeleri çamur ve gübreye kaplıydı. “Oyalanmak yasaktır,” dedim kimsenin dikkate almadığı tabelayı göstererek.

“Oyalanmıyordum, bekliyordum,” diye terslendi.

“Bütün aylaklar öyle der.” Basamaklardan aşağı atlayıp yanına indim. “Elinde bir şey var mı?” Sabine onu peşine yolladığım kadınların geçmişlerini araştırmakla meşgulken Chris de Kral Naibi'nin cadı avcılarından biriymişçesine azimle büyüyle alakalı fısıltıların peşindeydi.

Başıyla onayladı. Gölgelere doğru bir adım atıp elindeki boynunda örülmüş otlardan bir kolye olan kıvrımlı heykeli uzattı. “Dur tahmin edeyim,” dedim. “Doğurganlık muskası.”

“Yastığımızın altına koy ve bana boy boy erkek çocuk ver,” dedi, sesindeki tını Trianon'a ilk geldiğimizde var olan beklentili halden çok, buruk bir hal almıştı.

Biraz inceleyip kafamı salladım. “Başka bir şey?”

Bana dallardan örülmüş bir bilezik uzattı. “Kadın buna cadı bitiren dedi. Üvez ağacından yapılmış. Eğer takarsan bir cadı senin üzerine büyü yollayamazmış.”

Garip şeye bakıp somurttum, sonra da onu cebime attım. Ne kadar saçma. “Sana ne kadara mal oldu?”

Bana tutarı söyledi. Cebimden paraları çıkarırken irkil-

dim. Şimdiye kadarki maaşlarımın yarısından fazlasını bu tarz iksir ve incik boncuklara harcamıştım ve henüz garip ıvır zıvırlardan oluşan bir koleksiyondan başka elime geçen olmamıştı. Keşfettiğimiz birkaç gerçek cadı, kızıl saçlı cadı ve lanetler hakkında bir şey bilmiyordu ve hiçbirisi bana büyü dersleri vermeyi kabul etmemişti.

“Sen yeni bir şey buldun mu?” diye sordu.

Kafamı salladım. “Ona uzaktan yakından benzeyen kimse yok. Bilinmeyen ya da kuşkulu bir geçmişe sahip kimse yok. Açıklanamaz bir şekilde beş yüz yıldır sosyetenin içinde yaşayan kimse de yok.”

Chris iç çekti. “Seni eve bırakayım.”

Sokağı aydınlatan gaz lambalarının altın parıltısından karanlığa gire çıka yolumuza devam ettik. Annemin konağına çıkan caddenin önüne geldiğimizde ise durdum. Biraz değişikliğe ihtiyacım vardı. “Hadi Papağan’a gidip Fred orada mı diye bakalım.”

Chris şaşırmış gibi göründü ama birlikte abimin en sevdiği mekâna doğru ilerlerken itiraz etmedi. Dışarıda kavg edenlerin etrafından dolanıp kalabalık barın içine girdik. Neredeyse ortamdaki herkes bir tür askerdı – benim gibi saray sanatçılarının bulunduğu bir mekân değildi – ama herkes Frédéric de Troyes’in küçük kız kardeşi olduğumu biliyordu ve burada kimse canımı sıkımadı.

“Cécile! Christophe!” diye bağırdı Fred bizi görünce. Kolunu doladığı barmen kızı bize bira ısmarlayana ve sürahileri elimize tutuşturana dek bıraktı. Kıza anlatmakta olduğu hikâyeye devam etti, bitirince de gözlerini bana tekrar dikti.

“İşletmeci beni kovmadan seni işinin başına geri yollasam iyi olacak,” dedi kıza, içki servisine devam etmeye dönmesini bekledikten sonra da ekledi, “Berbat görünüyorsun Cécile. Şu an *evde*, yatakta olmalısın.”

Yüzümü ekşittim, *ev* diyerek annemin konağından değil, Oyuk’tan bahsettiğini biliyordum. Abim Sabine’den daha da beterdi, çünkü sadece Anushka’nın peşinde olmama değil,

Trianon'da bulunmama da sert bir şekilde karşıydı. "Başlama."

İçkisini bar tezgâhına sertçe vurup bana sürtünerek geçen bir grup adama sert sert baktı. Hareketlerinden okunan gerginlik olay çıkartmak için sebep aradığını söylüyordu. Herhangi bir neden. Bu aralar her şeye sinirliydi. Anneme, bana, dünyaya.

"Nasıl olsa konuştuğum tek bir sözü bile dinlemeyeceksin," diye homurdandı. "O yüzden gidip bildiğini okusan da olur."

Chris dirseğimden tutup beni arkadaki masalardan birine doğru sürükledi. "Fred sadece seni korumak istiyor Cécile," dedi. "Olanlar için kendini suçluyor. Senin yanında olamadığı için."

"Biliyorum." Hikâyemi ilk duyduğunda tepkisi Trollus ve içinde yaşayan herkesi yakıp kül edeceğine dair yemin etmek olmuştu ve benim tam tersini planladığımı öğrendiğinde aramızda çıkan tartışma büyük ihtimalle üç çiftlik öteden bile duyulmuştu. Kararımı duyduğunda sadece karşı çıkmakla kalmamış, anlamamıştı da. Bu da Fred'i sinirlendirdi. Gerçi bu aralar onu sinirlendirmek için pek fazla bir şey yapmaya gerek yoktu ve bu durumun trollerle alakası olmadığını biliyordum. Ben ortadan kaybolmadan çok önce bir şeyler olmuştu. O Trianon'a ilk geldiğinde gerçekleşen şeyler. Annemizle alakalı bir şeyler. Ondan nefret ederdi ve Trianon'a gelip annemin yanında yaşayıp çalışmaya başlayınca beni bir hain olarak gördüğünü düşünüyordum."

Yapış yapış masada oturup abim ve dünya hakkında aklımda ne varsa silmesini dileyerek biramı içmeye devam ettim.

"Yavaş ol," dedi Chris, kendi içkisini daha ölçülü bir hızla içerek. "Anladığım kadarıyla bir şeyler olmuş çünkü bu abinin alışıldık huysuzluklarından biri değil."

"Hayır." Kızlardan birine içkimi tazelemesi için işaret ettim. "Hiçbir şey olmadı, sorun da burada zaten." Birkaç bü-

yük yudum aldım. “Anushka’yı bulmak için hiçbir ilerleme kaydetmediğim bir gün daha. Ben sahnede hayranlarıma şarkılar söylerken Tristan’ın kim bilir ne acılar çektiği bir gün daha. Bundan nefret ediyorum.”

“Trianon’da kalmaya gücünün yetmesi için tek yol bu. Ayrıca, sahneye çıkmaktan hoşlandığını sanıyordum.”

Gözlerimi sıkıca yumdum ve başımla onayladım. “Ama almamalıyım.”

“Cécile.” Chris masanın diğer tarafından uzanıp bardağı tutmaya çalıştı ama elinden kurtarıp kafama diktim. Yüzünü ekşitti. “Senden kendi uğruna aldığın her nefesi eziyete dönüştürmeni istemediğini biliyorsun.”

“Sen nereden bileceksin ki?” diye sordum cebimden yeni bir bira için paraları çıkarırken.

“Her şeyi denedik,” dedi taktiğini değiştirerek. “İki aydır olabileceğini düşündüğün her yere baktın ama izine rastlayamadın. Sabine ile birlikte geçmişini araştırdığınız listeler dolusu kadın var, elinize dedikodudan başka bir şey geçmedi. Gerçek ya da sahte kaç tane cadıyla konuştuğumuzun hesabını bile tutamadım. Hiçbiri bize yardım etmedi.”

“Çoğu edemez.” İyileşme sürecimde, babaannemi büyü hakkında bildiği her şeyi öğretmesi için sıkıştırmıştım. Bana elementleri dengelemeyi, bazı bitkilerin sahip olduğu etkileri ve büyüleri gündeğümü, günbatımı, dolunay ve tutulmalar gibi zamanlarda yaparak topraktan alınan gücü artırmayı öğretmişti. Çok fazla şey bilmiyordu – ve bildiklerinin çoğu sakatlıkları gidermek ve hastalıkları iyileştirmek üzerineydi, ama büyüü gördüğüm zaman anlayabilecek kadar birikim kazanmıştım.

“Demek istediğim şey,” diye devam etti Chris, “belki de yeterince emek sarf etmişsindir. Belki hayatına devam etmenin zamanı gelmiştir.”

Yüzümdeki öfkeyi saklamaya gerek duymayarak elimdeki bardağı masaya çarptım. Bunu Sabine’den beklerdim ama Chris’ten değil. Sabine için yaşananlar hâlâ yarı yarıya peri

masalından ibaretti ama Chris, Trollus'ta bulunmuştu. Nelerin söz konusu olduğunu biliyordu. "Bana gerçekten vazgeçmemi mi tavsiye ediyorsun?"

"Bilmiyorum." Bakışlarını kaçırdı. "Senden laneti bozmanı bile istemiyor. Belki de avının peşini bıraksan herkes için daha iyi olacak."

"İnsanlar için daha iyi olacak demek istedin herhalde," diye çıktım, kelimelerim birbirine karışıyordu. "Nasıl bu kadar bencil olabilirsin?"

Chris kıpkırmızı oldu. Elleriyle masanın kenarlarını sıkı sıkı kavrayıp bana doğru eğildi. "Bencil görmek istiyorsan, git de aynaya bak. Bir aşk mevzusu uğruna bütün dünyayı köleliğe itmeye niyetlenen ben değilim!" Müşteri kalabalığının arasından hızla ilerleyip gözden kayboldu.

Dökülüp elbisemin kollarına bulaşmış bira ve şarabın ıslaklığına aldırmadan elimdeki boş bardağa bakakaldım. Chris haklı mıydı? Gerçekten bencillik mi yapıyordum? İki ay önce Anushka'yı avlayıp öldürerek laneti kaldırmak amacıyla Trianon'a doğru yola çıkmıştım. Aklımda doğru olanı yaptığımı dair hiç şüphe yoktu ve bu su götürmez bir gerçektir.

Yoksa değil miydi?

Tristan'ın özgür kalmasını istiyordum, bildiğim buydu. Ve arkadaşlarımın da. Marc, ikizler, Pierre ve Düşes Sylvie. Zoé ve Élise. Aslında tüm yarım-kanların. Onların lanetten kurtulmasını istiyordum. Ama ya diğerleri? Angoulême, Kral Thibault ve özellikle de Tristan'ın şeytani erkek kardeşi hakkında düşününce soğuk soğuk terledim. Onların sonsuza kadar hapis kalmasına göz yumabilirdim.

Ama sorun da buydu. Eğer birini serbest bırakırsam, hepsini serbest bırakmış olurum, bütün sorumluluk da bana kalırdı. Fakat hiçbir şey yapmamanın da sorumluluğu vardı.

Göğsüme bir ağrı girince bardağımı masaya bıraktım. Onu özlemiştim. Sadece kalben değil, bir müttefik olarak da. Müthiş ve tutarlı zekâsının işleyişini görmeyi özlemiştim –

aklına hayrandım. Sahip olduğu, sorunların tabiatını görme yeteneğinin bende de olması için neler vermezdim.

Etrafıma bakarken oda dönmeye başladı ve midem bulandı. Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes çektim ama buna pişman oldum. Bayat bira ve ter kokusu burun deliklerime saldırınca öğürdüm. “Lanet olası yer ve gök.” Ayaklarımın üstünde zorlukla durarak gözüm çıkışa ve temiz havaya sabitlenmiş halde içeride eğlenenlerin arasından geçmeye başladım.

Başaramayacaktım.

Etrafımdakilerin şikâyetlerine kulak asmadan ite kaka ilerlemeye devam ettim. Çıkışa varınca kapıyı itip temiz havaya çıktım. Sonra da dizlerimin üzerine çöküp içtiğim üç bardak birayı kaldırımın kenarına kustum.

“İtiraf etmeliyim,” dedi arkamdan bir ses. “Bu sizi içinde görmeyi umduğum hallerden biri değildi.”

Ağzımı koluma silip omzumun üzerinden arkaya baktım. Kukuletası yüzünü gölgeleyen pelerinli bir adam benden birkaç adım geride duruyordu. “Ne istiyorsun?”

“Sadece bir mesaj iletmek.” Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. “Prenses Hazretleri Cécile de Montigny’e.”

Bölüm 2

Cécile

Yalpalayarak ayaklarımın üzerinde doğruldum, elbisemin kolları destek için tutunduğum tuğla duvara takıldı. “Kimsin sen?”

“Bir elçi.”

“Seni kim yolladı?” diye sordum, gerçi cevabı şimdiden biliyordum.

“Majesteleri Kral Thibault.” Adam başını eğerek selam verdi. “Yanında olmayan gelinine sınırsız ve sevgi dolu selamlarını yolluyor. Trollus ani ayrılışımdan beri eskisi gibi olmadı.”

“Buraya beni öldüremeye mi geldin?” *Hesaplaşma ânı gelmiş miydi?*

Elçi güldü. “Sizi öldürmek mi? Kesinlikle hayır. Eğer buraya sizi öldürmek için gelseydim, çoktan ölmüş olurdunuz. Önüne geçilemez şeyleri erteleyen biri değilim.”

“Öyleyse neden geldin?” diye sordum, hiç de ikna olmuş değildim. “Ve nasıl oluyor da onlar hakkında konuşmayı becerebiliyorsun?”

“Majesteleri istiyor ki...” demeye başlamışken Chris mekânın kapısından fırlayıp çıktı. “Cécile” diye seslendi. Pabrik içinde etrafına bakınıyordu. Gözleri bana ve elçiye kenetlendi. “Hey!” diye bağırdı. “Onu rahat bırak!”

Bize doğru koşmaya başladı ama elimi kaldırıp onu durdurdum. “Kral’ın yolladığı bir elçi.”

Chris’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Kral ne istiyormuş?”

Elçi, Chris’i ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi süzdü. Chris’in varlığını yadırgamaması beni germiştir. Çünkü bu, arkadaşımın kim olduğunu bildiği anlamına geliyordu. “Majesteleri, Cécile ile görüşmek istiyor.”

“Hayır!” diye çıkıştı Chris. Neredeyse benim sorumu duyulmaz hale getirerek. “Ne zaman?”

Elçi gülümsedi. “Bu akşam.”

“Hayatta olmaz,” dedi Chris. “Trollus’a geri dönmene kesinlikle izin vermiyorum.”

“Sadece Nehir Yolu’nun ağzına kadar geleceksiniz,” diye açıkladı elçi. “Trollus’un kapıları insanlara hâlâ kapalı.”

Bunu biliyorduk. Chris’in babası, Jérôme, hâlâ yeminlerle bağlı ve Trollus hakkında konuşamıyor olmasına rağmen, artık ticaretin nehrin ağzında ve sadece Kral’ın vekilleri aracılığıyla yapıldığını bize anlatmanın bir yolunu bulmuştu. Bu değişiklik şehrin içinde neler olduğuna dair haberler almamızı sağlayan tek kaynağı da yok etmişti.

Chris kafasını salladı. “Yine de çok yakın.”

“Bu senin kararın değil,” dedim. Düşünceler kafama üşüşüyordu. Kral ne istiyordu? Tristan da orada olur muydu? Onu da görebilir miydim? Bu ihtimal bile kararımı vermeme kâfi geldi. “Geleceğim.”

“Gidemezsin,” diye tısladı Chris. “Tristan asla geri dönmemen için seni uyardı. Seni öldürecekler!”

Yavaşça kafamı salladım. “Hayır. Eğer Kral ölmemi isteseydi, çoktan ölmüştüm. Başka bir şey istiyor.” Tam olarak ne istediğini bildiğime dair bahse girmeye hazırdım.

Elçi bize şehirden çıkana kadar eşlik etti. Şehir dışında ağaçlara bağlanmış atlar bekliyordu. Gecenin bu saati olmasına rağmen kapı muhafızları sorgulamadan bize yol verdi.

Ceplerinin Trollus'un derinliklerinden çıkarılan altınla dolduğuna şüphe yoktu.

Kara bulutların arasından kendini zaman zaman gösteren ayın ışığı altında sabit bir hızla ilerledik. Büyü yapmak için iyi bir geceydi, gökteki gümüş yuvarlak bir cadının kullanabileceği gücü artırıyordu. Yine de bu, trollere karşı işime yarayacak bir şey değildi.

Gecenin en karanlık saatinde ağaçlıkların arasından çıktık. Düşen kayalar boyunca uzanan köprü görüş alanımıza girmişti. Atlarımızdan inip yavaşça su kenarına inerken elçi bize eşlik etmeyi bıraktı.

"Sence ne istiyorlar?" diye sordu Chris sessizce. Kayalara tırmanmaya çalışırken kolumdan tutup bana destek oluyordu. Su seviyesi, gelgit yüzünden çekilmesine rağmen, kayalarla dalgalar arasında sadece birkaç adım mesafe bırakacak kadar yüksekti. Ağır bir lağım kokusu geliyordu. Şehir, pisliklerini sadece gelgitin en yüksekte olduğu, suyun temizleyeceği zamanlarda bırakıyordu.

"Sanırım özgür kalmak istiyorlar." İlerideki asılı kayanın altından sular köpürüyordu. Nehrin kumları yarararak okyanusla buluştuğu noktaydı burası. Asılı kayanın altında ise Trollus'un girişi bulunmaktaydı. Girişin ilerisinde havada süzülen bir ışık topu beklemekteydi. Diyarlar arası bir geçiş kapısında olduğumuzun anımsatıcısıydı bu. Gerçeklik ve hayaller arasındaki ayrım noktası. Bir rüya, ya da içeride kimin beklediğine bağlı, bir kâbus. Meşalemi kuma batırdım ve Chris'e de aynısını yapmasını işaret ettim. Tedbirli bir şekilde yaklaştık.

Yolun ortasında bir trol çocuğu bağdaş kurup oturmuştu. Biz yaklaşınca kafasını kaldırıp baktı. Yüzü Tristan'ın gençliğini anımsatıyordu. Dudaklarındaki sinsî ifade dışında. Bu özelliği bana üvey ablası Lessa'yı hatırlatırdı. Melek yüzlü bir canavar.

"İyi akşamlar, majesteleri," dedim elimden geldiğince ba-

riyere uzak durarak. Reverans yaptım. “Eğil,” diye fısıldadı.

Prens Roland de Montigny çenesini dikti ve birer böcek-mişiz gibi bizi süzdü. “İyi akşamlar, Cécile.”

Roland neden buradaydı? Kral nerede?

“Seni oradan görmek zor, öyle karanlıkların içinde durur-ken,” dedi. “Yakına gel.”

Kurumuş dudaklarımı yaladım. Bariyerin onu hapis tut-masına rağmen neredeyse canımı alan bu canavarın daha ya-kınına gitmek istemiyordum. Roland ayağa kalktı. “Yakına gel,” dedi. “Seni görmek istiyorum.”

“Burada kal,” diye Chris’e mırıldandım. İçgüdülerime karşı koyarak bariyere doğru yürüdüm. Kalbim hızlı hızlı atıyor, sırtımdan terler boşanıyordu. Sadece bir çocuktu ama beni çok türkütüyordu. Kral’dan ya da Angoulême’den bile daha fazla hem de, çünkü en azından onların aklı başındaydı. Her ne kadar sakın ve medeni gözükmeye çalışsa bile, kar-şında duran şey bunlardan ikisi de değildi. Deliydi, tahmin edilmezdi, güvenilmezdi ve çok, ama çok tehlikeliydi.

“Daha yakına,” diye şakıdı. “Daha yakına.”

Çizmelerim yere sürte sürte, azar azar yaklaştım. Bariye-rin tam olarak nerede başladığından emin değildim. Aniden havanın yoğunlaştığını fark edince bir adım geri çekildim. Kalbim ağzıma gelmişti. Vücudu, avını kaçırmış bir yılan gibi saldırı pozisyonundan çıktı. O gün Dregs’de başladığı işi bi-tirmek için yaklaşmamı istemişti.

Elimi kaldırdım. “Oradan olabildiğince iyi görebiliyor-sun.”

Roland elimi ve sözlerimi umursamadı. Sırtınca küçük, düz ve beyaz dişleri ortaya çıktı. “Korktun mu?”

Dehşete düşmüştüm.

“Abin nerede?” diye sordum. “Tristan nerede?”

Roland daha da sırttı. “Onun için hapishanede özel bir çukur kazdılar.” Kıkırdadı. Tiz ve çocuksu ses tonu korkunç-tu. “Artık pek fazla dışarı çıkmıyor.”

Elleriyle ağzını kapattı. Görünüşe göre şakası çok hoşuna

gitmişti. Kıkırdaması kahkahalara dönüşerek tünelin içinde yankılandı. Bir adım gerileyince konuşmamız sırasında yaklaşan Chris'e neredeyse çarpacak gibi oldum. Yüzünün rengi atmıştı. Daha önce Roland'dan bahsetmiş olsam bile hiçbir şey onu bu yaratıkla karşılaşmaya hazırlayamazdı.

Tekrar Roland'a döndüm. "Abin ve taht vârisinin hapiste olmasını eğlendirici mi buluyorsun?"

Çocuk gülmeyi kesti. "Tristan artık vâris değil. Vâris benim."

Kafamı salladım. Dediklerini inkâr etmekten çok, bir gün krallığın başına karşıdaki bu yaratığın geçeceğini düşünmekten vermiştim bu tepkiyi. Hareketim onu kızdırdı.

"Kral ben olacağım!" diye bağırdı ve üzerime fırladı. Geriye doğru sıçradım. Topuklarım elbiseme takılınca yere kapaklandım. Chris kolumdan tutup beni güvenli bir mesafeye çekti. Roland sürekli bariyere saldırıyordu, yumrukları durmadan yırtılıp kanıyor, ardından bir anda iyileşiyordu. Sıçrayan kanı, etrafını sarmalayan ve onu hapseden büyüğü gözle görünür hale getiriyordu. Lanete karşı bütün gücüyle savaşırken, kayaların gümbürtüsü çığlıklarını bastırıyordu. Ama yüzündeki vahşi öfkeye tanık olmaktan bizi koruyacak bir şey yoktu. Aklı başındalık adına hiçbir şey barındırmayan bir ifade.

"Cennet bize yardım etsin," diye fısıldadı Chris. Olanları izlerken ellerimiz birbirine kenetlenmişti.

Darbeler durdu. Roland'ın yüzü tekrar normale döndü. Arkasından gelen trol ışığına doğru eğildi. "Baba."

Kral görüş alanımıza girdi. "Çok gürültü çıkarıyorsun, evlat."

Roland somurttu. "Benim değil Tristan'ın vâris olduğunu söyledi."

"Öyle mi dedi?" Kral kanla kaplanmış bariyerin diğer tarafından bana doğru baktı. "İnsanlar yalancıdır, Roland. Bunu biliyorsun. Şimdi şehre geri dön. Dük seni bekliyor."

Kaçamak bir cevap vermişti. Belki de Tristan için hâlâ umut vardı.

Roland bana son bir zafer kazanmış gibi bakış attıktan sonra karanlığın içine hızla ilerledi.

“Ne istiyorsun?” diye sordum ayağa doğrulurken. “Neden beni buraya getirttin?”

“Oh, sanırım neden olduğunu biliyorsun,” diye cevap verdi Kral. Cebinden çıkardığı mendille bariyerdeki kanları silmeye başladı. Bizi ilgiyle izliyordu, ama bir şey demiyordu. Daha fazla dayanamayana kadar bakışlarına karşılık vermeyi sürdürdüm. “Tristan nerede? Onu görmek istiyorum.”

Kendi kendine güldü. “Senden iyi politikacı olmaz, Cécile. Arzuların hakkında fazla dürüstsün.”

“Hani tüm insanlar yalancıydı?”

Omuz silkti. “Doğru, ama senin kalbin temiz, kendi adına söyleyemeyeceğim bir şey bu. Ya da diğer troller adına. Hakikaten.” Işık küresi tüneli gündüze çevirene kadar parlaklaştı. “Kişi, elde edemeyeceği şeyi ister. Eğer yalan söyleyemiyorsa, aldatma kabiliyetinin değeri artar. Saygı duyulacak bir şey. Ama felsefeyi başka zamana bıraksak iyi olur. Ben, senin istediğin şeye sahibim; ve sana gelince, canım, benim istediğim şeyi gerçekleştirebileceğine inanıyorum. Teklif ettiğim bir değiş tokuş.

Hızlıca kafamı salladım. “Bu kadar basit olacağını sanacak kadar ahmak değilim, Thibault. Ne de bir can uğruna seni dünyaya salacak kadar bencilim.”

Bu bir yalandı. Bu seçeneği aklımdan geçirmediğim an yoktu.

Kral kafasını eğip yavaşça onayladı. “Söyle bana Cécile, özgür kalmam hakkında tam olarak ne seni bu kadar ürkütüyor?”

“Her şey.” Sesim tiz ve garip çıkmıştı. “Sen canı, kalpsiz bir despotsun. Nasıl hükmettiğini gördüm, kanunların hakkında her şeyi biliyorum. Eğer seni özgür bırakırsam hepimizi kılıçtan geçirtirsin.”

“Saçmalama,” diye araya girdi Kral. “İnsanoğlunu yok etmek, istediğim son şey. Türünüze *ihtiyacım* var. Sabanı alıp tarlamı sürenin Dük Angoulême olmasını mı bekliyorsun? Ya da kaldırım taşı döşeyenin değerli dostun Courville Kontu Marc olmasını?” Korkularım delilikten ibaretmiş gibi bana el salladı. “Orada durup bana Trianon Kral Naibi’nin kanunları yokmuş ya da onun aristokrasinin halk tabakasına tavrı bizimkinden farklıymış gibi yapma.

Parmağıyla beni gösterdi. “Bana despot diyorsun. Ama Trollus’ta aç gezen ya da başını sokacak bir çatısı olmayan yoktur diyebilirim. Hepsî eğitilmiş ve iş sahibi. Sizin naibiniz aynısını iddia edebilir mi?”

Dudaklarımı ısırđım. “Peki ya özgürlük? Kral Naibi, Ada’da köleliğe izin vermiyor.”

Kral alaycı bir ifade takındı. “Neden gidip Pigalle civarında açlıktan ölenlere özgürlüklerinin kaç para ettiğini sormuyorsun? Ya da taşra yolu hendeklerinde soğuktan donanlara?” Elini bariyerin üzerine koydu. “Bir aristokrasiyi diğeriyle değiştiriyor olacaksın. Baban gibiler hâlâ domuz yetiştirip pazarda satıyor olacak. Annen hâlâ parası bilet almaya yetenlere sahneden şarkı söylüyor olacak. Çoğu için, hayatlarında az şey değişecek.” Derince iç çekti. “Dayanağı olmayan korkuların yüzünden neleri feda etmeye hazırsın?”

“Onu dinleme,” dedi Chris arkamdan. “Sadece kendi çıkarları için hareket ediyor.”

“Sanki sen etmiyorsun, Cristophe Girard?” Kral Chris ile konuşuyordu ama bakışları hâlâ benim üzerimdeydi. Tepki mi ölçüyordu. “Sakın bana...” diye devam etti, “Cécile ve oğlumun ayrı kalmasının sana nasıl yararlar sağlayacağını ölçüp biçmediğini söyleme.”

“Tristan’ın serbest kalması dertlerimin basiti,” diye çıkıştı Chris. Artık konuştuklarını duymuyordum bile. Korkularım yersiz miydi? Gözlerimi kapatıp Tristan’ın bana gösterdiği resimleri hatırladım. Geçmişte Trol hâkimiyeti altındaki insanların hayatlarını gösteren resimleri. Düşüş’ten sonra kur-

tuluş için yalvaran insanları ve yaşanan iğrençlikleri gösteren resimleri. Kral Thibault yönetimi altında da aynısı mı olurdu? Daha iyisi mi? Daha kötüsü mü? Dişlerimi siktim.

Ama bir sonraki lafı her şeyi değiştirdi.

“Krallığımı geri kazanmak için savaş açmaya niyetim yok,” dedi Kral. “Ada’nın yönetimi bana barışçıl bir şekilde devredilecek.”

Ağzım açık kaldı. “Nasıl böyle bir şey iddia edebilirsin?”

Hafifçe kafasını salladı. “Orasını ben bilirim. Planlarıma karışılmasından hoşlanmam. Aksi takdirde,” diye ekledi, “türünüze karşı şiddet uygulamam gerek bir durum ortaya çıkar. Bu da kaçındığım bir şey. Yeterince kan döktüğünü gördüm ve artık bundan usandım.”

Söyleyeceğini tahmin ettiğim onca şeyin arasında bu yoktu. Ağzından yalan söz çıkaramayan birinden gelen barışçıl bir çözüm teklifi. Yine de kendimi ona inanmıyorken buldum. Ancak aklında olanların ne olduğunu keşfetmemek ahmaklık olurdu.

“Anushka’yı arıyorum,” dedim ansızın.

Kral başıyla onayladı. “Öyleyse söyle bana, Cécile, son beş yüz yıldır onu arayan binlerce adam ve kadının kullandığından farklı nasıl bir yöntemle onu arıyorsun? Her dedikodunun peşine düşmediğimizi, her sureti araştırmadığımızı, en gizli topluluklara bile sızmadığımızı mı düşünüyorsun? Doğum kayıtlarını araştırmadığımızı ya da geçmişini belirsiz her kadının çocukluk yıllarına şahitlik etmiş birini bulmadığımızı mı düşünüyorsun?”

Bir şeyler söyleyecek gibi oldum, ardından vazgeçtim.

“Sen emsalsizsin, kızım, arayışın da emsalsiz olmalı,” dedi alçak sesle.

Büyü demek istiyordu. Büyük ihtimalle Troller, Anushka’dan bana dek başka cadı görmemişlerdi; ve eğer gördülerse bile, benim kadar adanmış değildi.

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum,” dedim, sesimdeki hoşnutsuzluğu saklamaya uğraşmayarak. “Ve kimse de bana öğ-

retmeyecek.” Bütün büyü kitaplarını Trollus’ta bırakmışım ve hatırlayabildiğim bir avuç büyü de arayışında yarar sağlamamıştı. Eskiye göre daha çok şey biliyordum, yine de bu yeterince şey bildiğim anlamına gelmiyordu.

Kral ceketinin cebine doğru uzandı. Çıkardığı kitabın cildini gördüğümde kalbim duracak gibi oldu. Anuska’nın büyü kitabı. Kitabı bariyerden uzattığında hevesle almaya yeltendim. Ama tam uzandığımda geri çekti. “Önce söz vermeni istiyorum.”

Yüzüme küçük bir gülümseme yerleşti. “Onun büyüünü size karşı kullanacağımdan mı korkuyorsun?”

Elindeki kanlı mendilini havada salladı. “Sanırım bunun için gerekli bileşenlerden birine sahip değilsin. Hayır, sana bu uğursuz kitabı vermeden önce, Anushka’yı yakalamak için kullanacağına dair söz vermeni istiyorum. Onu bulmak için elinden geleni yapacağına ve onu buraya, bana getireceğine dair söz ver.”

“Cécile, yapma!” diye bağırdı Chris. “Eğer ona söz verirsen kaderin bağlanır.”

“Tristan’ı görene kadar sana söz falan vermiyorum,” dedim.

“İlerleme kaydettiğinde onu göreceksin.”

“Eğer onu hemen şimdi görmezsem arayışından vazgeçerim,” dedim, çenemi meydan okurcasına kaldırarak. Bu elimdeki tek şans olabilirdi ve mücadele etmeden vazgeçmeye niyetim yoktu.

“Mantıklı olacağını ummuştum,” dedi Kral iç geçirerek. “İyi öyleyse. Getirin onu!” diye tünele doğru bağırdı. Çok geçmeden taşlara sürtünen çizme sesleriyle birlikte ağır bir şeyin yerlerde sürüklenişini de duyabiliyordum.

Chris kolumu kavradı. “Güçlü ol. Bu kolay olmayacak.”

Sanki bilmiyormuşum gibi. Aylar boyunca babasının emriyle hapsedilen Tristan’ın acılarını hissetmişim. Hayal etmesi kolay olsa da, gücünün nasıl çekildiğine parmak eklemelerimdeki gümüş izlerin donuklaşmasıyla şahit olmuşum.

Ama bunların hiçbirini beni, gardiyanların ayakları çıplak ve üstsüz Tristan'ı sürükleyip babasının ayaklarının dibine fırlatmasını görmeye hazırlamamıştı.

Pislik ve kanla kaplı, zayıf düşmüş vücuduna bakarken ağzımdan bir inleme çıktı. Üç çift kelepçe, et ve kemiğini delen demir kazıkları yerinde tutmak için kollarına bağlanmıştı. Metalin etrafını saran kanlar, kızıl damlalar olarak ayaklarının dibindeki kumlara damlıyordu. Kral eğilip kafasındaki kukuletayı çekti. Tristan bariyere dayanmış halde kıpırdaman durdu. Denizden gelen esinti beni geçip yağlı saçları arasında dolandı. Yavaşça yüzünü kaldırıp bana baktı. “Cécile,” dedi çatallanmış sesiyle. “Sana asla geri dönmeme-ni söylemiştim.”

Bölüm 3

Cécile

Bariyerin ötesine fırlamama engel olan tek şey Chris'in kolumdan sıkı sıkı tutmasıydı. "Lanet olsun sana," diye bağırdım Kral'a. "Kim öz oğluna bunu yapar? Nasıl bunu yapıp da hayatına devam edebiliyorsun?"

Peki Tristan'ın bu duruma düşmesinin sorumlusu ve bu konuda hiçbir şey yapmayan ben nasıl devam edebiliyordum?

"Hayatta kalmasına katlandığım için şanslı," dedi Kral sakince. "Tristan en yüksek derecede ihanetten suçlu. Babasına ve kralına karşı komplo kurdu. Birçok ölümüne sebep olan bir isyan başlattı. Bana karşı az daha ölümüne neden olan bir düelloya girdi."

"Ona seçim şansını tanımadın," diye cevap verdim acı dolu sesimle.

Kral yavaşça başını salladı. "Her zaman seçim yapma şansı vardı. Seni seçti. Şimdi sonuçlarına katlanmalı."

Tristan yavaşça dizlerinin üzerinde doğruldu. Gözlerinde hâlâ parıltılı olduğunu görmek içimi rahatlatmıştı. Hâlâ pes etmemişti. En azından şimdilik. "Cécile, onu dinleme." Sesi fazla konuşmamaktan boğukça çıkıyordu. Ya da fazla haykırmaktan. "Hemen gitmelisin."

“Seni bu halde bırakamam,” dedim.

Tristan yüzünü ekşitti. “Christophe, onu buradan uzaklaştır. Uzaklaşın. Onu güvende tutacağına söz verdin, burası güvenli değil.”

“Haklı.” Chris kollarımdan tutup beni geriye çekmeye başladı. Topuklarımı taşlara ve kumlara saplayıp ona karşı koymaya çalıştım ama benden güçlüydü.

“Bırak beni,” diye bağırdım.

Tristan’ın konsantre olurken yüzü gerildi. “Bana söz verdin Christophe,” dedi. “Sözünü tutmanı beklerim.”

“Lanet olası trol,” diye mırıldandı Chris. Tüm debelenmelerime rağmen beni sırtına alıp sahile doğru ilerlemeye başladı.

“Beni yere bırak,” diye emrettim. Tristan’ı bir kez terk etmişim, bunu bir kez daha yapacak değildim. Dişlerimi birbirine kenetleyip toprağın gücünü çağırdım. Gücü içimin derinliklerine kadar çektim. “Dur.”

Meşalelerin alevi okyanustan esen rüzgârla parladı ve yön değiştirdi. Dalgalar kabarıırken, nehir yön değiştirdi. Chris’in çizmelerinin dibinde sular birikmeye başladı. Dolunay bana büyü konusunda Tristan ile denkleşecek kadar güç vermişti. Ve bu gücü kullanmakta kararlıydım.

Chris dondu.

“Karışmayacaksın,” dedim.

“Christophe!” diye bağırdı Tristan. “Cécile’yi buradan götür.”

Chris inleyerek kafasını kavradı. Beni su birikintisine düşürdü.

“Aklını kaçtıracaksınız,” dedi Kral. Ayağa kalktığımda, olup biteni ilgiyle izlediğini gördüm.

Chris dizlerinin üzerine düştü. Suyun altındaki kayalara sıkı sıkı tutundu. “Lütfen,” diye inledi. “Canım yanıyor.”

İrademi gevşettim. Haklılığımı ispatlamak için arkadaşımın acı çekmesine izin verecek değildim. “Tristan, ona yap-

tığın şey her neyse, artık dur,” dedim. “Benim adıma karar vermeye hakkın yok.”

Bana dik dik baktı, sonra kabul eder gibi başını salladı. “Kal o zaman.”

Dikkatimi tekrar Kral’a çevirdim. “Ne istiyorsun?”

“Söylediğim gibi,” diye cevap verdi. “Anushka’yı bulup bana getirmen için elinden gelen her şeyi yapacağına söz vermeni istiyorum. Karşılığında da, Tristan ile bir araya gelmenize izin vereceğim.”

“Cécile, yapma.” Tristan kan kaplı elini bariyerin üzerine koydu. “Laneti bozarsan neler olacağını biliyorsun. Serbest bıraktığın sadece biz olmayacağız, diğerleri de bir kez daha bu dünyada dolaşacak.”

“Anlattığın şeylerin farkında,” dedi Kral, oğluna bakarak. Artık Tristan’ın neleri ifşa ettiğinden emin değil gibiydi. “Trianon Naibi’ne ne sadıklık borcu var? Naip bugüne kadar onun için ne yapmış? Onu iktidarda tutmak,” dedi dikkatini tekrar bana vererek, “bu bedele değer mi?”

Kararsızlık beni mahvediyordu. “Ada’yı barışçıl bir şekilde geri alabileceğini söyledi,” dedim gözlerimle Kral’ı işaret ederek. “Bir planı olduğunu söyledi.”

Uzun bir zaman geçti. Tristan’ın başı düştü. “Bu bir hile. Ona inanma.”

“Ama Tristan!” Kral’ın sözlerinin doğru olmasını amansızca istiyordum; bu umutsuz durumdan kolay bir çıkış yolu olmasını amansızca diliyordum.

“Lütfen,” diye yalvardı Tristan. “Ona hiçbir söz verme. Eğer verirsen, iradene sahip olacak. Buradan git ve bir daha asla geri dönme.”

Titriyordum. Aklımdan bütün olasılıklar geçiyordu. Tristan’ın geleceği görme yetisi yoktu, aynı şeylerin yine tekrarlanacağını bilemezdi. Kral’ın dediklerinin doğru olma ihtimali hiç mi yoktu?

“Yalvarırım sana, Cécile,” dedi Tristan titrek bir sesle. “Eğer beni seviyorsan, ona istediğini vermezsin.”

Gözlerim yanıyordu. “Eğer reddedersem,” dedim Kral’a. “O zaman ne olur?”

Yüzü taş kesti. “Bilmek istediğine emin misin?”

“Evet.” Cevabımı korkudan daralmış boğazımdan söküp alman gerekmişti.

“Nasıl istersen.” Büyüden görünmez bir el Tristan’ı bariyere çarptı. Acı içinde bağırды. Boğuştuğunu, kurtulmaya çalışırken kaslarının gerildiğini görebiliyordum. Kollarındaki kazıklardan taze kanlar akmaya başladı.

“Hayır!” diye çılgık attım. “Hayır, hayır, hayır. Dur, lütfen incitme onu!” Onları hapis tutan duvara doğru fırladım ve kaya kadar sert büyüye çarptım. Kral beni dışarıda tutmak için kendi bariyerini çekmişti. Gardiyanlardan biri çivilerle bezeli bir kırbaç çıkarırken sindim.

“Sana tekrar soruyorum, Cécile, değer mi?” Kral gardiya-na başıyla işaret etti ve kamçı Tristan’ın omuzlarında vahşice şaklayarak derisini yardı. Yüzü çarpıklaştı ama gözleri hâlâ bendeydi. “Yapma. Ne yaparsa yapsın, asla kabul etme.”

Kamçı bir kez daha indi. Her yere kan sıçradı ve Tristan acı içinde dişlerini sıktı. Mantiğim bana *onu öldürmeyecek* diyordu, ama Tristan’ın acısıyla karşı karşıyayken mantık çok da rahatlatıcı değildi.

Kral başıyla işaret etti ve kırbaç bir kez daha indi. Sonra bir kez daha. Tristan başta darbelere sessizce katlanıyordu ama her darbeye tepkisini hissediyordum. İlk çılgılığından önce artık dayanamadığını hissetmiştim. Yine de kırbaç in-meye devam ediyordu.

Katlanılmazdı.

“Dur! Söz veriyorum. Onu bulacağım.” Sözlerim iç içe geçmiş, birbirine karışmıştı. Yine de Kral dediklerimi duydu. Kırbaç havada asılı kaldı ve Tristan yere yığıldı. Sırtında kandan nehirler akıyordu, demir tarafından açılan yaralar iyileş-meyi reddediyordu.

“Ne gerekirse yapacak mısın?” diye sordu Kral. “Ve onu buraya getirecek misin? Karnını değiştirmede cadının nasıl

çığlık atacağını duymak istiyorum, gerçi ölümü nasıl olursa olsun kabulümdür.”

Hissizce onayladım. “Ne gerekirse yapacağıma ve onu buraya getireceğime söz veririm.”

“Akıllı kız.” Anuska’nın büyü kitabını bariyerden fırlattı. Islak kayaların üstüne pat diye düştü.

Kitapla ilgilenmeden dizlerimle ellerimin üzerine çöktüm. “Tristan?”

Yarı açık gözleri benimkilere kenetlenmişti.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım. “Daha fazla dayanamadım.”

Yüzünü benden kaçırdı. Minnettar değildi; güvenini boşa çıkardığım için sinirliydi.

“Onu saraya geri götürüp temizleyin.” Gardiyanlar Tristan’ı kaldırıp Nehir Yolu boyunca taşırken Kral’ın yüzü ifadesizdi. Sonra bana döndü. “İşe koyulsan iyi olur, minik cadı. Tutman gereken bir söz var.”

Bölüm 4

Tristan

Bir zamanlar yöneteceğim şehirde, zincire vurulmuş ve üstüm başım pislik içinde sürüklenirken itibarımı korumaya devam etmek pek de kolay değildi. Yine de hücremden Nehir Yolu'na kadar olan yolculukta bunu başardığımı düşündüm. Geri dönüşüm ise farklıydı. Attığım çıgılıklarda haysiyete dair bir şey yoktu. Yankılanan sesim bazılarının içini acıtsa bile kendime karşı saygı uyandırmadığı kesindi. Saygıyı hak etmiyordum.

Ben yenik prenstim. Çifte haindim, aynı anda hem babama hem de davama ihanet edip hayatımın geri kalanında toplumdan dışlanmayı garantilemiştim. Bunları her şeyden çok sevdiğim bir insan kızı için yapmıştım. Görünüşe bakılırsa yaptıklarım boşa gitmişti.

Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıdı. Hem acımdan hem de Cécile'nin yüzündeki ifadeyi hatırlamaktan. Korku ve merhamet o harika mavi güzlerinde birleşmişti. Ama bu duygular beni kurtarmak için verdiği kararın ağırlığı yanında bir hiçti. Bu seçimin yükü bana ait olmalıydı ama babamın eziyetleri karşısında güçlü duramadığım için onun üzerine düşmüştü. Gözlerinin içine bakıp yenilgimi kabul edecek kadar

bile adam değildim. Onun yerine yenilgimi kabullenip hem ona hem de başarmaya çalıştığım her şeye yüz çevirmiştim.

Gardiyanlar beni yere bıraktığında çığlık atmamak için dişlerimi sıktım. Gözlerim dizlerimin altında serili olan tamedik halıya takıldı.

“Çıkın,” dedi nerede olsa tanıyacağım bir ses. Gardiyanlar önce homurdandı ama çizmeli ayakları uzaklaştı ve ardından kapı sertçe kapatıldı. Karşımda duran trolü görececek kadar kafamı kaldırmak için bile büyük bir çaba sarf etmem gerekti. “Merhaba, kuzen,” dedim boğuk sesimle.

“Berbat görünüyorsun,” diye yanıtladı Marc. Biçimsiz suratı asıktı. “Ayağa kalkabilir misin?”

“Sanırım olduğum yerde iyiyim.” Kafamı yere yaslariken yanaklarım halıya sürtündü. “Neden buradayım?” diye sordum.

“Hiçbir fikrim yok. Babanın kaldığın yeri neden değiştirdiğine dair sen bir fikir sahibisindir diye umuyordum ben de.” Marc bana doğru yaklaştı. Metal anahtarların şangırtısını duyunca tek gözümü kaldırıp baktım. Altı kelepçenin dördünü açana kadar hareketsiz durup bekledim. “Sıkı dur,” dedi ve kelepçelerden birini söküp çekti. Etten çıkan çivinin sesi kulaklarımı doldururken olduğum yerde bayıldım.

Kendime geldiğimde kanla kaplı kelepçelerin yerde duruyordu. Bileklerimde kalan ikisi hâlâ acıtıyordu ama diğerlerinden kurtulmanın verdiği rahatlatma hissi inkâr edilemezdi. Kelepçelerin üzerimde olması göğsüme metal şeritler sarılması gibiydi. Nefes alabiliyordum ama aldığım nefes asla yetmiyordu. Büyümünü kullanıp dizlerimin üzerinde doğruldum.

“Daha iyi değil mi? İkisini yerinde bırakmamı emretti.”

Başımınla onayladım. “Çok daha iyi.”

“Senin için banyo hazırlattım.” Buharlar tüten küveti işaret etti. “Yaralarını hesaba katmamıştım.”

“Yine de sağ ol.” Yavaşça ayağa kalktım. “Korkarım konuşacak havada değilim. Çıkarken hizmetçilerimi içeri yolla.”

“Korkarım artık hizmetçin yok.”

Küvete bakmayı kesip ona döndüm. “Ne?”

“Seninle ilgilenmeyi reddediyorlar.”

“Hepsi mi?” Bu kayıp şaşırtıcı bir şekilde acı vericiydi. “O zaman sadece sen varsin.”

Başıyla onayladı. “Bir de ikizler var tabii. Ama majesteleri yaptıklarını cezalandırmak için onları madenlere yolladı. Sanırım iki büküm çalışmanın bellerine iyi gelmeyeceğini düşündü. Belki de gelmiyordur ama bu cezadan ne kadar etkilenecekleri hakkında düşünmediğine eminim. Aşağıda iyi iş çıkarıyorlar.”

Küvetin kenarlarına tutundum. “Acı çekmeleri için başka bir yol bulacaktır. Hepiniz benden vazgeçmelisiniz; benimle arkadaşlığınızı devam ettirmek başınıza bela açacaktır.” His-sizleşmiş parmaklarıma lanet ederek parçalanmış elbiselerimi çıkarmaya çalıştım. “Gidebilirsin.”

“Tristan, hepimiz Cécile’yi serbest bırakmana yardım ederken ne yaptığımızın farkındaydık.”

“Onun adını anma,” diye homurdandım suya bakarak. Küvetin dibinde gözlerinin yansımasını gördüğüme yemin edebilirdim. “Dışarı.”

“Seni bu halde bırakamam,” dedi Marc. “Yaralısın. En azından yardım etmeme izin ver.”

Yardıma muhtaçsın. İçimde bir öfke kabardı. Birdenbire çıkıştum. “Senin yardımına ihtiyacım yok,” diye bağırdım. Etrafıma büyü saçarken oda titremeye başladı. Marc bir savunma kalkını yarattı ama büyü yine de onu sendeletti. Eski kuvvetimin onda birine parçasına sahip olmasaydım bu yaptığım onu öldürebilirdi. “Lütfen çık.”

Beni temkinli bir şekilde süzdü. “Buradan kendi rızamla ayrılmayacağım. Eğer gitmemi o kadar çok istiyorsan, bunu düzgün bir şekilde emretmelisin. Adımı biliyorsun.”

Küvete tutunup çöktüm. Bileklerim baskıdan acıyordu. “Bir daha asla,” diye mırıldandım.

“O zaman varlığıma katlanmak zorundasın.”

Cevap vermek yerine kirli kıyafetleri çıkarmaya koyuldum. Derin bir nefes alıp üzerinden buharlar tüten sıcak suya gömüldüm. Kızgın maşalar yaralarımaya değiyor gibiydi ama acıyı hoş karşıladım. Bir an içinde olsa onu aklımdan çıkarmamı sağlamıştı. Kuzenimin varlığını görmezden gelerek üzerimdeki kan ve pisliği su pas rengi alana dek ovaladım. Kollarımı küvetin kenarlarında dinlendirip deri nefesler aldım.

“Ne olduğunu anlatacak mısın?”

Sorusunu duymazdan gelerek kollarımdaki yaralardan akan taze kanların küvete damlamasını izledim.

“Tristan!” diye çıkıştı Marc. şaşırdım. Sesini yükseltecek biri değildi.

“Efendim?”

“Baban seni aylardır hücre hapsinde tuttu. Ardından bugün, ortada hiçbir neden yokken, eve dönmene izin verdi. Nehir Yolu’nun ağzındaki gizemli bir görüşmeden sonra. Neden? Kimi görmeye gittiniz? Bu kararı vermesini ne sağladı?”

Cevap verecek gibi oldum ama kelimeler boğazımdan çıkmadı.

“Cécile’de değil mi?”

Sessizce onayladım.

“O iyi mi?” Sesi kaygılıydı.

“Evet,” dedim. “En azından, şimdilik.” Ağzıma gelen saf-rayı yutkundum. “Babam Cécile’nin Anushka’yı yakalayacağına dair söz vermesi için beni kullandı.”

“Bir söz ha? Herhangi bir açıklık var mıydı?”

“Evet. Ama ne anlaşmalardan caymak konusunda tecrübesi ne de benim de ona ulaşmam için bir yol var.” Babama beni bağışlaması için yalvaran Cécile’nin yüzündeki ifadeyi unutmak için gözlerimi yumdum. “Ya başarılı olacak ya da Kral onun başarısızlığı yüzünden delirmesi için elinden geleni yapacak.”

“Ve eğer başarılı olursa? O zaman planın ne?”

“Bir planım yok.” Ayağa kalkıp belime bir havlu sardım. Gardırobumdan bir pantolon alıp zar zor giydim. Gömlek giyme fikrinden vazgeçtim. Sırtımdaki açık yaralara sürtünecekti. Marc ben giyinirken sessizce bekledi. Tedirginliği yüzünden okunuyordu.

“Artık plan yapmak, entrika düzenlemek yok,” dedim. “Uzun zaman kendimi gözümde büyüttüm. Sonuçlar ortada. Sonun gelmesini beklemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yok.”

“Bunu söylediğine inanamıyorum,” dedi Marc. “Benim tanıdığım kuzen asla yenilgiyi kabul etmedi.”

“Bir delikte üç ay tek başına hapsolmak kişiyi değiştiriyor,” diye homurdandım. “Düşünmek ve başarısızlıklarımı kabullenmek için yeterince zamanım oldu. Hiçbir zaman babamın entrikalarındaki bir kukladan fazlası olmadığımı kabullendim.”

“Planlarından birini keşfetti diye mi vazgeçiyorsun?” Marc’ın sesi kuşku doluydu. “Sadece tek bir savaşı kaybettin diye kendini kuklaya mı indirgiyorsun?”

“Savaşın kaybedilmesinden değil,” dedim gözlerimi yumarak. “Nasıl kaybedildiğiyle alakalı. Yutkundum. “Eğer ihanete uğrasaydım ya da zekâma üstün gelselerdi kabul ederdim. Ama...”

İstirabımı anlatacak kelimeleri seçmeye çalışırken Marc sessizliğini korudu. “Cécile’yi sevdiğimi biliyordu,” dedim sonunda. “Ve sevgimi bana karşı bir silah olarak kullandı. Davama karşı bir silah olarak kullandı. Sahip olduğum tek değerli şeyi aldı ve lekeledi.” Omuzlarım çöktü. “Onu seviyorum ve onu kurtarmak için her şeyi yaparım. Ve bu yüzden kendimden nefret ediyorum. Çünkü sevgimin gerçekleştirebileceği her şey şeytani sonuçlar doğuruyor gibi. Şimdi Cécile’ye de aynı şeyi yapmayı planlıyor. Benim hayatım ve sayısız diğerlerinin hayatı arasında bir seçim yapmasını istiyor.” Dişlerimi sıktım.

“Cecilé kararını çoktan verdi bile.” Sözünde hoşnutsuzluk vardı. “Onu tek başına mücadele etmeye mi terk edeceksin?”

“Ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.” Yere bakıyordum ama tek görebildiğim onun suratıydı. “Trollus’a adını attığı an lanetlenmişti. Hatta belki de doğru an. Onu koruyabileceğimi düşündüm. Hata etmişim.” Parmaklarımdan haliya kanlar damladı. “Hepimizin kaderine o karar verecek, bu sorumluluk onun. Yapabileceğim hiçbir şey yok.”

“Nasıl da kadersisin” diye çıkıştı Marc. “Eğer kalkıp yürümek zor gelmezse görmeni istediğim bir şey var.”

İstemeden ayağa kalkıp onu balkona kadar takip ettim.

Gece yarısı olduğundan şehir birkaç ışık kümesi haricinde karanlıktı. Yüzümü astım. “Ne yapıyorlar?”

“Tasarladığın yapıyı inşa ediyorlar, sen hapse girdikten kısa bir süre sonra başladılar.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Neden? Kimin emriyle?”

“Babanın.” Marc korkuluklara doğru eğildi. “Mahkûm edilmenden kısa bir süre sonra, yarım-kanlara işgücünü sağladıkları takdirde projene maddi destek vereceğini ilan etti.”

“Neden böyle bir şey yaptı ki?” diye mırıldandım korkuluklara yaslanarak.

Marc omuzlarını silkti. “Onların gözündeki popülerliğini yeniden artırdı. Resmen adını sokaklarda çığırıyorlar.”

“Daha önce hiç onların yardımına ihtiyacı olmamıştı.” Gözlerim inşaat alanları arasında gidip geldi. Doğru olmayan bir şeyler vardı. “Bu hareketi soylular arasındaki popülerliğini azaltmıştır.”

“Tabii ki öyle oldu.” Marc ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. Endişeliydi. “Bu aralar saraydan neredeyse hiç çıkmıyor. Çıktığıdaysa yanında tam bölük muhafızla çıkıyor. Annen de her daim koruma altında. Bir suikast girişiminden korkuyor.”

“O hiçbir şeyden korkmaz,” diye yanıtladım bu fıkre dudak bükerek. “Ve ağaç üzerinde sahip olduğu kontrol onu koruyor. Kimse buna kalkışamaz.”

“Ağaç üzerindeki kontrolünü devam ettirmedi. Görevi

Mimarlar Loncası'na bıraktı. Ağacın istikrarını korumak için bütün güçlerini harcıyorlar.”

Derin bir nefes aldım. “Kanlı taşlar! Aklında ne var ki?”

Kalıcı ağaç yapı inşa edildiği zamandan beri hükümdarın kontrolü altında olmuştu. Bunun bir nedeni ağacı dengede tutmak için büyük bir büyü gücü gerekmesiydi. Diğerisi ise Kral'a sağladığı korumaydı. Bir trol öldüğünde büyü ortadan kaybolmak yerine hızlı bir şekilde dağılırdı. Bu da bir Kral'ın ölümünü Trollus için tehlikeli kılardı. Özellikle de ölümü beklenmedik bir şekilde gerçekleşirse. Ağacın kontrolünü vermek babamı daha korunmasız kılmıştı.

“Kontrolü vermesinin nedeni, Trollus'taki tüm hayatların tek bir trole bağlı olmasını riskli bulması.”

Babamı Cecilé'ye bir şey olması halinde ağacı yıkmakla tehdit ettiğimde beni hapse attığını hatırlayıp iki büklüm oldum. “Yanlış değil,” dedim yavaşça. “Ama bu risk hep vardı, neden şimdi değiştirdi ki?”

“Hareketlerinde kesin bir mana vardır.”

“Hep olduğu gibi,” dedim. Aklımdan amaçlarının neler olabileceğini geçirdim. Ama yeterince odaklanamıyordum. Önümdeki yapıda yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. “Benim planlarımı takip etmiyorlar,” dedim aniden.

“Değişik göründüklerini düşünmüştüm.” Marc'ın sesi nazikti. “Tabii ben bir mühendis değilim.”

Ama ben bir mühendistim. Ve yapının temelleri daha yeni atılıyor olsa bile Yalnız Dağ'ın ağırlığını taşımayacağını şimdiden görebiliyordum.

“Yarım-kanlar çizimlerine sahip sanıyordum?” dedi Marc. “Neden onlardan sapsınlar ki?”

Kafamı salladım. “Onlara isimlerini alınca planları vereceğime dair söz verdim. Ama hepsinin ismini alacak kadar zamanım olmadı. Böylece sözümünden cayma hakkım doğdu.”

“Neden adını lanetlediklerine şüphe yok. İyi niyet göstergesi olarak planları onlara vermeliydin.”

“Onlara güvenmedim,” diye mırıldandım. O ânı daha

dün gibi hatırlıyordum. Cecilé'nin korkusu beni saraya geri sürükleyene kadar elimden geldiğince ismi toplamıştım. Tam kapılara varmadan önce, Anaïs beni bulmuş ve babamın Cecilé ile yalnız olduğunu söylemişti. Ona saklaması için planlarımı vermiştim. Sonra da babamla çarpışmak için içeri girmiştim. Anaïs'in pencereden çıkıp dövüğe katılmadan önce sadece birkaç dakikası olmuştu. Bu da planları yakında bir yerlere saklamış olduğu anlamına geliyordu.

Balkondan Anaïs'in içeri girerken kırdığı cam kapıların yanına gittim. Aşağıda özel avlum ve Anaïs'in içeri buraya gelmesi için aşmış olması gereken duvar vardı. Kapıları açıp merdivenlerden inmeye başladım. Marc'ın beni takip ettiğini güçlükle fark ettim.

Cecilé'nin piyanosu üzeri tozla kaplı, halde eski yerinde duruyordu. Etrafında yavaşça dolaştım. Koltuğa varınca durdum. Koltuğun üzerinde en az piyano kadar tozlu nota kâğıtları vardı. Ellerimden akan kanı pantolonuma silip kâğıtları karıştırmaya başladım. Çok geçmeden aradığımı buldum. "Ortalık yere gizlenmiş," dedim elimdekileri göstererek.

"O zaman yarım-kanlar ne inşa ediyor?" diye sordu Marc yüzünde endişeli bir ifadeyle.

"Babam inşaata başlamalarını söylediğinde yanında mıydın?"

Marc başıyla onayladı, hatırlamaya başlarken gözleri uzaklara daldı. "Konuşması bayağı uzun sürmüştü ama sonunda bir parşömeni havaya kaldırıp, 'Karşınızda taştan yapılma bir ağacın planı,' diye bağırmıştı."

Yavaşça kafamı sallayıp zekâsını takdir ettim. "Onlarca ağacın şimdiki halinin çizimlerini verdi. Asla başarılı olmayacak bir şey inşa ediyorlar, babam da bunun farkında. Mimarlar Loncası'nı da ağacın büyütlü versiyonuyla oyalayıp yapılan inşaatın taş ile değil, sadece büyüyle çalışacağını fark etmelerini engelliyor."

Marc gözlerini kırptırdı.

"Her gün gördüğüm büyütlü ağacın planının aynısını

çıkarmanın iki yılını aldığını düşünmedin değil mi?” diye sordum kafamı sallayarak. “Seni temin ederim, bu planlar...” parşömeni havada salladım “o yüzden tamamen farklı. Asıl soru, neden babam çevirdiği dolabın farkına varacağımı bile bile beni özgür bıraktı?”

“Hiçbir şey yapmayıp ölmeyi bekleyeceğini mi sanıyordum?”

Ona sert bir bakış attım. “Bir şey yapacağım demedim.”

“Tabii ki demedin. Bunların hepsi tahmin.”

“Aynen. Beklerken zaman geçirecek şeyler.”

“Ölmeyi beklerken.”

“Ya da başka bir şeyi.” Kolumdaki yarayı yolmaya başladım. Sonunda kabuk tutmuştu ama fena halde kaşınıyordu. “Benden ne istiyor?” diye kendi kendime mırıldandım.

“Belki de planları sakladığın yeri bulmasına yardımcı olmanı istiyordur,” dedi Marc. “Belki de ona istediğini vermişizdir.” İkimiz de etrafa bakındık ama yalnızdık ve Marc’ın büyüü konuşmamızı gizli tutuyordu.

“Belki de,” diye yanıtladım ama içime sinmemişti. Planları aradığına dair hiç kanıt yoktu. “Eğer öyleyse, şans yaver gitti, çünkü planların nerede olduğunu ben de bilmiyordum.”

Marc kaşlarını kaldırdı. “O zaman onları buraya kim sakladı?”

“Anaïs,” dedim. “Babamla dövüşmeme yardımcı olmadan önce buraya gelip onları sakladı.” Arkadaşımmın *shuag* kazığına geçirilmiş halini hatırlayınca yutkundum. “Benim için her şeyi feda etti,” dedim gözlerimi yumarak. “Benim için can verdi.”

Marc içine sert bir nefes çekince gözlerimi tekrar açtım. Yüzünde endişeli bir ifadeyle dimdik karşımda duruyordu. “Tristan” dedi. “Anaïs ölmedi.”

“Bu imkânsız.” Ama daha kelimeler ağzımdan çıkmadan içimde bir umut belirmişti. Anaïs hayatta mıydı?

“Üstelik sadece canlı olmakla kalmayıp,” diye devam etti Marc, “babanın onu kurtardığını iddia ediyor.”

Bölüm 5

Cecile

Kalbim hızla atarken ter içinde doğrudum. Karanlık odamdaki gölgelere teker teker bakıp korkumun kaynağının hangisi olduğunu anlamaya çalıştım. Ancak labirentte düşüp lambamı kırdığımda buna yaraşır hislere kapılmıştım. Şu anki halim ise daha kötüydü. O karmaşık tünellerde neden korktuğumu biliyordum. Şimdi hissettiğim korkunun ise hiçbir açıklaması yoktu. Duyularım bu dehşeti bir tehlikeye yormak istiyordu. Gözlerim istemsizce odanın içinde geziniyor, vücudumdaki kaslar rüzgârın çıkardığı her ıslıkta, ahşap döşemeden gelen her gıcırda geriliyordu.

Yatağımı çevreleyen perdeler içeri uçuşup yüzüme sürünce donup kaldım. Bir elimle onları savuşturup diğeriyle pencereden gelen soğuk havaya karşı battaniyemi kafama kadar çektim.

Kâbus.

Derin ve ölçülü nefesler alarak yataktan çıktım. Peşimde battaniyemi de sürükleyerek pencereyi kapattım ve mandalını çevirdim. Titreyen parmaklarımla lambanın ışığını ayarladım. Ama ışık odadaki gölgeleri azalttıkça içimdeki panik arttı. Çünkü bu bir kâbus değildi. Olanların hepsi gerçikti. Gözümü her kırptığımda havada şaklayan kırbacı gördüm.

Lanetin üzerine sığrayan kanı ve bana yüz çeviren Tristan'ın gözlerini gördüm. Kafamın içinde bitmek bilmeyen çığlıkları yankılandı.

"Tristan." Adı ağzımdan bir fısıltı gibi çıktı. Dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerim kasıldı. Battaniyeme sıkı sıkı sarıldım. Çığlık atacak gibiydim. Ellerimle kulaklarımı kapayıp başımı dizlerime gömdüm. Kafamın içinde yankılanan sesleri dindirmeye çalıştım. Mantiğin sesi bana uyarı ardına uyarı yolluyordu. Göğsüm ağrıyana dek dişlerimi sıkıp nefesimi tuttum. Olan olmuştu. Paniklememin ikimize de yararı olmayacaktı.

"Kalk," diye çıkıştım sanki vücudum emir verebileceğim benden ayrı bir varlıkmiş gibi. "Hareket et." Doğrulurken diz kapaklarım çıtırdadı. Odanın içinde bir ileri bir geri yürürken uyuşmuş ayaklarım zemini hissetmiyordu. Aklım, şu an onun başına gelenlere dair kâbuslar üretiyordu. Gitmeli miydim? Fleur'u gecenin içine sürüp gizlice Trollus'a girmeli miydim? Ama yakalanmamayı başarsam bile nasıl bir yardımım olabilirdi ki?

"Kes," dedim. "Düşünmeyi kes." Sanki mümkünmüş gibi.

Masamın üzerine doğrulup şarkı sözleri yazılı bir kâğıt aldım. Gözlerim satırdan satıra atlarken, fısıldayarak şarkıyı seslendirdim. Nefesim ve sesim berbattı. "Tekrar!" dedim, annemin sesini taklit etmeye çalışarak. "Rezaletti."

Tekrar başladım. Bu sefer daha yüksek sesle, her şeyimi katarak. Sesim hâlâ çiğ ve düzensizdi ama şarkı söylemek demiri döven çekiç gibi duygularımı dizginliyor ve yararlı şeylere yöneltecek bir hale getiriyordu.

Kapı aniden açılınca şarkım yarıda kaldı. Düşmemek için karyolamın direklerine tutundum. Daha tam doğrulamadan annem içeri girdi.

"Cécile!" diye söylendi ama daha başlayamadan onu susturdum.

"Anne!" Kendimi kollarına atıp yüzümü üzerindeki kür-

ke gömdüm. Parfüm, sigara dumanı ve bozulmuş şarap gibi kokuyordu ama umurumda değildi.

“Ne oldu?” diye sordu. “Birisi mi incitti seni?” Güçlü kollarıyla beni itip üzerimi incelerken yüzü bembeyazdı. “Söylesene?”

Ne diyebilirdim ki? Gerçeği anlatmak imkânsızdı. Anlatabilsem bile, az önceki hal ve hareketlerimden sonra, bana deli gözüyle bakardı. “Korkup kalktım,” dedim sözlerimin ne kadar çocukça olduğunu fark edince utanıp bakışlarımı kaçırarak.

“Kötü rüya mı gördün?” Sesinden içinde bulduğum hal-den utanmamı onayladığı anlaşılıyordu.

Gözümdeki yaşları silip başımla onayladım.

“Yıldızlar ve gökler, benim sonum olacaksın!” Avucunu alnına dayayınca üstünün başının ne kadar dağınık olduğunu fark ettim. Saçlarındaki bütün tokalar çıkmıştı ve gözlerindeki sürme de etrafa bulaşmıştı. “Bir rüya gördün diye bütün komşuları uyandırdın. Ahh!” diye söylendi. “Sadece komşular değil, şehirdeki köpeklerin yarısı seninle beraber haykırıyordu.”

“Özür dilerim.”

“Sen şapşal bir kızsın.” Kafasını salladı. Gözlerinde büyük olasılıkla içtiği şaraptan ya da apsentten, gelen bir bulanıklık vardı. Belki de daha kötüsünden. Eliyle birden bana uzanınca irkilip geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. “Ağlamışsın.”

İçim ısındı. Kalbim beni sesinde bir yerlerde şefkat olduğuna ikna etmişti.

“Biliyor musun, ağlamamalıydın. Bazı kızlar ağlayınca tatlı gözükür ve bunu erkeklere karşı bir silah olarak kullanır. Ama sen onlardan biri değilsin. Şu halinle onları parmağına dolamak yerine kendinden kaçırırsın.”

Birden içimdeki sıcaklık gitti ve bana ihanet eden altdudağım titremeye başladı.

Annemim omuzları düştü. “Yer gök şahit, işte bu yüzden

topluluk içinde ağlamıyorum.” Yüzümü bırakıp kolumdan tutarak beni kapıya doğru çekti. “Burası buz gibi. Eğer hastalanırsan, şarkı söyleyemezsin. Ve eğer şarkı söyleyemezsen...” Dudaklarını hafifçe büktü. “Aslında bu komşular için iyi olabilir.”

Kol kola merdivenlerden aşağıya indik. “Ateşi biraz alevlendir,” dedi. “Ben de içmemiz için sıcak bir şeyler hazırlayayım.”

Kömürleri harlayıp ateşe odun ilave ederken aklım Tristan’da ve Trollus’ta neler olduğundaydı. Şimdi neredeydi? Ona ne yapıyorlardı? En kötüsü de, bu konuda ne yapabiliyordum? Babasına verdiğim söz damarlarımda akıyordu sanki. Benim iznim olmadan içime yerleşen bir varlık gibi.

“Benimle otur.”

Annem odaya üzerinden buharlar tüten iki fincanla geri döndü. Nane ve papatya kokusu odaya yayılıyordu. Donmuş ayaklarımı altına alıp yanına oturdum. Ben yerleşinceye kadar bekledikten sonra elindeki fincanı uzattı. Bir süre konuşmadan ateşi izledik. Rahat ve sıcak hissediyordum ve belki de ilk kez bu konak gerçek bir ev ve Genevieve de gerçek bir anne gibi gelmişti. Bu hisse sarılıp benliğimi ele geçirmekle tehdit eden kara düşünceleri uzaklaştırmasına izin verdim.

“Neredeydin?” diye sordum. Su saati sabahın beşini gösteriyordu. En fazla bir saat uyumuştum. Aslına bakılırsa bunu başarmam bile mucizeydi.

“Marquis’nin toplantısında.” Saçını kulaklarının arkasına yerleştirdiğinde çehresi daha belirgin bir hale geldi. Şöminenin ışığında gözlerinin etrafında belirmeye başlayan, sürmesinin yol yol yayıldığı çizgileri görebiliyordum. “İş yaptığı bazı beyefendiler anakaradan buraya gelmiş. Onların eğlendirilmesini istedi.”

Dilimin ucundaki, sormak için can attığım şeyi söylemeden önce duraksadım. “Bu tam olarak ne anlama geliyor?”

Kafasını çevirip bana baktı. “Sence,” dedi bir kaşını kaldırıp, “ne anlama geliyor?”

“Şarkı söylemek mi?” diye sordum cevabın bu olduğunu umarak. Genç olabildim ama daha dün doğmamıştım. Dedikoduları duymuştum ve her ne kadar hoşnutsuzluğunu kelimelere dökmese bile, Fred’in annemden uzak durması büyük ihtimal bu sebeptendi.

“Bazen.” Üzerinden buharlar tüten fincanını masaya koydu. “Ama genelde, konuşuyorum.”

Söylesini beklediğim şey bu değildi. Büyük bir yudum alınca dilim yandı. “Ne hakkında?”

“Her şey. Herhangi bir şey.” Dudaklarını büzdü. “Asilzade kadınların ya da en azından kaliteli olanlarının, konuşabilecekleri konular kısıtlıdır. Ben için öyle değil.” Parmağıyla beni gösterdi. “Sen de öyle değilsin. Bu da bizi karılarından daha fazla arzulanır sohbet arkadaşları yapıyor.”

Rahatsız olup kafamı çevirdim ama beni çenemden yakaladı. “Bu yüzden Oyuk’a senin için özel eğitmenler yolladım, Cécile. Bu hayatta başarılı olabilmen için. Sadece güzel değil, eğitilmiş, akıllı ve hepsinin ötesinde, ilgi çekici olmalısın.”

Gözlerini suratımda dolaştırınca bir cevap vermemi beklediğini fark ettim. Ama ne cevap beklediğini bilmiyordum. Benden olmamı beklediği tüm şeyler iyiydi, ama bunların tüm amacının zengin erkekleri eğlendirmek olmasından hoşlanmamıştım.

“Marquis bizi iyi yaşıyor,” diye devam etti. “Bunların hepsini o ödüyor,” diyerek evin içini gösterdi, “sahip olduğun ve bildiğin her şeyi.” Saçlarını parmağına doladı, gözleri anlamlı anlamlı baktı. “Ama ben giderek yaşılanıyorum, yakında benden sıkılıp yerime birini arayacak. Yerime geçen sen olabilirsin.”

Çenemi elinden kaçırıp ateşe baktım. Taşlar yerine oturuyordu. Bu yüzden benim yetiştirilmemi, eğitilmemi ve Trianon’da onunla yaşamamı istemişti. Kızını yanında istediği için değil. Alistığı yaşam tarzına devam edebilmeyi garantileyebilmek için. *İlgi çekerek* sağlayacağım parayla yaşamak için.

“Marquis seni yaşlandığın için bir kenara atıyorsa sana

fazla saygısı yokmuş demek ki,” dedim soğukça. Gözlerinin parlamasını bekledim, böylece canını yaktığımı bilecektim.

Onun yerine gülümseyip başını dikti. “Erkeklerin doğası bu, Cécile. Elde edebilecekleri daha iyi bir şey bulana kadar seni yakınlarında tutarlar, sonra da seni gözden çıkarırlar. Bunu başına gelince öğrenmek yerine ilk benden duysan daha iyi olur.”

Dediklerini sindirirken ateşten gelen duman gözlerimi yakıp sulandırdı. “Babam seni gözden çıkarmadı.”

Oda sessizliğin içinde gittikçe ufalıyor gibiydi.

“Böyle mi düşünüyorsun?” diye fısıldadı. “Sana böyle mi söyledi?”

İşin aslı, babam bu konudan asla bahsetmemişti. Bize, Oyuk’a gelişimizin hikâyesini anlatan büyükanne idi. Ama büyükannenin yalan söylemeyeceğini avucumun içi gibi bilirdim. Başımı dikme sırası bendeydi. “Başka türlü olduğunu mu söylüyorsun?”

Aniden ayağa kalkıp elbisesinin eteklerine basa basa büfe-yeye gitti. Cam şingirtıları ve şişeden dökülen bir şeylerin sesini duyabiliyordum. “Hikâyenin onun anlattığı haline inana-cağını tahmin etmeliydim.”

Kalbim tekledi. Babaannenin anlattığından başka şeyler de olabilir miydi? Küçük bir çocukken, annemin bizden sadece gereklilikler yüzünden ayrıldığını, içten içe tekrar bizimle bir araya gelmek istediğini hayal ederdim. Zamanla ve tersini gösteren delillerle bu hayal yıkıldı ama ya çocuk kafam haklıydıysa? “Bana anlatılan tek hali bu,” dedim, sesimdeki gerçeğe olan ihtiyacı saklamaya çalışarak. “Ama daha fazlası varsa, dinlemek isterim.”

“Ne gereği var ki?” diye sordu. “Ağabeyine anlattım, ne kadar işe yaradığını görüyorsun.”

Fred biliyor muydu? Ve bana anlatmamış mıydı? “Ben ağabeyim değilim,” dedim, onun bu kadar alçalmasına inanamayarak.

“Hayır,” diye kabul etti fısıldayarak. “Çocuklarım arasından en sadığı hep sen oldun. Gözdem.”

Bardağını ağzına götürürken bileğinin hareketlerini izledim. Odadaki tek ses şömineden gelen çıtırtılardı. Büyük bir beklenti içindeydim, belki de gerektiğinden daha fazla. Ne söyleyecekti? Hikâyesi hayatlarımızı farklı bir şekilde mi resmedecekti? Ona olan hislerimi değiştirecek miydi?

“Babanla tanıştıgımda on altı yaşında bir budalaydım.” Bardağı tekrar masaya koydu ama elinden bırakmadı. “Goshawk’ın Oyuğu’ndan ayrılmıştı, bir süre anakaraya gitti, sonra Trianon’a döndü.” Kafasını çevirdiğinde yüzündeki nem ve yanaklarındaki kızarıklık gözümden kaçmadı. “Heyecan arıyordu.” Eliyle baştan aşağıya kendini gösterdi. “Aradığı heyecanı opera binasında buldu.”

İrkildim, ebeveynlerimi *o halde* düşünmek hoşuma gitmemişti.

“Âşık olduğuma emindim. Güneşin onun için doğup battığını, sonsuza kadar beraber olacağımızı düşünüyordum.” Bardağını bitirdi. “Annem beni uyardı, ama dinlemedim. Ve on yedi yaşına bastığımda, evli ve ağabeyine hamileydim.” Duygularını kontrol altında tutmak için titreyen dudaklarını ısırdı.

“İlk başlarda her şey iyiydi. Baban şehirde çalışıyordu, karnım büyüyene kadar opera kumpanyası için çalıştım.” Omuzları seğirdi. “Sahne şarkı söylemeyi ne kadar sevdiğimi bilirdi, beni bu tutkumdan asla alıkoymayacağına söz vermişti.” Yüzünden bir damla yaş süzüldü.

“Ama kız kardeşin doğunca, büyükbabanın hasta olduğunu haber aldık. Baban, ölürken yanında olmak için oraya gitti. Ve geri döndüğünde, her şey farklıydı. Bahsettiği tek şey, umurunda olan tek şey çiftlikti. *Benim* ne istediğim artık o kadar önemli değildi.” Kafasını sertçe sağa sola salladı. “Oyuk’a gitmemiz konusunda ısrar etti, ama ben reddettim. Şehirde büyümüşüm. Tanıdığım ve değer verdiğim herkes

şehirdeydi. Ayrılma fikri beni mahvetmişti. Vazgeçeceğini, yanımda kalacak kadar beni sevdiğini düşünmüştüm.” İçine kısa bir nefes çekti. “Yanılmışım.”

Artık ağlıyordu. Annem, asla ağlamayan annem, burnunu çekip hıçkırıyordu. “Üçünüzü de yanıma almak istedim ama bana izin vermedi. Beni bunu yapamayacağıma ikna etti. Muhtaç kalacağımıza, yavrularımın aç kalacağına ikna etti.” Yutkunarak konuşuyordu. Eliyle burnunu sildi. “Tüm bunlar olurken annem kayboldu, her şey delilik ve sefaletten ibaretti, ben de... sizi benden almasına izin verdim.”

Üzerime ağır bir yorgunluk çöktü. Aklım aynı hikâyenin iki farklı taraftan anlatılınca nasıl farklı göründüğünü kavramaya çalışıyordu. Kendini ve kariyerini bizimle olmak yerine ön plana aldığını inkâr etmiyordu, ama şimdi onun bakış açısından da görebiliyordum. Onun için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordum.

“Sizden ayrıldıktan sonra her şey çok zor oldu. Kalbim kırılmıştı, hiç param yoktu. Karnımı zor doyuruyordum ve sonunda, babanızın haklı olduğuna inanmaya başladım. Yavrularıma sahip çıkamazdım, babanızın yanında olmanız daha iyiydi. Benim yanımda olmamanız daha iyiydi.” Gözlerinden yanağına taze yaşlar boşandı. “Özür dilerim, Cécile. Daha iyi bir anneyi hak ettin.” Gözleri benimkilerle buluştu. “Seni seviyorum, hep sevdim. Umarım bunun farkındasın.”

Kör değildim; bencil olduğunu biliyordum, ama kimse mükemmel değildi. Herkesin hataları vardı. İçinden kolay çıkılamayacak bir duruma düşmüştü. Bunun nasıl hissettirdiğini biliyordum. Hangi yolu seçersen seç kötü sonuçlara ulaşmanın ne demek olduğunu biliyordum.

“Ben de seni seviyorum, anne.” Yerimden kalkıp ona sarıldım. Çok yorgundum. Beni kanepeye geri oturttu. Ayaklarını altıma alıp kafamı kucağına gömdüm. Elleriyle nazikçe saçımı okşayıp şarkı söyledi. Ağladığı için sesi biraz çatallanmıştı.

Kafam bulanıp uyuşmuştu, dilim ağzımın içinde şişmişti, çok yorgundum.

“Sen neredeydin, Cécile?” Sesi yumuşacıktı. “Onca ay sen neredeydin?”

Ona anlatmak, ona güvenmek istedim. Ama Tristan’ın hisleri aklımın derinliklerinde yeniden belirmeye başladı. Huzursuzluk. Her şey birleşmişti, artık o mu yoksa ben mi endişe içindeydim anlayamıyordum. Kalkıp doğrulmaya çalıştım ama eklemelerim çok yorulmuştu. Annem eliyle saçlarımı sırtıma doğru tarayınca rahatladım.

“Seni kaybettiğimi sandım,” dedi. “Öldüğünü sandım ya da buraya gelip benimle yaşama fikrinden kaçacak kadar nefret ettiğini.”

“Hayır.” Sersemlemiştim ama sebebinin o olmadığını bilmesini istiyordum. Onunla yaşamak *istemiş olduğumu* bilmesini. “Kendi... kendi seçimimle gitmedim.”

“Seni kim götürdü?”

Dişlerim birbirine kenetlendi. Şöminedeki ateş güneşten bile parlak gibi geliyordu. Gözlerimi acıtıyordu. “Oyuk’tan bir delikanlı.”

“Seni nereye götürdü?”

Gözlerimi sıkı sıkı yumdum. “Dağın altına.”

“Ne amaçla?”

Her şey karanlığa gömülüyordu. Yabancı ve belirsizliklerle dolu bir karanlık. Uyanık kalmak için mücadele ettim, yüzümdeki ısrarı, annemin dokunuşunu tekrar hissetmek için. “Beni onlara sattı. Trollere.”

Kaskatı kesildiğini zar zor hissettim. Bütün duyularım uyuşmuştu. Her şey kayıp gidiyordu.

“Senden ne istediler?” Sorusu ısrarcı, uğultulu ve gürültülü gelmişti kulağıma. Cevap istiyordu. Karanlığın içinde düşünüyordum. Yine de kelimeler ağzımdan döküldü.

“Onları özgür bırakmamı.”

Bölüm 6

Tristan

Gömleğimi kanla lekelememek için bileklerimdeki kelepçelere sardığım mendilleri özenle sıkılaştırdım. Büyük bir gardırobum vardı ama eninde sonunda çamaşırlarımı kendim yıkamak zorunda kalacaktım ve bir yerlerde kan lekесinin zor çıktığını okumuştum.

Ortalıkta kimselerin olmadığı Elysium bölgesinde kaldırım taşlarına bakıp somurtarak gezindim. Geniş evlerin Trolus'un geri kalanına göre iyi aydınlatılmasına karşın bölgeye sessizlik hâkimdi. Zamanında bu evlerin çoğunun içinde bulunmuştum. Şimdiyse girişleri yabancı ve düşmanca geliyordu. Kendimi gölgelerde saklanan ve niyeti kötü, davetsiz bir misafir gibi hissettim.

Aramızdaki mesafe bağlantımızı azaltmış olsa da, uyandı-ğından andan itibaren Cécile'nin zihninde oluşan paniği hissedebiliyordum. Dar bir köprüden geçmeye çalışan birinin hissedeceği türden bir histi bu; sarsılmaz bir dikkat ve ufak korku izleri. Hepsinden de öte, karşı tarafa geçme isteği. Bu hisler bana yabancı değildi. Benim ya da herhangi bir trolün, söz altına girdikten sonra hissettiklerinin hemen hemen aynıydı. Ama bunu ondan duymak çok garipti, tıpkı gittikçe artarak içinde büyüyen agresif sabırsızlığı gibi. Cécile... Değişmiş gibiydi.

Köşeyi dönünce Angoulême Köşkü'nün kemerli girişi gözüktü. Kapıda iki kadın nöbet tutuyordu. Onlar beni görmeden caddeye geri döndüm ve sırtımı bir duvara verip bekledim. Anaïs eninde sonunda bu yoldan geçecekti.

İnsanlar bir sözün gerçek gücü üzerine fazla düşünmezlerdi. Bizi tanıyanlar, sözlerimizin bağlayıcı doğasını sadece konuşma yeteneğiyle amacımıza yönlendirebileceğimiz bir zayıflık olarak kabul ederdi.

Asıl anlamadıkları şey ise, en azından çok geç olana dek, büyüünün belli bir karşılığı olması idi. Eğer bir insan bir trole söz verirse, trol bu insanı sözüne sadık kılma gücüne sahipti. Eğer trol yeterince isterse ve verilen sözün de yerine getirilmesi imkânsızsa, insan uyuyamaz ve yemek yiyemez bir hale gelebilirdi. Sürekli başarısızlığından aklını kaçırarak ya da kalbi duracak bir hale gelebilirdi. Ve babamın hedefine ulaşmak için bunları yapmaktan çekinmeyeceğine emindim.

İnsan karıma karşı sahip olduğu kozu nasıl kullanacağını değerlendirdim. En azından şimdilik onu ölecek kadar zorlamazdı. Sabırlıydı, üzerindeki baskıyı aylarca sürdürürdü. Yavaşça zihnini ayıklayıp onu tek amaca sahip bir kukla haline getirirdi; laneti kaldırmak. Cécile hayatta kalsa bile artık bildiğim ve sevdiğim Cécile olmaktan çıkardı. Bunun gerçekleşmesinin önüne geçmeliydim. Süreci durdurmanın tek yolu babamı öldürmektir, bunun sonuçlarını hesaplamak ise beni korkutuyordu. Şu an gölgelerin içinde saklanıyor olmanın bir sebebi de buydu.

Diğeri ise tamamen farklıydı.

Artık onu kaçırdığıma emin olacak kadar bir süre bekledim. Sonra tanıdık bir figür köşeyi döndü ve yanına saklandığım merdivenlerden çıkmaya başladı. “Anaïs,” diye fısıldadım. Beni fark etmedi. Omuzları geride, başı dik yürüyüşünü izledim. Prensesler gibi yürüyordu. İnkâr edilemez bir güzelliğe sahipti. Ama bu güzellik kusursuzluktan geliyordu, vücudunun her özelliği tasarlanmış gibiydi. Bu fey ırkının güzelliğiydi. Ben de dahil daha önce yaşamış herkesi yansıtan bir yüz.

Anaïs durakladı. Beni bulana kadar gözleriyle gölgeleri taradı. İfadesiz bir yüzle bana baktı.

Şimdiye kadar onun yanında zaman harcamadığım bir gün olmamıştı. Marc'ı saymazsak en eski ve en yakın arkadaşımdaydım. Şüphesiz en sadık dostlarımdan biriydi. Onun geçmiş benim geçmişimdi, çocukluktan beri hayatlarımız iç içeydi. Hakkında her şeyi bilirdim, tüm hikâyeleri, tüm sırları. Aynı şekilde o da beni iyi tanırdı.

Gözlerimiz kenetlendiğinde, Cécile'ye *sluag* saldırısından önce neler söylediğimi hatırladım. Anaïs ve ben hiçbir zaman arkadaştan fazlası olmamıştık. Teknik olarak, bu doğrudu. Ama bir yandan da yalandı. Anaïs arzu duyduğum ilk kızdı, öpüştüğüm ilk kızdı, çoğu şeyin ilkiydi. Ama onu hiç o şekilde sevmemiştim.

Düşüncelerimi sezmiş gibi birden kalan basamakları tırmanıp caddeden evine doğru devam etti.

"Anaïs," diye seslendim peşinden aceleyle. "Anaïs, bekle!"

Beni görmemezlikten geldi. Birkaç adım daha atarsa muhafızların görüş alanına girecekti.

"Anaïs, lütfen." Koşmaya başladım. "Seninle konuşmaya ihtiyacım var."

Durup bana döndü. "Anahtar kelime bu, değil mi? Konuşmaya *ihtiyacın* var? Benimle hiç *istediğin* için konuştuğun oldu mu?"

Cevap verecek gibi olunca elini kaldırdı. "Duymak istemiyorum, Tristan. Seni dinlemek istemiyorum. Yüzünü bir daha görmek istemiyorum. Beni kullanmandan usandım."

"Anaïs." Aramızdaki mesafeyi kapattım. Gözlerindeki öfke, onu canlı görmenin yarattığı sevinçli dizginliyordu. Bana daha önce hiç böyle bakmamıştı. "Hayatımız boyunca arkadaş olduk, nasıl böyle şeyler söyleyebilirsin?"

"Arkadaş mı?" diye dalga geçti. "Arkadaş kelimesi senin için gözde piyonlarına verilen bir yafta. Artık bunun farkındayım. Sadece planlarında sana yardım etmemiz için bizimle ilgileniyor gibi görünüyorsun."

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun.” Yüzünde öfke dısında bir duygu aradım. “Sana değer veriyorum. Ben...”

“Aynen.” Gözlerini devirdi. Elleriyle eteğini sıkı sıkı tuttuğunu görebiliyordum. “Değer verdiğin tek kişi, sevdiğin tek kişi o. Bazen kendini korumak için mi böyle davrandığını merak ediyorum.” Vahşice güldü. Kahkahasında kulağıma ters gelen bir şeyler vardı. Daha önce duymadığım bir gülüştü. “Tabii bu doğru olamaz,” dedi omuzları titrerken. “Çünkü kendinden nefret ediyorsun, öyle değil mi? Yaradılışından nefret ediyorsun.” Ağzının kenarı büküldü. “Olsun, artık iyi dostlar arasındasın, çünkü o embesil Marc dışında Trollus’ta senden nefret etmeyen tek kişi yok.”

Bana sırt çevirebileceğini düşünceğim son kişiydi. Onu sandığım kadar iyi tanımıyor muydum? Yoksa sandığımdan daha kötü şeyler mi yapmıştım? “Sana değer vermiyor olsaydım yaşadığını duyduğuma bu kadar sevinir miydim? Burada olur muydum?”

“Gerçekten bilmiyorum, Tristan.” Gözlerinden akan yaşlar yanaklarında süzülüyordu. Pénélope öldüğünden beri onu böyle ağlarken görmemiştim. Toplum içinde duygularını dışa vurmaktan nefret ederdi. “Beni orada ölüme terk ettin. Bile bile beni orada terk ettin...” Sesi çatallandı. Yüzündeki ıslaklığı sildi.

“Neyi bile bile?” diye sordum. Cevap şimdiden bilinçaltımın derinliklerinden yükselmeye başlamıştı.

Cevap vermeden yutkundü. “Kurtarılabileceğimi bile bile. Demirle yaralanan trollerin cadılar tarafından iyileştirilebildiğini biliyordun. Çünkü Cécile seni iyileştirmişti.” Burnunu çekip gözlerini yumdu. “Babanın Trollus’ta bir cadısı vardı ama sen durup bir an bile beni düşünmedin. Onu alıp çekip gittin.” Gözlerini tekrar açtı. “Senin için yaptığım onca şeyden sonra beni ölüme terk ettin. Baban olmasaydı, şu an bir mezarda çürüyordum. Beni başka çaresi olmadığı için yaraladı, asla bana zarar vermeye niyeti yoktu.”

Olaylar aklımda yeniden canlandı. Haklıydı; bir an bile durup hayatını kurtarabileceğimi düşünmemiştim. Tek en-

dişem Cécile'yi güvenli bir şekilde Trollus'tan çıkarmak olmuştı.

"Cadıyı nerede tuttuğunu bilmiyordum," dedim. "Eğer bilseydim..."

"Eğer bilseydin bile yine benim yerime Cécile'yi seçerdin."

Bunu inkâr etmek imkânsızdı.

"Özür dilerim," dedim yüzünde rol yaptığına dair bir ifade arayarak. Ben hapisteyken kendini korumak için uygulamaya koyduğu bir plan. Ama görünürde bir şey yoktu. "Beni affetmeni dilemeye bile hakkım yok."

"O zaman beni rahat bırak ve bir şey isteme," diye tısladı ellerini elbisesine silerek. Ellerine bakakaldım, her zaman mükemmelce törpülenmiş tırnakları, köküne kadar kemirilmişti. "Eğer ödeşmek istiyorsan, benden olabildiğince uzak dur."

Sözler, ona yaptığım şeyleri telafi etmeye yetersizdi. Onun uğruna yapmadığım şeyleri. Ama aklım şimdi karşımda duran Anaïs ile bana Cécile'yi alıp gitmem gerektiğini söyleyen Anaïs arasında bağ kurmaktan zorlanıyordu. *Anaïstromeria, artık gözyaşı yok.* Son emrim aklımda yankılandı. Yüzündeki yaşlara bakakaldım.

"Eğer istediğin buysa." Sesim farklı ve uzak çıkmıştı.

"İstedğim bu." Arkasını dönüp lavanta rengi eteğini kaldırıp aynı renk babetlerini göstere göstere gitti. Bir terslik olduğu hissi içimdeki suçluluk duygusunu bastırdı. Yanlış giden bir şeyler vardı, ona uymayan bir şeyler. Düztabanlı ayakkabıların sesi hatıralarımdaki topuklu ayakkabıların sesini bastırıyordu.

"Anaïstromeria," dedim fısıldayarak. "Dur."

Yürümeye devam etti.

"Anaïstromeria, geri dön." Yaslandığım duvardaki taşlara geçirdiğim elim sıvaları çatırdatıyordu. "Anaïstromeria, bana geri dön." Dünyanın öbür tarafından bile emrimi duyabilirdi. Gerçek isimlerin gücü buna elverirdi.

Bu çağrıya sadece ölüler yanıt veremezdi.

Bölüm 7

Tristan

“Ne yapıyorsun?”

Çanaktaki kaynayan suya batıp çıkan beş beyaz şekilden dikkatimi ayırmadan yanıtladım. “Öğle yemeği hazırlıyorum.”

“Yumurta haşlasak mı?”

Yorum yapmaya cüret etmesini umarak yavaşça bakışlarımı Marc’a kaydırdım. Akıllı bir şekilde kendini tuttu.

“Anaïs’i gördün mü? Seninle konuştu mu?”

Bir an sinirlenince çanaktaki su aniden buhara dönüştü. “O Anaïs değil.” Yumurtalarımı soğutmak için üzerlerine su döküp çanağı kenara kaldırdım.

“Değişik görüldüğünü biliyorum,” diye başladı Marc ama sözünü kestim.

“Birisi onun rolünde. Anaïs öldü.”

Kuzenim yanındaki sandalyeye çöktü. Bir eliyle başındaki kukuletaı geri itti. Bunu yaparken ışığını da söndürdü. “Nasıl... Emin misin?”

“Düztabanlı ayakkabılar giyiyordu,” dedim. Bunun her şeyi açıklamaya yeterli olacağını düşünmüştüm.

Marc kafasını kaldırdı. “Tristan...”

Sesindeki endişeyi fark edince hızla ekledim, “Tırnakları

kemirilmişti ve gülüşü de farklıydı. O bizim Anaïs değil.” Yumurtalardan birini alıp incelemeye başladım. “Her kimse, babamın suç ortağı ve ortada çok iyi tasarlanmış bir senaryo var. Babamın hayatını kurtardığını iddia etti. Bunu yapmasının tel yolu bir cadının yardımını almak.” Elimdeki yumurtayı bıraktım. “Bunca zamandır Trollus’ta bir cadısı vardı.” *Her şeyi planlamıştı.*

Hızlı hızlı nefes alıp verdiğini görünce beni böyle bir şey iddia ettiğim için delilikle suçlayacağından emindim. “Onu ismiyle çağırdım. Cevap vermedi. Yani o olmadığını biliyorum. Anaïs öldü.”

Marc yüzünü ellerine gömerek öne eğildi. Omuzları sarsılmaya başladı.

Seni anlayışsız piç. Bu gerçeğe alışmak için sahip olduğum aylarca süreye Marc’ın sahip olmadığını geç fark edince kendime türlü hakaretler saydırdım. Pénélope öldüğünden beri Anaïs ile olan ilişkisi gerginleşmişti, ama yine de yakınlardı. Kendi hallerince. Kan bağı olmasa bile evlilik sayesinde aile sayılırlardı.

“Victoria bunu öğrenince yıkılacaktır.”

Duygu yüklü sözleri birçok şeyin farkına varmama sebep oldu. Cécile, babam, ben ve şimdi de Marc dışında kimse Anaïs’in öldüğünden haberdar değildi. Kimse peşinden yas tutmamıştı. Halkımızın ölüm ritüellerinin hiçbirini uygulanmamıştı, hiçbir konuşma yapılmamıştı, hiçbir şarkı söylenmemişti. Arkadaşımızın başına çok şey gelmişti. Hatırasının başına hâlâ bir şeyler gelmekteydi. Ve bütün bunların sebebi babamdı.

Ama Marc’ın kederli hali beni sessizliğe sürükledi. Anaïs’in ölümü babamın olduğu kadar benim de suçumdu. Mızrağı kalbine süren ben değildim, ama yerine geçen sahtekârın dediği doğrudu, onu kurtarmak için hiçbir şey yapmamıştım. Elimden geleni yapsaydım belki hâlâ yaşıyor olabilirdi. Belki Trollus’a bir cadı getirebilseydim... Belki...

“Üzgünüm.”

“Bir seçim yapmak zorundaydın,” diye cevap verdi sonunda. “Seçimini yaptın. Şimdi neticelerine katlanman lazım,” omuzlarını dikleştirdi, “ve bedeli kanla ödenen şeyleri hesapsızca israf etmemen.”

Neticeler: Anaïs de dahil, onlarca kişinin hayatı. Arkadaşlarımdan bana yardım ettikleri için katlandıkları cezalar. Yıllarca süren planların boşa gitmesi. Yarım-kanların özgürlük umudunun kalmaması. Hepsi bir kişiyi kurtarmak için.

Hayatı bir kez daha tehlikede olan bir kişiyi.

“Bir de intikam var.”

İçimde bir arzu kabardı. Kafamda fikirler ve planlar dolaşmaya başladı. “Bir de o var tabii.”

“Anaïs’in kılığına kimin geçtiğini biliyor musun?”

“Hayır,” dedim yumurtalarımından birini alıp kabuğunu soymaya başlayarak. “Ama bulmayı hedefliyorum.”

O günün geri kalanını yas tutarak geçirdik. Haberi önce Vincent’e ilettik. İyi karşılamadı. Sonra maden vardiyasının değişmesini bekleyip Victoria’ya. Daha da kötü etkilendi.

Marc ile kimin Anaïs’in kılığına girmiş olabileceğini tartıştık. Liste kısaydı. Öncelikle, Anaïs yaşayan en güçlü trollerden biriydi. Yakınındakileri kandırabilecek kadar güce sahip fazla trol kadın yoktu. İkinci olarak, yerine geçen kişi sesini ve hareketlerini taklit edebilecek kadar Anaïs’i iyi tanıyor olmalıydı. Son olarak da, fark edilmeden günler boyu ortadan kaybolabilecek biri olmalıydı.

“Büyükkannesi olabilir mi?” sordu Marc. “Damia her zaman münzevi bir hayat sürmüştür.”

Suratımı astım. Dowager düşesinin torunun kılığına girmesini kafamda tarttım. “Bunu başarabilecek tek kişi odur. Ama...” Akla yatmayan bir şey vardı. Anaïs’in yerine geçen her kimse, babamla anlaşma içerisindeydi. Düşes ve babam birbirinden nefret ederdi. “Düşes ve Angoulême’nin bundan nasıl bir çıkar sağlayabileceğini kestiremiyorum.” Kafamı salladım. “Bence o değil.”

“O zaman kim? Kim olabilir ki?”

Kafamı sağa sola yatırıp boynumdan gelen çıtırtıları dinledim. “Hiçbir fikrim yok.” Sadece kim olduğu değil, bunu nasıl yaptığı hakkında da bir fikrim yoktu. Bu tür bir illüzyon yaratmak kolaydı. Ama gece gündüz sürekliliğini korumak? Bu basit bir iş değildi. Mesele sadece etrafta dolaşıp Anaïs’e benzemek değildi. Mesele onun yerine geçmekti. Tek bir soruyla yıkılabilecek bir oyundu bu; gerçekten Anaïs misin? Çünkü hiçbir trol evet cevabı veremezdi.

Kapı açılıp Vincent içeri girince konuşmayı kestik. Yüzü gergin ve yorgundu, saçını kaplayan gri tozlar onu yirmi yıl daha yaşlı gösteriyordu.

Vincent bir kez öksürdü. “Biraz ikna etmem gerekti ama kabul etti.”

Damarlarımdaki kan hızlanmaya başladı. Ayağa kalktım. Harekete geçme ihtiyacı hissediyordum. “Ne zaman?”

“Bu gece.” Vincent bakışlarıma karşılık verdi. “Ama bir şartı var.”

“Kabul.” Bu cevap ağzımdan Tips ile bu geceki buluşmamızın neleri kapsayacağını düşünmeden çıkmıştı.

Vincent bu hevesli tavrımı tüm yorgunluğuna karşın fark etmişti. İrkildi. “Öne sürdüğü şart buluşmanın onun bölgesinde gerçekleşmesi.”

Zorla da olsa başımla onayladım. “İyi. Buna karşı çıkacak bir pozisyonda değilim.”

Ama kanlı taşlar ve gökler adına, bunu yapabilmeyi istedim. Çünkü Tips’in bölgesi Trollus’ta gitmediğim tek yerdi. Diğerlerinden bile fazla nefret ettiğim tek yer.

Madenler.

Bölüm 8

Cecile

“Yatağın yok mu senin?” Kaburgalarımın batan bir şey beni rüyalardan uyandırdı. Gözlerimi açtığımda ağabeyimin bulanık simasıyla karşılaştım. Merak ve hayret içindeki suratı benimkinden sadece birkaç santim uzaklıktaydı. “Nefesin kokuyor,” diye beni bilgilendirdi.

“Kapa çeneni.” Kafamı kanepenin gömmeye çalıştığı ama sert malzemesi yüzünden elime tek geçen burnumu acıtmak oldu.

Neden burada uyuyakalmıştım ki? Gecenin hatıraları aklımda canlanmaya başladı. Nehir Yolu’nun ağzında gerçekleşen olaylar, annemin alkollü hali, bizi neden terk ettiğini ağlayarak anlatması. Sonra da...

Oturup dikleştim. Hareket etmek başımı döndürmüştü. Gözümde beliren yıldızlar ortadan kaybolduğunda önümdeki fincanı fark ettim. “Bana uyuşturucu ilaç verdi!”

Fred’in kaşlarından biri dikildi.

“Annem,” diye söylendim. Bir yandan da geceliğimi düzeltiyordum.

Ağabeyim güldü ama o kadar da eğlenmişe benzemiyordu. “Hiç şaşırmadım. Büyük ihtimal anne gibi davranmaktan sıkılmıştır.”

Ona homurdanarak katıldım ama Fred'in diyecekleri bitmemişti. "Alkole meyilli olmamın ondan kaynaklandığına eminim. Kesin küçükken ağlamayayım diye beni viskiyle beslemiştir."

"Başlama." Titremeye başladım. Ateş sönmüştü, oda buz gibiydi. "Ondan neden bu kadar nefret ettiğini anlamıyorum. Zamanında aldığı kararları onaylamayabilirsin. Ama bize bir zararı dokunmuş da değil."

Söylenecek doğru şeylerden biri değildi. Fred'in yüzü karardı. Kucığıma iki tane mektup fırlattı. "Bir tanesi babamızdan sana. Diğeri de ailesinden Sabine'ye. Ona okuman lazım." Dönüp kapıya doğru yürüdü. "O zararsız biri değil, Cécile. Ama belki de bunu zor yoldan öğreneceksin."

"Bekle!" diye arkasından çağırdım ama yürümeye devam etti. Kanepeden inip hızla koşarak kapıyla arasına geçtim. "Özür dilerim. Kahvaltıya kal."

Bana dik dik baktı.

"Lütfen?" Suratımı astım. "Seni zar zor görüyorum."

"Yapacak işlerim var." Beni havaya kaldırıp yan tarafa bıraktı. Bu bizim için bir rutindi. "Lütfen!" diye maskaralık yapıp yalvardım.

"Sana ayıracak vaktim yok."

Yere çöküp dizine sarıldım. Attığı her adımda beni de sürüklüyordu. "Lütfen!"

"Bırak. Hangi saygıdeğer hanımefendi bu şekilde davranır? Pigalle sokaklarından çıkma bir velet gibi davranıyorsun.

Daha sıkı sarıldım.

"Pastırmamız var," dedim gülmemeye çalışarak. Dün geceden sonra gülebilmemin mümkün olmasından nefret etmiştim. "Ve kayısı reçeli."

Yön değiştirip mutfağa doğru ilerlemeye başladı. Beni de yanında sürüklüyordu. Birkaç adım sonra dizini bırakıp ayağa kalkarak onu takip ettim. Aşçımız dışarıda yaşıyordu ve daha ekmegin mayasını yeni hazırlıyordu. Annem evde

yaşayan uşaklar tutmazdı. Masrafla alakalı olduğunu söyledirdi ama biraz da özel hayatla ilgiliydi.

“Saat kaç oldu?”

“Neredeyse öğlen,” diye yanıtladı Fred masaya otururken. Üniformasını giymişti. Kemerine bağlı bir kılıç ve tabanca vardı. Küçükken boyu hep uzun olmuştu ama gerçek endamına yirmili yaşlarının başında ulaşmıştı. Göğsünü süsleyen rütbe nişanlarını incelerken çok havalı olduğunu düşündüm.

“Abim kahvaltı için bana katılacak,” dedim aşçıya. Ateşe en yakın sandalyelerden birine oturdum. Annem olsa yemek odasında ya da salonda yememiz için ısrar ederdi ama içimdeki çiftlik kızı mutfaktan vazgeçemiyordu.

“Pekâlâ, matmazel,” dedi önündeki mayaya bakmaya devam edip. Annem uşaklarla içli dışlı olunmasını istemezdi ve yanında çalışılması zor bir kadındı. Hizmetçiler denesem bile isimlerini aklımda tutamayacağım bir sıklıkla değişirdi.

“Bu sabah Chris’i gördüm,” dedi Fred yavaşça. Dünden kalan ekmeğe bir parça tereyağı sürdü. “Bana güneydeki toptumdan uzak *arkadaşlarının* sorun çıkardığını söyledi.”

İç çekip başımla onayladım. Bir an ona gerçekleri hiç anlatmamış olmayı diledim. Ama başarabilecek olsam bile olanları ailemden gizlemek aklıma bile gelmemişti.

Ailem dışında sadece Sabine, Chris ve babası gerçeği biliyordu. Büyükannenin büyüü yaralarını iyileştirecek kadar güçlü değildi ve bunun için bir hikâyeye uydurmaya ihtiyacımız oldu. Benim deli bir adam tarafımdan saldırıya uğradığımı ve Tanrı’ya şükür o sırada şehirde olan Girard ailesini tarafından iyileşmem için hemen eve getirildiğimi uydurdu. Bu hem doğru hem de yalan sayılırdı. Ne zaman soyunup kaburgalarım boyunca uzanan on beş santimlik kızıl yara izini görsem bunu hatırlardım. Hayatımın geri kalanı boyunca üzerimde taşıyacağım bir izdi.

“Ona bir şey anlatmadın mı?” Bir gözü aşçıda, kafasıyla annemin büyük ihtimal şu an uyuyor olduğu ikinci katı işaretti.

“Deli misin?” diye tısladım. “Tabii ki anlatmadım. Ona bir şey anlatsam bütün Ada tarafından duyulur. Tüm bildiği buraya gelmekten ürktüğüm ve yazı güneyde geçirdiğim. Daha fazlası değil.” Annem detayları pek kurcalamamıştı. Umurunda olmadığı için mi yoksa sır tutma alışkanlığına sahip biri olarak benim de sır tutmama saygı duyduğundan mı, bilmiyordum. Yine de bu durum işime yaramıştı.

“İyi. Bilgileri çıkarına kullanmayı iyi bilir.” Uzaklara baktı. “Gerçi bütün Ada halkı bilseydi daha iyi olurdu.”

Sırtımdan yukarı tırmanan bir gerginlik hissettim. “Fred, aramızda tutacağına dair söz verdin.”

“Biliyorum.” Arkamda dolaşan aşçıyı izledi. “Ama bu hoşuma gitmiyor. Bence bir şeyler yapmalıyız. Beklemedikleri bir anda saldırıya geçmeliyiz.”

İrkildim. “Onlara karşı hiçbir şansın olmazdı. Bunu sana kaç defa daha açıklamam lazım?” Omzumdan geriye baktım. “Büyüleri var,” diye fısıldadım.

Homurdanıp dudaklarını sıktı. “O zaman başka bir şey yaparız. Dünyayla bağlantılarını keseriz. Açlıktan ölmelerini bekleriz.” Bana doğru eğildi. “Kral Naibi’nin oğlu Lord Aiden ile tanıştım. Daha genç, benden en fazla birkaç yaş büyük. Ama tam bir hareket adamı. Çoğu zaman askerlerle beraber yürüyor. Özel olarak konuşmamızı istersem beni geri çevirmez. Ona anlatabilirim...”

“Hayır!” Aşçının hareket etmeyi kestğini duyunca sesimi alçalttım. “Hayır, Fred. Anlatamazsın. Trollerin çoğu kendi halinde ve iyi huylu. Bunu hak etmiyorlar. Ve bir de...”

“Tristan mı var?”

İsmi ağabeyimin ağzından duymak garipti. Bakışlarımı kaçırdım. “Evet.”

Fred’in elleri kasıldı. “Onunla birkaç çift laf etmek isterdim. Küçük kız kardeşimi kaçırmak ve sana zarar gelmesin diye ona saldırmamı önleyen tanrıtanımsız büyüler yapmak. Piç kurusu!”

Aşçı kendi kendine askerler ve bozuk ağızları üzerine bir

yorum yaparak Fred'in daha da kaşlarını çatmasına sebep oldu.

"Al işte" diye fısıldadım. "Açlıktan ölen masumları umursamasan bile en azından kardeşinin hayatını önemsiyorsun."

Gözlerini kısıp dudaklarını ısırıldı. "Kişilikleri yargılamaya gelince tam bir aptal ve ahmaksın, Cécile. Her zaman böyleydin. Tam karşında bile olsa kötü yanlarını göremiyorsun."

Bunu troller için mi yoksa annem için mi söylemişti?

Avuçlarımı masaya bastırıp bakışlarına karşılık verdim. "Onları tanımıyorsun, Fred. Onu tanımıyorsun."

"Tanımama gerek yok!" Kalkarken masayı devirdi. "Bunu daha fazla dinleyemem. Gitmem gerek."

Fred kapıya doğru ilerlemeye başladı ama sonra geri dönüp bana sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum, Em-be-Cécile," diye homurdandı kafasını saçlarıma gömüp. "Ama konu sevdiklerin olunca körleşiyorsun. Gözlerini açman lazım."

Çizmelerinden çıkan ağır sesleri dinlerken tekrar düşünüp geri dönmesini diledim. Ama gitmişti.

Büyük odanın içindeki saat çalınca içine daldığım düşüncelerden çıktım. Dong, dong, dong diye on iki kez çaldı. "Annemin ne zaman kalkacağını biliyor musun?" diye aşçıya sordum.

"Erkenden kalktı, matmazel," diye yanıtladı. "Birkaç saat önce çıktı, ama size bir not bıraktı. Ön masanın üzerinde."

Yüzümü asıp ön girişe ilerledim ve üzerinde adım yazılı olan katlanmış bir kâğıt buldum.

Tatlım, umarım bu sabah daha iyi hissediyorsundur. Lütfen öğlen benimle opera binasında buluş. Sana verecek harika haberlerim var.

Önce su saatine sonra tekrar nota baktım. "Kayalar ve gökler!" diye sövüp merdivenlere doğru fırladım.

Bölüm 9

Cécile

Geç kalmıştım ama annem daha da geç kalmıştı.

Baş balerinler ve onlara hayranlık duyan beyefendilere ayrılmış dans salonunda toplandık. Parıltılı bir yerdi. Fresklerle bezeli tavanın endamlı kemerlerine dört köşeli sütunlar uzanıyordu. Aynalar ortada asılı olan devasa avizenin ışığını yansıtıyordu.

Odanın her yerinde ünlü dansçıların ve sopranoların çerçeveleri yaldızlı meleklerle süslenmiş portreleri asılıydı. Burası bir bakıma Trianon operasının tarihiydi. Her ne kadar bina yeni olsa da portreler kumpanyanın ilk kurulduğu zamanlara, iki yüz yıl öncesine kadar uzanıyordu. Bana Trolulus Kütüphanesi'ndeki Krallar Galerisi'ni hatırlatırdı. Keşke elimde fırsat varken Kraliçeler Galerisi'ni de görseydim. Suratlar ve giysilerle anlatılan tarih, boya ve fırçayla hikâyeler fısıldayan ressamın yeteneği.

Annemin ayrıcalıklı bir yerde asılmış portresinin acaba hangi sırları sakladığını merak ettim. Gözlerim boynuna çizilmiş altın madalyona kenetlenmişken ellerim farkında olmadan kendi boynumda asılı olana uzandı.

“Cécile?”

Gözlerimi kırptım. Sabine yüzünde hoşnutsuz bir ifa-

deyle bana bakıyordu. "Pardon," dedim. "Julian hakkında ne demiştin?" Bana başrolü paylaştığım oyuncunun dün geceki maskaralıklarını anlatıyordu ama pek orali olmamıştım.

Somurttu. "Bir şey mi oldu?"

Başım la onayladım. "Chris ve ben ufak bir macera yaşadık. Daha sonra anlatırım."

"Kötü müydü?"

Suratımı asıp başımı eğdim. Yalnız olmadığımızda işaretlerle anlaşmaya alıştık ama bu konuşma şimdi gerçekleşmeyecekti. Ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı altımda toplayarak kadife oturaklardan birine kuruldum. Etrafımızdakiler neden bahsettiğimizi fark etmeden konuyu değiştirmeliydim. "Neden burada toplandığımızı bilen var mı?"

"Ben biliyorum," dedi Julian tünediği minderin üzerinden. Bütün gece deliksiz uyumuş biri kadar dinç görünüyordu. Gerçi Sabine'nin anlattıklarına bakılırsa o da en fazla benim kadar uyuyabilmişti.

"Bildiklerini bizimle paylaşmayı ister misin?" diye sordum.

Kafasını sallayıp sırttı. "Müjdeyi Genny verecek."

Samimiyetini görünce içten içe ürktüm. Annemin babama aynı lakabı kullandığı için kızdığını çok net hatırlıyordum. Julian ve annem çok samimilerdi. Bazen rahatsızlık verecek kadar hem de.

Annem onu yıllar önce "keşfetmişti". Bozuk para için sokak köşelerinde şarkı söyleyen bir yetimdi ve annem ona kol kanat germiştir. Sonra da onu bir yıldız haline getirdi. Fred dışında ben ve ailemden kimsenin bilmediği üzere, geçtiğimiz dört yıl boyunca annemin yanında yaşamıştı. Ben Trianon'a vardığımdaysa yerinden olmuştu. Çünkü hepimizin aynı çatı altında yaşaması uygunsuz olurdu. Azıcık akli olan herkes bu yüzden bana gönül koyduğunu bilirdi.

Kimlerin davet edildiğini görmek için oda boyunca baktım. Kumpanyanın başlıca üyelerinin hepsi buradaydı. Kostüm ve sahne tasarımı ile ilgilenen birkaç kişi de gelmişti.

Opera binası dışında sahne alacağımıza işaret eden özellikle seçilmiş bir topluluktuktu bu. “Bir asilzade için özel gösteri mi yapacağız?” diye sordum. Doğru tahmin edip Julian’ın şevkini kırmayı diliyordum.

Beyaz dişleri ortaya çıkana dek sırtıttı. “Daha da iyisi.”

Oturduğum yerde çöktüm. Neyse neydi. Kimin için ne yapacağımızın önemi yoktu. Dışarıda Anushka’yı arıyor olmalıydım. Sokağa çıkıp bir şeyler yapma hissi kaşıyamadığım bir yara gibiydi.

Ama Trianon’a geldiğimde annem bazı kurallar koymuştu. Bunların en önemlisi sıklıkla sahne almam ve sahnede iyi olmamdı. Başarısızlık, göz açıp kapayıncaya kadar evden atılmama sebep olurdu. Trianon’da kalmamı sağlayacak başka meziyetlere sahip değildim. Sahip olsam bile hiçbir şey bana şarkı söylemenin sağladığı toplumun her kesimine ulaşma şansını veremezdi. Bu da annemin dileklerini yerine getirmek dışında bir şansım olmadığı anlamına geliyordu.

Kral’a verdiğim sözün ağırlığını üzerimde hissedip gözlerimi yumdum. Bir insana söz vermeye benzemiyordu. Anushka’yı acilen bulmam gerektiğini düşünmediğim tek bir an bile olmuyordu. Trollus’tan ayrıldığımdan beri aklımda sadece bu düşünce vardı ama şimdi durum çok daha kötüydü. *Saplantılı*. Onu bulmam lazımdı. Ama nasıl? Şimdiye kadar aklıma gelen her şeyi denemiştım. Sokaklarda adını bağırarak gezerek lütfedip ortaya çıkması beklemek dışında her şeyi.

Ve şansımı artırmak için nasıl bir büyü kullanacağım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Elimdeki tek kaynak olan büyü kitabındaki büyüler birinin nasıl bulunacağından bahsetmiyordu. Bir öğretmene ihtiyacım vardı ama herhangi biri olmazdı. Kara büyüden anlayan birisi lazımdı.

Oda sessizliğe gömülünce gözlerimi açtım. Annem sonunda gelmişti. Çemberin ortasındaki oturaklardan birine yerleşti. Sahnenin yıldızı hep o olurdu.

“Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim,” dedi annem. Julian’ın uzattığı fincandan tüten buharı üflemek için durak-

sadı. “Sonunda paylaşabileceğim harika haberlerim var.” Gerçekli etkiyi yaratmak için tekrar duraksadı. “Kral Naibi’nin karısı Leydi Marie du Chastelier’in, geleneksel kış dönümü partisi için, kumpanyamızı bir maskeli piyes hazırlamak ve sergilemek üzere görevlendirdiğini duyurmaktan mutluluk duyarım.”

Odadakiler birbirlerine şaşkın bakışlar attı. Sanat tarihi Trollus’ta çalıştığım şeylerden biriydi. Boğazımı temizledim. “Ama maskeli piyeslerin modası geçmedi mi? Ne bileyim, iki yüz yıl önce falan?”

Annem esmer kaşlarından birini kaldırdı. “Eski şeyler yine moda oldu, *canım*.”

Fikirlerinin eleştirilmesi kadar nefret ettiği bir şey daha yoktu. Her zaman dediği olmalıydı.

“Maskeli piyes ne?” diye sordu Sabine.

“Bir gösteri,” diye araya girdi Julian. “Sarayın bütün önemli kadınları katılır. Leydi Marie masraftan kaçınmıyor gibi.” Ayağa kalkıp bir tomar kâğıdı kalabalığa dağıtmaya başladı. “Ben şeytanı oynayacağım,” dedi bana da bir sayfa uzatıp. “Genny Günah’ı, Cécile de Erdem’i oynayacak.”

Sayfaları gözden geçirdim, bu fikre olan ilgim bir süreliğine de olsa Thibault’un zorlamalarını uzaklaştırmıştı. Ama sadece bir anlığına. Topluluğun heyecanlı mırıldanmaları arı kovanını andırıyordu. Aralarına katılmadım. Düşünebildiğim tek şey bunun için hiç zamanım olmamasıydı. Şakaklarımı parmaklarımla ovaladım. Hiçbir şey kafamın içindeki basıncı azaltmıyor gibiydi.

“Dikkat, dikkat!” diye heyecanla bağırdı annem. “Yapacağım bir duyuru daha var.”

Muhabbet kesildi ve herkes Genevieve’nin başka neler söyleyeceğini duymak için ona doğru döndü. Dikkatleri üzerine toplayınca usulca elbisesinin dantellerini düzeltmeye koyularak merakımızı körüklemeye başladı. “Bunu söylemek içimi burkuyor,” diye fısıldadı sonunda.

Bütün kumpanya ona doğru yaklaştı.

“Ben...” Tereddüt etti. Ağzının kenarları yavaşça aşağıya doğru süzüldü. “Kral Naibi’nin sarayında sergileyeceğimiz gösterinin son gösterim olmasına karar verdim.”

Ağzım açık kalmıştı. Odadaki kimseden çıt çıkmıyordu, öyle bir şaşkınlık içerisindeydik. *Genevieve emekli mi oluyordu?*

“Yıllar önce,” diye devam etti, “Kariyerimi ailemden ön planda tutma kararı verdim. Hepinizin, birer sanatçı olarak, neden böyle bir karar verdiğimi anlayabileceğinizi düşünüyorum. Bu kararımdan asla pişmanlık duymadım.”

Sözleri canımı yaktı, dün gecedен beri farkında olmadan ona karşı beslediğim bütün iyi niyet yok olmuştu. Kaç kere geleceğine söz verdi diye çiftliğimize uzanan yola çıkıp onu beklediğimi çok iyi hatırlıyordum. Bu sözlerin çoğu yerine getirilmemişti.

Trianon’a gelmeden önce içimden hep onun adına bahaneler uydurmuştum. İstemeye istemeye gösterilerini ön plana aldığını, ama içten içe beni ziyaret etmeyi dilediğini hayal etmiştim. Artık gözlerim açılmıştı ama hâlâ duygularıyla oynamanın bir yolunu bulabiliyordu. Fred haklıydı; ben bir ahmaktım. Fincanımı tabağına sert bir şekilde yerleştirince dönüp bana doğru baktı.

“Ama,” dedi gözlerini benden ayırmayarak, “artık kariyerimin zirvesine ulaştığımı düşünüyorum. Bütün büyük rolleri oynadım ve Ada’daki güç ve nüfuz sahibi herkes için gösteriler yaptım. Sahnede başarabileceğim başka bir şey kalmadı. Gözden düşmeyi beklemek yerine şimdi bırakmayı tercih ederim.”

“Bunu yapamazsın!”

Odadaki herkes şaşkınlıkla Julian’a baktı. Yüzünün rengi atmış bir halde ayakta duruyordu. “Ayrılamazsın!”

Annemin alnı buruştu. *“Ayrılmıyorum, tatlım. Sadece Cé-cile’nin kariyerine odaklanmak için sahneden iniyorum. Artık bu duvarlara onun portresinin asılmasının zamanı geldi.”*

Julian etrafımda dolaştı. Yüzünde zehirli bir ifade vardı. “Bu senin suçun. Trianon’a gelmen her şeyi mahvetti. Keşke Courville’de ölseydin.”

Donakaldım. Bana saldırmasını bekliyordum ama odadan çıkıp gitti.

“Julian, tatlım! Bekle.” Annem ayaklanıp peşinden koşmaya başladı.

Herkes bana bakmak için döndü. “Bilmiyordum,” dedim ellerimi kaldırıp, “ben de en az sizin kadar şaşırdım.”

En az yarım düzine konuşma başladı. Herkes birbirinin sözünü kesip Julian’ın annemi affedip affetmeyeceğini, annemin neden emekliye ayrıldığını ve Kral Naibi’nin maskeli piyesinin nasıl olacağını tartışıyordu. Hiçbir şey söylemeyi elimdeki kâğıtlara bakmakla yetindim. Kafamın içinde bu anlık oyalanmama karşılık bir debelenme oluşuyordu. Acıdan sayfada yazılanlar bulanıklaşmaya başladı. Ağrı bir ritim gibi kendini tekrarlıyordu; “onu bul”, “onu bul”. Ayağa kalkıp koridora doğru hızla ilerledim. Sonra köşeyi dönüp sahenenin kenarına varana kadar devam ettim.

Elbisemin cebinden büyü kitabını çıkardım. İğrenç kılıfına dokunmak sanki kafamdaki baskıyı rahatlatıyordu. Kopçasını açıp içindeki büyüleri karıştırmaya başladım. Şu anda işime yaramasa da ona bir kez daha sahip olmak iyi bir histi. Etrafa bakınıp yalnız olduğuma emin olduktan sonra bütün dikkatimi Tristan’a yönelttim. Çok uzaklarda gibi geliyordu, aramızdaki duygu bağı Trollus’ta olduğum zamana göre azalmıştı. Ama hâlâ acısını ve öfkesini hissedebiliyordum.

Sana öfkesini.

“İyi misin?”

Dönünce Sabine ile karşılaştım.

“Hayallerin gerçekleşiyor. Ada’daki en ünlü opera evinin baş sopranosu olacaksın.” İsteksizce gülümsedi. “Ya da eskiden kurduğun hayaller diyelim.”

Hâlâ hayalimdi, zor olan da buydu zaten, kendi isteğimle vazgeçmek. Bir hayal olarak kalması gerekti. “Özen gerektiren bir mevki. Bunun için zamanım yok ve ihtiyacım olan son şey annemin tüm dikkatini bana vermesi.” Ama kabul etmemek gibi bir seçenek yoktu. Aklında bir plan vardı, bu

planı bozarsam beni ânında Oyuk'a geri yollardı. Taviz vermektense planlarının suya düşmesini tercih ederdi.

Sabine tereddütle elindeki muhteviyatı konyağa benzeyen bir sıvı olan bardağı bana uzattı. "Buna ihtiyacım var gibi gözüküyor. Dayanıklı olman için."

"Teşekkürler." Bardağı aldım ama içindekini içme fikri bile midemi bulandırdı.

"Annen bana yerine getirmem gereken şeylerin bir listesini verdi," dedi. "Ama istersen sonrasında görüşürüz ve bana neler olduğunu anlattırırın."

"Gelip seni bulurum," dedim. Ama gitmek yerine yüzünde belli belirsiz bir umutla bana bakıyordu. "Listene başlasan iyi olur," dedim. "Julian'ın tavrı yüzünden annem zaten çileden çıkmıştır."

"Haklısın." Bir an daha tereddüt etikten sonra yanımdan ayrıldı. Kafamı serin duvara dayayıp derin bir nefes aldım. Hiçbir işim yolunda gitmeyecek miydi? Ne tarafa yönelsem sorun üstüne sorunla karşılaşıyordum, hiçbirisinin çözümüne de sahip değildim. Çözümler için nereye bakmam gerektiğini dahi bilmiyordum.

Bir yandan da gerçekten arzuladığım bir şeye kavuşmuşum. Hayatım boyunca beklediğim bir şansa. Ama bundan mutluluk bile duyamıyordum. Sevdiğim adam babasının ellerinde işkence görürken ben yıldız bir soprano olsam neye yarardı. Özellikle de intikam peşindeki beş yüz yaşında bir cadıyı bulmaya söz vermişken. Ve ağabeyim beni Trollus'taki arkadaşlarımı açıklıkla sınamakla tehdit ederken.

Annem duyurusunu yaptığında içten içe heyecanlanmıştım. Çünkü şarkı söylemek hep yapmak istediğim şeydi. Şarkı söylemeyi çok ama çok seviyordum. Ama benim için anlam ifade eden bunca şey tehlike altındayken böyle bir hayatı nasıl aklımdan geçirebilirdim?

Trollus'a hiç gitmemiş olsaydın hayatının nasıl olacağını düşün...

Bu düşünceyi hemen aklımdan uzaklaştırdım. "Gitme-seydin nelere sahip olmayacağını düşün," diye söylendim

kendi kendime. “Kimleri tanımayacağını düşün. Kime âşık olmayacağını düşün.” Ama sözlerim züğürt tesellisiydi.

Salonda herkes senaryoyu okumakla meşgul gibi görünüyorsa da gizliden gizliye gözleri kızarmış Julian ve yüzü gerilmiş Genevieve’yi gözetliyorlardı. İkisi tekrardan barışana kadar hiçbir iş başlayamazdı ve benim de buradan çıkıp Anushka’nın peşine düşmem lazımdı.

Omuzlarımı dikip Julian’a yaklaştım. “Bunu gerçekten yapacağına inanıyor olamazsın,” dedim yanındaki duvara yaslanıp.

Kollarını kavuşturup sessizce yere bakmayı sürdürdü.

“Büyük ihtimalle piyesin etkisini artırmak için düzenlediği bir numara bu. Genevieve de Troyes’in son performansı,” dedim sahne yönetmenimizin sesini taklit ederek. “Bundan altı ay sonra anakarada yeni bir operanın başrolünü oynayacak ve ben de onun öğrencisi olmaya devam edeceğim.”

Julian ikna olmamışçasına homurdandı.

Dudaklarımı ısırıp hâlâ elimde olan konyağa baktım. “Eğer dediğini kastetseydi herkesten önce sana söylerdi,” dedim. “Sana çok güveniyor, benden bile fazla, hem de kızı olduğum halde. Üzgün olmasının nedeni bu numarayı zaten fark edecek olmanı düşünmesi.”

“Sana neden güvensin ki?” diye mırıldandı. “Seni güvenecek kadar tanımıyor bile.”

Sırtım gerildi. Aramızdaki mesafenin ben değil annem yüzünden var olduğunu söylememek için kendimi tuttum. Böyle yapmak süreci hızlandırmayacaktı. “Biliyorum,” dedim onun yerine. “Bu konuda seni kıskanıyorum.”

Ağzının kenarı seğirince taktığimin işe yaradığını anladım. Dürüst olmak gerekirse söylediğim her şey doğru gibi gelmişti. Bir an bile annemin benim kariyerim için kendininkinden vazgeçeceğini düşünmemiştim. Nefes almaya ihtiyaç duyduğu gibi sahnede olmaya da ihtiyaç duyuyordu.

“Kıskançlık yakışsız bir davranış.” Elimdeki bardağı kap-

tı. “Ama barış teklifini kabul ediyorum. Şimdilik.” Konyağı bir yudumda içip yüzünü ekşitti. “Tanrım, nereden buldun bunu? Aylar boyunca bir saksının arkasına saklanmış gibi tadı var.”

“Ben...” Daha sözümü bitiremeden odada bir meltem gezindi. Konyaktan kalan damlalar birbiriyle birleşti bardağın ağzına toplandı. Julian’ın bakışları bir anlığına bulutlandı. Yeniden kendine geldiğinde afallamıştı.

“Bunları neden kafama taktığımı bilmiyorum,” dedi ve suratını astı. “Artık takmıyorum. Önemli olan koltukların dolması. Kimse genç kadın rolünü yaşlı bir kadının oynamasını istemiyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, emekli olmaya karar vermesine memnun oldum. Gözden düşüşünü izlemek utanç verici olurdu. Bu bizim ekmek kapımız ve senin başrol oynaman bize para getirecek.” Bardağı masaya koyunca konyak damlacıkları tekrardan dibe süzüldü.

Bir şey söyleyecek gibi oldum ama vazgeçtim. Julian’ın ifadesinde ve sözlerinde can yakma amacı güttüğüne dair emare yoktu. Tamamen duygusuzdu. Sakin. Mantıklı. Garip bir şekilde karakterine aykırı.

Boş bardağı alıp kokladım. Burnuma bitkisel özlerle karıştırılmış garip bir şeyin kokusu geldi. Tüylerim diken diken oldu. Baş ağrım geçmeye başladı. Bu bir üçkâğıtçının yapabileceği türden bir iksir değildi.

Bu büyüydü. Ve dahası; bu büyü benim için hazırlanmıştı.

Bölüm 10

Cecile

Sabine'yi kostümlerle dolu depoda buldum. Ayak sesleri-
mi duyunca döndü. Büyük bir umutla bana bakıyordu. Yü-
zümdeki ifadeyi görünce yüzü düştü.

“Sağ olsun Julian bana verdiğin konyağı içmeyi kendine
görev bildi,” dedim. “Gerçi ondan beklenmeyecek bir şey
değil. Beni şaşırtan şeyse içtikten sonra başına gelenler.”

Sabine'nin rengi soldu.

“Sanırım konyağın içinde iksir olduğunu inkâr edeceğin
kısmı hemen geçeceğiz,” dedim, sesim sinirden titriyordu.
“Ve kocama olan aşkımı yok etmek için bana büyü yapmaya
çalıştığın kısıma geleceğiz. İstersen aylardır bana yardım ede-
cek bir cadı aradığım halde neden bana haber vermediğini
anlatarak başlayabilirsin.”

“Senden gizlemiyordum,” diye gerçeği ağzından kaçırdı.
“Onunla daha dün gece tanıştım.”

“Ve hemen gelip bana söylemek yerine bu bilgidен kendin
yararlanmaya karar verdin öyle mi? Benden sakladığın başka
şeyler de var mı?” *Şimdiye kadar bana hep yalan mı söylemişti?*

“Hayır!” Elimi tutmaya çalıştı ama bir adım geriye çekilip
kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Sadece sana yardım et-
mek istedim. Hayatını yaşaman için bir şans...”

“Hayatımdaki en değerli şeyi çalarak mı?” diye çıktım. “Chris ve ben dün gece neredeydik bilmek ister misin? Trol kralı görmeye gittik. Ve cadıyı bulacağıma dair söz verene kadar gözlerimin önünde Tristan’a işkence etti. Bağlayıcı bir söz. Bir ayyaş, içkiyi nasıl bırakamıyorsa ben de artık bu sözden dönmem.”

Sabine’nin yüzü düştü. “Oh, Cécile. Çok üzgünüm.”

“Kesin öylesindir,” dedim. Tristan’ın insanlar için feda ettiği onca şeye rağmen aldığı karşılığın bu olması beni kızdırmıştı. “Bana cadının adını ve onu nerede bulabileceğimi söyle.”

“Seni ona kendim götürebilirim.”

Kendini affettirmek istiyordu ama yaptığı kolay kolay görmezlikten gelebileceğim bir şey değildi. “İşlerimi daha fazla bozabilesin diye mi?” Kafamı salladım. “Chris ile giderim. En azından güvenilir biri.”

Sabine’nin yanaklarına gözyaşları süzüldü. “Sana zarar verecek hiçbir şey yapmayacağımı biliyorsun.”

“Bildiğimi *saniyordum*,” dedim. “Bana cadının adını söyle.”

Nefesi kesildi. “Ona La Voisin, yani komşu diyorlar. Pigalle’de bir dükkânı var.”

Kelimeler içime işledi. Bir an için peşine düştüğüm av uğruna bütün öfkem, korkum ve hatta Tristan’a olan aşkım kenara çekildi. Bu hissin üstesinden gelmek için dişlerimi sıkıp tırnaklarımı avucuma batırdım. Ama bu çaba çıplak ellerle bir dalgayı durdurmaya benziyordu. “Umalım da bana yardım edebilsin ve bu durumdan yararlı bir sonuç çıksın.”

Chris ile beraber Pigalle Mahallesi’nin dar ve çamurlu caddelerinde hızla ilerledik. Etraftaki tek ışık kaynağı paçavralara bürünmüş evsizlerin ateşe verdiği çöp birikintilerinden yükselen ateşlerdi. Binalar dip dibeydi. Pencerele sıkı sıkı kapatılmış, ahşap çerçeveleri çürümeye yüz tutmuştu. Zaman zaman depremden yıkılmış binaların yanından ge-

çiyorduk. Molozların arasındaki odunların hepsi yakacak olarak kullanılmak üzere toplanmış, geriye sadece temelleri kalmıştı.

Havada limandaki balık pazarlarından gelen koku vardı. Pigalle'nin kendi ise çok fazla insan dar bir alana sıkışmış gibi kokuyordu. İnsan pisliği, çöp ve umutsuzluk. Aklıma Kral'ın bana sahilde söyledikleri geldi. Ona hak vermeye başlıyordum.

"Burası şehrin güvenli yerlerinden biri değil. Özellikle de hava karardıktan sonra," diye söylendi Chris. Yanından geçtiğimiz, içinden kahkahalar yükselen genelevi süzüyordu.

"Neden tek başıma gelmediğimi sanıyorsun?" diye cevap verdim.

"Bu La Voisin adlı kadının diğerleri gibi düzenbaz olmadığını nerden biliyorsun?"

"Büyüyü hissettim, hem hissetmiş olmasaydım bile Julian'a neler yaptığını gördüm," dedim. "Bir an annemin sahneyi bırakması yüzünden kendini parçalıyordu. Bir an sonra ise umurunda değildi. Bir an tutku dolu, diğerinde tamamen mantıksal."

"Ve Sabine iksiri senin içmeni istedi, öyle mi?"

Öfkeden kızardım ama kendime hâkim oldum. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Hay hay," dedi Chris. Yanımızdan bir grup liman işçisi geçerken huzursuzca omuzlarını oynattı. "Yani şu an bizzat Anushka ile karşılaşmaya gidiyor olabilir miyiz?"

"Sanmam." Keyifsizce güldüm. Gerçi üzerinde biraz düşünmeden önce benim de umutlarım bu yöndeydi. "Trolleri bir ömür boyu hapis kalmakla lanetleyen kadının gerçekten Pigalle varoşlarında yaşadığını düşünümüyorsun ya?"

"İyi noktaya değindin," dedi. "O zaman burada ne arıyorsunuz?"

Yanaklarımın içini ısırp sessiz kalmayı tercih ettim. Çünkü bu gizemli cadıdan nasıl bir yarar geleceği hakkında emin değildim. "Anushka'yı bulmak için bir yol." *Onu öldürmek için bir yol.*

“Sanırım burası,” dedi Chris. Yıkık dökük iki pansiyonun arasına sıkışmış alçak bir ahşap binanın önünde durduk. Etrafındaki yüksek binalara asılmış çamaşırlardan cadının evinin üzerine sular damlıyordu. Binanın önünde pencere yoktu. İşaretsiz bir kapısı vardı.

“Büyüleyici,” diye homurdandı Chris. Yutkunup kapıya bir kez vurarak araladım.

Gözlerimin içerinin loşluğuna alışması zaman aldı. Etraf karmakarışıklı. Duvarlar üzerinde otlar, taşlar ve heykeller olan raflarla kaplıydı. İçindeki sıvıda garip canlılar barındıran kavanozlar vardı. Bazıları hayvandı, diğerlerininse ne olduğu pek de umurumda değildi. Odanın ortasına dağılmış masalar ve dolapların üzeri kâğıtlar, kitaplar, kumaş ruloları, otlar, kristaller ve sönük lambalarla doluydu. İçinde kaybolmak istemeyeceğim bir labirenti andırıyordu. Kitap yığınlarının arasından çıkan bir köpek bize havladı ve tekrar gözden kayboldu.

“Merhaba?” diye seslendim. “Madam?”

Kimse cevap vermeyince dağınıklığın içinde ilerlemeye başladım. Chris arkamdan geliyordu. “Merhaba?” diye seslendim tekrardan.

“Sanırım evde kimse yok,” dedi Chris. “Gitsek iyi olur. Burası köpek sidiği gibi kokuyor.”

“Souris bölgesini işaretlemeyi sever,” dedi arkamızdan bir ses. İkimiz de heyecanla irkildik. Birden karşımıza çıkan kadına dönmeye çalışan Chris’in devirdiği kâğıt istifi üzerimize yağmaya başladı.

“La Voisin dedikleri siz misiniz?” diye sordum.

“Kişiye göre değişir,” dedi kadın. Beni baştan aşağıya süzüyordu. “Ne istiyorsun?”

Ne istiyordum? Karşımdaki kadınının harika kırmızı elbisesini ve topuz yaptığı aklaşmaya başlamış sarı saçlarını süzerken ne diyeceğimi düşündüm. Pigalle’ye uymayan bir mağrurluğa sahipti. Duruşunda bir şeyler her zaman sefalet içinde yaşamadığını anlatıyordu.

Kafasını eğip arkamda döktüğü kâğıtları toplamakta olan Chris'e baktı. "Hamile misin?"

Chris birden doğrulup kafasını açık kalmış bir çekmeceye çarptı. "Hayır," dedim hemen. "O tür bir şey değil."

"Ne o zaman? Söylesene kızım." Kadında beni gerginleştiren bir kuvvet vardı ve kelimelerindeki gücü hissetmek zor değildi. İksiri hazırlayanın o olduğundan emindim.

"Arkadaşım Sabine'ye bir iksir vermişsiniz. İnsanı kalbi yerine aklıyla hareket ettiren bir iksir." Umutla onu izliyordum ama arkasını döndü.

"Ben bitkilerle ilgilenirim kızım ve ilaçlarla. Senin dediğin şey cadılığa girer. Bu işlerle uğraşan bir kadın diri diri yakılır." Omzunun üzerinden bana baktı. "İnsanların aşkı büyü olmadan da her gün sonra eriyor. Genelde birkaç güne kalmadan tekrar âşık oluyorlar."

"O kadar hızlı ve sebepsizce değil ama," diye çıktım. Sınirlenmemin tek nedeni beni başından savmaya çalışıp amacıma ulaşmamı engellemesiydi. "Bana iksiri sizin hazırladığınızı söyledi, o yüzden lütfen nazlanmayı bırakın."

Hafifçe sırtıttı. "Birçok özelliğe sahibim ama naz yapmak bunlardan biri değil."

"Yardımaınıza ihtiyacım var," dedim başka bir yöntem deneyerek. "Gidecek başka yerim yok."

Güldü. "Sanmam. İyi giyimli ve manikürlü kadınlar fakir Pigalle halkından bir şey istemez. Gidip partilerine ve dedikodu yapmaya geri dön."

"Lütfen, en azından dinleyin." Kelimelerime istediğimden daha fazla güç katmışım. Odanın içinde bir meltem gezinmeye başladı. Lambanın ışığı canlandı.

Bir an için gözleri dondu. "Peki, peki, peki," dedi ne yaptığımın farkına vararak. "Görünüşe bakılırsa sende gözükenden fazlası var."

Dışarıdan gelen at sesleri herkesin dikkatini çekti. Donmuş zeminde çizme ve çelik sesleri yankılandı.

"Şehir muhafızları!" diye tısladı cadı.

Chris hızlı bir hareketle kapıya koşup sürgüyü çekerek muhafızların dışarıda kalmasını sağladı.

Ve bizi de içeriye kilitlemiş oldu.

“La Voisin!” Adamlardan biri kapıya vurdu. “Aç kapıyı!”

“Ne istiyorlar?” diye fısıldadı Chris.

Ben ise sormaya ihtiyaç duymadım. Şehir muhafızlarının bir cadının kapısı çalmasının tek anlamı vardı. “Başka çıkış yolu var mı?”

Kafasını salladı. “Arka tarafı da kolluyor olacaktırlar.” Bir an gözlerini kapatıp derin bir nefes alarak elini göğsüne bastırdı. “Bu taraftan.”

Parmaklarımızın ucunda ilerleyerek dağınıklığın arasından geçip arka taraftaki ufak bir yaşam alanına ulaştık. Burada bir kapı daha vardı ama cadının tahmin ettiği gibi tutulmuştu. Yerdeki eski püskü kilimi kaldırıp ince parmaklarını döşemedeki çatlaklara geçirdi. Ahşaba asılınca ortaya gizli bir kapak çıktı. “Aşağı,” diye fısıldadı mahzeni göstererek. “Sessiz olun. Benim için buradalar.”

Kapağı arkamızdan kapattı.

Döşemelerin arasından sızan ışık haricinde hiçbir şey görünmüyordu. Dikkatle ön kapıya yönelen kadının ayak seslerini dinledik. Ondan ne istiyorlardı? Heyecandan kulaklarımnda dolaşan kanın sesini duyabiliyordum. Keşke bunu engellemenin bir yolu olsaydı da muhafızların konuşmalarını daha iyi dinleyebilseydim. “Suçlamalar... cadılık... uyarı... ateşler.” Midem kasıldı. Avuçlarım ter içinde olmasına rağmen Chris’in elini tuttum.

Çizme sesleri dükkânın her köşesinde yankılanırken kaskatı kesildim. Ya etrafı ararlarsa? Ya bizi burada bulurlarsa? Etrafa göz gezdirince kalbim duracak gibi oldu. Raflar yukarıda gördüklerimizi normal kılacak gariplikte malzemelerle doluydu. Masanın üzerinde gümüş bir çanak ve kristal bir küre vardı. Ama en kötüsü de masadaki kitaplardı. Ne olduklarına dair şüphem yoktu. Eğer bizi bu şekilde yakalarlarsa işin içinden çıkmak çok zor olurdu.

Muhafızlardan biri mahzene açılan kapağın üzerinde durdu. Kapağın üzerine serili kilim onu görmemizi engelliyordu. “Burada kimse yok,” diye bağırdı. “Hadi gidelim. Burası köpek sidiki gibi kokuyor.”

Dükkânın önünde bir yaygara çıktı. La Voisin’in çığlıklarını duyabiliyordum. Sürüklenirken topuklarını yere vuruyordu. Bizi korumuştı ama daha gerçek adını bile bilmiyorduk. Kalbim göğsümden çıkacak gibi çarpmaya başladı. Duman kokusu aldığıma, ateşin çıtırtılarını duyduğuma yemin edebilirdim. Yapacakları şeye şüphe yoktu; onu bir kazığa bağlayıp yakacaklardı. Hepsi trollerin başlatıp benim bitiremediğim bir cadı avı yüzündendi. Ona yardım etmek zorundaydım.

“Cesur ol, Cécile,” diye fısıldadım kendi kendime. Titreyen ellerimi görmezden gelmeye çalıştım. “Yürekli ol.”

“Ne?” Chris’in sesi telaşlıydı.

Parmağımı dudaklarıma götürüp sessiz olmasını işaret ettim. Yanından geçip merdivene gelerek birkaç basamak çıktım ve kapağı azıcık araladım. Tek görebildiğim şey kadının köpeğinin bir taburenin altında saklandığıydı. La Voisin dışarıda bağırmaya devam ediyordu. Haykırışları çıkarabileceğim herhangi bir sesin duyulmasını engellerdi. Eğer şansım yaver giderse arka tarafı tutan muhafız yardım için ön tarafa geçmiş olurdu. Kapağı tamamen kaldırıp dışarı tırmandım ve Chris’i bekledim. “Bu taraftan,” dedim arka kapıyı göstererek.

Şans bizim yanımızdaydı. Arka bahçede kimsecikler yoktu. Hızla dışarı çıktığımızda Chris bileğimi kavrayıp beni dükkânı diğer binalardan ayıran taş duvara doğru sürükledi. “Hayır,” diye fısıldadım kolumu kurtarıırken. “Sen istersen gidebilirsin. Ama ben yardım edeceğim.”

İçinden sövdü ama pansiyonla cadının dükkânı arasındaki dar boşluğa süzülürken bana engel olmadı. Gece kapkaranlıktı. Pigalle, Trianon’un geri kalanı gibi gaz lambalarından payına düşeni almamıştı. Bunun beni saklamaya yardımcı olmasını dileyerek binaların arasından çıktım. Şaşırtıcı bir

şekilde sokakta fazla seyirci yoktu. Yasalarla ters düşmek istemiyorlardı. Ama yine de pencerelerden ve kapılardan dışarı bakan suratları görebiliyordum.

Üniformalı üç muhafızın zorla zapt ettiği La Voisin bir eliyle kapıya tutunarak suçsuz olduğunu haykırıyordu. Kadınla boğuşan genç adamlardan ikisi yabancıydı. Ama birini tanıyordum.

“Frédéric de Troyes,” diye çıktım, “Söylemem gerekirse, eğer babamız bir kadına böyle davranılmasına göz yumduğunu görseydi seni evlatlık reddeder ve asla yüzüne bakmazdı.”

Ağabeyim dönüp şaşkınlıkla bana baktı. “Cécile? Taşlar ve gökler, neden buradasın?”

“Çay için.” Diğer iki adama dik dik baktım. Kadını serbest bırakmasalar bile en azından artık sürüklemiyorlardı.

“Çay mı?” Fred’in sesi boğuk çıkmıştı. “Pigalle’de mi? Bu saatte?”

“Özel bir çay,” diye düzelttim. “Sadece o yapıyor. Ve bu saatte gelmemin sebebi de Chris’in beni anca şimdi getirebilmesi.”

Fred arkamdan gelmekte olan Chris’e baktı. “Umarım bu konuda iyi bir açıklaman vardır, Girard.”

Gözlerimi devirip yaklaştım. “Ah, yine başlama. Zavallı kadını da serbest bırakın. Annem ona boğazını yumuşatacak çayı getirmezsem beni mahveder. Ayrıca dansçılardan yarısı da zavallı topuklarına sürecektir merhem bulmam için bana yalvardı.”

“Eve dön, Cécile.” Ağabeyimin yanakları öfkeden kızarmıştı. “Pigalle senin gibi bir kıza göre değil. Bu kadın cadılık ile suçlandı ve...”

“Tanrı aşkına,” diyerek sözünü kestim. “Eğer opera evindeki tüm kızların dertlerini cadılık yaparak çözebilseydi, Trianon’daki en zengin kadın olurdu. Ama pek de öyle gözüküyor.” Yıkık dökük binaları gösterdim. “Bırak gitsin, Fred. Bu çok saçma.”

“Bu kim?” diye sordu muhafızlardan biri.

“Kız kardeşim.”

Adamın yüzünde şehvetli bir gülüş belirdi. “Ah, opera kızı.”

Bunu nasıl dile getirdiğinden hoşlanmamıştım. Görünüşe bakılırsa ağabeyim de hoşlanmamıştı. Muhafızı üniformasından yakalayıp yüz yüze gelinceye dek çekti. “Kız kardeşim hakkında konuşurken ağzından çıkana dikkat et, anladın mı?” Sonra adamı bir kenara itip bana döndü.

Yalan söylediğimi biliyordu. Buraya çay için gelmediğimi biliyordu. Ama asıl sebebimin ne olduğunu öğrenmeden, neden bu kadını savunduğumu bilmeden pot kıracak kadar ahmak da değildi. *Güven bana*, diye sessizce yalvardım. *Bir kez olsun güven bana*.

Kaşlarını çatıp La Voisin’e döndü. “Bu son uyarı kadın. Bir daha uğraşmaman gereken şeylerle ilgili tek bir şey dahi duyarsam ayakların ateşin üzerinde sallanır. Anlaşıldı mı?”

“Evet.” Cadı bana uzun uzun bakıp dükkânın içine doğru aceleyle ilerledi.

“Benimle kışlada buluşun,” diye emretti Fred yanındaki askerlere. Atlarına doğru ilerlerken yüzleri şaşkınlık içindeydi. Ama ikisi de emre uymuştu ve şu an önemli olan tek şey buydu.

Fred kafası önde, gözleri çamurlu sokağa kilitlenmiş bir halde hareketsizce duruyordu. Çenesindeki kaslar gerilmişti. Yumruklarını sıkıyordu. At nallarının sesi uzaklaştığında kafasını kaldırdı. “Umarım olanlar hakkında iyi bir açıklaman vardır.”

Gözlerine bakmak çok zordu. “Kadının yardımına ihtiyacım var.”

Kahkaha attı. “Yardımına mı ihtiyacın var? Aşk iksiri mi gerek? Falına mı baktıracaksın?” Omuzlarımdan kavrayıp dişlerim birbirine vurana kadar beni sarstı. “Lanet olsun, Cé-cile, neyin var senin?”

“Bırak onu, Fred.”

“Defol, Gerard.” Fred, Chris’i sertçe itince bir an ardın-

dan daha da kötüsü gelecek diye kalbim durdu. Ama kızgın olduğu kişi bendim. “Sadece adamlarımın önünde beni ahmak durumuna düşürmekle kalmadın, emirlere itaatsizlik etmek zorunda da bıraktın. En yukarıdan gelen emirleri. Bu işin içinden çıkamazsam başıma gelecekleri biliyor musun? Umurunda mı?”

Dudaklarımı ısırđım. Boğazım yanıyordu. “Özür dilerim. Kesinlikle gerekli olduğunu düşünmeseydim bunu yapmazdım.”

“Kesinlikle gerekli mi?” Sinirden gülerken omuzları titredi. “Kendin için yarattığın bu hayal dünyasında kesinlikle gerekli herhalde?”

“Bu bir hayal değil. Sen de biliyorsun.”

“Yanlış!” diye bağırdı ağzından tükürükler saçarak. “Bana neler anlattığını biliyorum. Ama ortada kanıt yok.”

“Yalan söylemiyor.” dedi Chris. Etrafımızda toplanıp bizi izleyenleri süzerken o da benim kadar gergindi. “Ben de oradaydım.”

“Kapa çenenil!” Fred sinirden deliye dönmüş titriyordu. “Aylar boyunca ortadan kayboldun. Aylar boyunca senden tek bir haber bile alamadık, herkes bir köşede ölüp gittiğini düşündü. Sonra yarı canlı bir halde dönüp ailene bu inanılmaz hikâyeyi uydurdun ve geri kalan herkese de sayısız yalanlar söyledin. Artık kim olduğundan bile emin değilim.”

“Fred...” Durumu düzeltmeye ihtiyacım vardı, söylediğim her şeyin doğru olduğunu bilmeliydi. Bu gece yaptığım şeyin gerekli olduğunu bilmeliydi. Ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bana inanmaması içimi yakmıştı. O benim büyük ağabeyimdi, koruyucumdu. Başıma bela açacak herkese karşı ömür boyu yanımdaydı. Trollus’ta mahkûm edildiğim o karanlık günlerde beni kurtaracağına inandığım tek kişiydi. Ama o da bana sırt çeviriyordu.

Elini kaldırdı. “Hayallerinden birini daha dinlemek istemiyorum.” Parmağıyla dükkânı işaret etti. “Bu. Gerçek olan bu. Ve sandığından çok daha tehlikeli.”

Ağzımı açıp ne kadar tehlikeli olduğunu bildiğimi söylemek istedim ama sözümü kesti. “La Voisin’in kim olduğun bile haberin var mı?” Yakına geldi. Kral Naibi’nin karısı Marie du Chastelier’in hizmetçisiydi. Yaptıkları yüzünden yakılmalıydı, ama onun yerine saraydan sürmekle yetindiler. Ve bu kesinlikle onu izlemedikleri anlamına gelmiyor. Burada olmam da bunun en büyük kanıtı.”

Attığım her adımda risk daha da büyüyor, düşmanlarım artarken dostlarım azalıyordu. Sanki damarlarımdan buz akıyordu ve bir daha asla içim ısınmayacaktı. Sözleri beni korkutmuştu. Ama sahilde trol krala söz verirken tercihim yapmıştım. “Bunu yapmak zorundayım.”

Omuzları birden çöktü, sinirli hali ortadan kayboldu. Yenilmişti. Onu bu halde görünce öfkesinin dönmesini diledim. “Bu olay yüzünden mevkim kaybedebilirim. Bu yüzden hapse gidebilirim.” Sesi alçaldı, onu zar zor duyabiliyordum. “Ama daha da kötüsü, yaptıkların Kral Naibi’nin dikkatini çekebilir. Ve eğer senin kim olduğunu keşfedersen, bedeli ölüm olur.” Benden adım adım uzaklaştı. “Bu ilk ve son kez sana hayaller için yardım edişim, Cécile. Artık seni görmek istemiyorum.”

“Fred, böyle söyleme.” Peşinden gitmeyi denedim ama Chris bana engel oldu. “Bırak gitsin. Öyle demek istemedi. Sadece sakinleşmeye ihtiyacı var.”

İkna olmamıştım ama Chris’in bana engel olmasına izin verdim. Çünkü işleri yoluna koyacak sözlerin ne olduğunu bilmiyordum. Ağabeyimi uzaklaştırırken izlemek içime oturmuştu. En sevdiğim insanlardan biriydi. Korumaya çalışmam gereken insanlardan biriydi. Halbuki ben tam tersini yapmıştım. Kariyerini ve özgürlüğünü tehlikeye atarken, bana olan güvenini de yok etmiştim.

Dilim suçluluk duygusuyla ekşimişti. Ama bunun da altında, gittikçe yükselen, çok daha korkunç bir his vardı. Tristan, beni trolleri serbest bırakmanın insanlığın sonu olacağı konusunda uyarmış, ilk önce acı çekecek olan ailem ve arka-

daşlarımın yüzünü bana zorla göstermişti. Ve şimdi olanlar avımda başarılı olursam gerçekleşeceklerin bir öngörüsü değil de neydi? Bu bir alametti. Çirkin ve kötü bir alametti hem de. Ama artık geri dönüş yoktu.

Çünkü kulaklarımda sürekli yankılanan bir ses vardı. Şimdi daha da güçlüydü, avının kokusunu yakalamış bir av köpeği gibi bağıırıyordu.

Onu bul.

Bölüm 11

Tristan

Marc ile beraber madenlerin girişine doğru ilerlerken Trollus her zamankinden ışıltılı görünüyordu. Etrafıma dikkat etmeden yürüyordum. Şehir etrafımdan bir hayal gibi akıp gidiyordu. Köşeyi döndüğümüzde madene doğru inen geniş basamaklar önümüzde belirdi. Ayaklarım yürümeyi unutmış gibi tökezleyince durakladım.

“Bunu yapmak istediğine emin misin?” diye fısıldadı Marc.

Hayır. “Evet.” Sesim derinlerden geliyormuş gibi çıkmıştı. “Bu görüşmenin gerçekleştirilmesi lazım.”

Marc bir an tereddüt edip bana tedirgin bir bakış attı. “Başka bir yerde de gerçekleşebilir.”

“Böyle bir ihtimal olduğundan emin değilim.” Madenlere karşı hoşnutsuzluğum iyi gizlenmiş bir sırды ve bundan sadece Marc, ikizler ve Anaïs’in haberdardı. Bunu bilmelerinin tek nedeni vardı. Ben on yaşındayken, Anaïs bizi madenlere gizlice girmek için ikna etmişti. Gururum bunu başarmama yardımcı olmuştu ama etkisi dışarı çıkana kadar sürmemişti. Klostrofobim beni ele geçirince kendimi hızla dışarı atmıştım. Asansörle yukarı çıkana dek dördü beni zar zor zapt edebilmişti. Marc bu tecrübenin tekrarlanması istemiyordu. Ben de öyle.

“Artık mantıksızca korkular tarafından ele geçirilecek bir çocuk değilim,” diye homurdandım kendi kendime. Aldatıcı bir şekilde sakın gözüken girişe doğru ilerlemek için kendimi zorladım.

Madenler hatırladığımdan da gürültülüydü. Vardiya iki saat önce değiştiği için koridorlar neredeyse boştu. Ama derinlerden gelen patlama seslerini ve içindeki cevheri çıkarmak için parçalanan kayaları duyabiliyordum. Dayanılmaz bir ısı vardı. Hava, altını eritip kalıplara dökmek için kullanılanları büyülerle ağırlaştırmıştı.

Uçuşan tozlar ciğerlerime dolarken Marc’ı takip ettim. Maden kuyusunun yanında iki lonca üyesi oturmuş kâğıt oynuyordu. Biz içeri girince ikisi de yerinden fırladı. Kim olduğumu anladıklarında gözleri büyüdü.

“Madenlerde işimiz var,” dedi Marc.

Birbirlerine huzursuz bakışlar attılar. Bir yanım girmemize izin vermemelerini diliyordu. Hem de çok. Eğer ben aşağı inemezsem, Tips benimle başka bir yerde buluşmak zorunda kalırdı. Böylesi çok daha iyi olurdu. Kendimi iyi hissetmiyordum ve hayatımda odaklanmam gereken tek bir konuşma varsa, o da buydu. *Neden burası bu kadar sıcaktı?*

“Nasıl isterseniz, Lord Comte,” dedi adamlardan biri. Bizi aşağıya indirecek platform kuyunun üzerinde dönüp ağırlığımız altında sallanırken midem bulanmaya başladı.

“Yukarı çıkmak istediğinizde zili çalın, lordum.”

Platform altımızdan kaymaya başladı.

Kollarımı açıp kendimi dengede tutmaya çalıştım. Çılgılık atıp kendimi rezil etmemek için dişlerimi sıktım.

“Piç kuruları,” diye sövdü Marc. Biz aşağıya inerken ışıklar yayan kirişler yolumuzu aydınlatıyordu. Ama beni korkutan aşağıya iniş hızımız değildi. Üzerimizde ne kadar fazla kayanın asılı olduğuydu.

Asansör durunca tökezleyerek indim.

“Geç kaldınız.” Vincent birkaç metre ötede kollarını kavuşturmuş, bir sandığın üzerinde oturuyordu. “Buraya gel-

menin akıllıca olduğuna emin misin, Tristan? Tercih ettiğin bir yer olmadığını biliyorum.”

“Aklımı kullanarak hareket etmeyi bırakalı uzun zaman oldu,” dedim omuzlarımı dikleştirerek. “Hadi ilerleyelim.”

“İyi.” Vincent’in sesi yabancı ve huysuzca çıkmıştı. “Bura-ya varmanız yıl aldı ve benim de yapmam gereken bir sürü iş var.” Cevap beklemeden dağın altına uzanan dar tünellerden birine daldı. Alçak tavanın altında eğilerek ilerleyen suretini takip etmeden önce Marc ile bakıştık.

Vincent ve Victoria’nın bana yardım ettikleri için aldıkları ceza buydu. Gece gündüz demeden madenlerde çalışıyorlardı. Zor, pis ve tehlikeli bir işti bu. Ama asıl cezanın burada çalışmak olmadığını yeni fark etmiştim. Babam ikisini birbirinden ayırmıştı.

İkizlerin annesi doğum esnasında ölmüştü. Babaları da birkaç gün sonra üzüntüden vefat etti. Victoria ve Vincent yarım-kan uşaklar tarafından büyütülmüştü. Sahip oldukları tek aile birbirleriydi. Hep beraber olmuşlardı, birkaç saatten fazla ayrı kalmazlardı. Şimdiyse günde on beş dakika görüşebilseler şanslı sayılırlardı. Babam onlara yapabileceği en büyük kötülüğü yapmıştı. İkizler umudunu yitirmişti, Anaïs ölmüştü ve Marc...

“Bana yardım ettiğin için sana nasıl bir ceza verdi?” diye sordum sessizce.

Marc cevap vermeden önce duraksadı. “Para cezası.”

Sesinden aldığı cezanın bundan ibaret olmadığı anlaşılı-yordu ama Marc baskı yapılacak biri değildi.

Vincent aniden durunca ona çarpacak gibi oldum. Arkasını dönüp gözlerini bana dikti. “Evine gelip Pénélope’nin eş-yalarını aldılar. Tüm sanat eserlerini. Marc’ın onu resmettiği tüm portreleri. Her şeyi.”

Babam herkesin zayıf yönünü biliyordu. Pénélope de Marc’ın zayıf yönüydü. Bunu benden iyi kimse bilemezdi.

Hepimiz Pénélope’nin fazla yaşamayacağını biliyorduk. Ona bağlandığında öfkeden deliye dönmüştüm. Ölmek üze-

re olan birinin üzerine niye bu kadar düştüğünü anlamamıştım. Bencilce hareket ettiklerini düşünmüştüm. Ve Marc'a bir şey söylemesem bile Pénélope o kadar da ucuz kurtulmamıştı. Bu aramızdaki son konuşma olmuştu.

Ölümü hızlı gerçekleşmemişti. Günler boyunca süren kanaması bütün gücünü emmişti. Sonunda büyülu doğası bile onu hayatta tutmaya yetmedi ve yaşamını yitirdi. Olan biteni bir köşeden izleyip Pénélope'nin ölümünden sonra kuzenimi nasıl yeniden hayata bağlayacağımı düşündüğüm anlar hâlâ aklımdaydı. Bana gerçek ismini vermiş olması, bu durumu düzeltmemin tek yolu olmuştu. Çünkü ismini kullanarak sadece yaptıklarını değil, düşüncelerini de kontrol edebilmişim. Hissettiklerini. Hatırladıklarını...

"Ben..." diye söze girdim ama Vincent çoktan aceleyle ilerlemeye başlamıştı bile. Marc başını eğmişti. Kukuletası yüzünü gizliyordu.

"Hepsini geri alacağım," diye söyleyiverdim. Babam Marc'tan sevdiği kız hakkındaki her şeyi çalmıştı ve kuzenim tek kelime bile etmemişti. Bir kere bile şikâyetle bulunmamıştı. Ve ben de sormamıştım.

"Fark etmez, Tristan," dedi Marc. "Onlar sadece eşya. Pénélope değil."

"Fark eder," diye karşı çıktım. "Onları benim yüzümden aldı, o yüzden ben geri getireceğim."

"Önemli değil."

"Önemli." Sinirlenmişim. "Şimdiye kadar sana ne ceza verdiğini sormamış olmam kadar önemli. Durup düşünmedim bile..." Çenemi sıktım. "Bencilce davrandım. Özellikle son zamanlarda. Belki de hep. Bunun değişmesi lazım."

"O zaman değiştir," dedi Vincent'e yetişmek için hızlanarak. "Ama Pénélope'nin eşyalarına kafanı takma. Şu an daha önemli konular var."

Konuşmamız bitmişti. Marc, Pénélope hakkında konuşmaktan hoşlanmazdı. O hayattayken bile aralarında olan hiçbir şeyden bahsetmezdi. Bunların hepsi özel ve değerliydi,

paylaşılamazdı. Pénélope hakkında isteyerek konuştuğunu gördüğüm tek kişi Cécile olmuştu. Cécile, benim aksime, insanları konuşturmakta başarılıydı. O anlayışlıydı. Bense peşin hükümlü.

Arkadaşlarıma yetişmek için aceleyle koşmaya başladım.

Tips ve çetesine ulaşmak beklediğim kadar uzun sürmedi. Cécile'nin bana anlattığı üzere, asansörlerden birkaç saat uzaklıktaki mesafede çalışıyor olmalıydı, ama yanlarına vardığımızda daha yarım saat bile olmamıştı.

Tips gücümüzü hissetmiş olmalıydı çünkü geldiğimizde çalışanlarını izlemek yerine yolumuzu gözlüyordu.

"Vincent," dedi başını eğip. Vincent cevap vermek yerine çalışmakta olan yarım-kanların yanına gitti.

"Lord Comte." Tips Marc'ın önünde eğildi. Ardından bana döndü. "Bu ânı bekliyordum."

Attığı yumruk yanağımda patladı. Acıdan ziyade şaşkınlıkla geriye doğru sendeledim. Elimle yüzüme dokununca parmaklarım kan içinde kaldı. Tips'in elinde metal bir parıltı görünce bir anlık öfkeyle bunun demir olduğunu düşündüm. Ama yaramın kaşındırıcı iyileşmesini hissedince sadece gümüş olduğunu fark ettim.

"Bunu yapmayı aylardır bekliyordum," dedi ukalaca sırtarak.

"Tatmin oldun mu?" diye sordum. Sesim istediğimden daha soğuk çıkmıştı. *Bundan daha fazlasını hak ettin.*

"Az bile geldi."

Birbirimizi süzmeye başladık. Görünüşe göre daha başlamadan bir çıkmaza girmiştik.

"Bu geçit kapatılmış olmalıydı," dedi Marc aramıza girip. "Çok tehlikeli."

Tips ona doğru baktı. "Tehlikeliydi," diye düzeltti. Lord Vincent'in desteklemek gibi bir kabiliyeti var."

Ağızından çıkan son sözleri duymamıştım bile. Aklımın aldığı tek şey üzerimizde asılı kaya yığınının dengede durma-

dığıydı. Alnımdan terler boşanıyordu. Tavana bakıp çatlaklar ararken büyüm de her an etrafımıza koruyucu bir kalkan örmek üzere canlanmaya başladı. Tips ve Marc'ın ne tartıştığı umurumda değildi, kayalardan gelecek kopma seslerini bekliyordum.

“Lanet taşlar, ne yaptığını sanıyorsun!” Tips'in sesi beni kendime getirdi.

“Bu geçit güvenli mi?” diye sordum. Sesimden iğrenmiştim.

“Yeterince güvenli.” Tips kafasını arkaya atıp kahkahalarla gülmeye başladı. “Korkuyorsun. Sen, hayatta olan en güçlü trol, madenlerden korkuyorsun.”

“Ben...” Yüzümü astım. “Burada olmaktan hoşlanmıyorum.”

“Zavallı küçük prens.” Gözünden akan yaşları eliyle sildi. “Bu hiç de mantıklı değil. Hayatın boyunca bir dağın altında yaşadın. Seni labirente giderken gördüm, ki orası buradan çok daha berbat bir yer ve oradan sanki annenle çay içmeye gitmiş gibi döndüğünü. Korkuyor olman çok saçma.”

“Aslında yeterince mantıklı,” diye karşılık verdim. Ağzımdan çıkan her şeye lanet ediyordum.

“Başının üstünde kaya olması demek, başının üstünde kaya olması demek.” Konuşurken karnını tutup kahkahalar atıyordu. Bu aralar karşılaştığı en komik şey ben olmalıydım.

“Şehrin ve labirentin üzerindeki kayaları durdurabilirim,” diye çıktım. “Ama burası çok fazla. Benim için bile.”

Bir anda herkes sessizliğe gömüldü. Küfür edip duvara bir yumruk attım. Kafama tozlar yağıp kolum acımaya başlayınca yaptığımı hemen pişman oldum. Marc neden bu geçidin sağlam olup olmadığı konusunda konuşmuştu ki? Bunu yapmanın dikkatimi dağıtacağını, istemediğim şeyleri söyleme neden olacağını biliyor olmalıydı.

“Aslında o açıdan bakınca biraz mantıklı gibi.” Tips'in konuşması sessizliği bozdu.

Yüzümü astım. Ortalığı daha fazla karıştıracak şeyler söylemek istemiyordum.

“Aslına bakarsan çok da şaşırmamalıydım,” diye devam etti Tips. “Etrafındaki herkesin kontrolünü elinde tutmak zorundasın, dolayısıyla etrafındaki *her şeyin* de kontrolünde olmak istiyorsundur.”

Bu o kadar yanlış mıydı? Öyleydi. Öyle olduğunu biliyordum. Tips’in tahta bacağından çıkan seslerin uzaklaştığını fark ettim. Bir şeyler söylemem lazımdı. Buraya neden gelmişim? Verdiğim kararların sonucu olan tek güzel şeyi israf etmemek için mi? Yoksa seçimlerim yüzünden af dilemek için mi? İkisi de, diye karar verdim. İkisi de. “Bekle.”

Tips yürümeyi bıraktı.

“Yaptığım şey için özür dilerim,” dedim doğru kelimeleri arayarak. “Sizi kandırdığım için özür dilerim, ama yapmak zorundaydım...”

Tips dönüp bana doğru topalladı. “Sadece bizi kandırmakla kalmadın evlat,” diye hırladı parmağını göğsüme bastırarak.

“Ben...”

“Sus ve dinle.”

Benimle daha önce böyle konuşabilen tek kişi babamdı.

“Sadece bizi kandırmakla kalmadın. Bizi tehdit ettin. Bizi kullandın. Ve bizi öldürdün.” Ağzından tükürükler saçıyordu. “Ama en kötüsü ne biliyor musun? Yardım etmemiz için sadece sorman yeterliydi. Bacağım ezildiğinde o kız benim hayatımı kurtardı. Ve senin kardeş dediğin o yaratığa karşı koyarak daha birçoklarının hayatını kurtardı.” Parmağını göğsüme daha da batırdı. “Ben ve diğerleri mi? Onu kurtarmak için hayatımızı feda ederdik. Eğer yardım etmemiz için bize güvenseydin. Ama hayatımızı feda etmemize izin vermedin, zorla aldın.”

Ne söyleyebilirdim ki? Dediği her şey doğrudu. Yine de doğru şeyi yapmazsam Cécile’nin öleceğini fark ettiğimde yaşadığım panik ve korkuyu çok iyi hatırlıyordum. “Emin olmam lazımdı,” dedim. “Başka türlü yapmayı göze alamadım.”

“Kontrolde olman lazımdı demek istedin herhalde.”

“Ben...” Onunla tartışarak yaptıklarımı haklı çıkarmayı ve gerekliliğini anlatmak istiyordum. Yaptıklarımın işe yaradığını göstermek istiyordum. Cécile, Trollus’tan kaçmıştı. Sağlıklı ve iyiydi. Ona yapılması gereken iş için kimseye güvenmemenin kontrolde olmamla aynı şey olmadığını anlatmak istiyordum. Bu kelimedenden nefret ediyordum. Kontrol. Kontrol etmek. Bana babamı ve her şeyin onun istediği gibi olmak zorunda olduğunu hatırlatıyordu. Nasıl herkesin tıpkı onun gibi düşünüp hareket etmesi gerektiğini.

Yarası olan gocunur...

İstemeyerek onayladım.

“İyi çocuk.” Yanağımı hafifçe tokatladı. Yürekliliğine hayret etmekten geri duramadım. Ama şaşkınlığım giderek öfkeye dönüştü. Benden ne istiyordu? Yaptıklarım için özür dilemiştim. Başarısızlıklarımı kabullenmiştim. Sonuçlarını düşünmesine gerek kalmadan istediğini söylemesine izin vermiştim. Ama karşılığında bana şımarık bir çocukmuşum gibi mi davranacaktı? Bileklerimdeki demirin acısına aldırmadan kuvvetimi toplamaya başladım. Ona ait olduğu yeri hatırlatmalıydım.

Ait olduğu yeri biliyor seni ahmak. Dişlerimi gıcırdatıp aklımdaki uyarıya kulak verdim. Onu bir böcek gibi ezebileceğini biliyor ama umurunda değil. Ona saldırmak sadece haklı olduğunu kanıtlar.

Tips büyümün yaydığı gücü hissetmiş olmalıydı. Yüzündeki ifade kaybolurken bir adım geriledi. “Ama sanırım artık pek de umurunda değil,” dedi. “Cécile, Trollus’tan uzakta ve güvende. Sonuçta en çok istediğin şey buydu.”

Başını eğip uzaklaşmaya başladı. Ona göre bu konuşma sona ermişti. Ama benim için henüz bitmemişti. Madenlere olan korkumla yüzleşmemin bir sebebi vardı. Ve bu sebebin farkına ancak şimdi varabilmişim.

“Cécile güvende falan değil.”

Tips olduğu yerde kaldı. Elemanları çalışıyormuş gibi yapmayı bıraktı. Hepsinin gözleri üzerimde toplandı.

Birkaç ay önce, lanet olası taşlar, belki de bir saat önce, onlara sadece bilmeleri gereken kadar şey söyledim. Sadece desteklerini sağlamam için yeterli olanı. Ama işler değişmişti. Ben de değişmeliydim. Artık Trollus tahtının vârisi değildim. Artık bir devrim lideri değildim. Hiçbir şeyin prensi değildim.

Ama yeni bir silahım vardı, önceden pek de kullanmadığım bir silah. Gerçekler.

“Babam,” dedim, “Cécile’yi asla yerine getiremeyeceği bir söz vermek zorunda bıraktı. Zihnini etkiliyor ve eğer onu durduramazsam, onu ya öldürecek ya da delirtecek.”

Vince irkilmmişti ama daha sözlerimi bitirmemiştim. Bütün detaylarıyla birlikte Nehir Yolu’nun ağzında olanları bir bir anlattım.

Hikâyemi bitirdiğimde Tips’in yüzü asıktı. “Belki de başarılı olur ve Anushka’yı buraya getirir,” dedi. Sesinde şüphe vardı. Yarım-kanlar da herkes gibi cadının nasıl şimdiye kadar yakalanmaktan kurtulduğunun farkındaydı.

“Belki.” Hızlıca Marc’a baktım ama yüzü ifadesizdi. “Ama bu ihtimale güvenemem.”

Tips koltuk değneğine yaslanıp uzaklara dalarak dediklerimi aklında tartmaya başladı. Yüzünde ne düşündüğüne dair bir işaret aradım. “Kızın başına kötü bir şey geldiğini duymak istemem,” dedi sonunda. “Ama bu konuda ne yapmamızı beklediğini tam olarak anladığımı söyleyemem.”

Hafif bir nefes verdim. “Anushka’yı yakalamayı saymazsak, Cécile sadece iki şekilde verdiği sözden kurtulabilir. İlki, babamın verilen sözü artık umursamaması. İkincisi ise...”

“Babanın ölmesi.”

“Babamın ölmesi,” diye tekrarladım.

Tips yere dalmış omzunu ovalıyordu. Düşünceler içindeyken çenesinin kasları gerilip gerilip gevşiyordu. Bir süre sonra omzunun üzerinden arkadaşlarına baktı. Sessizliklerini koruyorlardı ama endişelerini saklamaya çalışmadılar.

Bu iyiye işaret değildi.

“Babandan nefret ederim,” dedi Tips. Sesi sert çıkmıştı. “Ondan ruhumun derinliklerine kadar nefret ederim. Hepimiz ediyoruz. Ama...”

“Ama...” diye üsteledim. Ne diyeceğini biliyordum.

Omuzlarını özür dilermiş gibi eğdi. “Bize istediğimiz her şeyi verdi. Daha iyi koşullar. Taş ağacı inşa etmek için planlar ve altın.” Tips kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Senin söz verip gerçekleştirmediğin her şeyi sağladı. Ona karşı seninle birlik olmamız için deli olmamız lazım.” Dudağını büküp homurdandı. “Bunu söylemek beni hasta ediyor ama doğru olan bu.”

Yanaklarımın içini ısırdım. Bunu bekliyor olmam sinirlenmemi engellememişti. Ne tarafa baksam babamın entrikalarıyla karşılaşıyordum. Burada da geçerliydi... yarım-kanların inşa ettiği binanın asla başarılı olamayacağını fark edeceğimi biliyordu. Bu konuda bir şeyler yapma ihtiyacı hissedeceğimi biliyordu. Benim için hazırladığı ve sonunun nereye varacağı belli olmayan bir yolda yürüyordum. İçimden bir ses neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayana kadar elimdeki bilgiyi Marc ile aramızda kalmasını söylüyordu ama bunu yapmak şimdiye kadar pek de işime yaramamıştı.

“Size hiçbir şey vermedi,” dedim. “Babamın size verdiği planlar benimkiler değil, hatalılar. Yapıyı bitirmenize izin verse bile bir an olsun dayanmaz. Büyü kullanmayı keserseniz Yalnız Dağ beş yüz yıl önce başladığı yıkımı sonlandırır.”

Tips’in ağzı açık kaldı, elemanları korkuyla birbirlerine bakıyorlardı.

Vincent’in gözlerindeki donukluk ortadan kayboldu. “Piç kurusu!” diye sövdü. Sesi üzerimize tozlar yağdıracak kadar yüksek çıkmıştı. “Lanet olası kurnaz tilki.”

Babamı tasvir etmek için bunun haricinde birkaç söz daha düşünebilirdim ama şimdi bunun sırası değildi.

“Ama...” Tips’in ağzı oynuyordu ama kelimeleri ararken sesi çıkmıyordu. “Planlar gayet detaylı,” dedi en sonunda.

“Hesaplamalar var, malzeme listeleri. İnanmazsan kontrol et.”

Omuzlarımı silktim. “Size verdiği planların gerçek gibi görünmesi için çaba sarf ettiğine dair şüphem yok. Ama sizi temin ederim, gerçek değiller.”

Gözlerini sıkı sıkı yumdu. “Onları gördüm. Büyülü yapının tasarımıyla birebir aynılar.”

“İşte sorun da bu. Taş ve çelik yeterince güçlü değil,” diye tekrar ettim onlara açıklamak için uygun bir yöntem arayarak. Yerdeki molozların arasından gözüme iri bir kaya kestirip Vincent’e onu getirmesi için işaret ettim. Sonra da küçük bir büyü sütunu oluşturdum. “Kayayı kolonun üzerinde sabitle.” Dediğimi yaptı. Herkes anlamadan izliyordu. İçimi çektim. “Şimdi de kayayı Tips’in koltuk değneğinde dengele.”

Vincent kayayı aldı. Ardından tereddüt etti. “Kırılır.”

“Tabii ki kırılır,” diye onayladım. “Ama eğer üç tane değnek olsaydı ve ağırlığı onların arasında bölüştürseydik?”

“Bu işe yarardı,” dedi Vincent ve gülerek onayladı. “Şimdi anlıyorum. Büyü daha güçlü bir malzeme.”

“Ve daha esnek,” diye ekledim. Herkesin yüzünde anladıklarını görmek hoşuma gitmişti. Ve giderek artan öfkelerini görmek de öyle.

“Tam bir ahmaklar topluluğuyuz,” diye hırladı Tips. Düşmanımızın elinden çıksa bile hazırı görünce hemen saldırdık. Bunun hesabını verecek, dediklerimi bir kenara yaz.”

Sevincimi inkâr edemezdim. Yarım-kanların bir kısmını da olsa tekrar saflarıma çekmişim. Onları uyarmak için elimi kaldırdım. “Aceleci davranamayız.”

Tips’in alnı kıristi. Elemanları bir açıklama beklediklerini belirtip bağırsılar.

“Bu konuşmanın gerçekleşeceğini tahmin etmiştir,” dedim. “Benim şu an burada olduğumu biliyordur. Ve bizden bazı hareketleri yapmamızı bekleyecek.”

“Ne tür hareketler?”

“Bilmiyorum.” Derin bir nefes aldım. “Ama her ihtimale karşı planlar hazırladığından eminim.”

Tips kollarını kavuşturdu. “O zaman ne yapıyoruz?”

Gözlerimi tünelin içinde dolaştırıp bütün genç adam ve kadınlarla göz göze geldim. “Asıl amacını öğrenip sabote etmeliyiz.”

Herkes onaylarken tünel sesleriyle yankılandı. Ama Tips sessiz kalmıştı. “Sürekli ‘biz’ diyorsun, Tristan. Ama seni tekrar liderimiz olarak istediğimizi de nereden çıkarıyorsun? Kendi amaçların uğruna bize bir kez ihanet ettin. Bir daha etmeyeceğini nereden bilebiliriz ki?”

Tünel sessizliğe gömüldü.

“Bilemezsiniz,” dedim omuzlarımı dikerek. Bu yüzden lideriniz olmak istemiyorum. Bu darbeyi gerçekleştirmede bana yoldaş olarak yardım etmenizi istiyorum. Dengim olarak. Ve...” Duraksadım. Kuşkucu, akılcı yanım yapmak üzere olduğum şeyin delilik olduğunu haykırıyordu. Bunu yaptığımı ileride defalarca kez pişman olacağım. Ama güvenlerini geri kazanmalıydım. Hayır... Güvenilebilecek biri olduğumu kanıtlamalıydım.

“Ben...” Boğazım daralmıştı. Sanki bütün benliğim aklımda beliren sözleri yok etmeye çalışıyordu. “Ben, Montigny Kraliyet Hanedanı’ndan Tristan, bir daha hiçbir yarım-kanın adını kullanmayacağıma dair yemin ederim. Ve...” Marc’a baktım. “Hiçbir tam-kan trolün.”

Görüşüm bulanıklaştı. İsimleri üzerindeki gücümü kaybettığimi hissedebiliyordum. Kırılmaz camdan fanusun içinde duran bir kılıç gibiydi, sonsuza kadar ulaşımım engellenmişti. Üzerlerinde olan gücüm kalkarken Marc, Vincent ve madencilerin titrediklerini hissettim. Garip bir şekilde sadece Tips etkilenmemiş gibiydi. Bu gerçekten ilginçti.

“Büyük bir jest,” diye mırıldandı. Dikkatimin ona yöneldiğini anlamış gibiydi. “Hepimiz müteşekkiriz.”

Ağırlığımı topuklarıma verip gözlerimi ondan ayırmadım. “Bazıları diğerlerinden daha da müteşekkir sanki.” Alnında

bir damla ter belirdi. Dudaklarını yaladı. Benden başka her yere bakıyordu. İçimde korkunç bir şüphe belirdi. Eğer doğru çıkarsa Trollus'u baştan aşağıya sarsacak bir şüphe. *Mümkün değil, mümkün olamaz!*

Bakışlarımı diğer yarım-kanlara çevirdim ama Tips'in sergilediği belirtileri göstermiyorlardı. Belki de bilmiyorlardı. O, diğerlerine göre daha fazla insan sayılırdı. Bu yetenek sadece ona özel olabilirdi. Bunu belli etmek de sorun yaratabilirdi. Ve ona ihtiyacım vardı.

"Seninle yalnız konuşmak istiyorum," dedim sadece onun ve Marc'ın duyacağı bir şekilde.

Tips alındaki teri sildi. "Hayır..." diye cevap verdi. "Söyleyecek bir şeyin varsa ekibimin önünde söyle. Onlara güveniyorum."

Yaşamı hakkında bile mi güveniyordu? Çünkü eğer şüphelendiğim şey doğruysa hayatı tehdit altındaydı. Bu konuda onunla daha sonra konuşacaktım.

"Daha önceki davranışlarıma dair eleştirilerini kabul ediyorum. *İkiyüzlülüğüme* dair," dedim kelimeyi vurgulayarak. "Ve sana dürüstlük ve iyi niyetle yaklaştım. Babama birlikte karşı koyacaksak senden de aynısını beklerim."

"Adil bir istek." Tips bir anlığına gözlerini yumdu. Yutkunduğunu görebiliyordum. "Bize biraz zaman verin."

İsteğini onayladım. Tips gidip elemanlarının yanına çıktı. Vincent'e bir şeyler söyleyip bizim yanımıza yolladı. Yarım-kanlardan biri zayıf bir kalkan oluşturunca konuşmaya başladılar.

"Neden böyle yaptın?" Kelimeler Marc'ın ağzından patlamışçasına çıkmıştı.

"Özgür irade olmazsa eşitlik de olmaz. Ve isimlerinizin gücü bende olduğu sürece özgür iradenizi de elimde tutuyordum."

"Ama ne bedel uğruna?" diye sordu.

Üzerinde gerginlik vardı. Tünelin içinde dolaşan büyüünün gücünü hissedebiliyordum. "Bana olan bedeli mi?" diye

sordum. Sinirlenmesinin gerçek sebebini anlayınca duraksadım. “Yoksa sana olan bedeli mi?”

Marc bizden uzaklaşıp tünelin duvarına doğru çöktü. Yüzü gölgeler içindeydi. “Etkisi yok oldu.” Sesinde uzun zamandır bu kadar umutsuzluk duymamıştım. Pénélope öldüğü günden beri.

Vincent kolumu telaşla tutup sıkıca bastırdı. “Ona ne oluyor?”

Bu sonucu aklımdan bile geçirmemiştim. Daha önce başkasının adı üzerindeki güçten vazgeçen hiçbir trol duymamıştım. Bu yüzden kalkıştığım işin sonuçlarını iyice anlamamıştım. Etkisi beklediğimden çok daha büyük olmuştu. Sadece onları ileride yönetmekten vazgeçmemiştim. Geçmişte verdiğim bütün emirlerin etkisini de yok etmiştim. Ve bundan kuzenimden fazla etkilenecek biri daha yoktu.

“Karar verdik.” Tips’in sesi tünele doğru yankılandı.

“Lanet olası bir zamanlama,” diye sövdüm. Vincent ile panik içinde birbirimize baktık.

Tereddüt ederek Marc’ın omzuna elimi koydum. “Üzgünüm,” dedim fısıldayarak. “Böyle olacağını bilmiyordum.”

Cevap vermedi. Avucunun içinde sıkıdığı kaya un ufak olmuştu.

“Ekselansları?” Tips’in sesi hararetiydi. “Şimdiden bize olan ilginizi yitirdiniz mi?”

Onu görmezden geldim. Marc çok daha önemliydi. “Hâlâ sözün geçerli mi?” diye tısladım.

Başını yukarı ve aşağı oynatınca içime bir rahatlık çöktü. “Ben bu işi halledene kadar dayanabilir misin? Daha sonra bir çözüm bulmaya çalışacağım.”

Cevap vermedi.

“Marc!” Omzunu sıktım. “Bana cevap ver.”

Yavaşça yüzünü bana doğru döndü. Gözü kanla dolmuştu. Damarlar baskıdan yırtılıp ardından tekrar iyileşiyordu. Bakışlarımı kaçırmak istesem de kendimi zorladım.

“Seçimini yaptın,” dedi. Sesi kinle doluydu. “Elde ettiğin şeyleri israf etme.”

Sözleri mideme bir yumruk gibi oturdu. Nefesim kesildi. Kaderim hep bu mu olacaktı? Doğru kararlar almaya çalışırken en çok değer verdiklerimi incitmek mi? “Üzgünüm.”

“İşini hallet.”

İfadesizce yarım-kanlara dönerken, sadece bir hayat dolusu tecrübe yüzümdeki hislerin tamamını silmeme izin vermişti. Tips ve ekibi merakla bizi izliyordu. Konuştukları sırada bir şeyler olduğunun farkındaydılar, ama ne olduğunu kestiremiyorlardı.

“Kararınız ne?” diye sordum. Kuzenim arkamda aklını yitirirken bu durumu önemsemek zordu.

Tips tereddüt etmedi. “Seninleyiz.” Ekibini gösterdi. “Hepimiz.” Başlarıyla onayladılar. “Ama yarım-kanların geri kalanına gelirsek... Bu biraz zaman alacak. Bu aralar kimseye güvenmiyorlar.”

Söylediklerinden duyduğum rahatlama küçük ve önemsiz kalmıştı. “Babamın planlarını öğrenene kadar harekete geçmeyeceğiz,” dedim. “Zamanımız var. Bir taktik geliştirene kadar bu aramızda kalsın.”

Tips onayladı. “Bir sonuca vardığımıza göre artık gitsen iyi olur. Elimizdeki işleri bitiremezsek, işbirliğimiz bir anlam ifade etmez.”

“Görüşmek üzere.” Yarım-kanları selamladım. Bazıları eğilerek karşılık verdi. Tips ise eğilmedi. En azından o artık denk olacağımızı ciddiye almıştı. Ve dürüst olmak gerekirse, daha büyük sorunlarım vardı.

“Onu buradan çıkar,” dedi Vincent alçak sesle. “Ve bir çözüm yolu bul.”

“Bulacağım,” diye homurdandım. Marc tünel boyunca ilerlemeye başlamıştı bile. Ama hava duvarlara ve tavana sürtünen büyüyle doluydu. Sol bileğimdeki kelepçeye acıyı görmezden gelerek dokunarak bana yarattığı engel için sövdüm. Onları çıkarmak alacağım cezaya değer miydi? Bileklerimdeki iki kelepçeden fazlasıyla cezalandırılabilirdim. O zaman kime ne yararım olurdu?

“Hadi gidelim.” Marc’ın sesi garip ve yabancı çıkmıştı. Kızgın. Tehlikeli.

Kelepçeleri çıkarırsam cezalandırılacaktım. Ama içimden bir ses eğer çıkarmazsam bu tünellerden canlı çıkma ihtimalimin çok az olduğunu söylüyordu.

Bölüm 12

Cecile

“Saatten haberin var mı?”

Annemin sesini duyunca yerimden fırladım. Elinde bir bardak konyakla şöminenin yanında oturuyordu. Yüzü gölgeler içerisindeydi. “Bu akşam fazla heyecanlısın galiba?” diye sordum pelerinimi çıkarıp asarken. “Ayrıca, senin Julian ile yemekte olman gerekmiyor muydu?”

İçkisinden bir yudum aldı. “Başka işleri vardı.”

“En azından yaptığın duyurudan sonra kendine geldi,” dedim kendimi bir koltuğa atarak. “İnat edip kumpanyadan ayrılacak diye endişelenmişim.”

“Ayrılmak gibi bir seçeneği yok.”

Annemin sesindeki kin durumu tekrar gözden geçirme sebep oldu. Julian’ın ona abayı yaktığını uzun süredir biliyordum. Ama duyguları karşılıklı olamazdı, değil mi? Ağabeyimle aynı yaşıydı. “Sana bir şey dedi mi?”

İçkisinden bir yudum daha aldı. “Hem de bir sürü şey söyledi.”

Yüzümü buruşturdum. Eğer Julian bana söylediği şeyleri tekrar ettiyse annemin bunu hoş karşılamayacağını biliyordum.

“Julian’ı bırak şimdi.” Bardağını bir kenara koyup halıların üzerinde süzülerek önümde durdu. “Bu akşam neredeydin?”

“Orada burada.” Daha önce nerede olduğumla pek ilgilenmemişti. Gösterilerden sonra seyircilerle daha fazla zaman harcayıp onları eğlendirmemi önermesi dışında tabii.

“Orada burada,” diye dediklerimi taklit edince başımın dertte olduğunu anladım. “Belki de daha açık konuşmam lazımdır, Cécile. Neden Pigalle’deydin?”

Hayret içinde bakakaldım. Aklım bir yandan iyi bir yalan uydurmaya çabalarken bir yandan da annemin bunu *nasıl* bildiğini anlamaya çalışıyordu.

“Hiç bu işten sıyrılmaya uğraşma canım,” diye çıkıştı. “Ağabeyin buradaydı, ki bu bile başlı başına bir olay ve senin varoşlarda dilediğin gibi dolaşmana izin verdiğim için bana bir sürü laf sarf etti. Mahalle dedikleri o pislik yuvasında ilgini ne çekiyor olabilir ki?”

Verecek iyi bir cevabım yoktu. Pigalle’de benim gibi bir kıza çekici gelecek hiçbir şey yoktu. Ama eğer cevap vermezsem, cevabı kendi arayacaktı. Ve bu istediğim son şey Fred’in bana kızgın olduğu için anneme bütün gerçekleri anlatmasıydı. “Ben...”

“Sen?..” Yanakları öfke ve alkolün etkisiyle kızarmıştı. Neden onca gece varken zamanımı nerede geçirdiğimi merak etmek için bu geceyi seçmişti ki?

“Falıma baktırmak için oradaydım.” Kelimeler ağzımdan aceleyle karmakarışık çıkmıştı. “Kızlardan bazıları bundan bahsediyordu, ben de geleceğimde ne olacağını görmek istedim.”

Doğrulup yalan mı söylediğimi yoksa gerçekten bu kadar ahmak mı olduğumu kafasında tartarmış gibi başını eğdi. “Kimse geleceği göremez.”

“Biliyorum,” dedim sabit duramadığım için ayağa kalkarak. “Hepsi saçmalıktı. Gittiğim için özür dilerim. Bir daha olmaz.” Yukarıya çıkıp odama gitmek istiyordum. Saklanıp bugünün sona ermesini beklemeyi. Ama annem yolumu kesti.

“Önümüzdeki birkaç haftanın senin için önemi büyük, bunu biliyorsun.”

Önemliydi, evet, ama onun tahmin ettiği şekilde değil.

“Önünde harika bir gelecek olması için seni hazırladığımı anlamanı istiyorum.” Gözlerimin içine bir şeyler ararmış gibi baktı. “Benim yerimi almaya hazır olmanı istiyorum.”

“Duygusallaşıyorsun.” Emekli olmak konusunda ciddi miydi? “Sanki ölecekmişsin gibi konuşuyorsun.”

Bir anlığına yüzünde garip bir ifade belirdi. “Tabii ki hayır. Bu her zaman böyle süregelmiştir. Benim...” Konuşmayı kesip derin bir nefes verdi. “Odana gitmeni istiyorum. Ve gösteri yapmadığın gecelerde hava kararmadan evde olmanı istiyorum. Dediklerim anlaşıldı mı, yoksa Trianon’da kalman için uyman gereken kuralların üstünden bir kez daha geçeyim mi?”

“Tamamen anlaşıldı.” Onunla anlaşmak tartışmaktan daha kolaydı. Zaten çoğu gece evde olmuyordu. Dolayısıyla gerek olduğu zaman gizlice dışarı çıkabilirdim. Yanından geçip merdivenlere doğru ilerledim.

“Yarın sabah Julian ve bana eşlik edeceksin. Şatoya gidip Leydi Marie ve piyeste rol alacak diğer hanımlarla görüşeceğiz. En iyi şekilde giyinmeni ve en iyi tavrını takınmanı istiyorum.”

“Ama...” Tek istediğim sabah Pigalle’ye geri dönüp La Voisin ile konuşmaktı.

“Aması yok...” Sesi sertti. “Dediğim gibi yapacaksın, yoksa kendini tekrar çiftlikte bulursun.”

Tüylerim diken diken oldu. Ona karşı gelmek bir anda hiç de iyi olmayan bir fikir gibi gelmeye Başlamıştı. İçi boş tehditler savurmazdı. “Hazır olacağım.”

Odamdaki ateşin karşısına çöküp üstüme battaniyemi sarana kadar hissettiğim ürpertiden kurtulamadım. Ateşi izleyip kafamdaki düşünceleri bir düzene koymaya çalıştım.

Bir an hiçbir şey gerçek değilmiş gibi hissettim. Oysa son günlerde yaşadıklarım göz önüne alınırsa odamdaki şöminenin karşısında oturup düşünmek yaptığım en normal şeylerden biriydi. Gecenin köründe hiç tanımadığım birinin

peşinde at sürmüştüm. Trollerin kralıyla bir anlaşma yapmıştım. Trianon'un en tehlikeli yerinde bir cadının peşine düşmüştüm. Şehir muhafızlarını karşıma almıştım. Tüm bunları yaşarken kendimi canlı hissetmiştim. Ama şu an, ateşin karşısında otururken, kendim gibi hissetmiyordum bile.

Belki de kendim gibi değildim. Belki de değişmiştim.

Ellerimle gözlerimi yumup mırıldandım, "Artık kim olduğumu bile bilmiyorum."

"Sen Cécile de Troyes'sin, tiyatro sahnesinin yıldızı ve Trianon'un yeni gözde masum kızı."

Bu alaycı sesle birlikte vücudumdaki her kas aniden sarsıldı. Kendi kendine konuşmak başka şeydi, kendi kendini cevaplamak ise tamamen başka bir şey. Parmaklarımı hafifçe aralayıp bakındım. Ateşin içinde beliren gözler beni izliyordu.

Ciyaklayıp sırt üstü düştüm. Battaniyem her tarafıma dolanmıştı.

"Oh, kes şunu."

Ses tanıdık. Temkinli bir şekilde ateşe doğru emekledim. Vücudum en ufak bir tehditte tekrar geri çekilecek şekilde gergindi. "La Voisin? Bu sen misin?"

"Lütfen bana Catherine de." Bedeninin dışında olmasına rağmen sesi sakın çıkıyordu.

Benimse sakın olduğum söylenemezdi. Daha önce birçok olağanüstü şey görmüştüm, ama bu... Eğer o bu büyüü yapabiliyorsa, ben de öğrenebilirdim. Aklımda bu gücü kullanabileceğim yüzlerce olasılık belirdi. Belki de bu Trollus'taki yarım-kan arkadaşlarımla konuşabileceğim anlamına gelirdi. Belki de Tristan'ı görebileceğim anlamına. "Bunu nasıl yapabiliyorsun?"

"Büyükçe gördüğün gibi." Ateşin içindeki gözler kapanıp açıldı. "Ayrıt edilir bir saçın var, birkaç telini dükkânımda bırakmışsın bugün. Etrafta kendinden parçalar bırakmak konusunda dikkatli olmalısın. Aleyhinde kullanılabilir."

Gözler ürkütücü bir halde tekrar kapanıp açıldı.

“Bugün bana yardım ettin, başım muhafızlarla beladayken beni kurtardın,” diye devam etti cevap vermemi beklemeden. “Yarın dükkâna uğra, sana elimden geldiğince yardım edeceğim.”

Cevap vermek için ağzımı açmamla beraber alevler yükseleli gözler geldiği hızla ortadan kayboldu.

Bölüm 13

Tristan

Kelepçeleri çıkarmadım. Alacağım cezanın korkusundan değil. Çünkü korkuyordum. Ve onu kolaylıkla yenebileceğimi düşündüğümünden de değil. Onları çıkarmamamın sebebi bu kötü zamanda bile kendimi kuzenime karşı savunmak zorunda kalacağım fikrini reddetmemdi. Bu da belki de ahmaklığıma işaretti. Çünkü sadece babamın ölümü Cécile'yi serbest bırakacaktı ve sadece benim ölümüm Marc'ı serbest bırakacaktı.

Madenin içinde onu takip ettim. Yaptığım şeyi çözmek için bir çözüm ararken madencilerin kullandığı büyüün havada her patlayışı beni yerimden zıplatıyordu. Beklenmeyen sonuçlar için.

Ama bir çözüm yoktu.

Çok geçmeden Marc'ın hızlı yürüyüşü koşuya dönüştü. Çarpık bacakları ilerleyişini dengesiz ve garip bir hale soksa da ona yetişmek için bütün gücümü kullanıyordum. Benden daha uzun ve hızlıydı, aramızdaki mesafe giderek artıyordu. Aklımdan olasılık üstüne olasılık geçiyordu, hepsi bir öncekinden daha kötü sonlanıyordu. Onu daha önce bu halde sadece bir kez görmüştüm. Ve deliliğin ona neler yaptıracağını görmeyi beklemeden hemen büyüümü kullanmıştım.

Marc'ın bu halini tanımıyordum. Neler yapabileceği hakkın-
da hiçbir fikrim yoktu.

“Marc, dur!” Nefes nefese kalmıştım.

Daha hızlı koşmaya başladı.

“Marc! Marc, dinle beni!”

Boşluğa haykırıyor gibiydim. Neredeyse bizi yukarıya çı-
karacak asansörün yanına varmıştık. Onu durdurmalıydim,
onunla konuşmalıydim, onu zapt etmeliydim çünkü artık
onu düzeltme gücüm yoktu. Çaresizce, bir büyü ipini ayak
bileğine dolayıp köşeyi dönmeden onu yakaladım. Yere çarp-
ma sesi ve küfürler duydum, ardından sessizlik. Yavaşlayarak
dikkatlice köşeyi döndüm.

Marc elinde kılıcı tünelin ortasında duruyordu. “Seni
dinlemek istediğimi de nereden çıkariyorsun?”

Durdum, gözlerim kılıcındaydı. Parmaklarım kendi kılı-
cıma gitmek istiyordu ama içgüdülerim elimi durdurdu.

“Neden böyle yaptın?” diye sordu.

“Güvenimi göstermek için,” dedim. “Ve herkesi eşit bir
mevkiye koymak için.”

“Sanki içimizden biri seninle eşit olabilirmiş gibi.” Keli-
meler ağzından tükürürcesine çıktı, kılıcının ucu titriyordu.
“Ve bahsettiğimin bu olmadığını da biliyorsun.”

“Biliyorum.” Biraz sakinleşmeyi umarak derin bir nefes
aldım. Yaşananların isimler üzerindeki gücümünden vazgeç-
mekten çok iki sene önce aldığım kararlarla ilgisi vardı. “Kar-
maşık bir açıklaması yok. Pénélope’nin ölümünün seni de
öldürmesini istemedim. Bunun gerçekleşmemesi için aklı-
ma gelen tek şeyi yaptım ben de.” Yorgun ellerimden biriyle
yüzümü örterek sütunlardan gelen ışığı perdeledim. Pénélo-
pe’nin öldüğü o kara günü hatırlamıştım.

“Yaşayıp ölmem senin karar verebileceğin bir şey değildi.”
Kılıcını kaldırıp saldırmaya hazırlandı. “Senin seçimin değıl-
di!” Sesi sanki tüneller ne dediğinin iyice anlaşılmasını ister-
mişçesine durmadan yankılanıyordu. Bir vahşi gibi görünü-
yordu, kırmızı gözleri ve şekilsiz yüzünü esneten kasları onu

bir deli maskesi giymiş gibi gösteriyordu. Zamanında teşvik ettiğim bu görüntüyü çok iyi hatırlıyordum. Aklının yarısını ölmek isteği, diğer yarısını da hayatla kalmak arzusu ile dol-duran bir sözü ona zorla verdiğimde ortaya çıkan görüntüyü.

“Biliyorum.” dedim. “O zamanlar sana hayatta kalacağına dair bir söz verdirmenin yaratacağı sonuçları anlamamıştım.”

En azından çok geç olana dek. Daha sonrası çılgın bir uğ-raşa dönüşmüştü. Ona kaybını, acısını, perişanlığını unut-ması için ismiyle emretmek. Pénélope’yi hafızasından tama-men silecek kadar zalimleşmeden akıl sağlığını koruyacak emir katmanları oluşturmak için günler boyunca dikkatli bir uğraş vermiştim. Bu emirlerin etkisi ben yarım-kanlar ve troller üstünde sahip olduğum güçten vazgeçene kadar sürmüştü. Şimdi geriye kalan şeyse ölmediği sürece içinden çıkamayacağı üzerinde iyi düşünülmemiş bir söz ve kendiyle çarpışan bir akıldı.

“Kendimi tanımıyorum.” Kılıcını yere fırlatıp avuç içle-rini şakaklarına sıkı sıkı bastırdı. “İki sene kontrolün altında yaşadım. İki sene boyunca kendim değil, *senin* olmamı dile-diğin biriydim. Onunla beraber ölmeliydim. Onunla beraber ölmeliydim.” Dediklerini sürekli tekrar etmeye başladı. Söz-leri aniden öfkeyle titrememe sebep oldu.

Bileklerimi delip geçen kazıklara aldırmandan çenesine sert bir yumruk savurdum. O geriye doğru düşüp kanım yere sa-çılırken küfürler ederek üzerine eğildim. “Neden ölecekmiş-sin?” Acıya aldırmandan bağırdım. “Onu sevdiğini kanıtlamak için mi? Yaşayarak ona ihanet ettiğini düşündüğün için mi? Ölmeni istediğini düşündüğün için mi?” Yavaşça doğrul-dum. Hava kan ve demir kokusuyla dolmuştu. “Pénélope ölümünü atlatmanı istedi. Bunu biliyorum çünkü bana ken-di söyledi!”

“Onsuz yaşamak için hiçbir nedenim yok.”

Yere tükürdüm. “Nedenin mi yok? Ailene ne oldu? Arka-daşlarına? Davana? Bunların hiçbiri umurunda değil mi ar-tık?” Aramızda birkaç santim mesafe kalana kadar yaklaştım.

“Anaïs’ten önce. İkizlerden önce. Yarım-kanlardan önce, ikimizin arasında dünyamızı nasıl daha iyi hale getirebileceğimizi hakkında fikirler vardı. Bu benim davam olduğu kadar senin de davandı.”

İlk başta bakışlarını kaçırdı. “Orada durup Cécile ölse daha iyi olacakmışsın gibi davranma. Onu kurtarmak için her şeyden vazgeçtiğine şahit oldum.”

“Çünkü onu kurtarabilirdim! Yaptığım şeyin doğru olduğunu iddia etmiyorum. Ama en azından bir amacı vardı. Senin ölümünün yok. Pénélope’yi geri getirmeyecek. Ve eğer Cécile ölseydi ve ben de seni dinleyebilecek kadar hayatta kalsaydım, bana aynı şeyleri söyleyeceğinden eminim.”

Bilekleri acıyla zonklayana kadar yumruklarımı sıktım. “Hayatımda onun dışında daha birçok şey var. Değer verdiğim insanlar var. Önemli davalar var.” Derin bir nefes aldım. “O da Pénélope gibi ölümle burun buruna. Bazen bunu neden yaptığımızı sorguluyorum. Neden kendimizi, bütün yaptıklarımızı onlara emanet edecek kadar kendimizi tek bir kişiye bağladığımızı. Hem en sevdiğimizi kaybedip hem de direncimizi kaybetmemiz çok zalimce. Başladığımız şeyleri bitirmek için.”

Öfkem yok olunca büyük bir yorgunluk hissettim. “Onun ölümünün beni nasıl etkileyeceğini bilemem. Devam etmek için yeterli iradeye sahip olup olmayacağımı da.” Bileklerimdeki acıya odaklanıp düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. “Onsuz bir hayat hayal edemiyorum. Ama aynı zamanda, Trollus’ta başladığımız işin yarım kalmasını da istemem. Bu çok kötü bir ziyan olur.”

Uzun bir süre boyunca ikimiz de konuşmadık. Madenlerdeki çalışmalar sessizliği bozan tek şeydi.

“Seçimlerim sana acı verdiği için özür dilerim,” dedim. “Ama pişman olduğumu söyleyemem.” Yanından geçip asansöre doğru ilerledim.

“Bu kadar mı?” diye arkamdan bağırdı. “Suçunu inkâr edip aklımı da geri kalanım gibi çirkin ve çarpık bir şekilde

bırakıp gidecek misin?”

Durdum ama geri dönmedim. Onunla göz göze gelirsem kendi korkularımın bana sunduğu gerçeklere inanıcımı kaybedeceğimden korkuyordum.

“Artık benimle ilgisi kalmadı, Marc,” dedim. “Eğer içinde yaşamaya dair bir isteğin olursa iraden ve verdiği söz artık çarpışmayacak. Ve aklın yine huzur bulacak. Ya da delirene kadar ölümü arzulayıp babamın ortadan kaldırılmanı emretmesini bekleyebilirsin. Karar senin.”

Ayaklarım yürümek istemese de onları zorladım. Asansörün taştan zemininin üzerine gelene dek ilerledim. Ve yukarı çıkmaya başlarken pişmanlık duyacağım bir karar daha vermemek için kadere ve yıldızlara dua ettim.

Bölüm 14

Cecile

At arabası olukların üzerinden geçerken sarsılıp zıpladıkça popom berelenip dişlerim birbirine çarpıyordu. Kış yaklaşıyordu, yerler donmuştu ve havada gelen karın kokusu vardı. Yanından geçtiğimiz insanların yüzlerini izlerken pelerinime sıkı sıkı sarındım. Asla o kadar şanslı olmayacağımı bilsem de aralarında aradığım kişinin yüzünü görmeyi diliyordum.

Ama birden gözlerim tanıdığım birine takıldı. Esmeralda. Bir grup denizcinin yanındaydı, elleriyle öfkeli bir halde bir şeyler anlatıyordu. Beni görmesine ihtimal olmasa bile geri yaslanıp yüzümü perdenin arkasına gizledim. Bunu yaparken bir korkak olduğumu hissettim. Zoé, Élise ve bütün yarım-kanlara yardım etmem gerekiyordu. Ama yaptıklarımın onların işini zorlaştırmaktan başka bir şeye yaramadığını düşündüğüm anlar da yok değildi. Tristan'ın dikkatini dağıtıp amacından saptırmıştım. Yaralandığımda beni kurtarmak için yarım-kanları gözden çıkaracağını biliyordum.

Artık Trollus'a hiçbir insanın girmesine izin verilmiyordu. Dolayısıyla Esmeralda'nın yeğenleriyle olan bütün bağlantısı kopmuştu. Hepsi benim yüzümden. Kendimi affettirebilecek bir özür yoktu. Sadece laneti kaldırıp kızların özgürlüğe kavuşmasını sağlayarak bunu başarabilirdim.

Pişmanlıklarımı aklımdan uzaklaştırıp iç çektim. Dün gece zar zor uyuyabilmişim. Aklım La Voisin, yani Catherine ile gerçekleşen o kısa konuşmamızın yol açtığı olasılıklarla doluydu. En kötü ihtimalle Trollus'takilerle bağlantı kurabiliyor olacaktım.

Tristan dün gece bir uğraş içerisindeydi ve onun uyanıklığının da uykuya dalamamamda etkisi olmuştu. Onunla sadece bir kere olsun konuşabilmek bile çok yardımcı olurdu. Neler olduğunu ve neler keşfettiğimi açıklayabilmek. Konuşmamızın nasıl gelişeceğini düşünüp dudaklarımı ısırardım. Belki de istediğim kadar iyi gitmezdi. Hareketlerimi desteklemediğini biliyordum. Eline şans geçerse bana durmamı söyleyeceğini de. Vazgeçmemi söyleyeceğini.

Ama duramazdım.

Birden titreyince annem ve Julian bunun soğuktan kaynaklandığını sansın diye hemen pencereyi kapadım. Gösteride rol alacak kadınların ilk provası için Kral Naibi'nin şatosuna doğru yol alıyorduk. Ve bu görevi bize veren olduğu için Kral Naibi'nin karısı Marie du Chastelier de büyük ihtimal orada olacaktı. Trianon'daki en önemli on iki kadın. Ve kim bilir onları eğlendirmek için yanlarında bulunan daha niceleri.

Bu harika ve emsalsiz bir fırsattı ama dün gece aklıma gelen bir düşünce bu durumdan zevk almamı engelliyordu. Bu opera salonunda karşılaştığım sosyal çevrelerden biri değildi. Bu kadınlar benden bir seviye üstteydi. Ve Anushka da onların arasında olabilirdi.

"Sana verdiğim operalar listesine göz gezdirdin mi?" diye sordu Julian. "Cécile'nin başsoprano olarak ilk gösterisine çıktığını göz önüne alırsak, doğru seçimi yapmamız çok önemli. Taze ve yeni bir yüz için taze ve yeni bir oyun."

Hâlâ iksirin etkisi altındaydı. Bu düşünce beni içten içe rahatsız etti. Yaptıklarımı yüzüne vurduğumdan beri Sabine ile görüşmemiştim. Ama yine de ona hâlâ kızgın olmayı başaramıyordum. Yaptığı şey yanlış olsa da niyeti iyi sayılırdı.

“Tavsiyeni aklımda tutacağım.” Annemin sesi iğnelemeyle doluydu ama Julian bunun farkına varmamış gibiydi.

“Yenilikçi bir şeye ihtiyacımız var ya da skandal yaratacak bir şeye...”

“Ve bunun seçimi şu anki önceliğimiz değil,” diye araya girdi annem. “Önemli olan piyes.”

“Ama rakiplerimizden bir adım önde olmalıyız!”

“Bu kadarı yeter, Julian,” diye homurdandım. Onları görmezden gelip ellerime odaklandım. Parmaksız dantel eldivenlerimden çatlamış parmak uçlarım görünüyordu. Bütün tırnaklarım kemirilmişti. Bu alışkanlığı ne zaman kazanmıştım?

At arabasının gürültüsünün ardından akan suyun sesini duyuyordum. Dışarıya baktığımda duvarlarla sarılı şatoya uzanan köprüde olduğumuzu gördüm. Kral Naibi’nin şatosu Indre Nehri üzerindeki bir adaya inşa edilmişti. Hızla akan nehrin içinde kalın taş duvarlar yükseliyordu. Ada’ya ulaşımın tek yolu köprülerdi; korunaklı kapılara sahip iki köprü nehrin kuzey ve güneyine uzanıyordu. Daha önce duvarların içinde hiç bulunmamıştım ve içinde bulunduğum hale rağmen şatonun nasıl görüldüğünü merakla bekliyordum.

At arabası duraksadı. Ardından bir muhafız pencereden bize baktı. Annem selamlamak için elini kaldırıncı muhafız ilerlememizi işaret etti. Kapılardan geçerken duvarlara hızlı bir bakış attım. Sıkıcı bir gri renge sahiptiler. Oyuklarda yer yer yeşil yosunlar yetişmişti. Görünüşe göre gayet sağlamlardı. Şato estetik değil savunulabilmesi göz önüne alınarak inşa edilmişti, ama bildiğim kadarıyla bugüne dek hiçbir saldırıya maruz kalmamıştı.

Yanlarından geçerken gözlerim dışarıdaki küçük ve sağlam yapılara takıldı. Dışarı çıkıp onlara daha yakından bakmak ve duvarların içinde neler olduğunu öğrenmek istedim. Ama yerler ıslaktı ve annemin zorla giymemi istediği narin ayakkabılarım ahırları ve demircileri gezmem için uygun değildi.

Araba sonunda durdu. Birkaç saniye sonra üniformalı bir piyade kapıları açıp aşağı inmeme için elini uzattı. Eteğimi tek elimle toplayıp kendi etrafımda döndüm. Julian annemin arabadan inmesine yardım ederken etrafımdaki her şeyi görmek istiyordum. Şato dışarıdaki binalara göre sadece biraz daha ihtişamlıydı, çirkin ve yere yakındı. Tek farkı göğe doğru yükselen iki kulesiydi. Her şey sıkıcı bir griye bürünmüştü, ortamdaki tek renklilik denizden gelen soğuk esintiyle dalgalanan iki bayraktı.

“Hadi gel, Cécile.” Annem Julian uzaklaşmadan koluna girdi. Ve girişin basamaklarından çıkmaya başladılar. Topuklarımı yılların eskittiği basamaklara vurarak onları takip ettim. İki üniformalı muhafız çelikle sağlamlaştırılmış kalın meşe kaplıları ardına kadar açtı. Duvarlardaki çelikle kaplı delikleri fark ettim. Yukarı baktığımda girişi korumak için aşağı indirilebilen sivri uçlu kale kapısını görebiliyordum.

Şatonun içi de dışı kadar boş ve gri gözüküyordu. Yürüdüğümüz dar koridor yerleştirilmiş birçok lambaya rağmen loştu. Görebildiğim kadarıyla hiç pencere yoktu, bu da ortamı bir tabut kadar dar ve sıkı bir hale sokuyordu. Geçit vermez. Güvenli hissettirmeliydi ama benim tek hissettiğim şey soğuktu.

Koridorlar labirentinden sonsuzluk kadar uzun süren bir zaman boyunca yürüdükten sonra bizi yönlendiren uşak kapalı bir kapının önünde durdu. Kapıyı çalıp içeri girerek gelişimizi anons etti. Odaya girerken yüzüme çarpan aydınlık ve ısı gözlerimi kırptırmama neden oldu. Duvarların birinde devasa bir şömine yanıyordu, ama ışıklar tavana asılı iki şatafatlı kollu şamdandan geliyordu. Yerler kalın halılarla kaplıydı ve kilimler duvarların çirkinliğini örtüyordu.

Oda dışarıdayken gördüğüm dar pencerelere sahipti ama mozaikli camları odayı dolduran iki düzine kadının üstüne gökkuşağının renklerini yansıtıyordu. Gerçi buna pek de ihtiyaçları yoktu. Hepsi farklı bir renkte giyinmişti, elbiseleri ipek, saten ve kadifenin özenli bir karışımından oluşuyordu.

Yüzlerine hızla baktım. Hiçbirisi kızıl saçlara ya da Anushka'nın mağrur biçimli silüetine sahip değildi.

Onu daha önce görmemiş olsam bile hemen Kral Nai-bi'nin karısı Leydi Marie du Chastelier'i fark ettim. Patlıcan moru elbisesi diğerlerinkinden daha ihtişamlı olmasa da trolerle geçirdiğim zaman bana mevki ile beraber gelen ağırbaşlılığı tanımayı öğretmişti. Genç ya da yaşlı odadaki her kadın bir şekilde onun farkındaydı. Hepsi kafalarına göre hareket etmeden önce onun bizi karşılamasını bekliyordu.

Leydi Marie ayağa kalkıp yanımıza geldi. Başımı aşağı eğip onu kirpiklerimin arasından izlemeye devam ettim. Annemden biraz daha yaşlı sayılırdı. Kumral saçları şakaklarına doğru beyazlamaya başlamıştı. Güzel olmasa bile çekici bir kadındı. Boynunda ahşaptan yapılma garip bir kolye vardı. Saçlarına ise kırmızı böğürtlen tutturmuştu. Balmumundan çok gerçeğe benziyorlardı ama bu mevsimde nereden getirildiklerini tahmin bile edemiyordum.

Annem yerlere kadar eğilerek selam durdu. "Leydim."

"Genevieve." Sesinde incelik yoktu ve annemin yanından durmadan geçerken ondan aslında fazla hoşlanmadığını fark ettim. Doğrulurken annemin yüzünde bir anlığına sinirli bir ifade belirdi.

Trianon'un en güçlü kadını bize yaklaşıırken Julian ile eğildik. Önce onun yanına gidip yanağını okşadı. "Sen Julian olmalısın."

Julian başıyla onayladı. "Evet, leydim."

"Burada bir sürü hayranın var," dedi Leydi Marie yüzünde samimi bir gülümsemeyle. "Çok fazla kalp kırmamaya çalış."

Julian başını eğdi. "Sanırım tehlikede olan benim kalbim, leydim." Söyledikleri gereğinden fazla düzgün çıkmıştı. San-ki rolünü tekrarlıyormuş gibi.

"Ne kadar cezbedici," dedi Leydi Marie. Sesinde ufak bir iğneleme tınısı vardı. Sonra bana döndü.

Eğik durmaktan dizlerim ağrımaya başlamıştı ama çene-

me dokunup yüzümü kaldırına kadar doğrulmadan bekledim. “Cécile de Troyes,” diye mırıldandı düşünceli bir sesle. “Daha önce bir gösterini izledim ve itiraf etmeliyim, sahne de daha uzun görünüyorsun.” Gülümsemesi kaybolmuştu. “Ama oyuncak bir bebeksin, öyle değil mi?”

Bunu söyleyen ilk kişi o değildi, ama yine de bu benzetmeden nefret etmeden duramıyordum. Oyuncak bebeklerin akli olmazdı, oynamak için kullanılan güzel şeylerdi. Ve hayatımla yeterince oynanmıştı. “Görünüş aldatıcı olabilir, leydim,” diye bakışlarına karşılık vererek yanıtladım. “Sahne de giydiğim ayakkabılar yüksek topuklu.”

Kaşlarından birini dikince bir anlığına fazla ileri gittiğimi düşündüm. Ama sonra kıkırdamaya başladı. “Aynen öyle.”

Konuşmamız piyes bestecisinin gelişiyiyle sona erdi. Mösyö Johnson onlara koridor boyunca önderlik ederken hanımların giyinişi ve garip aksanıyla eğlenmekle meşguldü. Julian ile herkesin ardından sahnenin inşa edildiği yere doğru ilerledik. Etrafta bulunanlar kenara çekilip bize yol açarken hepsinin yüzünde o sinsî bakışı aradım.

Ve hiçbir şey bulamadım. Onunla burada karşılaşmak saçma bir umuttu.

Duvara yaslanıp hanımların etrafı doldurup kostümler, müzik ve dans hakkında sorular sormalarını izledim. Sahnenin inşası daha başlangıç aşamasında olsa bile muhteşem olacağını şimdiden söyleyebilirdim. Hatta ikisi de muhteşem olacaktı, çünkü Mösyö Johnson sahne arasında dekorun değişeceğini söylüyordu. Annemim rolü olan Günah’ın Karanlığı şu an inşa ettikleri sahneydi. Kırkırdayan kadınlara rollerini anlatırken annemi bir süre izledim. Julian da onunla beraber yürüyordu. Onları baştan çıkaracak şeytan rolüne bürüneceği için yüzü daha rahattı.

“Onları benim gibi izliyorsun.”

Leydi Marie aniden ortaya çıkıp dirseğimi tutunca yerimden sıçradım. “Pardon?”

Kıkırdadı ve hayret ettiğim üzere o da kâğıtlarla kaplı du-

vara yaslandı. “Kızları sanki içlerinde bir şey ararmış gibi izliyorsun, ama ne aradığından da emin değilsin. Ben de çoğu zaman kendimi bunu yaparken buluyorum.”

Artık izlediğim kişi oydu. Çok mu belli ediyordum yoksa hakkımda belli etmediği bir şeyler mi biliyordu? “Nasıl bir gösteri sergileyeceklerini merak ediyorum,” dedim yüzünde bir ifade belirecek mi diye bekleyerek. “Umarım dikkatli bakışlarım onları rahatsız etmemiştir, sadece bir alışkanlık.”

Ağzının kenarı kıvrıldı ama gözlerini önümüzdeki sahnedan ayırmadı. “Sanmam. Hepsi dikkatle incelenmeye alışıklar. Senin olduğundan daha da alışıklar sanırım.” Gözlerime bakıp tekrar sahneye doğru döndü. Yalan söylediğimi biliyordu.

Yutkundum. “Neden onları izliyorsunuz, leydim? Aradığınız şey ne?”

“Emin değilim.” Kafasını sallarken gülümsemesi soldu. “Bu bir yalan. Ne için baktığımı biliyorum ya da daha doğrusu, kim için.”

Daha fazla üstüne gitmek istesem de yersizlik yapmamak gerektiğini biliyordum.

“Oğlum, Aiden,” dedi sonunda. “Artık evlenme zamanı geldi, ama önüne sunduğum her seçeneği inatla reddediyor.” İç çekti. “Bir gün, tüm Ada’nın yöneticisi olacak ve bunu yapmak için yanında güçlü ve akıllı bir kadına ihtiyaç duyacak. Maskeli piyesin amacı bu. Sahip olduğu tüm seçenekleri önüne sermek. İyi bir tercih yapmak zorunda, çünkü kimse farkında olmasa da kadının omuzlarına büyük bir yük düşecek.”

Böyle söylediği çok kaba gelmişti. Sanki tüm bu genç kadınlar açikartırmaya çıkmış hayvanlarmış gibi. Ama dürüst olmak gerekirse benim nasıl seçtiğimden daha kötü sayılmazdı. En azından onlar gönüllülerdi.

“Ağabeyim onun emrinde,” dedim çekinerek. Bu bilgiyi neden benimle paylaştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Lord Aiden’den hep övgüyle bahseder.”

“Tabii ki öyle yapar.” Sesinde bir gerginlik vardı. “Artık ilgilendiği tek şey bölüğü. Sanki ordu meseleleri dışındaki şeylere ayıracak zamanı yokmuş gibi.” Siniri geldiği gibi geçmişti. “Gerçi hep bu halde değildi. Bir ara eğlenceleri içinde boğulurdu. Ama geçtiğimiz sene değişti. Melankolik ve düşüncelere dalan bir hale geldi. Bazen günlerce ortadan kaybolmaya başladı. Artık onu zar zor tanıyorum.” Derin bir nefes verip sözlerinin yarattığı gerginliği yok etmek ister gibi elini salladı. “Genç erkekler, Cécile. Onları anlamak imkânsız.”

Gülümsedim. “Belki de gösterimiz sırasında, aradığı kişinin aslında hep burada olduğunu fark edecektir.”

“Belki de.” Doğrulup duvardan ayrıldı. “Bazen aradığımız kişi tam da önümüzdedir. Ama sanırım, daha ziyade ancak uzun arayışlardan sonra kendini açık eder.”

Dedikleri kulaklarımda yankılandı. Cevap vermemek için dilimi ısırđım.

“Annen yarın akşam bize bir gösteri düzenleyecek. Yıllardır yaptığı gibi,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Ama anladığım kadarıyla yakında meşaleyi sen alacaksın ve şölenlerimizde yankılanan senin sesin olacak.”

“Sahneden ayrılacağına inanmakta güçlük çekiyorum,” dedim. Bu kadının beni, benim onu tanıdığımdan daha çok tanınması beni germişti. Fred, La Voisin ile iletişime geçmemin güç sahibi insanların ilgisini üzerime çekeceğini söylemişti. Dedikleri şimdiden gerçekleşmiş miydi? Leydi Marie kim olduğumu umursamamalıydı, ilgimi çekmeye çalışmamalıydı. Bunun için hiçbir sebep yoktu. Tabii Trianon’da sahne almamın arkasındaki gerçek amacı bilmiyorsa.

“Bence inan,” dedi Leydi Marie. “Genevieve’nin sahnedeki süresi doldu. Ama senin harika bir vâris olacağına eminim. Görünüşe göre yeteneklerin sınırsız.”

“Elimden geleni yapacağım.” Nefes nefese kalmıştım. Bacağımın arkasından bir damla ter süzüldü. Bahsettiği sesim değildi...

“İyi hissetmiyor musun, canım?” Koluma dokununca vücudumdaki her yer kasıldı. Yüzünü astı.

Kendini kontrol et!

“Üzgünüm!” Derin bir nefes alıp deli gibi çarpan kalbimi kontrol altına almaya çalıştıysam da işe yaramadı. “Özrümü kabul edin, leydim. Şaşkına dönmüş durumdayım. Bunu beklemiyordum.”

Leydi Marie’nin somurtması eriyip gitse de üzerimdeki gerginlik azalmamıştı. “Nasıl da masum bir şeysin sen öyle. Kiminle zaman harcadığına bakılırsa inanması zor...”

“Böldüğüm için özür dilerim, leydim, ama Mösyö Johnson kızımı çağırıyor.”

Annem bir anda ortaya çıkıp yanımda belirmişti. *Trollerden haberi var* diye çığlık atıyordu aklım. Zorlukla gülümsemeyi başardım.

“Tabii tabii, müsaade sizindir,” diye yanıtladı Leydi Marie sert bakışlarını Genevieve’ye dikerek. “Sonuçta, bu yüzden burada.” Tekrar bana döndü. “Her hareketini izliyor olacağız, Cécile. Bundan emin ol.”

Titreyerek eğilip annemin beni götürmesine izin verdim. Kulaklarıma vızıltılar doluyordu. Arkamdan beni izlediğini hissedebiliyordum.

“Senden ne istiyormuş?” Annemin nefesi kulağıma değiyordu. Sesi kısıktı. “Sana ne söyledi?”

“İleride onlar için gösteriler yapmamı istedi.” Dilim neredeyse kelimeleri doğru söyleyemeyecek kadar uyuşmuştu.

“Harika.” Sesi alçak ve memnuniyet doluydu. “O ve ataları uzun zamandır operayı desteklemiştir. Marie’nin bu ilişkiyi sürdürecektir olmasından memnunuz.”

Kafamla onaylarken aklımdan tamamen başka şeyler geçiyordu. Marie’nin benim bir cadı olduğumdan ve trollerden haberi vardı, bundan emindim. Ama o zaman neden beni gösteriler düzenlemeye davet etmişti ki? Neden beni de napiliğin yakaladığı diğer cadılara yaptığı gibi zindana atmamış

ya da kazıkta akmamıştı? Benden ne istiyordu? Ne kadar şey biliyordu?

Her hareketini izliyor olacağız... İzliyor olacağız... Olacağız... Kafamda sözleri tekrar tekrar dönerken aklımda bir teori oluşmaya başladı. Buradan koşarak ayrılıp yorgunluktan bitap düşene kadar durmama sebep olacak bir teori. Ama onun yerine hayatımda hiç hissetmediğim kadar canlı hissediyordum.

Onu bulmuştum.

Bölüm 15

Tristan

“On dördüncü madde!” Açıkartırmacının basit bir büyü hilesiyle güçlendirilmiş sesi pazarın içinde yankılandı. İzliyordum, ama görmüyordum. Dinliyordum, ama duymuyordum. Sadece düşünürken bulunduğum bir yerd.

Marc’ı madenlerin derinliklerinde bıraktığımdan beri kulağıma bir şey gelmemişti. Bu en kötüsü gerçekleşmemiş demektir. Trollus’tan intikam alacak kadar alçalmamış ya da hayatını sona erdirecek bir yol bulmamıştı. Tabii ki bu iyi olduğu ya da beni affettiği anlamına gelmezdi, ama şimdilik yeterliydi. O kadar çok derdim vardı ki böyle küçük şeyler bile beni rahatlatmaya yetiyordu.

Baldırlarıma bir şey çarpınca arkamı döndüğümde topalayarak yürüten bir trol kadın gördüm. Bana çarpan bastonuydu, ve bunun bir kaza olamayacağını düşünüyordum. Omzunun arkasından özür dilemez bir ifade ile bana baktı. Onun Reagan adlı heykeltıraş olduğunu fark ettim. Fena huylu bir kadındı ama üst sınıflara yaptığı Guerre setleriyle belli bir şöhet yakalamıştı.

“Dişi, yaşı yirmi altı, boyu bir buçuk metre.” diye bağırdı açıkartırmacı. Bahsettiği rakamlar dikkatimi çekmişti. Açıkartırmalarda boyu yüz yirmi santimi geçen yarım-kanlara nadir rastlanırdı. Uzun boyluların satışları genelde özel ola-

rak gerçekleştirilirdi. O kadın burada satıldığına göre arzulanan bir özelliğe sahipti.

“Evde doğup yetiştirilmiş!”

Ama hangi ev olduğunu söylememişti, demek ki onunla anılmak istemiyorlardı. Açıkartırma çalışanlarından biri kadının ayağına doğru bir büyü kırbağı patlatınca kadın yerinden zıpladı. Ardından talimatlara uyup sahne boyunca yürümeye başladı. Bana göre oldukça normal görünüyordu. Belirgin bir biçimsizliğe, tike ya da deliliğe delalet eden hareketlere sahip değildi. Yüzünü evde yetiştirilmiş her hizmetçinin yapacağı gibi aşağı dönük tutsa da çenesinden süzülen yaşları görebiliyordum.

“Dört dilde okuyup yazar! Elyazısı mükemmeldir!”

Bu özelliği buradaki alıcılara bir anlam ifade etmiyordu. Sahip olduğu güç onu yeteneklerinden yararlanabilecek orta sınıf için pahalı kılıyordu. Ve yaptığı her neyse üst sınıflar onu nahış bulacaktı. Mimarlar Loncası onu alırdı. Bundan emindim.

“Doğurganlığı kanıtı!”

Demek yaptığı buydu. Düşünmeden davranmıştı ve bunun gönüllü ya da gönülsüz olması fark etmezdi.

“Elli ile başlıyoruz!”

İhale hızlı ve öfkeli başladı. Ama benim dikkatim arkamdan yaklaşan tanıdık ve etkileyici güce dönmüştü. Geriye dönünce kardeşimle yüz yüze geldim. Anaïs’in taklitçisinin koluna girmişti. Ve arkalarında da Dük d’Angoulême vardı.

“Majesteleri.” Başımı hafifçe eğdim. Ona itaat etmek ve soyluluğunu hatırlatan davranışlarda bulunmak her zaman hoşuna giderdi. Ve gönlünü almak iyi bir fikirdi. Aksini yapmak bir felaketi davet ederdi. Kolumda kelepçeler varken de bir şey yapamazdım. Taklitçiyi ve Angoulême’yi görmezden geldim.

“Tristan.” Roland parıldayan gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Ama aklında olay çıkarmak yok gibi görünüyordu.

Taklitçi varlığının kabul edilmesini ister gibi bana baktı. “Senden üstün olanlara nezaket göstermelisin,” diye çıkıştı sonunda.

Bakışlarımı ona kaydırdım. “Bu doğru.” Ne daha fazla hareket ettim ne de daha fazla bir şey dedim. Roland ağırlığını bir ayağından diğerine verirken kıkırdamaya başladı. “Haklı, Leydi Anaïs,” dedi. “Yaptığı her şeye rağmen Tristan hâlâ bir Montigny. Bu da onu senden üstün kılar.”

Taklitçinin yüzündeki Anaïs maskesi bir anlığına dalgalanınca gerçek yüzünün ortaya çıkacağını düşünerek heyecanlandım. Ama kontrolünü koruyup başını Roland’a doğru eğdi. “Elbette haklısınız, majesteleri. Sadece Tristan’ın Trolus’un gelecekteki kralına daha nazik davranması gerektiğini söylemek istedim.”

Söylemek istediği şeyin bununla alakası bile yoktu. Angoulême’ye döndüm ama kollarımı kavuşturmuş açığartırmadaki kadını izliyordu.

Roland eldivenli eliyle çenesini kaşıdı. “Bu doğru, Anaïs.” Elini belinden sarkan çocuk boyundaki kılıcının üstüne koydu. “Diz çok.”

İç geçirmemeye gayret edip dediğini yaptım. “Kusuruma bakmayın, majesteleri.”

Kardeşim sırttı. “Affedildin.”

Taklitçinin düştüğüm bu durumdan zevk alacağını düşünüyordum. Ama tekrar doğrulduğumda ise bana değil açığartırmaya sunulan kadına baktığını gördüm. Yine de yüzünde memnun bir ifade vardı. “Benimle gelip izlemek ister misiniz, majesteleri?” deyip kardeşimi kolundan çekti.

“Sanırım.” Roland homurdanarak platforma doğru götürülmesine izin verdi. O yaklaştıkça kalabalık yarılp yol açtı. Gözlerinden gergin oldukları anlaşılabilirdi.

“Onu bu kadar yarım-kanın arasına sokmanın güvenli olduğuna emin misin?” diye Angoulême’ye söyledim.

“İstemediğim hiçbir şey yapmayacak.”

Bu kadar emin olmak için garip bir şeydi. Daha önce ne

zaman bu kadar kendinden emin konuştuğunu merak ederek Angoulême'yi dikkatlice süzdüm. Hakikaten de bana dikkat bile etmiyordu. Yüzündeki tavırsız ifadeye bakılırsa başka bir işe odaklanmıştı.

"Sattım!" diye bağırdı açıkartırmacı. "İki yüz üç altın karşılığında Mimarlar Loncası'na." Taklitçi bir kez ellerini gırpınca Roland bile bu garip durum karşısında ister istemez emin olamadan baktı.

Angoulême bir süre için gözlerini yumdu. Tekrar açtığındaysa bakışları daha önce onda hiç görmediğim kadar anlamlıydı. Neden burada olduğunu ve beni görmezden geldiğini sonunda anlamıştım.

"Sence madenlerde ne kadar dayanır?" diye sordum yarım-kan ağlayarak platformdan inerken. "Evde doğmuş. Evde yetiştirilmiş. Neredeyse hizmet ettiği kadınlar kadar pohpohlanmış."

Angoulême yavaşça dönerek gözlerimin içine baktı. "Bunun umurumda olduğunu da nereden çıkarıyorsun?"

Omuzlarımı silktim. "Onun umurunda gibi." Çenemle taklitçiyi işaret ettim. Onu Anaïs'in adıyla çağırarak gücü kendimde bulamıyordum.

"Evet." Dönüp önümüzdeki ikiliye baktı. "Sanırım bunun için sana teşekkür borçluyum, Tristan. İhanetin sayesinde Anaïs davanın peşinde koşmayı bıraktı. Artık hep hayal ettiğim bir kızım gibi. Ve daha fazlası."

Anaïs'in yerinde bir taklitçi olduğunu bilmiyordu. Taklitçi Anaïs'in öz babasını bile kandırmıştı. Angoulême bunun farkına varamayacak kadar kör müydü? Ağzımı açıp her şeyi anlatmak istedim. Babam her ne planlıyorsa bozmak. "Ne..." Vazgeçtim. Taklitçiyi ortaya çıkarmak istesem bile babamın amacını anlamadan bunu yapmak hata olurdu.

Taklitçi ve Roland yanıma döndüklerinde Angoulême onlarla ilgilenmedi. "Ne..." Bana bakıp bir kaşını kaldırdı. Başka bir yol denemeye karar verdim.

"Çocuğa ne oldu?"

Angoulême'nin yüzü öfkeden mosmor oldu. "Babanın aksine," dedi ağzından tükürükler saçarak, "ben böyle menfur şeylerin yaşamasına izin vermem."

Gözümün kenarından taklitçinin tokat yemiş gibi sarsıldığını görebiliyordum.

Yapbozun bütün parçaları yerine oturmuştu. Artık Anaïs'in hayatını kimin çaldığını biliyordum.

Bölüm 16

Tristan

Lessa.

“Anaïs, gel!” Angoulême topuklarının üzerinde dönüp Anaïs ve Roland’ın takip ettiğini görmeyi beklemeden uzaklaşmaya başladı.

Tekrardan kardeşimin önünde eğilirken şaşkınlığımı fark etmemesi için sınırlı bir tavır takındım. Babamız Lessa’yı bu rolü oynamaya nasıl ikna etmişti? Bildiğim kadarıyla Lessa babamdan nefret ederdi. Babam onu hiç düşünmeden yasalara ve kadere terk etmişti. Kendi soyu hizmet götürken o bir hizmetçi olmuştu. Ama belki de Angoulême’den daha fazla nefret ediyordu. Angoulême’nin yarım-kanlar hakkındaki görüşleri babaminkilerden daha sertti. Lessa da tüm hayatı boyunca onun evinde yaşamıştı. Belki de babamın teklif ettiği şey intikam için bir şanstı.

Gücünün sınırları yok muydu? Şu an bile, olan her şeyin ardından, babamın entrikaları beni şaşırtmayı sürdürüyordu. Sadece benimkileri değil, herkesin yapacağı her hareketi önceden tahmin edebiliyordu. Olası her durum için bir planı vardı. Taktiklerinin ardı arkası kesilmiyordu. Oynadığı her oyun için iş bitirici hamlesi vardı ve bütün şehri, hatta belki de bütün Ada’yı parmaklarının ucunda oynatıyordu. Ondan

bu kadar nefret etmeseydim muhtemelen zekâsına hayranlık duyardım.

Dalgın bakışlarla açıkartırmayı izlemeye devam ettim. Yarım-kanlar sahnede dolaştırılıp en yüksek teklifi verene satılıyordu. Aklım sorunlarımdaydı. Hepsi bir şekilde en değer verdiğim insanları etkiliyordu. Ve yapbozları nasıl yayarsam yayayım daha birini bile tamamlayamamıştım. İttifaklar belli değildi. Sebepler belli değildi. Ve her şeyin ortasında babam vardı. Bulmacayı çözebilmek için önce onu çözmem gerekiyordu.

Ve bunu yapmak için de yardıma ihtiyacım vardı.

“Ne zaman zahmet edip de ziyarete geleceksin diye merak ediyordum ben de. Görünüşe göre yumurta haşlayıp çoraplarını yamamakla o kadar meşgulsün ki zavallı yaşlı teyzeni ziyaret edecek zaman bulamıyorsun.”

“Seni görmek de güzel,” dedim. Düşes Sylvie’nin gelişimi istemeye istemeye anons eden muhafızının odadan ayrılmasını bekliyordum. “Ayrıca ne yaşlısın ne de zavallı.”

Kaşlarından birisini kaldırdı. “Kıymetliyim yani?”

“Benim için öyle,” diye yanıtladım önünde eğilerek. “Ama bildiğin halde beni abur cuburla beslenmeye bıraktığına göre gözünden düşmüşüm demek ki. Artık zavallı olan benim.”

“Hâlâ ağzın laf yapıyor. Élise!” Birkaç adım yanında duran yarım-kan kızın adını tüm gücüyle haykırdı. Élise’nin iyi olması ve başarısızlıkla sonuçlanan darbe girişiminden sonra teyzemin onu yanına almış olması beni rahatlatmıştı.

“Majestelerine yiyecek bir şeyler getir. Getirdiklerinden ben de yiyeceğim o yüzden sadece onun yemeğine tükür.”

“Emredersiniz, ekselansları.” Élise eğilerek selam verdi. “Tabaklarınızı ayıracağıma emin olun.”

Görünüşe bakılırsa dilemem gereken birkaç özür daha vardı.

Élise ayrılmadan tereddüt etti. “Acaba ekselansları...”

Teyzem sessizce başını sallayıp onu yolladı. *İlginç...*

Annemi daha iyi görebilmek için oturduğu şezlongun etrafında dönmeye başladım. Bir yandan bunu yapmamış olmayı diledim. Genelde huzur dolu olan yüzü gerginlik doluydu. Çenesindeki kaslar sıkılmaktan dışarı taşıyordu. Bakışları görülmeyen bir şeye kenetlenmişti. Gözbebekleri ufalmış, alm kırış kırış olmuştu. Kucağında sıkı sıkı kavuşturduğu ellerinde kırmızı izler oluşmuştu. “Anne?” diye seslendim tereddüt ederek. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Beni duyduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

“Anne?” Ona uzanmaya çalıştım ama teyzemin büyüü kolumu geriye çekti.

“Dikkatli ol, Tristan. Bu aralar çok sinirli.”

Bu benim suçum muydu? Bana kızgın mıydı? Yaptıklarımınla sinirlendireceğimi düşündüğüm onca insanın arasında annem hiç aklıma gelmemişti. Aklının tamamen bu dünyada olmadığını saymazsak bile bugüne kadar bana hiç ters düşmemişti. Üstelik bunu hak ettiğim anlar olsa bile.

Kendi babana saldırdın, diye fısıldadı kafamın içindeki bir ses. Onu neredeyse öldürüyordun. Annen de ölebilirdi, yanında teyzenle birlikte. Ne bekliyordun ki?

Bunu değil.

Özenle görüş alanına doğru ilerledim. Bir yandan da kendimi korumam gerekirse diye büyümü hazır tutuyordum. Bana zarar vermeye hiç kalkışmamıştı ama bu hiç denemeyeceği anlamına gelmezdi. Bu kesinlikle yapamayacağı anlamına gelmezdi. Trollus kraliçeleri güçsüz kadınlar arasından çıkmazdı. “Anne?” Bütün vücudum gerilerek omzuna hafifçe dokundum.

Dokunuşumdan ürkünce elimi bileklerimdeki acıyı zor fark ederek geri çektim. *Lütfen böyle sonlanmasın,* diye sessizce dua ettim. *Lütfen o da bana sırtını dönmüş olmasın.*

“Tristan?” Gözleri suratıma odaklandı. Bütün gerginliği ve öfkesi ortadan kayboldu. “Gelmişsin!”

“Geldim.” Gülümsemeye çalışsam da yüzüm bu yeteneği

yitirmiş gibiydi. “Bana kızgın mısın?” Soru daha onu düşün-
düğümü bile fark etmeden ağzımdan çıkmıştı.

“Neden sana kızgın olayım ki?” Yüzü aynı zamanda hem
samimi hem de tahmin edilemez olabiliyordu.

Ağzım kurudu. Ona ne söyleyeceğimi bilemiyordum.
“Çünkü iyi bir evlat olmadım.”

Gözleri uzaklara daldı ve ilk defa olmasa da, ne gördüğünü
merak ettim. Ne duyduğunu. Ne düşündüğünü. Annemin
zihninin Arcadia’nın kapısının eşiğinde olduğu hakkında
söylentiler vardı. Ona huzur veren sonsuz yaz topraklarında
dolaştığı hakkında söylentiler. Bu iyi niyetli bir düşünceydi.
Akraba evliliklerinin etkilerine ve demir tarafından yavaşça
zehirlenmemize inanmaktan daha kolaydı.

Bu aynı zamanda fey halkının teyzemle nasıl iletişime
geçtiğinin de bir açıklamasıydı. Geleceği görmesini sağlayan
onlardı. Bu dünyaya gelemiyor olsalar da bu izleyemedik-
leri anlamına gelmezdi. Cécile ile birlikteliğimin laneti kal-
dırmasına inanmaları için nasıl bir şey gördüklerini merak
ettim. Onlara sorabilmeyi diledim, ama sorabilseydim bile
bana bilmecelerden başka cevap vermezlerdi.

Anneme bir ürperti geldi. Yüzü yine eski haline büründü.
“Git başımdan.”

“Ama...”

“Git başımdan!” Çığlık atınca kendi çizmelerime takılarak
geriye doğru sendeledim.

“Kendi haline bırak, Tristan.” Teyzemin sesi bitkin çıkmıştı.
“Gel ve benimle otur.”

Uyuşmuş ayaklarımla arka tarafa dönüp oturdum. Oda-
daki bir düzine aynadan nasıl hissettiğimi yüzüme vuruyor-
du. “Ona ne oldu?” diye sordum. “Ona bunu kim yaptı? Ben
mi? Benim suçum mu?”

Sylvie Hala bana uzun uzun baktı. “Cécile nasıl hissediyor?”

“Cécile’yi boş ver şimdi,” diye çıktım. “Bana anneme ne
olduğunu söyle!”

Bakışlarıyla beni delerken kafasını hafifçe eğdi. “Biliyorsun, onu hep sevdim. Minik ve hızlı parlayan. Kolay yönlendirilebilen biri değil. Sanırım babanın boynuna geçirdiği bağdan memnun değildir.”

Tam konuyu değiştirmeyi kesip bana istediğim cevabı vermesini söyleyecektim ki olanların farkına vardım. “Fiziksel olarak iyi,” dedim sonunda. “Ama son günlerde pek de kendinde değil.”

“İradesi yapmak zorunda olduklarına karşı geliyor.”

Başımı eğerek onayladım. “Sürekli bir gerginlik içinde.”

“Sen de hissedebiliyor musun?” Sorusunu daha önce kimseyle bağ kurmamış birisinin merakıyla sormuştu.

“Bazen akli zorlanan o değil de benmişim gibi hissediyorum.”

Burnunu çekti. “Ne kadar yorucu.”

Kendi sorumu kendim cevaplamıştım. Annemin hissettiği duygular sadece kendine ait değildi. Aynı zamanda babamın duygularıydı. Aklım bunun ne anlama geldiğini kavramaya çalıştı. Babam bir şeye o kadar kızgındı ki bu annemi bile etkiliyordu. Hapsedilmemden beri ilk defa belki de babamın Trolus üzerinde yeterince kontrole sahip olmadığını düşündüm.

“Bilmemekten daha iyi,” dedim oturduğum koltuğa yayılarak. Çift taraflı konuşmamıza odaklanmak için aklımdaki endişeleri uzaklaştırdım. Bu hep böyle süregelmişti Babamın güvenini sarsmamak için bana istediğim şeyleri apaçık söylemezdi. Bunu anneme olan nezaketi yüzünden mi yoksa babamın ona daha önceden bir söz verdirdiği için mi yaptığını bilmiyordum. Sonuçta önemli değildi. İhtiyacım olan tüm bilgiler onun yaptığı ya da dediği şeylerin içinde gizliydi. Onları ortaya çıkarıp birleştirmek ise bana kalmıştı.

“Öyle mi?” Elbisesinin kolunu çekti. “Sanki bazen daha kötü olabilir miş gibi geliyor bana. Nasıl hissettiğini bilmek ama buna neyin yol açtığını bilememek. Ne kadar süredir ayrısınız, üç ay mı?” Kafasını salladı. “Zaman ne kadar da hızlı geçiyor.”

Babamın canını sıkan şeyin ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. Ama sebebi her ne ise ben hapse girdiğimden beri artıyordu. Zamanı iyi kullanmak gerekliydi.

“Daha uzun gibi geliyor,” dedim. “Onu çok özledim.”

Alışık olmadığı samimiyetimle karşılaşınca tek kaşını dikti ama yine de şaşırmamış gibiydi. “Hâlâ oynamak istiyor musun?” Raftaki Guerre tahtalarını gösteriyordu. Ama asıl bahsettiği oyun bu değildi.

Sessizliğim bir anlam ifade edene kadar konuşmadım. “*Oynayacağım*,” dedim. “Ama sadece kayda değer başka rakip olmadığı için.”

“Kanında var,” diye cevap verdi.

Dört ana tahta ve taşlar yerinden havalandı. Yeni olduklarını fark ettim. Siyah akik ve beyaz mermerden oyulmuşlardı. Şüphesiz Reagan’ın işiydi. “Kaldığımız yerden mi devam edelim?”

Başımı eğerek onayladım. Taşları nasıl yerleştireceğini izlerken damarlarımdaki kan hızlanmaya başladı.

Taşlar tahtaların üzerindeki yerini almaya başladı. Krallar ve kraliçeler. Prensler ve prensesler. Savaşçılar, casuslar, düzenbazlar, suikastçılar, yarım-kanlar ve minik insanlar dönüp duruyordu. “Sen beyazsın.”

Bu bir soru değildi ama gözetlenmemiz ihtimaline karşı başımla onayladım.

Beyaz taşlar birkaç siyah taşla beraber halıya dökülmeye başladı. “Şu an kaybediyorsun,” dedi.

“Ama daha kaybetmedim.”

“Henüz değil.” Taşlar yerlerine otururken sesi sakın ve bakışları ifadesizdi. Ondakı ziyade babamı simgeleyen siyah taşlar yan yana duruyordu. Sadece bir avuç dolusu beyaz taş kalmıştı. Kral, dört savaşçı ve bir insan. Taşlara yakından baktığımda Kral’a benim yüzümün oyulduğunu gördüm. Diğerleri de Marc, Anaïs, Victoria, Vincent ve Cécile idi. Karımı simgeleyen taş dokundum. Mermerden bukleleri sırtına dağılmış, yüzünde şaşkın bir gülümseme vardı. Genelde

insan parçaları tarafından tutulan sopa yerine önünde açık bir kitap vardı.

“Taşlar doğru yerinde mi?”

“Hayır,” diye fısıldadım. Saçları hayalî bir rüzgârla savrulmuş, kılıcını tutan kadın savaşçıya işaret ettim. Taş havalandı ve yerine babamın tarafına siyah ikizi geçti. “Hayır.” Parçayı alıp halının üzerinde kadın casus taşı aradım. “Bu.” Taşı siyah Kral’ın yanına koydum.

“Emin misin?”

“Evet. Hiç şüphem yok.”

Kristal şıngırdadı ve iki bardak beyaz şarap bize doğru geldi. Kendiminkini kabul ederek tahtaya göz atarken büyüyle havada tuttum. Halının üzerinden bir yarım-kan alarak Vincent’in taşının yanına koydum. *Tips*.

“Ama bunu kaybettin, öyle değil mi?” Marc’ın kukuletalı taşını alıp kenara koymaya başladı.

“Henüz değil!” Sesim yüksek ve sinirli çıkmıştı. Kendimi rahatlamak için zorladım. “Onun kaderi henüz kesin değil.”

“Hımm.” Şarabından bir yudum aldı. “Bu konuda sözüne güveniyorum.”

Birden için buz kesti. Marc’a haberim olmayan bir şey mi olmuştu? Eğer onu yitirdiğimden emin olsaydı parçayı saklamama izin vermezdi. Ama yine de sesindeki şüpheden hoşlanmamıştım.

“Anlaştık mı?”

“Anlaştık.” Olayları böyle görünce çok umutsuz görünüyordu. Kraliçesi ve taç giymiş minik prensinin yanındaki babamın etrafı tüm diğer anahtar oyuncularıyla çevrilmişti. Benimse sadece hepsi tehlikede olan dört dostum vardı.

“İyi bir durumda olduğunuz söylenemez, majesteleri,” dedi. “Beyazın seçenekleri ne?” Bana oyunu öğretirmişçesine ders vererek anlatıyordu. Ama aslında öğretmiyordu. Sordu soru ciddiye.

“Siyasi konumlama.” Bu, oyunda Kral’ın rakip taşların arasına ilerlediği riskli bir hamleydi. Eğer doğru yapılırsa

kendi taşlarınızın yakınındaki her parçanın yerini değiştirebilir-
lirdiniz. Ama eğer başarısız olursanız en güçlü taşınız giderdi.

“Onların kabul edebileceği dinleyebileceği bir çözüm görebiliyor musun?”

“Bazılarının.” Tips’in taşını ikinci tahtaya hareket ettirdim.

“Sadece zayıf oyuncular duyabilecek bir pozisyonda olacaklar. Bu kazanmak için yeterli değil.”

Artık yarım-kanları zayıf olarak görmüyordum, özellikle de bir grup olarak. Ama yine de haklıydı. “Doğru.” Kafamı sağa sola eğip boynumu kıtırdattım. “Suikast.”

“Hiç suikastçın yok.”

“Doğru.” Kendi taşımı oynattım. “Ama bu işe kalkışabilecek bir oyuncum var.”

Burnunu çekti. “Riskli. Kral düşse bile taç giyen prens hâlâ oyunun içinde. Kazanmış olmazsın.”

Roland’ı temsil eden parçaya baktığımda neredeyse akit gözlerindeki deliliği görür gibi oldum. “Biliyorum. Tek bir suikasttan fazlası gerekecek.”

“Belki de.”

Taşlara bakmayı bırakıp dikkatimi teyzeme yönelttim. Başka bir seçenek olduğunu düşünüyordu ama yüzünde bunun ne olduğunu belli eden bir ifade yoktu.

“Hâlâ içebiliyorken şarabından zevk alsan iyi olur,” dedi kendi bardağından bir yudum alarak. “Koşullar böyle devam ederse yakında elimizde fazla olmayacak.”

“İyi bir nokta.” Ve çok belirgin. Ne demek istiyordu? Bunu yapmak keyif vermese de bardağımyı büyüyle kaldırım büyük bir yudum aldım. Marc ile olan münakaşamdan sonra bilek-
lerim ateşler içinde yanıyordu. Ve şarap bardağını kaldırmak bile ağrımı artırıyor-
yordu. Her ne kadar kabullenmek istemesem de kelepçeler üzerimde kalıcı bir iz bırakıyordu. Gün geçtikçe parmak uçlarım mavileşiyor, kollarım inceliyordu. Eğer daha uzun süre üzerimde kalırlarsa verdikleri hasarın geri dönüşü olmayacaktı.

Bir yudum daha alıp bardağımyı indirdim.

Halam dudaklarını büküp bağırdı. “Bir sonraki adım masaya dirseklerini koyarak yemek yemek herhalde. Baban böyle davrandığını görseydi sinir krizi geçirirdi.”

Sanki babam davranışlarıma dikkat ediyormuş gibi. Ne demek istiyordu? Emri yüzünden taktığım bu işkence aletlerinin beni zedelemesine üzüldüğünü mü? Tabii ki hayır. Onun yerine sonunda etkilerini göstermelerine memnun kalırdı. “Sanırım hoşuna gidebilir.”

“Biliyor musun?” Gözlerini bütün cevapların yattığı tahlalara dikti. Dört tahtanın etrafında dönüp benimkiler yerine babamın taşlarını incelemeye başladım. Tanıdık ve beklen-
dik yüzler etrafını sarmıştı. Ta ki kendi taşım ile karşılaşana kadar. Akitten oyulmuş halim hâlâ bir prensti. Ama çelikle süslenmiş bir karenin üzerinde duruyordu. Bu da taşın kayıp değil, oynanamayacağı demektir. Bu taş serbest bırakmak için etrafına başka taşlar yerleştirilmişti. Ama daha amaçlarından birkaç hamle gerideydiler. Daha da yaklaşıncaya prensin başında bir zamanlar tacının bulunduğu küçük çentikler gördüm.

Tacının bir kez daha yerleştirilebileceği çentikler.

Eğer oyunu doğru okuyorsam, babam hâlâ beni oyuncu-
larından biri olarak varsayıyordu. Benim tekrar vârisi olarak oyuna devam etmemi istiyordu, ama sadece kendi kurallarıyla. Taş akittendi, yani onun taşıydı. Mevkimi geri kazanmak için onun kuklası olmalıydım.

Uzaklaşıp tekrar yerime oturdum. “O taş oyuna geri dönmeyecek. Beyazın elinde kalan tek planın o oyuncuları geri almak olduğunu düşünüyorum,” dedim yarım-kanları göstererek. “Siyaset yaparak onları geri almak. Sonra da siyah Kral’a suikast düzenlemek.”

“Ve işe yarayabilir de,” dedi, “eğer üçüncü oyuncunun planına bu kadar iyi oturmasaydı.”

Üçüncü oyuncu?

Raflardan iki tahta daha yükselip önümüzde duran dördüne katıldı. Onlarla beraber yeni taşlar da üzerlerinde yerini almaya başladı. Seçtiği parçaların hiçbirisi yarım-kan ya da

insan değildi. Hepsi lal taşından oyulmuştu, kızıl bir ışıkla parlıyorlardı.

Angoulême.

“Yeni Guerre setin iyi yapılmış,” dedim zaman kazanmaya çalışarak. Tam da konuşmamıza uygun olarak hazırlanmıştı ama bir sanatçının bunu hazırlaması aylarını alırdı. Nelere ihtiyacı olduğunu nasıl bilmıştı?

Şarap bardağımı masanın üstüne bırakarak Anaïs’in yerindeki Lessa’nın akit casus taşını kaldırıp lal taşından düşün yanına koydum. Teyzem başıyla onayladı ve Roland’ın akit taşı da havada süzülerek onlara katıldı. Lal taşından savaşçılar etrafını çevirerek onu ele geçirdi.

“Doğru mu?” diye sordu.

“Evet,” dedim, ama Lessa ve Angoulême ile birlikte yürüyen Roland’ı hatırlamak canımı sıkıyordu. Onların yanında zorla tutulmuyordu ve durumundan sıkıntı duymuyordu. Hatta ilginç bir şekilde bu hoşuna gidiyor gibiydi.

“O zaman beyaz senin önerdiğin planı izlerse...” Mermer yarım-kanlar akit çiftleriyle yer değiştirdi ve siyah Kral tahtadan düştü. Kafasındaki taç havaya yükselip Roland’ın başına yerleşti. “Kırmızı şimdi siyahları yönetiyor ve artık hepsi beyaza karşı.

Bu da beni daha kötü bir duruma sokardı. Derin bir nefes alıp yavaş yavaş verdim. “Beyaz, siyahın yeni kralını kurtarabilir.”

“Emin misin?” Yüzü sarktı daha önce hiç görmediğim kadar büzüştü. Siyah taç Roland’ın kafasından çıktı ve Roland uzaklaşmaya başladı. Lal taşından çifti tahtada yerini alırken siyah taç başına yerleşti.

“Hayır,” diye fısıldadım. “Bu olamaz. Bu...”

Odadaki aynalarım hepsi annemin kulakları delen çığlıkla parçalanıp üzerimize milyonlarca keskin cam parçası yağarken söyleyeceklerim yarıda kaldı.

Bölüm 17

Cecile

Hazırlık yapan müzisyenlerin karmaşık gürültüsü soyunma odamın kapısından içeri dolarak her performanstan önce yaşanan gergin havayı artırıyor. Doğrusunu söylemek gerekirse ben de diken üstündeydim. Ama farklı sebeplerden. Marie du Chastelier'in Anushka ile bir bağlantısı olduğundan artık emindim. Benim kim olduğumu da biliyordu. Trol kral için çalıştığımı biliyordu. Anushka'nın peşinde olduğumu biliyordu.

Her ne kadar gördüğüm portreye benzemese de *onun* Anushka olması ihtimali de aklımdan geçmemiş değildi. Ama üzerinde düşündükçe bunun doğru olamayacağını fark etmiştim. Marie çok göz önünde biriydi. Küçük ama aşırı zengin bir hanedanın kız çocuğuydu. Doğumu ve çocukluğuna birçok kişi şahitlik etmişti.

Anushka büyük ihtimalle boya, makyaj malzemeleri ve büyü kullanarak görünüşünü değiştiriyordu ama bir çocuğun yerine geçemezdi. Trolleri lanetlediğinde yirmili yaşlarındaydı ve her ne kadar yaşlanmasını durduracak bir yol bulsa da dış görünüşü yetişkin bir kadınıki olarak kalmıştı. Sürekli olarak ortadan kaybolup yeni bir hayata başlamak zorundaydı. Aksi halde etrafındakiler asla yaşlanmadığını fark

edebilirdi. Yüzünü açık açık sergileyebileceği ortamlarda bulunmak işine gelmezdi. Troller tarafından keşfedilmek ya da bir cadı olarak cezalandırılma riski çok büyük olurdu.

Tabii ona ceza vermesi gerekenler tarafından korunmuyorsa. Düşünürken dudaklarımı ısırđım. Eğer Kral Naibi ve öncüllerinin trollerden haberi varsa, ki bence naiplik mevkisini koruyup kral olmayı denemedikleri için vardı, Anushka'ya trolleri muhafaza etmesi için yardımda bulunmak onların çıkarına olurdu. Bu da onu korumak için ellerinden geleni yapacakları anlamına gelirdi.

Buna rağmen Leydi Marie piyesinde rol almam için beni seçmiş, hatta evine davet etmişti. Dostlarını yakınında tutup düşmanlarını daha da yakınında mı tutmak istiyordu? Yoksa ava giden avlanmış mıydı? Bunlar klişe düşüncelerdi ama içimdeki ses en az birinin doğru olduğunu söylüyordu.

Sabine saçımı sertçe çekti. "Ooo," diye homurdandım aynadaki yansımasına gözlerimi dikerek.

Bu akşamki ufak rolümde kullanacağım ucuz kahverengi peruğun altına sığması için saçlarımı örüyordu. Saçımı her çektiğinde sarı lüleleri zıplıyordu. Julian'a verdiği iksir yüzünden ona çıktığımdan beri ilk görüşmemizdi ve aramızda rahatsız edici bir sessizlik vardı. Yanlışlıkla aynaya bakıp benimle göz göze gelmemek için dikkatini kafamın arkasına vermişti. Bu da bana o farkında olmadan yüzünü inceleme fırsatı veriyordu.

Değişmişti.

Bu ben Trollus'tayken mi yoksa Trianon'a geldiğimiz de mi gerçekleşmişti bilmiyordum ama arkadaşım yaşlanmıştı. Çocukluğundaki tombul yanakları eriyip yerine zarif hatlar belirmişti. Her ne kadar Anaïs gibi güzel olmasa da erkek ve kadınları cezbedecek bir çekiciliğe sahipti. Sarı saçları her zaman düzgün ve bakımlıydı. İğne ipliğe olan yatkınlığı da çok fazla bütçesi olmasa da iyi giyinmesini sağlıyordu. Ama canımı sıkan şey bu değildi.

Aklımdaki genç kızın hatırasını karşımdaki genç kadının

görüntüsüyle karşılaştırdınca kaşlarımı çattım. Sabine her zaman insanları hoşnut ederdi. Bu kendine keder getirse de her zaman başkalarını mutlu edecek şeyleri yapardı. Sakatlığım iyileşirken beni her gün ziyaret ederdi. Büyükanneye yardım eder, sessiz hallerime sabırla katlanırdı. Trianon'a gideceğimi söylediğim zaman Oyuk'tan daha önce hiç ayrılmamış olmasına rağmen bana eşlik etmek konusunda ısrarcı olmuştu.

"Ne?" Öfkeli sesini duyunca donup kaldım. Görünüşe göre kızgın olan tek kişi ben değildim.

"Ne kadar değiştiğini düşünüyordum."

"Bu konuda çok fazla tercih şansım yoktu." Kafama peruğu geçirip kızıl saçlarımı zorla altına sıkıştırmaya başladı.

"Ne demek istiyorsun?"

Konuşmaya başlamadan bir süre bekledi. "Herkes senin öldüğünü sandı." Sesi titrek çıkmıştı. "En iyi arkadaşının ölümüne sebep olduğunu sanmak nasıl bir his bilir misin?"

Herhalde bir çit kazığıyla yüzüme vursalar bu kadar hazırlıksız yakalanmazdım. "Ne?" diye afalladım. "Bu saçmalık. Ne yapabiliyordun ki?"

"Aynen." Titriyordu. "Seninle beraber ata binebilirdim. Ya da Fred Oyuk'a varana kadar seni bekletebilirdim. Bir şey yapabiliyordum. Herhangi bir şey." Sesi boğuk boğuk çıkıyordu. Sanki konuşmaya yetecek kadar nefesi ciğerlerine çekemiyordu. "Ama onun yerine korkuma yenilip seni kaybettim."

İçim kötü oldu. Tristan bana gidişimin Sabine'yi nasıl kötü etkilediğini anlatmıştı ama bense sadece kedere vurmuştum. Olanlar için kendini suçlayabileceğini hiç hesaba katmamıştım. Daha da kötüsü, kendi kararı olduğunu sandığı şey aslında onun kararı değildi. O zamanlar ne yaptığımı bilmesem de, benimle gezintiye çıkmayı reddettiğini düşünüp onu bu kararı almaya mecbur bıraktım. Kazara ölmüş olsam bile bu benim suçum olurdu, onun değil.

Ama eğer benimle ata binseydi bu olayların akışını değiştirir miydi? Benim yanımda olması Luc'un beni kaçırıp da-

ğın altına götürmesine engel olur muydu? Hayır, diye hızlıca karar verdim. En iyi ihtimalle beni kaçırmak için daha uygun bir an beklerdi. En kötü ihtimalle ise... Sabine'yi ölü halde yerde yatıyor görünce gözlerim doldu. Hemen gözlerimi kırptırıp bu manzaradan kurtuldum. Olayların böyle gelişmesi daha iyi olmuştu. "Sabine, ben sana seçme hakkı ta..."

Elini kaldırıp beni susturdu. "Ve sonra geri döndün. Hayatım boyunca olmadığım kadar mutluydum. Hâlâ hayattaydın." Aklında canlanan hatıraları yok etmek istemiş gibi elini alnına bastırdı. "Ve bana başına neler geldiğini anlattığında, onlardan nefret ettim. Sana ve ailene yaptıkları yüzünden onlardan nefret ettim. Ve bana yaptıkları yüzünden."

Kolları yanlarına düştü. "Ama sen onlardan nefret etmedin. Tam tersine, onlardan birine âşık olmuştun." Aynada göz göze geldik. "Ve ben bunu anlamıyorum, Cécile. Seni incittiler, elindeki her şeyi aldılar. Ve sen kaçmana rağmen asla onlardan kurtulacakmış gibi gözüküyordun. Geleceğini çaldılar. Tutku duyduğun her şeyi çaldılar. O halde nasıl oluyor da kalbini onların avucundan kurtarmayı denediğim için bana kızılıyorsun."

Onu suçlayamazdım. Ama ona Trollus'ta kaybettiğim kadar kazandığım şeyler de olduğunu açıklayamazdım. Böyle yapmak birinin hayatına diğerinden daha fazla değer vermek gibi olurdu. İncinmişim. Fedakârlıklarda bulunmuştum. Ama bundan üzüntü duymuyordum.

"Ben..."

Kapı çaldı. Julian içeri eğildi. "Zaman geldi," dedi gözle-riyle bizi süzerek. Sabine onu itip ilerleyince içimi çekerek takip ettim.

Annem kapının dışında bekliyordu. Sahne arkasının karmaşasında ilerleyen Sabine'yi kaşlarını çatarak izledi. "Bu kızın sorun çıkarmak gibi bir yeteneği var," dedi bize dönerek. "Başka bir yerde iş aramasının zamanı geldi."

Tenim sinirden kızarınca parmağımı annemin göğsüne bastırdım. "Onu. Rahat. Bırak."

Genevieve'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Gerçekten söylüyorum, anne," dedim gözlerimi ona dikerek. "Eğer yaptığın herhangi bir şey yüzünden burayı terk ederse ben de giderim. Sadece kumpanyadan bahsetmiyorum. Senden uzaklaşıyorum, geriye de bakmam."

Cevabını beklemeden ara salona doğru uzanan koridorda hızla ilerledim. Hâlâ dansçıların ısınma hareketlerini bitirmelerini izleyen birkaç beyefendi oradaydı. Ama çoğu gösteri başlamadan önce bölmelerine çekilmişti. Kızlardan birkaçı bana meraklı bakışlar atsa da kimse sorun yaratmadı.

Anneme savurduğum boş bir tehditten mi ibaretti yoksa dediğimi kastetmiş miydim? Emin değildim. Gözlerimle duvarlara asılı olan ünlü kadınların portrelerini incelerken onların arasında olma şansımı kendi elimle tepme fikri içimi sıkıştırdı. Bana yol göstermeleri için sessizce resimlerin altındaki plakalarda yazan isimleri okumaya başladım. Anneminkine gelince atladım. Ama tanıdık bir isme gelince durdum. *Lise Tautin*. Anneannem.

Onun resminde giydiği kolyeyi görünce benimkinin asılı olduğu yere dokundum ama kolyemi soyunma odasında bırakmıştım. Ona dair hiçbir hatıram yoktu. Ben daha çok gençken ortadan kaybolmuştu. Saçları sarıydı. Gözlerinin rengi ise belli belirsizdi. Yine de elmacıkkemikleri ve sakın bakışları bana annemi hatırlatmıştı. Ama herkes ara solunu toplu boşaltırken bunun üzerinde düşünerek fazla zamanım olmadı. Koro arasındaki yerimi alıp balerinlerin giyinmesini ve harem kızlarının sahneye çıkışını izledim. Yanımdan koşarak geçerlerken ayakkabıları hafif sesler çıkarıyordu. Gitme zamanım gelmişti.

Koluma asılı sepeti düzelterip kızlardan birinin koluna girdim. Beraber egzotik bir baharat pazarı olarak düzenlenmiş sahneye çıktık. Sahne çöl güneşinden çok seyircilerin yarattığı ısıdan dolayı sıcaktı. Şarkı söyleyip dans ettim. Sesimi diğer kızlarınkine uyması için ayarlarken kelimeler ağızımdan içgüdüsel olarak çıkıyordu. Biz sahnedeysen seyirciler

yüzleri bulanık bir topluluktu, renkler harikaydı ve ışıklar parlaktı.

Sonra annem sahneye çıkıp sesiyle salonu etkisi altına aldı. O şarkı söylerken biz sustuk ve arka plana geçtik. Koro kızları onu mallarıyla, mücevherleriyle, baharatları ve sahip oldukları nefis şeylerle kandırmaya çalıştı. Sonra sıra bana geldi. Önüne çıkıp sepetimdeki balmumundan meyveleri görmesi için ona uzattım. Hâlâ şarkı söylerken bir elma seçti, karşılığında para istemedim. Tekrar arka plana dönerken gözümün bir şey takıldı.

Bir ışık parlaması. Kral Naibi'nin özel kompartımanında hareketlilik. Naip veya ailesi ile birlikte gelmedikleri sürece kimsenin orada oturmasına izin verilmezdi. *Yaptığın her hareketi izliyor olacağım...* Marie'nin sesi aklıma yankılandı. Tek mi gelmişti yoksa Anuska da yanında mıydı?

Oraya doğru bakmak istesem de rolümü bozmamak için bunu yapmadım. Kızlardan biri koluma girip beni döndürdü, sesimiz anneminkiyle birleşti. Sırtım karıncalandı. Sayısızca gözün üzerimde olduğu sahnede olmama rağmen gözetlendiğimi hissediyordum. Gülümseyip şarkı söylemek ve dans etmek elimden gelen tek şeydi çünkü kaçmak istiyordum. Elime geçen her fırsatta kompartımanın içine baktım ama orada kimin oturduğunu söyleyebilmek için çok etraf karanlıktı.

Oynadığımız kısım bitince dans ederek sahneden ayrıldık. Kostümümü değiştirmem gerekiyordu. Ama diğer kızlarla gitmek yerine sahne arkasında kalakaldım. Terleyen parmaklarım sepetimi sıkı sıkı tuttum ve seyircilerin beni görme-yeceği yere kadar sahneye yaklaştım. Kral Naibi'nin sancağı her zaman olduğu gibi korkuluktan, aşağı doğru sarkıyordu. Kompartımanın içi karanlık olsa da trabzanın üzerinde eldivenli bir el görebiliyordum. Neden beni izliyorlardı? Ne yapmak istiyorlardı?

Bileğimi tutan parmaklar beni geri çekti. "Ne yapıyor-sun?" diye tısladı Sabine. "Üzerini değiştirmen lazım."

Beni sahne arkasına sürüklemesine izin verdim.

“Bir domuz gibi terliyorsun,” diye bilgilendirdi beni. Burununu yumup üzerimdeki tüccar elbisesini çıkarmaya başladı.

“Domuzlar terlemez,” dedim farkında olmadan. Gözlerini devirdiğini anca fark ettim. O koltukta kimin oturduğunu görmeliydim. O olduğunu düşünsem de emin olmalıyım. Ve eğer oysa, sonra ne olacaktı? Karşısına mı çıkacaktım? Hayır. Anushka ile bağlantısı olduğu konusunda haklı da olsam haksız da olsam bu iyi sonuçlanmazdı.

“Gerçek mi söyledin?”

Sabine eteğimle uğraşırken sadece kafasının üstünü görebiliyordum. “Efendim?”

“Annene söylediğin şeyleri içten mi söyledin?”

Sesinin tınısı bana bunun öylesine bir soru olmadığını söylüyordu. Yanaklarımın içini ısırdım. Gerçekten dediklerimi kastetmiş miydim? İçimden bir ses bunun bir önemi olmadığını haykırıyordu. Beş yüz yaşında bir katilin ortağı şu an tiyatronun içinde oturmuş beni izliyordu. Ama bir yandan da korkunun hareketlerimi yönetmesine izin vermemeliydim. “Tabii ki öyle,” dedim ellerimi eteğime silerek. “Eğer seni kovarsa ben de bırakırım.”

“Ama o senin annen.” Sadece kafasının üstünü görebilsem de Sabine’nin titrediğinden adım gibi emindim.

“Sadece işine geldiği zaman,” dedim altın buklelerinden birini elimle yakalayarak. “Ve sen her zaman benim en iyi dostum oldun. O yaptığının sebebini anlayabiliyorum, Sabine. Ama senin de bunu yapmak zorunda olduğumu anlamamı istiyorum.”

Sabine fısıldayarak konuşmaya başlamadan bir süre sessizce durduk. “Gitmelisin.” Yukarıya bakmadı, bakmayacağını da biliyordum. Yanından ayrıldım.

Gösterinin geri kısmı bana işkence gibi gelmişti. Sayısız küçük hatalar yaptım ve gözlerim hep locaya doğru kaydı. İzlendiğimi hissediyordum. Savunmasız olduğumu. Ama içimdeki merakı inkâr edemezdim. O koltukta kimin otur-

duğunu görmem gerekiyordu. Gösterinin sonunda selam vermek için eğilirken uygun bir an yakalayabilecektim. Seyircilerle göz göze gelmeye çekinmeden bakabileceğim tek bir an.

Bekleyiş sonsuz gibi gelse de sonunda annem Julian'ın kollarında ölü taklidi yaparken perdeler inmeye başladı. Sahne kenarında beklerken kalbim hızla atmaya başladı. Bu sadece kendi kaygılarımdan kaynaklanmıyordu, Tristan'ın da başına bir şeyler geldiğini hissedebiliyordum. Ama şu anda onu düşünemezdim. Sadece tek bir şansım vardı ve bu şans kaçırılmayı göze alamazdım. Diğer kızların fısıldaşmalarını zar zor duyuyordum. Seyirciler alkışlayıp annemin adını bağırıyorlardı. Hepsi ayağa kalkmıştı. Korodaki diğer kızlar ileriye doğru koşarken ben de onlara katıldım. Gördüğüm kişi o mu olacaktı? O olmasını mı istiyordum? Durmam gereken yerde diğer kızların elinden tutup derin bir reverans yaptım. Tekrar doğrulup geriye doğru birkaç adım attık. Yukarıya baktım.

Kral Naibi'nin locası boştu. Oradaki her kimse gitmişti.

Bölüm 18

Tristan

Guerre tahtaları yere düşerken havada uçan cam parçalarından korunmak için bir kalkan oluşturdum. Teyzem de annemi korumak için aynısını yapsa da çabamız boşunaydı. Aynaları çatlatan büyü daha güçlüydü ve annemin kuvveti teyzemin büyüünün kolaylıkla üstesinden gelmişti. Jilet gibi keskin cam parçaları annemin elbisesini lime lime edip vücudunu çizerken o bunun pek de farkında değil gibiydi. Yüzü kanla kaplı ve anlamsız bir öfkeyle doluydu. Böyle bir ifadeyi daha önce sadece Roland'ın yüzünde görmüştüm. İkisini mukayese etmek içimi korkuyla doldurdu. Çünkü bu onunla konuşarak anlaşılamayacağımız anlamına geliyordu. Sadece güç kullanarak onu durdurabilirdik.

Odanın içinde bir hareketlilik dikkatimi çekti. Élise elindeki yemek dolu tepsiyi düşürmüş, kapının girişinde bekliyordu. “Kaç!” diye bağırdım, ama artık çok geçti. Annem bakan ama görmeyen gözleriyle ona yaklaşmıştı bile.

İkisinin arasına sıçradım. Yarım-kan kıza doğru gelen darbe kalkanımı sarsarak sendelememe neden oldu. Élise ile çarpışınca birlikte koridora yuvarlandık. Birkaç saniye geçmeden duvarlar yeni bir darbeye sarsıldı. Her şeyin üzerimize yıkılmasını engelleyen tek sebep duvarları kaplayan binlerce yıllık büyüydü.

Ayaklarımın üzerine doğrulurken Élise'ye de kalkması için destek oldum. "Koş," diye emrettim. "Babamı bul ve ona neler olduğunu söyle."

"Sen ne yapacaksın?"

"Onu durduracağım."

İstemeye istemeye bileklerimi saran kelepçeleri kavradım. Cesaretimi kaybolmadan ikisini de çekip çıkardım. Acı neredeyse yere yığılmama sebep olacaktı. Ama büyü gücüm arttıkça rahatlıyordum. Sonunda bu zehirli metalden kurtulmuştum. Kendimi koruyarak odaya geri döndüm.

Odanın havası toz ve dumanla kaplı olsa da annemin yarattığı yıkımı görmek hâlâ mümkündü. Her şey mahvolmuştu. Mobilyalardan geriye kıymık parçaları kalmış, tablolar ve duvar kilimleri alev almıştı. Kısmen yıkılmış tavandan şehrin üzerinde asılı olan mağaramsı karanlık boşluk görülebiliyordu. Teyzemin ışığını bulmak için odayı araştırırsam da tek gördüğüm ateşin turuncu parlaklığıydı. Duman gözlerimi yakıyor ve beni öksürtüyordu.

Beklediğim darbe hızlı ve sert geldi. Tekrar tekrar saldırıydı. Dumanların arasından bana doğru geldiğini görebiliyordum. Teyzem sırtında hareketsizce sarkıyordu. Sadece baygın olması için dua ettim. Diğer ihtimal akla getirilemeyecek kadar korkunçtu.

"Anne!" Çarpışan büyülerimizin gümbürtüsü yüzünden bağırarak zorunda kalmıştım. "Benim, Tristan."

Ama ne beni tanımıştı ne de söylediklerimi duymuştu. Aklında sadece yakıp yıkmak vardı. Kendimi saldırılarından korumak bile bu kadar zor ve yorucu iken onu büyüsünden ayıracak bir yol bulmak imkânsız gibi gözüküyordu. Çok güçlüydü ve kendini korumak için kuvvetini kullanmıyordu. Bu da ikimizin üzerine düşen enkazları engelleme görevini bana bırakıyordu. Umurunda olan tek şey beni yok etmekte. Bunu yaparken kendi hayatını kaybetme ihtimaline aldırımıyordu.

Babamın yardımına ihtiyacım vardı. Hem de hemen.

Yoksa bütün konak başımıza yıkılacaktı. Ve onu hapsedecek duvarlar olmadan büyülü ağaca zarar verip tüm Trollus'u tehlikeye sokma ihtimali vardı. Eğer buna kalkışırsa onu durdurmak için yaralamam gerekirdi. Ve bunu yapmak istemiyordum.

Onu durdurmaya çalışmak bir fırtınayı kontrol etmeye benziyordu. Büyülü darbeleri sürekli üstüme yağıyordu. Arkasında hiçbir taktik olmayan, kontrolsüz bir güce sahip darbeler. Duman ve sıcaklık yüzümü yakıyordu. Ayaklarım altında biriken molozlar beni düşmekle tehdit ediyordu. Onu nasıl durduracağımı bilmiyordum. Eğer bu bir düello olsaydı, onu kolayca öldürebilirdim. Ama ona zarar vermeden durdurmak imkânsız gibiydi. Eğer ona çok sert vurursam, ona zarar verirdim. Ama eğer ona yeterince sert vurmazsam, bu onu sadece daha fazla kızdırırdı. Aklıma gelen tek şey sürekli bana zarar vermesini sağlamaya çalışmak ve etrafın zarar görmesini en aza indirmekti.

Lütfen acele et. En son ne zaman babamın varlığını bu kadar arzuladığımı hatırlamıyordum. Ama ona ihtiyacım vardı. O ne yapacağını bilirdi.

Yandaki odaların duvarları yıkılmaya başladı. Ayaklarımın altındaki zemin sallanıyordu. Konağın bu kısmı tamamen yıkılmak üzereydi.

"Matilde!"

Annem, babamın sesini duyunca dönüp baktı. Bir anda her şey başladığı gibi bitmişti. Etrafa şaşkın şaşkın bakındı. Bu yıkımın kendi yüzünden gerçekleştiğini kavrayamıyordu. "Neler oldu böyle?"

"Çekil." Babam beni kenara itip enkazın içinde ilerledi. Ceketinin koluyla annemin yüzündeki kanları temizledi. İfadesi şaşırtıcı bir şekilde endişeliydi. "Yaralandım mı sevgilim?"

Annem kafasını salladı. Gözyaşları yanaklarından aktıkça pembeleşiyordu. "Çok sinirliydim. Çok." Bir elini alnına dayadı. Hatırlamakta zorlandığını görünce içim acıdı. Par-

çalar yerine oturmaya başlayınca omuzları titremeye başladı. “Tristan?” Adımı yutkunarak söylemişti.

“O iyi.” Babam zarar görmediğimden emin olmak istermişçesine dönüp bana baktı. “O iyi,” diye tekrarladı annemi yanına çekerek. “Sylvie?”

“Ben de buranın dekorunu değiştirmeyi düşünüyordum zaten,” diye yanıtladı teyzem. Canından bezmiş gibi konuşsa da annem bile sesindeki titremeyi kaçırmamıştı.

Hıçkırarak kendini babamın göğsüne attı. Teyzem onları bu özel anlarında yalnız bırakmak için büyüyle kendini kapattı. Benim de gitmem ya da aynısını yapmam gerekiyordu. Ama onun yerine yıkıntının içinde oturup ebeveynlerimi izlemeye başladım.

“Üzgünüm, aşkım. Bu senin suçun değil. Benim suçumdur.” Babam yanağını annemin kafasının üstüne yaslamadan önce saçındaki taş parçalarını ayıkladı, elinden geldiğince üzerindeki tozu silmeye çalıştı. “Seni böyle bir duruma düşürdüğüm için üzgünüm. Her şeyi yoluna koyacağım.”

Gerçekten üzgün olduğunu fark etmiştim. Anneme karşı her zaman nazik olmasına rağmen daha önce hiç onu gerçekten umursadığına dair bir emare görmemişim. Onu gerçekten seviyor olabileceğine dair, benim sadece siyasi ve sosyal hamlelerin ürünü olmadığımı dair. Yapacağım en küçük bir hareketin bile dikkat çekip şahit olduğum şeyi sonlandıracağımı düşünerek nefesimi tuttum. Bu ânın bitmesini istemi-yordum. Çünkü anneme olan ilgisinin kanıtını görmek belki beni de umursadığı anlamına geliyordu.

Birbirine çarpan metallerin sesi havada yankılandı. Kafamı çevirdiğimde parçalanmış kelepçelerimin enkazın arasından yükselip havada süzüldüğünü gördüm. Etrafa ısı yayıyorlardı. Büyüyle eriyip tekrardan şekillenerek eski hallerine kavuştular. Kelepçeler yere indiğinde kafamı kaldırdım. Babam ifadesiz gümüşü gözleriyle bana bakıyordu. “Seni bir daha gördüğümde bunları takıyor olsan iyi olur. Yoksa yelerine dört tane daha koyarım.” Başka bir söz söylemeden annemin enkazdan çıkmasına yardım etti ve gözden kayboldular.

Boş yere umutlanmıştım.

Kafamı dizlerime yaslayıp kalp kırıklıklarımı itelemeye çalıştım.

“Majesteleri?” Bu Élise’nin sesiydi. Alçak ve çekingen. Kıpırdamadım. Sarf edebileceğimden daha fazla çaba harcamam gerekiyordu sanki.

“Tristan?” Elini omzuma koydu.

Bir yanım pes etmek ve Élise’ye tüm yarım-kanların ve bu lanet şehirdeki herkesin kendi sorunlarıyla başa çıkması gerektiğini söylemek istiyordu. Ama teyzeme söylediğim şey doğruduydu. Babama karşı çıkabilecek benden başka kimse yoktu. Ve sadece babama değil, Angoulême’ye de.

Teyzemin verdiği ipuçlarını gözden geçirdim. Kara kalpli düğ, kardeşimin üzerinde kontrol sahibiydi. Bir yolunu bulup Roland’ı ona gerçek adını vermesi için kandırmıştı. Bu şekilde düşününce her şey açıklığa kavuşmaya başlamıştı. *Ondan istemediğim hiçbir şeyi yapmayacak.* Angoulême’nin açıkartırma sırasında söyledikleri kafamda yankılandı. Söylemek istediği şey şuydu: *Ona söylediğim her şeyi yapacak.* Eğer babam yarın ölürse Roland taç takıp kral olabilirdi. Ama onu yöneten Angoulême olacaktı.

İstesem de istemesem de bu oyunu oynamak zorundaydım.

“Majestelerini ne sinirlendirdi?” Élise’nin sözleri düşüncelerimi böldü.

“Annemi mi? Hiçbir şey.” Kafamı kaldırıp onunla göze geldim. “Babamın öfkesiyle karşı karşıyaydım. Yani sormamız gereken soru babamı ne kızdırdı? Ya da kim?”

“Bizim mi?” Elini omzumdan çekti. Bir şey demedim. Yüzündeki ifadeye bakılırsa bu soruyu bana değil kendine sormuştu. Tekrar konuşmaya başlamadan bir süre sessiz kaldı. “Ne yaptığını hissettim. Artık bana ne yapacağımı söyleyemezsin.”

“Evet, söyleyebilirim,” dedim. “Ama artık dinleyip dinlememek sana kalmış. Dinleyecek misin?”

Tereddüt etmedi. "Evet."

Tuttuğumdan haberim olmayan derin bir nefes verdim. Görünüşe göre bana bağlılığı sandığımdan daha önem verdiğim bir şeydi. Birbirimizi uzun zamandır tanıyorduk ve Cécile'yi izlemeleri için o ve Zoé'yi seçmemin bir sebebi vardı. Sadık ve kusur sayılacak kadar cesurlardı.

Aklımı okurmuş gibi sordu, "Cécile nasıl?"

"Yeterince iyi, en azından şimdilik." Bileklerimdeki deliklere baktım. Oluk oluk kan akıyordu. "Ama babama Anushka'yı bulmak için elinden ne gelirse yapacağına dair bir söz verdi. Ve az önce de sabrının nasıl tükenmekte olduğuna dair bir gösteri izledik."

"Yani tehlikede mi?"

Onayladım. "Hepimiz tehlikedeyiz. Cécile, sen, ben. Herkes. Ve işlerin yoluna girmeden çok daha kötüye gideceğine dair Yalnız Dağ'da kalan tüm altına bahse girerim."

"Yoluna girecek mi?" Kafasını eğince bir bukle siyah saç yüzüne düştü. "Bu aralar her şey çok ümitsiz gözüküyor."

Bu hissi ne kadar da yakından tanıyordum.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ne kadar sıkı mücadele etsek de her zaman kaybetme ihtimalimiz var. Ama..." Evimin yıkılmış duvarları arasından şehre baktım. Kırılmış mermerin sivri uçları bir yaratığın dişleri gibi yukarı uzanıyordu. "Bildiğim tek şey, eğer elimizden geleni yapmazsak yenilgimiz bir ihtimal olmaktan çıkar ve kesinleşir."

Élise çenesini kaldırıp saçını geriye itti. "O zaman savaşıcağız."

"Savaşıcağız," diye tekrar ettim. Gözlerim annemin yarattığı hasara şahit olmak için gelenlere takıldı. Bu konuşma daha fazla sürmeyecekti.

"Cécile ne olacak?" Élise sesini alçaltmıştı. Gelenleri o da fark etmiş olmalıydı.

"Cécile güçsüz sayılmaz. Ve Anushka'yı bulmak için bir yol keşfedebilecek tek kişi o." Sözlerim mideme oturmuştu. Umutsuzca onu güvende tutabilecek bir yol diliyordum.

Ama biliyordum ki, böyle bir yol olsa bile, Cécile arkadaşları tehlikeyedeyken tehlikeden uzak durmayı kabul etmezdi. “Onun kendi üzerine düşeni yerine getireceğine güvenip kendi işimize odaklanmamız lazım.”

“O insan sorunuyla uğraşırken biz de kendi sorunumuzla mı uğraşacağız?”

Gülümsedim. “Aynen öyle.”

Babamın yarım düzine muhafızı yüzleri asık bir şekilde enkazın içinde ilerliyordu. Élise de geldiklerini fark etti. “Onunla karşılaştığım da Kral çoktan annenizi bulmak için yola çıkmıştı. Ama yazıhanesinden çıktığına eminim.”

“Orada kiminle olduğunu bulmalıyız,” diye mırıldandım.

“Ya bir mektup alıp almadığını. Genelde özel odasına kimseyi sokmaz.”

“İyi nokta.” Zamanımız tükeniyordu. “Bunu yapabilir misin?”

“Deneyebilirim.” Doğrulamaya başladı. Akıllıca bir şekilde muhafızlar yanımıza gelmeden uzaklaşmaya karar vermişti.

“Benim için bir şey yapar mısın Élise?” diye uzaklaşmadan sordum. Onaylayınca enkazın içinde hâlâ sıcak duran kelepçelere uzandım. İstemeye istemeye gülümsedim. “Bunu sana ve kardeşine yaptıklarım için bir intikam olarak düşünebilirsin.”

Bir adım geriledi. “Senden intikam almak istesem bile, yapacağım bu olmazdı.”

“O zaman bir iyilik diyelim.” Çıplak ellerimin metale dokunan kısımları kaşınmaya başladı. Elimden düşürmek bile yüksek bir çaba gerektiriyordu. “Çünkü eğer sen yapmazsan onlardan biri yapacak. Ve söylemem gerekirse bu konuda hiç de kibar davranmayacaklar.”

Élise dişlerini sıkıp gözlerini yumdu. “Kabul. Şimdiden senden karşılığında ne istediğimi biliyorum.”

“Ne istersen.”

“Kral olduğun zaman yarım-kanların bağ kurabilmeleri

adına yasaları değiştirmeni istiyorum. Hem de... hem de istedikleri kişiyle.”

Yaşananların geneline bakıldığında çok küçük bir istekti. Ama bütün hayatını bir köle olarak geirirsen kk zaferlerin bile bir anlamı vardı. “Eğer o kadar ilerleyebilirsem, dediğini gerçekleştireceğim.”

“Teşekkür ederim.” Kelepçeleri ellerimden aldı. “Hazır mısın?”

Güldüm. “Hayır.” Ama yine de kollarımı uzattım. Babam hamlesini yapmıştı. Sırada benim hamlem vardı.

Oyun başlamıştı.

Bölüm 19

Cécile

Fleur'un toynakları donmuş birikintilerle dolu çamurlu caddelerden geçerken buzları çatırdatıyordu. Şafak vakti evden gizlice çıkıp Chris ile buluşmak için ahırlara kadar olan tüm yolu koşmuştum.

Beni Catherine'yi görmeye atla gitmemiz konusunda ikna etmiş olmasına gayet memnundum. Pigall zaten hep tehlikeli bir yer olmuştu. Ama artık birbirine karşıt iki güç arasında sıkışmıştım. Her iki taraf da ajanları vasıtasıyla beni yakından takip ediyordu. Kral'ın habercisinin yaptıklarını takip etmeyi sürdürdüğüne emindim. Artık Marie'nin de Anushka ile bağlantısını bildiğim için attığım her adımda bana zorluk çıkarmasını bekliyordum. Bu da aklıma şu soruyu getiriyordu: Neden hâlâ beni öldürmeyi denememişti ki? Ne yazık ki, bütün gece boyunca uyanık kalıp düşünmek bile bu sorunun cevabını bulmama yetmemişti.

Catherine'nin dükkânına varınca Fleur'ın sırtından inip Chris'e döndüm. "Bir saat içinde dönecek misin?"

Onayladı. "Ben gelmeden ayrılmayı düşünme bile." Kısrakı döndürüp cadde boyunca hızla ilerledi. Gözden kaybolana kadar uzaklaşmasını bekleyip kapıyı bir kez çalarak içeri girdim.

“Ne zaman geleceğini merak ediyordum.” Catherine arkamdaki kapıya uzanıp sürgüyü çekti. “Geçen sefer olanların tekrarlanması için vermeyelim.”

Israrla eteğimin kenarlarını koklamaya çalışan küçük köpeği ezmemeye çalışarak onu takip ettim. “Bu sefer gürültü çıkarmıyorsun,” dedim kafasını severek.

“Sadece yabancılara havlar.” Catherine dükkânın içinde ses çıkarmadan gezerek topladığı türlü ot, kök ve kemiği basit bir tencerenin içine boşalttı. Bir parça çırayı ateşe tuttuktan sonra bütün malzemeleri dükkânın önüne getirdi. Tencereyi kucığına alıp yere oturdu. Gözlerini kapatıp birtakım kelimeler mırıldanmayı başladı. Ardından elindeki yanan çırayı hazırladığı karışımın içine bıraktı. Havaya yeşil bir alev yükselirken kelimelerini son bir kez tekrarladı.

“Bu ne büyüydü?” diye sordum.

Gözlerini bana dikti. “Uzaklaştırmak için. Buraya yaklaşan birisi olursa burnuna berbat bir koku geldiğini sanacak. Kemik, bir kokarcaya aitti. Çok kararlı birini uzaklaştırmaya yetmez ama en azından büyü olduğunu da anlayamazlar.”

Ondan bana bu büyüü öğretmesini istemeyi düşündüm. Hafızamı gün gelince işime yarayabilecek bu tür küçük büyülerle doldurmak istiyordum. Ama cevaplanması gereken çok daha önemli sorular vardı.

Dükkânın içinde gezinerek etrafı toparlamaya başladı. Gergin olduğunu düşünüyordum ama onun yerinde kim olsa gergin olmazdı ki? Şehri hâlâ terk etmemiş olmasına şaşırmıştım. Belki de bunu yapacak gücü yoktu. Üzerindeki elbisenin etek kenarları tel tel olmuştu. Geçen geldiğimizde de aynı elbiseyi giyiyordu. Büyük ihtimalle fazla parası yoktu. Bu dükkân ve içindekiler, elindeki tek şey bile olabilirdi. Dolayısıyla hayatı tehlikede olsa bile bunlardan vazgeçmek kolay olmazdı.

“Hangi taraftan miras geldi?”

Catherine’nin sesi beni ürkütünce sıçradım. “Efendim?”

Kaşlarından birini dikip yerdeki köpeğini kucağına aldı. "Toprağın gücüne olan yatkınlığın... Bu irsî bir durum."

"Biliyorum..." Parmaklarımı hafifçe kaburgalarım boyunca uzanan yaraya bastırdım.

"Büyükannem. Ama o..." Doğru kelimeyi aradım. "...bunu yapmıyor. Bir tür şifacı ama sadece bitki, ot ve benzerlerini kullanıyor. Bana temel şeyleri öğretti."

"O zaman yapıyor."

"Kız kardeşimin bu mirası almamış olması çok üzücü," diye gevezelik ettim. "Böyle şeylere benden daha çok ilgisi var."

"Genelde her nesilde bir kişiye düşer," diye yanıtladı Catherine, Souris başına kaldırıp yere atladıktan sonra arkaya doğru hızla ilerledi. Catherine gitmesini bekledikten sonra sordu, "Annen ne durumda?"

"Oh, büyükannem babamın annesi," diye düzelttim gergince gülererek. "Annem... Hayır, annem bir cadı değil. En azından büyücülük açısından değil." Engel olamadığım kahkahalarım odada yankılandı. "Öyle demek istemedim. Bazen çok ürkütücü olabiliyor ama o bir..." Derin bir nefes alıp beşe kadar saydım. "Büyü büyükannemden geliyor."

Catherine'nin koyu renkli gözleri beni deldi. "Çok güçlü bir sesin var."

Ürkmüştüm, göğsüm ve yanaklarım yanıyormuş gibi hissediyordum.

"Özür dilerim. Meslek hastalığı." Görünüşe göre gergin olan tek kişi o değildi.

"Aynen." Masanın karşısına oturdu. "Neden sorularını ona sormuyorsun?"

Dudağımı ısırip hissettiğimden daha rahat görünüyor olmak için dua ettim. "Çünkü ilgilendiğim büyü türü hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Ne tür bir büyüymüş bu?" Ayaklarıyla ahşap parkelerin üzerinde ritim tutuyordu.

“Kan büyüü.”

Ayakları durdu.

“Özellikle de lanetler,” diye ekledim cesaretimi yitirerek.

“Böyle şeyler hakkında bilgim olduğunu düşündüren şey ne?” Cebinden içi yeşil bir sıvıyla dolu olan şişeyi çıkarıp birkaç yudum aldı.

Omzumu silktim. “Kral Naibi’nin şatosuyla Pigalle arası uzun mesafe.”

Yanağındaki kaslardan biri gerildi. “Belki de böyle işlerle uğraşmamayı bana öğretecek kadar uzun bir mesafedir.” Bana karanlık sanatlarla ilgili bilgiye sahip olduğunu belirtmek için bundan fazlasını söylemesine gerek yoktu.

“Lanetlemek istemiyorum,” dedim. “Bir laneti kaldırmak istiyorum.”

Yanağındaki kasın tekrar oynaması dışında sorum onu şaşırtmışa benzemiyordu. “Kaldıramazsın,” deyip iç geçirdi. “Ama yine de bu tam olarak doğru değil. Laneti iradesiyle yerinde tutan cadının hayatına son vererek laneti kaldırabilirsin.”

“Başka yol yok mu?”

Bir an için duraksadı. “Hayır. Yok.”

Tereddüt etmesi beni rahatsız etmişti. Benden bir şeyler gizliyordu. “Neden?”

Catherine gözlerime bakmayı reddederek şişesinden bir yudum daha aldı. “Bir lanet iradenin ve arzusun ürünüdür. Kurban etme büyüüyle sabitlenmiştir. Yapan kişi aksini dileylene ya da ölene kadar etkisi sürer.

Sandalyemde doğruldum. “Birisini lanetlemek için onun adına ihtiyacın olur mu?”

Derin bir nefes verdi. “Tahminen laneti koyan cadı lanetlediği kişinin ismini biliyordur ama yine de gerekli olmadığını düşünüyorum sanıyorum. Tek yararı odak noktası yaratmak.”

Bir süre söylediklerini düşündüm. “Yani laneti yerleştiren cadı aynı zamanda bozabilir de?”

Tekrar duraksadı. “Eğer artık istemiyorsa lanet ortadan kalkacaktır.”

Nefesimi tuttum. Bana söylemediği bir şey vardı. Tam olarak nasıl olduğunu anlatamazdım ama bu kadının benden bir şey gizlediğine emindim. Ama neden? Hiçbir bilgisi ve alakası olmadığı bir laneti kaldırmamı niye bu kadar umursayabilirdi ki? Tabii eğer...

Ayağını yere vurmaya sürdürdü. Dükkânın havası serin olsa da alnında ter damlacıkları belirliyordu.

“Hay aksi,” dedim. “Ama belki bana yardım edebileceğin başka bir konu vardır.”

“Öyle mi?” dedi kapıya göz atıp tekrar bana dönerek.

“Ateşin içinden benimle iletişime geçmek için kullandığın büyü. Onu bana öğretebilir misin?”

Sandalyesine kuruldu. “Bu kolay bir büyü. İhtiyacın olan tek şey görüşmek istediğin kişiye ait bir şey ve her ikinizin de ateşin yanında bulunması. Büyüyü güçlendirmek için ateşe atabileceğin bazı bitkiler de var ama ortalama yeteneklere sahip bir cadı bile bunlara ihtiyaç duymayacaktır.

“Ona ait bir şey derken neyi kastediyorsun?”

Catherine omuzlarını silkti. “Bir tutam saç. Tırnak. Kan.” Gözleri benimkilerle buluştu. “Bazen onlara ait bir eşyaya sahipsen de işe yarıyor. Önemli bir eşya. Ama her zaman işe yaramıyor.”

Kalbim çöktü. Tristan’a ait hiçbir vücut parçasına sahip değildim. Ona ait bir eşyaya bile sahip değildim. İçimi çektim. Onunla görüşebilme ihtimalim olduğunu düşünmek ahmaklıktı. O insan değildi. Toprağın büyüğü onu tanııyordu. Dahası da Trollus’ta hiç ateş yoktu.

Ama Anushka’nın büyü kitabına sahiptim. Eğer kitabı onunla iletişime geçmek için kullanırsam, yüzünü görebilirdim. Daha fazla kanıtı ihtiyacım olur muydu? “Büyünün sözleri ne?” diye sordum.

Alaycı bir şekilde güldü. “Gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, öyle değil mi?”

Yanaklarım kızardı. “Tersini iddia ettiğimi hatırlamıyorum.”

“Sanırım öyle.” Dudaklarımı büzdü. “Büyünün -sen ne dersen de- hiç önemi yok. Önemli olan gerçekleşmesini istediğin şeye bütün dikkatini vermek. Bazıları odaklanmak için kelimeleri kullanmayı daha kolay bulur. Büyüyü bir ayın haline getirirler. Bazıları bunu yapmaz.”

“Anlıyorum. Düşüncelerini yoğunlaştırdıktan sonra...”

“Saçı, tırnağı ya da her ne kullanıyorsan ateşe vereceksin.”

İrkildim. Bu kesinlikle sorun çıkaracaktı. Elimde tek bir şans olacaktı. Peki ya Anushka bir ateşin yanında olmazsa? O zaman büyü kitabını boşuna yitirmiş olurdum.

“Büyü bir şeylerden vazgeçmeyi gerektirir,” dedi Catherine düşüncelerimi okurcasına. “Sadece kara sanatlar, kendilerini uygulayanlardan bir şey istemez; çünkü kan büyüğü özgür iradeyle verilmeyen şeyleri almak üzerinedir. Bu yüzden tek bir büyü için bile olsa kan kullansan, devamı gelir.” Eli farkında olmadan cebindeki apsent şişesine uzandı. “Eninde sonunda sana geri döner.”

Aynı ona da dönmüş olduğu gibi. Buklelerimin birinin ucunu kemirirken sıradaki sorumu nasıl sormam gerektiğini düşündüm. “Bir zamanlar Leydi Marie’nin hizmetçisi olduğumu duydum.”

Catherine’nin yüzü tepkisini gizlemek isteyen birinin takacağı türden ifadesiz bir maskeye dönüştü. “Bu büyük bir sır değil.”

“Cadı olduğunu keşfettiği için mi işten atıldın?”

Gürültülü bir kakhaha patlattı. “Tam tersine. Hizmetinde olmamın sebeplerinin yarısı buydu.”

Gözlerimi kırıştırdım. Şüphelerimin bu kadar kolay doğrulanmasına şaşırmıştım. Kral Naibi, ya da en azından Leydi Marie görünüşe göre yasaların gösterdiği kadar cadılık karşıtı değildi. Buna Anushka’ya trollerden saklanma konusunda yardım ettiğine dair olan inancımı sağlamlaştırıyordu. “Gündönümü partisinde sahne alacağım,” dedim. “Benimle

yakından ilgilendi. Bilip bilmediği konusunda endişelenmeye başladım...” Catherine’nin yüzünün rengi atınca sözümü kestim.

“Artık gitmelisin.” Ayağa sıçrarken sandalyesini devirdi.

“Ama daha yeni geldim. Bana yardım edeceğini söylemiştin.”

“Bu Marie’nin seni izlediğini öğrenmemden önceydi.” Kolumdan tutup beni şaşılacak bir güçle kapıya doğru sürüklemeye başladı. “Bir daha gelme.”

“Yanlış olan ne?” diye sordum. Cevaplanmamış onca soru varken ayrılmak istemiyordum. “Sana neden sırtını çevirdi?”

“Alakam olmaması gereken işlerle uğraştım,” dedi sürgüyü çekip daha kapı tam açılmadan beni dışarıya iterken. “Aynı hataya bir kez daha yapmayacağım.”

Kapıyı yüzüme çarpınca bir ahmak gibi bakakalıp ne yapmam gerektiğini düşündüm.

“Sanırım işler yolunda gitmedi.”

Arkamı döndüğümde Chris’i binaların arkasındaki boşluktan çıkarken gördüm. “Bizi dinliyordun.”

Yaptığından utanacak kadar terbiye sahibiydi. “Arka kapı kilitli değildi.”

“En azından sana neler konuştuğumuzu anlatmama gerek kalmadı.” Onu Fleur’un bağlı olduğu yere kadar takip ettim.

“Catherine sana yardım etmeyecek, Cécile. Korkuyor.”

“Biliyorum.” Gökyüzüne bakıp saati anlamaya çalıştım. “Ama cevapları var bu yüzden ben de onu konuşturacak bir yol bulmalıyım.”

“Belki de gerek kalmaz.” Elini kaldırıp parmakları arasında tuttuğu bir tutam saç gösterdi. “Tarağını ortalık yerde bırakmayacak kadar iyi oluşunu düşünürsün bir de.”

“Cristophe Girard, harikasin,” diye soluklandı. Saçları elinden alıp özenle cebime koydum. Bir yandan da Anushka’nın büyü kitabını kafamda çevirip nasıl kullanacağımı düşünüyordum.

Yukarıya baktığımda Chris'in gergin ve yere bakan suratıyla karşılaştım. "Sorun ne?"

"Bir şey daha aldım."

Kaşlarımdan birini kaldırdım. "Daha başka ne almış olabilirsin ki? İçeride sadece birkaç dakika kaldım."

Yüzünü astı. "Daha önce almıştım. Mahzende saklanırken masanın üstünde duran büyü kitaplarını gördüm ve birini aldım."

Şaşkınlığım artmıştı. "Onu çaldın mı?"

"Yerine geri koyacaktım. İçeri girmemin asıl sebebi buydu. Ama sonra konuşmalarınızı duydum ve sana yardım etmeyeceğini anladım. O yüzden..."

"O yüzden geri bırakmamayı tercih ettin?" Sesimdeki heyecanı saklamak için gösterdiğim gayret işe yaramıyordu. Bir yandan kitabı aldığını bana baştan söylemediği için ona kızgındım. Ama öte yandan bunu benden saklaması için iyi bir nedeni olduğunu düşünüyordum.

"Burada." Ceketinin içinden küçük ve yıpranmış bir kitap çıkardı. "Çoğu yerini okuyamadım ama fenalıklarla dolu olduğunu anlayacak kadar okudum."

Etrafa gizlice göz gezdirip sayfaları çevirmeye başladım. İçi kan büyüleriyle doluydu. Talimatlar görsel ve spesifikti. Catherine'nin bu tür büyüler hakkında söylediklerini hatırlayınca yutkundum. *Bu yüzden tek bir büyü için bile olsa kan kullansan, devamı gelir.* Uyarılarını dinlemiştim. Ama kenarı bükülmüş sayfaların birinde karşılaştığım bir büyüyü görünce onu dikkate almayacağıma emindim.

Bölüm 20

Trustar

“Yani orijinalleri bunlar mı?” Tips getirdiğim planları eskimiş masanın üzerine yaydı. Babamın temin ettiği planlarla aralarındaki azımsanamayacak farklılığı görünce yüzü gerildi. Kaç aylık çalışmanın boşa gittiğini hesapladığını görebiliyordum. Bir de bütün taşları yerinden söküp yeniden başlamak vardı tabi. Zaten ellerindeki çoğu şeyi kaybetmiş bu kişilere duygusal yükü büyük olacaktı.

“Bu ne?” diye sordu hesaplamaların üzerindeki kırmızı lekeyi işaret ederek.

Öne eğildim. “Reçel. Yanlış hatırlamıyorsam frambuaz olması lazım.”

Tips homurdandı. “Babanın verdiği planların üzerinde yemek lekesi yoktu.”

Omuzlarımı silktim. “Sahte olduklarına dair dikkatinizi çekmesi gereken ilk şey de buydu zaten.”

Planlara uzun süre göz gezdirdi. Büyük parşömen sayfalarını üzerlerindeki her ayrıntıyı ezberlemek ister gibi yavaşça çeviriyordu. İsteddiği kadar incelemesine izin verdim. Sandalyeye yaslanıp gözlerimi yumdum. Yorgundum. Dün gece uyuyamamıştım. Üç gecedir dinlenemiyordum. Ve artık bir istirahate ihtiyacım vardı. Hem de çok. Zihnim bulutlanma-

ya başlamıştı ve önümüzdeki günlerde yapacağım en küçük hatanın dönüşü olmazdı.

Ama gözlerimi her yumduğumda başıma gelen felaketlerle yüzleşiyordum. Ve gelebilecek felaketlerle. Teyzem sırtından baygın bir şekilde sarkarken annemin beni öldürmeye çalışması. Marc'ın yüzünde gördüğüm vahşi ifade. Delirmesinden korkmam.

Ve Cécile.

Hayal gücüm acımasızdı. Başına gelebilecek en kötü şeyleri hayal ediyordum. Hiçbirinde ona yardım etmek elimden gelmiyordu. Neler yaptığı ya da nasıl olduğunu öğrenmemin hiç yolu yoktu. Hiçbir insanın Nehir Yolu kapılarından girmesine izin verilmiyordu. Yani bağlantılarım bilgi sahibi olsalar bile onlarla buluşmamın imkânı yoktu. Cécile'e mesaj yollamamın bir yolu da yoktu.

Ama diğer düşünceler daha da kötüydü. Uyanıkken kurduğum hayaller. Gece gündüz kendime onlarla işkence ediyordum. Cécile ile bir arada olduğumuz hiç de gerçekçi gelmeyen bir geleceğe dair hayaller. Her gece yanımda olması. Her şekilde benim olması. Hak ettiği adam olmam. Saçlarının nasıl koktuğunu hatırlama ihtimalim varken nasıl uyuyabilirdim ki? Bana bakan berrak mavi gözleri. Boğazını öperken boynunu kırıttışı. Bu düşlerin içinde kaybolabilmek için bin gece uyumamaya razıyım.

"Yani planımız ne?" dedi Tips düşüncelerimi bölerek. "Oyuna geldiğimizi açıklayacak mıyız? Yeni bir ayaklanma mı başlatacağız? Henüz buna hazır değiliz. Ama gerçekler ortaya çıkınca istesek de istemesek de ayaklanma başlayacaktır."

Gözlerimi açıp sandalyemi öne çekerek kollarımı dikkatle masanın üstüne koydum. Kelepçelerin etrafına sardığım bezlerin arasından kan sızıyordu. Kan damlalarının dökülüp ahşaba çarparken çıkardığı hafif sesi duyabiliyordum. "Sanırım daha önce tartışmamız gereken bir şey var."

Planları yuvarlayıp kenara kaldırdı. “Bizi katliama yollamadan önce neden gerçek ismim hakkında sana yalan söylediyim?”

“İsimde çok yalandan bahsediyorum,” diye cevap verdim. “Özellikle de bunu nasıl başatabildiğinden?”

Tips gerinip sandalyesinin üzerinde ileri geri gitti. “Doğruyu söylemekten biraz daha zor ama yapılabilir. Denedikçe kolaylaşıyor.”

“Açıkla.”

Bir an bana bakıp gözlerini kaçırdı. “Söylemen gereken bir şey var ama herhangi bir nedenden söylemek istemiyormuşsun gibi. Boğazın daralıyor. Dilin kuruyor. Bütün vücudun o kelimeleri söylememek için mücadele veriyor. Ama yine de zorlayarak söylüyorsun.”

Bu benzetmeyi düşünüp onayladım. “İnsan kanına sahip herkes bunu yapabilir mi yoksa...” Düşüncemi kıbar bir şekilde dile getirmeye çalıştım. “Sadece insan kanı daha üstün olanlar mı?”

Homurdanıp kafasını salladı. “Benim gibiler mi demek istedin?”

“Evet.” Lafı dolandırmaya gerek yoktu.

“Bunu bilmek zor,” dedi ellerini masaya yaslayarak. “Üzerinde çok da tartışılmış bir şey değil. Ama çoğunlukla trol olup da rahatlıkla yalan söyleyebilen birkaç kişi tanıyorum. Hayatlarını kurtarmak için gerçekleri bükemeyecek, benden az büyüye sahip kişiler.” Uzun bir süre durakladı. “Sanırım yalan söyleme potansiyeli insan kanıyla birlikte geliyor. Ama bir yarım-kanın bunu başarmasını sağlayan şey başka olmalı.”

“İrade gücü mü?” diye sordum.

“Olabilir.” İç çekti. “Ya da salt inatçılık. Yalan söyleyen bir genç yakaladığımız zaman bu fikri aklından çıkarana kadar onu döveriz. Bu tehlikeli bir oyun. Ve yanlış kişi tarafından yakalanırlarsa tehlikeye giren sadece kendi hayatları olmaz. Bütün yarım-kanların hayatı tehlikeye girer. Bu bizim en

büyük sırrımız. Ortaya çıkmasın diye kendi aramızdakileri öldürdüğümüz oldu. Tam-kan piçler bunca yıl boyunca onlara yalan söylediğimizi bilseler altlarına sıçarlardı.” İrkildi. “Tabii seni kastetmiyorum...”

Umursamaması için elimi salladım. “Haklısın. Bu bize karşı sahip olduğun bir avantaj. Bu gerçek karşısında hoşnut olacak trol yoktur bu şehirde.” Bana söylediklerini değerlendirirken boynumu kıtırdattım. “Leydi Anaïs öldü,” dedim en sonunda. “Cécile’yi Trollus’tan çıkardığım gece babam etkisiz hale getirmeme yardımcı olurken öldürüldü.”

Tips’in gözleri büyüdü. “Bu mümkün olamaz. Yaşananlardan sonra onu kendi gözlerimle gördüm!”

“O değil,” dedim. “Onu taklit eden biri. Taklitçi bunu nasıl başarıyor emin değildim bilmiyorum ta ki senin boş bulunmanı görene kadar. Artık bunu sadece bir yarım-kanın yapabileceğinden eminim.”

Tips dişlerinin arasından fısıldadı. “Bu sadece bir kişi başarabilir,” dedi. “O da senin kız kardeşin.”

“Üvey kardeşim,” diye homurdandım. “Ama evet, Lessa. Yeterince güçlü. Cécile Damia’yı onu babama vermesi için kandırana kadar Anaïs ile aynı evde yaşadı. Ve ne kadar güçlü olsa da yarım-kan bir hizmetçinin varlığı ya da yokluğu kim-senin umurunda değildir. Yalan söyleme yeteneğini de işine katarsak Anaïs’in hayatını ele geçirmek için mükemmel bir aday. O kadar mükemmel ki neredeyse planlanmış gibi.” Kelimeler ağzımdan çıkarken içime kötü bir his çöktü. “Bunu biliyor.”

“Neyi? Kim?”

“Babam,” dedim. Sesim de hissettiğim kadar sert çıkmıştı. “Yalan söyleyebildiğinizi biliyor. Bu bir sır değil. En azından onun için. Hayatım üzerine bahse girerim.”

Tips’in rengi soldu. “Bu mümkün değil. Bunu bilseydi asla kabullenmezdi. Baban zaten bizden nefret ediyor. Eğer yarım-kanların yalan söyleyebildiğini bilseydi, hepimiz çoktan ölmüş olurduk.”

“Sizden nefret etmiyor,” dedim boş boş Tips’in arkasındaki duvara bakarak. “Nefret kişisel bir kını olanlara sakladığı bir şey. Ve bu bilginin işine yarayacağını düşündüyse fevri bir hareket yapmayacaktır.” Kafamda bir plan oluşmaya başlıyordu. Tehlikeli ve aceleliydi. Eskiden olsa böyle bir şeyi asla denemezdim. Ama şimdi işe yarayabilirdi.

“Sormaya korkuyorum,” diye mırıldandı Tips.

“Şöyle düşün,” dedim. “Ona yalan söyleyebileceğinizi biliyor. Ama onun bunu bildiğini siz bilmiyorsunuz. Bunu sadece size karşı kullanmakla kalmayacaktır. Sizi *onların* da bilmediklerini göz önüne alarak kendi düşmanlarına karşı da kullanacaktır.”

Tips kaşlarını kaldırıp bana soğuk bir bakış fırlattı. “Bu yüzden asilzadelerle uğraşmaktan nefret ediyorum. Hepiniz delisiniz.”

Sırıttım. “Bu harika.”

“Aynen.”

Öne doğru eğildim. “Yalanımı yakaladığımı kimseye anlattın mı?”

Tips irkildi. “Henüz değil. Onlara açık verdiğimi söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.”

“Mükemmel.” Eğer canım yanıyor olmasaydı alkış tutabilirdim. “Bir fikrim var. Oldukça delice ve eğer işler kötü giderse, ikimiz de başımızdan olabiliriz. Ama sanırım işe yarayacak.”

“Ben de seni dinlediğim için deli sayılırım. Ama yine de bunu yapacağım.” Tips masaya doğru eğilirken gözleri parlıyordu. “Bana aklında ne olduğunu söyle.”

Bölüm 21

Cecile

Annem yanımdan geçip pencereye doğru ilerlerken parfümünün kokusu odayı kapladı. “Bu gece evde kalacağımı umuyorum,” dedi perdeleri kapatırken.

“Kalacağım,” dedim. “Sanırım ihtiyacım olan şey bir fincan çay ve kitap okumak.” Öksürdüm. “Biraz boğazım ağrıyor, daha da kötüleşsin istemiyorum.”

Yüzünü astı. “Umarım nezle olmuyorsundur. Kral Nabî’nin piyesi için ne kadar çok çalışmamız gerektiğini gördün.”

“O kadar ciddi bir şey olmadığına eminim.” Saate baktım. Chris’e saat yedide arka kapıya gelmesini söylemiştim. Umarım annem evden ayrılmadan kapıyı çalmamayı akıl edebilirdi. “Nereye gidiyorum demiştin?” diye sordum kucığımdaki kitapla ilgileniyormuş gibi yaparak.

“Marquis gösterim için bana saraya kadar eşlik edecek. Ondan sonrasına bakacağız. Görünüşe göre sosyetik olan herkes bu gece parti peşinde.”

“Kötü bir zamanlama gibi,” diye mırıldandım. Annemin sosyal programı pek de umurumda değildi. İstedğim tek şey öğrendiğim büyüüyü deneyebilmem için bir an önce ayrılmasıydı.

Kapı çalındı. “Gelen arabam olmalı.” Kalın kadifeden perlerinini aldı. “Umarım istirahatini iyi geçer, tatlım. Geç kalacağım, tabii eve dönersem.” Eğilip alnını öptükten sonra yanağını okşadı. “Benim için senden önemli kimse yok, Cé-cile. Umarım bunun farkındasın.”

Hain kalbim hemen yumuşayınca duygularımı hemen dizginledim. En son bana bu şekilde açıldığında bana uyuşturucu ilaç vermişti. “Bol şans, anne.”

Gittiğinden emin olana dek bekledim. Ardından elbise-mi örten sabahlığı fırlatıp arka kapıya doğru hızla ilerledim. Chris bir elinde parşömen tomarı, diğerinde de içinde tavuk olan bir kafesle beni bekliyordu. “Gitti mi?” diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım. “Komşular seni görmeden içeriye gir.”

İçeriye girince aceleyle perdeleri kapatmaya koyulduk. Birisinin bizi görme ihtimalini göze almak istemiyordum. Eğer görülürsek en iyi ihtimalle şehirden sürgün edilirdim. En kötü ihtimalle ise... şömineden yükselen duman içimi kaygıyla doldurdu.

“Bunu nerede yapmak istiyorsun?” diye sordu Chris. Yukarı kaldırdığı kafesteki tavuğa bakıyordu. “Ortalık bayağı kirlenecek.”

Yüzümü astım. “Sanırım en uygun yer mutfak.”

Kısa ve öz talimatları izleyerek elimdeki bütün malzemeyi mutfağın zeminine yaydık. Etrafa yayılacak kanı temizlemek için kova ve bez getirmeyi de ihmal etmemiştik. Chris’in getirdiği haritayı alıp yere serdim ve elimden geldiğince ezberlemeye çalıştım.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Chris.

“Harita zihnimin özünden yansıması lazım,” dedim. “Yoksa işe yaramaz.”

Catherine kullanmayı planladığım bu büyüyü insanların kaybolan sevdiklerini bulması için tasarlamıştı. Benimkinin aksine asil bir amaçtı bu. Ama büyüünün ne kadar etkili olduğunu göz önüne alınca kullananın amacının pek de bir önemi kalmıyordu.

İhtiyacım olan şeyler kaybolan kişiye ait bir eşyayı ki bu görevi Anushka'nın büyü kitabı görüyordu, bir harita ve bir ölümün yaratacağı taze güçtü. Az görünse de çok şey istiyordu.

Haritayı gözümde canlandırabildiğime emin olduktan sonra önüme bir leğen koydum. Sonra da kafesin kapısını açıp tavuğu dışarı çıkardım. Tavuk elimde sessizce gıdaktıyordu, elle tutulmaya alıştı. Chris bana bıçağı uzatınca midem bulandı. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

"Daha önce de tavuk öldürdün, Cécile. Hem de bir sürü." Chris'in sesi sakın çıksa da yüzü bembeyaz olmuştu.

"Ama yemek için," diye mırıldandım. "Bunun için... değil." Tavuğun kafasını sevince gıdaktlamaya başladı. Çiftlikte geçen hayatım beni buna hazırlayamamıştı.

"İşimiz bitince tüylerini yolarım ve onu kızartırız, olur mu?"

Öğürüp başımı salladım. Ayinde kurban edeceğimiz hayvanı yeme fikri çok fazlaydı.

"Ya da, ya da tüylerini yolarım ve onu yemeğe ihtiyacı olan birine veririz." Bana cesaret vermek için kafasını sallıyordu.

"Evet," dedim ağzımda biriken safrayı yutkunarak. "Öyle yapabiliriz."

Bıçağı tutan elim terden sıırıslam olmuştu. Tavuk gerginliğini hissetmiş gibi debelenmeye başladı. "Onu sabit tutamıyorum," diye homurdandım. Bıçak da tavuk da elimden kayıyordu.

"Hadi bitir şu işi," dedi Chris. "Şimdi."

"Yapamıyorum, yapamıyorum," dedim doğru açıyı yalamaya çalışarak. Ellerim bu işe alışık olsa da aklım kendi kendiyi çarpışıyordu. Bu yolda ilerlemek benim için her şeyi değiştirecekti. Kim olduğumu bile değiştirdi.

İşi bitir! Kafamda yankılanan ses habis bir neşeyle doluydu. Bu ben miydim, yoksa kral mı?

"Özür dilerim." Tavuğun boğazını keserken kelimeler ağzımdan hızla çıkmıştı. Kan her yere sıçradı. Yanaklarımdan

yaşlar süzülüyordu. Titreyen ellerimde ölmekte olan yarattığı leğenin üzerinde tuttum. Kanı akarken içimdeki güç artıyordu. Tavuğu Chris'e uzattım.

Mumu alıp ateşini leğenin kızışmış dibine doğru yaklaştırdım. Bir yandan gerçekleşmeyeceğini bile bile mumun sönüp büyü'nün bozulmasını istiyordum. Leğen birden alev alınca ikimiz de geriye doğru sıçradık. Etrafımızı kavrayan büyü'yü hissedebiliyordum. Karanlık, uğursuz bir havaya sahipti. Yaptığım şey toprağın gücünü yozlaştırmaktı. Yaptığım şey şeytaniceydi.

"Artık geriye dönemem," diye fısıldadım. Cesaretimi kaybetmeyi beklemeden elimi yanmakta olan karışımın içine soktum. Sıcaktı ama elimi yakmıyordu. Yavaşça elimi leğenden çıkardığımda parmaklarımdan alevler fışkırıyordu. Boştaki elime büyü kitabını alıp kanlı elimi haritanın üzerinde tutarak gözlerimi yumdum ve şehri aklımda canlandırdım.

"Bana Anushka'nın nerede olduğunu söyle," dedim yüksek sesle. Düşüncelerimi yoğunlaştırdım. Havayı ısıyla dolduran gücün parmaklarımdan fışkırdığını hissedebiliyordum. Kanın kâğıda damlarken çıkardığı sesi duyabiliyordum ama konsantrasyonumu korudum. "Bana Anushka'nın nerede olduğunu söyle." Büyü dalgalandı ve burnuma hafif bir duman kokusu geldi. Bitmişti.

Gözlerimi açtım. Chris mutfağın uzak köşesinde, sırtını bir dolaba vermiş duruyordu. Ölü tavuğu göğsüne bastırıp şaşkın gözlerle bana bakıyordu. "İşe yaradı mı?" Sesi titriyordu ve yakına gelmek istemediği belliydi. Benden korkuyordu. Ben de kendimden korkuyordum.

Ellerimi lekeli elbiseme silip mumu aldım ve haritaya doğru eğildim.

Parşömen iğne deliği kadar küçük yanık izleriyle kaplıydı. Ama ben bir delik beklerken tam on dokuz tane vardı. "İşe yaradığını sanmıyorum," dedim nefes nefese kanla kaplı haritaya bakarken. "İşe yaramadı." Öfkeyle yere yumruk atıp elimi derimi yüzdüm. "Nasıl işe yaramamış olabilir ki?"

Chris hızla yanıma gelip büyüünün sonuçlarına göz attı. “Lanet kayalar ve gök,” diye sövdü. “Hepsi boşa gitti!”

“Ne yapıyorum ben? Ne hale geldim ben?” diye sayıklamaya başladım. Kendime karşı hissettiğim iğrenme ve içimi kaplayan umutsuzluğu engelleyemiyordum. “Nasıl oldu da tavuk katili bir kara büyücüye dönüştüm? Nasıl oldu da dünyayı ele geçirmeye çalışan bir kralın ajanı oldum? Nasıl bu noktaya geldim? Nasıl bu kadar şeytani oldum?” Nefesim tükenene kadar olanları sorgulamaya devam ettim.”

“Sen şeytan değilsin, Cécile,” dedi Chris yumuşakça, omuzlarıma vururken.

“O zaman neden bunu yapıyorum?” diye sordum.

“Çünkü Tristan’ı seviyorsun,” dedi. “Ve ona zarar gelmesini istemiyorsun.”

“Ama bu yaptıklarımı haklı çıkarmıyor.”

“Hayır.” Derin bir nefes aldı. “Haklı çıkarmıyor ama tamamen yanlış olduğu da söylenemez.” Yanıma yaklaşınca yüz yüze geldik. “Ben sadece atlardan anlayan bir çiftçiyim. Âlim ya da filozof değilim. Ama bana sorarsan, çoğu insan tanımadığı insanları sevdiklerinden çok önemseyecek kadar güçlü değil. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, bunu yapabilecek türden birini tanımak istemezdim.”

“Tristan yapardı,” dedim burnumu elbisemin koluna sileyerek. “Benden yapmamı istediği şey buydu.”

Chris beni hafifçe sarstı. “Senin hayatını her şeyin ve herkesin üstünde tuttu. Sen Trollus’tan canlı çıkasın diye onca yarım-kanı ölüme yolladığını ben kendim biliyorum. Doğru ya da yanlış, bunu seni ölmene izin veremeyecek kadar çok sevdiği için yaptı.”

Cebinden pek de temiz sayılmayacak bir mendil çıkarıp yüzümü sildi. Mendil kana bulanmıştı. “Bana öyle geliyor ki, ne yaparsak yapalım, ne karar verirsek verelim, önümüzdeki uzun yol mutlu bir sona çıkmıyor.” Omuzlarını gerip doğrulmama yardımcı oldu. “Ama bu pes etmemiz anlamına gelmiyor. Mücadeleyi bırakmamız anlamına gelmiyor.”

Ayağa kalktı. “Bu tavuğu alıp sokağın sonundaki ihtiyacı olan bir aileye götüreceğim. Neden sen de ortalığı temizlemeye başlamıyorsun?”

Chris’in iyimserliğine kapılıp istemeye istemeye mutfağın zeminine yayılmış kanı silmeye başladım. Dönüşmeye başladığım şeyden nefret ediyordum. Bana en yakın olan kişilere her gün yalan söylüyordum. Her büyü yapışımında yasalara karşı geliyordum. Korkunç bir gücü dünyaya salmak için bir yol arıyordum. Hepsi ne için? Sevdiğim adamın hayatını kurtarmak için mi? Ne kadar bencilce göründüğünü düşününce kendi adıma utandım. Ama Nehir Yolu’nun ağzında yaşananlar ne zaman aklıma gelse, başka türlü bir yol izleyebilmeyi hayal bile edemiyordum.

Kanlı bezleri toplayıp ateşin içine attım. Kirlenmiş elbise mi çıkarıp onu da peşinden ateşe attım. Üzerime sabahlığımı geçirdim. Sonra da şöminenin karşısına oturup elbisemin yanışını izlerken tüm dikkatimi Tristan’a yoğunlaştırdım.

Heyecanlıydı, bu uzun zamandır yaşamadığı bir histi. Ne işler peşindeydi? Nasıl planlar yapıyordu? Az önce yaptığım şeyi bilse ne düşünürdü?

“İyi misin?”

Sıçradım. Chris ben farkına varmadan eve geri dönmüştü. “Hayır. Bilmiyorum,” dedim.

Bana halden anlar bir bakış atıp ıskartaya çıkmış haritayı aldı.

“Onu da yak,” dedim ateşe geri dönerek. “İşe yaramaz.”

Chris onaylamayarak homurdandı. “İlginç,” dedi.

“Ne ilginç?” Ateşin parlaklığı gözlerini acıtsa da gözlerimi kırpmayı reddediyordum.

“Bu yanıkların biri şatoyu işaret ediyor.”

Kalbim tekledi. Aklıma hemen Marie ve Anushka arasındaki hakkındaki teorim geldi.

“Diğerleri nereyi gösteriyor?” diye sordum omzunun üzerinden bakmak için yaklaşarak. “Diğer yerleri biliyor musun?”

Parmağını haritanın üzerinde gezdirdi. “Hepsinden emin değilim ama en az on tanesi mezarlıkları işaret ediyor.”

Göz göze geldik. “Bunca yıldır hayatta. Belki de böyle başarıyordu.”

“Bence gidip bakmalıyız,” dedi Chris. “Bu akşam yaşadığımız onca şeyden sonra haritanın gösterdiği yerlere gidip bakmamak aptallık olur.”

Heyecandan tüylerim diken diken oldu. “Haklısın.”

“Git üstüne kalın bir şeyler giyin,” dedi Chris yanakları heyecandan kızarıırken. “Ben atları getireceğim, bu gece yolumuz uzun.”

Sessizliğe gömülmüş caddeler boyunca ilerlerken rüzgâr yüzüme kar ve dolu damlalarını çarpıyordu. Gaz lambalarının erittiği karlar ışık huzmelerin içinde damlıyordu. Dışarıda olan birkaç kişi başlarını önlerine eğip pelerinlerine sarınmışlardı. Acelelerinden başlarını bir çatının altına sokup ellerini şömineye tutmak istedikleri anlaşılıyordu. Daha önce rüzgârın bu kadar soğuk olduğu bir zaman hatırlamıyordum. Vücudumun açıkta kalan yerlerini ısıırıyordu. Sığınacak bir evleri olmayan Pigalle halkını düşününce içim acıdı. Soğuk havaların geldiği hızla gitmesi için dua ettim.

Aklım haritada beliren on dokuz noktanın ne anlama geldiğini düşünmekle meşguldü. Büyüde hata yapmadığımı var sayarsak, Anushka’nın bağlı olduğu on dokuz hayat var demektir. Belki de on dokuz kurban.

Chris Montmartre Mezarlığı’nın önünde atını dizginledi. “Ne bulacağımızı düşünüyorsun?” diye sordu aşağıya inerken.

“Hiçbir fikrim yok.” Ama burada bir şeyler olduğunu biliyordum. Toprak beni ileriye doğru çekip yaptığım büyüyle haritada beliren noktalardan birine yöneltiyordu. Bir elimde atımın yuları, demir kapıları için paslanmış gıcırtilarını duyunca irkildim. “Bu taraftan.”

Montmartre Mezarlığı cadde seviyesinin altında kalıyordu. Bu da sanki yere batmış görüntüsü yaratıyordu. Atları girişe

bağladık. Basamaklardan inip kabirlerin arasında ilerlemeye başladık. Çoğunun üzerinde lambamızın ışığıyla ürkütücü gölgelere bürünen heykeller vardı. Dar patikalar buz yüzünden kayganlaşmıştı. İki kere düşecek gibi oldum. Bir melek heykelinin kanatları ve mermerden mezar taşı beni tutan şey oldu. İkisinde de hızla elimi geri çektim. Burada son uykusuna yatanların huzurunu kaçırmış gibi hissetmiştim.

“Burası,” dedim. “Bu olmalı.” Ayaklarım kendi kendine beni bu zamanla yıpranmış basit mezara doğru yöneltmişti. Dikkatle üzerindeki karı elimle sürüp bir isim ve iki tarih ortaya çıkardım. “Estelle Perrot,” diye mırıldandım.

“Tanıyor musun?” diye sordu Chris omzumun üzerine eğilerek.

“Hayır,” dedim. “Tanımıyorum. Ama bu mezarlıkta iki nokta daha vardı.”

Rüzgârın buz gibi soğuşunu umursamadan ayaklarımın beni mezarlığın daha yenice bir köşesine sürüklemesine izin verdim. Buradaki mezarlar daha şatafatlı ve yazıtları okunur haldeydi. Başı eğik kukuletalı bir kadın heykelinin önünde durdum. “İla Laval. Güneşin çok erken battı,” diye gravürün üzerinde yazılanları okudum. Ardından uzanıp heykelin kolundaki karları süpürdüm. “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

“Burada gerçekten bir ceset olabilir mi?” diye Sordu Chris mezarın üzerine elini koyarak. “Sahte bir mezar olamaz mı? Kimse fark etmeden hayatını değiştirmesi için bir yol.”

“İçinde bir şey var,” dedim. Haksız olduğunu düşünmekten çok mezarın boş olmadığını iliklerime kadar hissettiğim içindi. “Ama sanırım bunu öğrenmenin tek yolu var.”

İkimiz de heykele uzun uzun baktık. Chris feneri yere bıraktı. Ayaklarını yandaki mezarın granit yüzeyine sıkı sıkı basarak kapağı kaldırmaya çalıştı. Kıpırdamıyordu bile. Çizmelerimin topuklarını kaygan zemine iyice geçirip itmesine yardım ettim. Taşın taşa sürtünmesi rüzgârın sesini bastırdı. Mezarın üstü birkaç santim hareket edip olduğu yerde kaldı. Daha ne kadar itsek de kıpırdamayacaktı.

Nefese nefese feneri alıp yarattığımız açıklığa doğru tuttum ama bir şey göremedim. “Sen tut,” dedim feneri Chris’e vererek. Sonra da derin bir nefes alıp elimi yavaşça açıklıktan içeri doğru soktum.

Kalbim eli gibi atıyordu. Kolumu mezara doğru sokmaya devam ettikçe nefesimi kontrol edemiyordum.

“Bir şey var mı?”

Kafamı salladım. Taş yüzey derimi sıyırmaya başlamasına rağmen ağırlığımı öne verip kolumu birkaç santim daha sarkıttım. Parmaklarım eskimiş kumaşa altında yatan ve kaburgalara kemiklerine değdi.

Çıglık atıp kendimi geri çekmeye çalıştım ama sıkışmıştım. Chris beni kavrayıp yukarı kaldırmaya çalıştı ama elbisemin kumaşı takılmıştı. Elim iskeletten çekmeye çalışsam da kolumu yeterince bükemiyordum. Ani hareketlerim yüzünden mezarda yatan vücut da yerinden oynamaya başladı. “Çıkar beni buradan!”

Beni yerden kaldırıp geriye doğru çekti. Elbisemin kumaşı yırtıldı ve kolumda bir acı hissettim. Ama sonrasında ikimiz de karda emekliyorduk.

“İçinde ne vardı?” diye sordu Chris. Gözlerini içinden bir yaratık çıkmasını beklermişçesine mezara dikmişti.

“Bir ceset.” Sesim titriyordu. İncinen kolumu elimle ovdum.

Chris’in bakışları bana doğru kaydı. Konuşmadan önce uzun bir süre bekledi. “Şehir hayatı seni değiştirdi.”

Alaycı yorumu karşısında kızarıp ayağa kalktım.

“İsimleri ve tarihleri not al,” dedi Chris ittiğimiz kapağı tekrar yerine yerleştirmek için mezarın öbür tarafına geçerken. “Belki hepsini bulduğumuzda arada bir bağlantı kurabiliriz.”

Haritanın arkasına not tutmaya başlarken kafamı evet anlamında salladım. “Hadi diğerlerini de bulalım.”

Gece ilerledikçe iki tanesi hariç haritada işaretli yerlere denk gelen olan bütün mezarlar ve kabirleri bulduk. Biri

şehrin bayağı güneyinde kalıyordu. Diğer de şato duvarlarının içinde.

Atlarımızı Kral Naibi'nin şatosuna çektiğimizde zaman gece yarısına yaklaşıyordu. Şatoya yaklaşabileceğimiz kadar yaklaşmıştık. Indre Nehri okyanusa doğru uzanan yatağında kükrüyordu. Ada'ya uzanan köprünün kapısı kapatılmıştı. Diğer taraftaki duvarlar da ısınmak için dibinde durdukları dev mangalların ışığı ile aydınlanan muhafızlar tarafından korunuyordu.

Dün çok kolay bir şekilde içeri girmeme rağmen bu gece şatonun surları görevini yerine getirecek gibiydi. "Burada olmalı," dedim soğuktan birbirine vuran dişlerimin arasından. "Diğer her nokta bir cesede aitti, Anushka burada olmalı."

"Elimizde kanıt yok," dedi Chris haritayı yüzüme sallayarak. "Şehrin dışında araştırmadığımız bir nokta daha var. Ayrıca, tüm bildiklerimize rağmen, duvarların arasında gizlenmiş başka bir ceset de olabilir."

Kar taneleri havada dönüp rüzgârın etkisiyle dans ediyordu. Minik beyaz kar taneleri büyüleyiciydi. O içerideydi. Bunu biliyordum.

"Cécile!" Chris adımı haykırdı. Karmaşık hareketleri beni de sersemletince kendime gelmek için kafamı salladım.

"Kapıdan uzaklaşın!" diye bağırdı biri. Yukarı baktığımda muhafız noktalarından bize işaret eden bir asker gördüm. Hareket ettiğimi hatırlamasam da kendimi köprünün ortasında, muhafızların görüş alanı içinde buldum. Fleur köprünün kenarına doğru irkilirken donmuş yelelerine tutundum üzerinden düşüp buzlu sulara gömülmekten korkarak.

Sonra yanımda Chris belirdi. Ürkmüş atımın yularını tutuyordu.

"Pardon," diye bağırdı. "Sarhoş oldu. Onu eve bırakacağım. Başımız derde girsin istemiyoruz."

"Kapılardan uzaklaşın yoksa ikinizi de sabaha kadar kode-se tiktırırım." Yanındaki adamlardan biriyle bize doğru gelmeye başladı.

“Yıldızlar ve gökler,” diye sövdüm atımın donmuş başlığına asılıp ayaklarımı mahmuzlara geçirdim. Bu ihtiyacım olan son şeydi. “Hadi gel,” diye Chris’e bağırdım. Atlarımızın nalları kaldırım taşlarına vururken şehre doğru ilerledik. Annemin caddesine ulaştığımızda atımı durdurdum. Kulakları dikilmişti ve altımda huzursuzca kıpırdanıyordu burnundan buharlar çıkarak.

“Sana ne oldu? Transa girmiş gibiydin.”

Soğuktan uyuşmuş ellerimi cebime soktum. “Emin değilim. Duvarların ardında olduğuna o kadar emindim ki...” Sözümü kestim. “Verdiğim söz kontrolümü ele geçirdi.”

Eyerimden inip dizginleri Chris’in eline verdim. “Tek başına iyi olacağından emin misin?” diye sordu. “Ya tekrar ederse?”

“İyi olacağım,” dedim hızlıca. Keşke sesimin çıktığı kadar kendime güvenim olsaydı. “Annem gittiğimi fark etmeden geri dönmem gerekiyor.”

Pelerinine sıkı sıkı sarınıp cadde boyunca yürümeye başladım.

“Cécile!”

Geriye döndüm.

“Dikkatli ol. Eğer bütün o kadınları öldürdüyse...” Söylemediği şeyin ne olduğunu biliyordum. *Seni öldürmemesi için hiçbir sebep yok.*

Beni öldürmemesinin *nedeni* neydi?

Başımla onaylayıp Chris’in tam tersi yönde evime doğru giden sokakta ilerlemeye başladım. Bu ölü kadınlar, her kimseler, Anushka ile aralarında bir bağlantı vardı. Ve eğer yanılmıyorsam Anuska’nın ölümsüz olmayı başarması da bununla ilgiliydi. Tek yapmam gereken aralarındaki bağlantıyı çözebilmektir.

Bütün yorgunluğuma rağmen koşmaya başladım. Bunun tek nedeni soğuk değildi. Birisinin beni izlediğini hissediyordum. Tüylerim diken diken oldu. Sokak boyu ileri geri baksam da karanlık ve kar yağışı birkaç metreden uzağı gör-

memi engelliyordu. Pelerinimi bırakıp cebimdeki küçük bıçağa uzandım ve onu sıkı sıkı kavradım.

Eve vardığımda yaşadığım rahatlamayı anlatamam. Anah-tarı arayıp tam üç deneyište deliğe sokmayı başardım. Ellerim fena halde titriyordu. Tam güvendeymişim gibi hissederken birinin gelip beni kaçırmasını bekliyordum. Sonunda kapı açılınca hızla içeri girdim ve arkamdan kapattım.

“Neredeydin?”

Kalbim duracak gibi oldu. Yavaşça geriye dönüp annemle yüz yüze geldim. “Bu kadar erken evde ne yapıyorsun?” diye sordum ürkekçe.

“Soruma cevap ver!” diye haykırdı.

Aklıma düşünceler hücum ederken yere bakakaldım. Bütün gece evde olacağımı söylemişim. Öyle söylememiş olsam bile bu kar fırtınasında dışarı çıkmak için iyi bir bahane bulmak zordu. “Frédéric,” diye başladım ama sözümü kesti.

“Ağabeyin şatoda görevli. Onu kendim gördüm, inkâr etmeye çalışma.” Bana doğru yaklaştı. “Ve kumpanyadan arkadaşlarınla beraber de değildin. Yo!” diye alay etti. “Hayır, bu inanamayacağım kadar karakterine aykırı olurdu. Yaptığın tek şey yalan söylemek.”

Ellerini sağa sola sallamaya başlayınca bir adım geri attım. “Haftalardır gizlice dışarı çıkıyorsun, nereye gittiğin hakkında doğruyu da söylemiyorsun. Seni düzenbaz nankör küçük...”

“Niye umurundaki?” diye bağırdım. “Daha önce nereye gittiğimi hiç umursamadın, niye şimdi umursayasın ki? *Julian* yerine *Christophe* ile dışarı çıktıysam ne fark eder?

Yüzü kararırken mavi gözlerini kıstı. “Demek öyle?” Yüz yaptı. “Üzerindeki at kokusunu alabiliyorum. Seyis çocukla samanlıkların arasında mı yuvarlandınız?” Yüzünü bana dönerek uçurdu. “Hayatını mahvedeceksin, *Cécile*. Eğer bir *çiftçinin* seni hamile bırakmasını istiyorsan neden *Goshawk*’ın Oyuk’unu terk ettin ki?”

Yüzüm kıpkırmızı oldu. Zannettiği şeye karşı çıkacak mıydım? Mutfağında kan büyüştü yaptığımı ve gece boyunca mezarlık mezarlık gezdiğimi bilmesinden daha iyi olurdu her-

halde. Ya da yeraltına hapsedilmiş binlerce mitolojik yaratığı serbest bırakmaya çalıştığımı bilmesi. “Chris’in nesi varmış ki?” diye sordum yanından geçip büyük odaya doğru ilerleyerek.

“O bir çiftçi. Parası da yok.”

Ona yaklaştım. “Babam da çiftçi.”

“Aynen öyle,” diye patladı. “Dön de bir halime bak. Ailem ve kariyerim arasında seçim yapmak zorunda kaldım. Seni uyarıyorum, tatlım. Benim gittiğim yoldan gitme. Seni bir şeylerden vazgeçmeye zorlamayacak birini seç.”

Ona soğuk soğuk baktım. Bunların hepsinin zaten farkında olmama rağmen onun ağzından duyuyor olmak şaşırmama engel olmamıştı. “Marquis gibi mi?” dedim. “Eğer önemli olan zenginlikse, iyi seçim yapmışsın anne.”

Gözleri kısıldı. “Marquis benim patronum, kızım. Bunların hepsini o ödüyor. Kumpanyaya destek oluyor. Kral Naibi ile aramızı yapıyor. Karşılığında tek istediği de onu ve arkadaşlarını eğlendirmem.”

“Tabii ki, anne,” dedim. “Herkes ilgilendiği tek şeyin...” Bir süre ara verdim, “...sesin olduğunun farkında.

Bana öyle sert bir tokat attı ki geriye doğru sendeledim. “Hiçbir şey bilmiyorsun,” diye haykırıp üzerime doğru atıldı.

Onu geriye ittim. “Beni rahat bırak!” Sinirliydim. Çok sinirliydim. Ve ölümün karanlık gücü hâlâ içimde geziniyordu. Sözlerime güç katıyordu.

Gözlerini karartıp geriye doğru sendeledi. “Bu benim hayatım,” dedim yumruğumu sıkarak. “Senin değil.”

Eteklerimi toplayıp merdivenleri çıkarak odama yöneldim. Kapıyı savurarak içeri girdiğimde yüzüme soğuk hava dalgası çarptı. Pencere açıldı. İçeriye giren kar halıları beyaza bulamıştı. Aceleyle camı kapattım. Sonra tüylerim diken diken olarak donakaldım. Çıkmadan önce pencereyi açık bırakmamıştım. Yavaşça geriye doğru döndüm.

Masamın üzerinde bir mum yanıyordu. Yukarısındaki aynanın üzerinde üç kelimelik kırmızı bir yazı vardı: *Tik, tak, prenses.*

Bölüm 22

Tristan

Mesai değişiminin ardından çok geçmeden toplanan kalabalığın gürültüsü sarayın duvarlarının içine geçmeye başladı. Görünüşe göre gündüz ekibinden kimse madenlere inmemişti. Öfkelerinden günlük kotalarını doldurmamayı göze aldıkları anlaşılabilirdi. Bunun gerçekleşeceğini bilsem bile üzerime bu kadar büyük bir öfkenin yöneltilmiş olması beni rahatsız etti. Umursanmamanın en büyük ceza olduğunu düşünmekle hata etmiştim. Bu çok daha kötüydü.

Birisi kapıma vurunca yerimden sıçradım. Kalabalığın bir şekilde sarayın kapılarını aşıp kellemleri almak için geldiklerini düşündüm. “İçeri gel.”

Kapı açılınca yüzüne bir gülümseme yayılmış olan Guillaume içeri girdi. Cécile, Trollus’u terk ettiğinden beri onu görmemiştim ve bunun böyle kalmasını umuyordum. “Majesteleri taht odasına gelmenizi istiyor. Şimdi.”

Onu altı muhafızın daha beklediği koridora doğru takip ettim. “Buna gerek yok,” dedim. “Gönüllü olarak gideceğim.”

“Harika,” diye yanıtladı Guillaume. “Ama yine de sizinle geliyoruz. Gittiğinizden emin olmak için değil, oraya canlı olarak ulaştığınızdan emin olmak için.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Korunmaya ihtiyacım olduğu söylenemez.”

“Majesteleri tam tersini düşünüyor. Sarayın içinde birçok yarım-kan var. Hepsi de canınızın peşinde.”

“Nasıl istersen.”

Etrafımda bir halkı şeklinde pozisyon alıp büyülerıyla beni çevreleyen bir kubbe oluşturdular. Daha önce korunmak için muhafızlara ihtiyacım olmamıştı. Ama o yönden bakılırsa, babamın da olmamıştı. Açıkça bir saldırıdan korktuğumuz karanlık zamanlardı.

Kemerli mermer salonlar boyunca taht odasına doğru yürüdük. Attığımız her adımda dışarıdan gelen gürültü artıyordu. Devasa odaya açılan kapılar savrularak aralansa da kimse gelişimi duyurmaya zahmet etmedi. Guillaume’nin yanından geçip içeriye doğru ilerledim. Tahta uzanan yolun her iki tarafına dağılmış sayısız silueti sindirmeye çalıştım. Babam daha önceden bir oturum başlatmıştı. Taht odası şikâyetlerini sunmak isteyenler ve izlemek için orada olanlarla doluydu.

Gelişim fark edilince salon sessizliğe büründü. Tahta doğru hızla yürürken herkes dönüp beni izlemeye başladı. Yarım-kanların yüzü öfke doluydu, asiller merak içinde gözüküyordu ve diğer herkes ise... endişeliydi. Babam başındaki altın tacı, ifadesiz bir suratla tahtta oturuyordu. Bir anlığına bakışlarına karşılık verip önünde eğildim. “Majesteleri.”

“Tristan.” Babam kaykılıp bir bacağına öne doğru uzattı. “Sana ağır bir suçlama yöneltildi.”

“Öyle mi?” Omzumdan geriye bakıp toplanmış olan yarım-kanlara gülümsedim. Bunu daha çok Tips aralarında mı diye görmek için yapmış olsam da onları daha fazla sinirlendirmekten de zarar gelmezdi. “Bunu şimdiden kabarık olan başarı listesine eklemek zorunda kalacağım.”

İşe yaradı. Hepsi bağırıp bana doğru hakaret ve tehditler yağdırmaya başladı. Babam elini kaldırıp onları susturdu. Bu kadar kolay oltaya gelecek değildi. “Bana anlatıldığına göre

gece vakti taş ağacın inşası için tamamlanan bütün emekler yok olmuş, temeller yerinden çıkmış ve şehir boyunca dağılmış. Bu konuda seni suçluyorlar. Bu suçlamalara nasıl cevap vereceksin?”

“Suçluyum,” dedim. “Değerli çalışmalarını paramparça ettim. Ve itiraf etmem gerekirse bunu yapmaktan büyük bir zevk aldım.”

Salon gürültüye boğuldu. Birkaç çizmeli kişi şüphesiz suçumu itiraf ettiğimi dışarı yaymak için odadan ayrıldı. Şehirdeki herkesin yaklaşık üç aylık ağır çalışmayı yok edenin ben olduğumu bilmesi uzun sürmeyecekti. Asilzadelere bel bağlamalarına son vermek için tek umutlarını yok ettiğimi. Tepkilerini buradan bile duyabileceğimize oldukça emindim.

Ama beni ilgilendiren onların tepkileri değildi. Babamın kiydi.

“Cezalandır onu!” diye bağırdı biri. “Yaptığı şeyin bedelini ödemek zorunda!”

“Sessizlik.” Bağırمامıştı. Bir kral bağırמaya ihtiyaç duymazdı.

Taht odası sessizliğe bürününce dışarıdan gelen gürültüler daha da duyulabilir bir hale geldi. Bir muhafız odanın kenarından dolaşıp babamın yanına doğru ilerledi. Fısıldayarak anlattığı birkaç kelimeyi duyabildim: “Hayatını tehdit ediyorlar... Ondan nefret ediyorlar... Sarayı terk ederse onu parçalayacaklar... Hâlâ adınızı övüyorlar.” Babam içi geçirip getirdiği haberler sanki taşmış bir lağım giderinden daha önemli değilmişçesine onu elinin işaretiyle uzaklaştırdı. Ama tahtın kolunda dinlendirdiği parmaklarında beliren seğirme-yi gözden kaçırmamıştım.

Kalbim duracak gibi oldu.

“Hayalinin gerçek olmasını görmekten mutlu olacağını düşünmüştüm.” Sesi alay doluydu.

“Orada inşa ettikleri şey pek de hayallerime uymuyordu,” dedim. “Benim planlarımdaki gibi değildi.”

Söylediklerimin ne anlama geldiğini tartışan fısıltıları du-

yabilirsem de hiç kimse dediğimi gerçekten kastettiğimi tahmin etmiyordu. Babamın parmakları yeniden seçirince avucunu tahtın altın koluna sıkıca bastırdı. *Şimdi, şimdi, şimdi*, diye içimden haykırdım.

“Garezi olduğu için yaptı, majesteleri.” Tips’in sesi salonun karanlık ve mağaramsı tavanında yankılandı. “Bizi tekrar size karşı hareket etmeye çalıştı ve başarılı olamayınca da intikam almak için bunu yaptı.”

Babam kaşlarından birini dikti ama bakışlarından emin olamadığı anlaşılıyordu. “Eski hilelerine geri mi döndün, oğlum?”

Yerimde durup hareket etmeden sessizliğimi korudum.

“Sen.” Çenesiyle Tips’in yönünü işaret etti. “Öne çık.”

Yarım-kan tahta doğru ilerlerken tahta bacağı gürültülü sesler çıkarıyordu. Elimde olan tüm büyü gücünü çekip Tips’i aleyhimde bir şey söylememesi için susturmak için kullandım. Kalabalığı yarım-kanın konuşmasına izin vermektense öldüreceğim kadar büyük bir tehdit olduğuna inandırmak istiyordum.

Seyirciler büyüünün farkına varınca taht odası çığlıklara boğuldu. Herkes koşuşturup birbirini ezerek çıkışa yönelmeye başladı.

Babamın gücü dev bir dalga gibi çarpıp beni yere yapıştırdı. Ona karşı elimden geldiğince mücadele etsem de demir kelepçelerim görevlerini yerine getiriyordu.

Omzuma bir çizme inince homurdandım. Ağırlığı altında nefes almakta zorlanıyordum.

Babam beni saçlarımdan kavrayıp canımı yakana kadar kafamı geriye yatırdı. “Onu öldürmek suçunu ortadan kaldırmayacak.”

“Yaşamasına izin vermek de öyle.” Sesim duygusuzca çıkmıştı.

Babam saçımı bıraksa da çizmeli ayağı hâlâ yerindeydi. Ağırlığı ve gücü hareket etmemi engelliyordu. “Buraya geri dönün, sizi korkaklar!” diye kükredi. Eğer yeterince nefes

alabilseydim, rahatladığım için iç geçirdim. Seyircilere ihtiyacım vardı.

Gözümün ucuyla odadan kaçmış olanların başı soylular çekmek üzere odaya döndüğünü görebiliyordum. Korkularına rağmen gözlerini bizden ayırmadan garip bir düzende sakince ilerlediler. Tips de yanlarındaydı. Rolünü oynamaya devam ederek isteksizce ilerliyordu.

“Ekselansları ile aranda geçen konuşmayı bana anlat,” diye emretti babam herkes tekrar yerini alınca.

“Tabii, majesteleri.” Tips’in gerginliği sesine yansıyor-du. “Onu hapisten salmanızın üzerinden iki gece geçmeden madenlere geldi. Ben ve ekibimi bulup bize kandırıldığımı-zı söyledi. Bize verdiğiniz taş ağaç planlarının onun tasarımı olmadığını ve eğer inşayı bitirirsek yapının ağırlığı asla kaldıramayacağını söyledi. Bize kasten sahte plan verdiğinizi söyledi.”

Taht odasının içinde fısıltılar dolanmaya başladı; o kadar çok, sessiz fısıltı vardı ki söylenenleri anlayamıyordum.

Omuzlarımın üzerindeki ağırlık kalktı. Bu yapacağımı tahmin ettiği bir şeydi. Yarım-kanlara verdiği planların sahte olduğunu ve bana ait olmadığını ortaya çıkarmıştım. Bu hamleye hazırды, ama beklediğim üzere, yarım-kanların bana cephe alacaklarını düşünmemişti.

“Anaïs Angoulême olarak tanıdığınız hanımefendi bana planları kendisi verdi,” dedi babam. “Bana bunların Tristan tarafından hazırlanmış taştan bir yapıya ait olduğuna dair yemin etti. Tristan bu planları ona emanet etmiş. Hepiniz”-eliyle etrafını saran soyluları işaret etti- “o konuşmaya şahit oldunuz.”

Dediklerini onaylayan mırıltılar yükselse de pek de umurunda olmadı. Tek hamle ile hem Lessa ile işbirliği içerisinde olduğunu hem de kadının yalan söyleyebilme kabiliyetini kendi çıkarları için kullandığını öğrenmiştim.

“Ve ondan şüphe duymamız için hiçbir sebep yok, ma-

jesteleri,” diye yanıtladı Tips. “Ama hepimiz ekselanslarının sahip olduğu kelimeleri çarpıtma kabiliyetini biliyoruz. Ona son güvendiğimizde elimize tek geçen ailelerimizin ve arkadaşlarımızın ölümü oldu. Ona aynı şeylerin tekrarlanmayacağı ve ihanetin bedelini öğrendiğimizi söyledim.”

Gerçeğin sadece bir kısmı.

“Bunu duyduğuma memnun oldum.” Babamın sesindeki alay su götürmezdi. “Tristan, bu konuşmanın gerçekleştiğini inkâr ediyor musun?”

“Hayır.” Herkesin duyacağı kadar yüksek bir sesle konuştum.

“Ama majesteleri, dahası da var,” dedi Tips sesini dışarıdan gelen gürültüleri bastıracak kadar yükselterek. “Asla vazgeçmiyor. Dün beni tekrar bulup, size karşı çıkmam ve onun liderliğini kabul etmem konusunda ikna etmeye çalıştı. Sizi tahttan indirip kendisine kral olmasında yardım ettiğimiz halde bir sürü sözler verdi. Ondan hiçbir şey istemediğimizi ve onu tahtta görmek yerine mezara girmeyi yeğleyeceğimizi söyledim.”

Ve yalan.

“Tristan, bu ikinci konuşmanın gerçekleştiğini inkâr edecek misin?”

Konuşmadan tereddüt edip kesik kesik nefesler aldım. “Yarım-kanın söylediği gibi.” Öyle söylemişti. Yalan söyleyebiliyor olması konuşmasına engel değildi. Salonun içindekilerden hiçbiri Tips’in hikâyesini kabul ettiğime dair şüphe duymazdı. Aynı numarayı bir-iki kez kendi uygulayan babam dışında.

Babam donup kaldı. Üzerimdeki ağırlığı o kadar hareket-sizdi ki bir an nefes almayı kestiğini sandım. Yüzünü göremesem de çarkların dönmeye başladığını biliyordum. Tips’in benim için yalan söylediğini ve onu bu işe benim soktuğumu biliyordu. Ve eğer Tips benim için yalan söylüyorsa, daha kaç kişi daha söylüyor olabilir?

Dışarıda bir patlama gerçekleşince babam kenara çekilip

denmesini kaybetti ve üzerimdeki ağırlık kalktı. Şehirdeki bütün yarım-kanları yeniden kontrolüm altına soktuğumu düşünürken yüzündeki ifadeyi görmek için umutsüzca dönmek istedim. Aslında hepsinin planlarımdan haberi olmadığını ve gerçekten beni öldürmek istediklerini hesaba katmayarak tabii. Önemli olan tek şey *babamın* beni takip ettiklerini düşünmesiydi. Benim de yarım-kanların yalan söyleyebilme yeteneğinden haberim olduğunu keşfedip kendi ördüğü ağlarda doğruyu gerçekten ayıramaz bir şekilde dolanmasıydı.

Sessizdi ama kafasının içinde ne tür bir şekilde davranması gerektiğini planladığını hissedebiliyordum. Tips'in yalan söylediğini iddia etmek seçenekler dahilinde değildi. Bu sadece yarım-kanların yalan söyleyebildiğini bildiği halde halkından gizlediği anlamına gelmez, aynı zamanda uzun süredir kendi çıkarına kullandığı bu aleti de yitirmesine neden olurdu. Tek seçeneği olayların akışına uyup Tips'in söylediklerinin doğru olduğuna odadaki herkes kadar inanmış gibi davranmaktı.

“İstedğin ne?” diye sordu sonunda.

“Cezalandırılmasını istiyoruz,” dedi Tips takma bacağına mermer zemine sertçe vurarak. Odadaki diğer kanlar babam onları susturana kadar onaylayarak çığırıştı.

“Onu tekrardan hapse atıp orada çürümeye mi bırakayım?” diye sordu babam. “Yoksa bu yeterince aşırı olmaz mı? Yoksa kellesini alıp hainliklerine tümünden bir son mu vereyim?”

“Çoğunun intikamı alınmış olur,” dedi Tips. “Ama bazılarımız o kadar aceleci değil. Hapiste ya da ölüyken işimize yaramaz.”

“Nasıl işinize yarayabilir ki?” Babamın gerçekten cevabını istediği bir soruydu.

Tips'in yutkunduğunu duyunca nefesimi tuttum. Kader anı bu olacaktı.

“Prens Tristan üç ayda inşa ettiğimiz şeyi bir gecede yok etti,” dedi Tips. “Eğer Trollus'un gerçekten büyüye bağlı ol-

masından kurtulmasını istiyorsanız belki de en iyisi araştırma ve planlarını kullanarak vizyonunuzu gerçekleştirmekle cezalandırmak olacaktır. Çektiğimiz acıların bedeli olarak istediğimiz şey bu. Prens Tristan'a taş ağacı bizim için inşa etmesini emredin. Ve düzgün yapmasına dair söz verdirin."

Taht odası şaşkın seyircilerin sessizliğiyle dolmuştu. Kimse Tips'in *bunu* isteyeceğini tahmin etmemişti. Soylular ve burjuvalar, *hele hele* yarım-kanların hiçbirini *bunu* beklemiyordu. Kalbim göğsümün içinde deli gibi atarken avuçlarımın içi terlemeye başladı. *Lütfen işe yarasın.*

Babam gülmeye başladı. Başta sessizce kıkırdarken gitgide sesi bütün salonda yankılanmaya başladı. "Ne kadar da işgüzar bir istek, madenci," dedi sonunda. Sesi hâlâ neşe içindeydi. "Bunu beklediğimi söyleyemem."

Beni tek ayağıyla iteleyip üzerimdeki büyü yükünü kaldırdı. "Ayağa kalk."

Gözlerimi ondan bir an bile olsun ayırmadan temkinli bir biçimde ayağa kalktım. Yüzündeki ifade beni korkutmuştu. Onu tuzağa düşürdüğümü, komplolar hazırladığımı biliyordu. Ama yine de memnun gözüküyordu.

Bu da hiç mantıklı değildi. Ona kurduğum tuzaktan çıkış yolu yoktu. Tips'in benim hesabıma çalıştığını biliyordu, ama onun yalanlarını ortaya çıkarmaya cesaret edememişti. İstedikim şeyin bana ağacı tamamlamayı emretmesi olduğunu biliyordu ama eğer bunu yapmazsa sarayın dışında bekleyen binlerce yarım-kana onları kandırdığını itiraf etmiş olurdu. Yarım-kanları tekrar kendi önderliğim altında topladığımı sanıyordu ama gerçekte bende şimdiye dek ondan nefret etmedikleri kadar nefret ediyorlardı.

Eninde sonunda hilemi anlayacaktı, ama bunun pek de önemi yoktu. Önemli olan, şu an burada şehrin çoğunluğunun emrimde olduğunu sanmasıydı.

Bir şeyler söyle. Aynı anda hem terleyip hem üşüyordum. Odadaki herkes bana bir hayal gibi geliyordu. Dışarıdaki kalabalığın sesi ise kulaklarıma bir fısıltı gibi geliyordu. Dikkat ettiğim tek şey babamdı.

“Yarım-kanların istediği şeyi yapacaksın,” dedi herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Yüzüne bir gülümseme yerleşti. “Yaptıklarına karşılık... bir ceza olarak.”

İçimi kaplayan rahatlamayı belli etmemek için ciddi mücadele vermem gerekti. Gülümsemesinin yüzüne yayıldığını görünce bunu başaramadığımı düşündüm. Rolüm gereği yeterince suskun kaldıktan sonra başımla onayladım. “Emrettiğiniz gibi olsun, majesteleri.”

“Söz vermesini istiyoruz!”

Tips’in sesi beni şaşırttı. Bu planımıza dahil değildi. Arkamı dönmemele büyü gücüyle mermer zemine yaptığını görmem bir oldu.

“Senden üstün olanlardan talepte bulunma,” diye çıkıştı babam. Hiddeti beni şaşırtmıştı. Tips’in geldiğinden beri taleplerde bulunuyor olmasını şimdiye kadar umursamamıştı. Benim bir söz vermem neyi değiştirirdi ki? Bu üzerinde daha çok düşünmemi gerektiren bir soru olsa da yeterli zamana sahip değildim. Bugün yaşanan onca şeyden sonra yarım-kanlar bana güvenmek için daha fazla şey isteyeceklerdi ve bunu onlara vermeye hazırdım.

Boğazımı temizledim. “Ben, Prens Tristan de Montigny, sizin için tamamlandığında Trollus’u büyüye ihtiyaç duymadan Yalnız Dağ’ın ağırlığından koruyacak taştan bir yapı inşa edeceğime dair yemin ederim.”

Babam hiddetle bana döndü. Gözleri öfke ve şaşkınlık içinde parlıyordu. “Kendini böyle bağladığın için bir ahmaksın.” Sadece benim duyabileceğim bir şekilde fısıldayarak konuşmuştu.

“Göreceğiz,” dedim sessizce. Haklı olup olmadığını düşünmeme izin vermedim.

“Ekselanslarının bağlayıcı bir söz verdiği herkes tarafından bilinsin!” diye kükredi. Topuklarının üzerinde dönüp tahta ilerledi ve öyle sert oturdu ki altındaki devasa koltuk birkaç santim geriye kayd. “İşinize geri dönün,” diye kalabalığa çıkıştı. “Ve sen.” Gözlerini Tips’e dikti. “Madenlere geri dön. Tüm bu olanlardan sonra kotanı dolduramazsan yazık olur.”

Hâlâ Trollus'un kralı olduğuna ve onun sözüyle yaşayıp öleceğimize dair küçük bir hatırlatmaydı bu.

Odama dönerken her zamankinden daha tehlikede olma-
ma rağmen beni koruyan kimse yoktu. Tips'in bugün gerçekte neler yaşandığını yayması zaman alacaktı. Özgürlükleri için çabaladığımı bilseler bile bir kez daha aldatıldıkları için bana kin güdeceklerdi. Babama karşı kazandığım bu zaferden sonra bile sadece birkaç dostum vardı. Sadece Tips, ekibi ve Élise. Marc hâlâ bir bilinmezdi. Evine saklanmıştı ve ziyaretçileri kabul etmiyordu. İkizler de madenlerin içinde hapis sayılırdı. Arkadaşlarıma yardım etmek için bir yol bulmak istemiştım ama şu an bu konuda bir fikrim yoktu.

Odama girerken burnuma yemek kokusu geldi. Işık huz-
memi parlaklaştırınca gözüme üzerinden buharlar tüten bir tepsi takıldı. Tepsinin kenarında teyzemin mektup kâğıdının üzerine yazılmış bir not vardı.

Çünkü benim için hâlâ kıymetlisin.

S.

Not: Bunları Élise ile gönderdim dolayısıyla içeriğine dair garanti veremem.

Kalbim hızla atmaya başladı. Masama oturup tepsinin içeri-
ğini kontrol ederek Élise'den bir mesaj aradım. Bir şey yoktu. Not, sembol ya da yemeklerin sıralanışında özel bir şey yoktu. "Lanet kayalar," diye homurdandım ve yemeğe koyuldum. Aşırı acıkmıştım. Ekmeğin yarısını ağzıma tıktırıp çorbaya başladım. Yutabildiğim kadar hızlı bir şekilde kaşığı doldurup ağzıma götürüyordum. Kâseyi büyüyle eğip son damlayı sıyırmaya çalışırken gözüme dibine kazınmış bir kelime takıldı.

Élise'nin görevi babamın annemi neredeyse sarayı yıkıp ölümüne sebep olacak kadar etkileyen bir şekilde kimin öfkeli-
lendirdiğini bulmaktı. Ve bunu başarmıştı.

Anaïs.

Bölüm 23

Cecile

“Bugün hiçbir şekilde evi terk etmeyecek, anladın mı? Provası, gösterisi ya da randevusu yok. O yüzden herhangi bir yalan söylerse inanma.”

“Hay hay, madam.”

Annem talimatlarını başka bir dille aşçıya ve hizmetçiye de tekrar etti. Ama verdiği mesaj aynıydı; ev yanmadığı sürece, hatta belki yansa da, kapıdan dışarıya adımımı atmayacaktım. Yüzümü asıp sırtüstü uzanarak yatağımın gölgeliğine bakmaya başladım.

İstesem gizlice dışarıya çıkabilirdim. Büyümle iki kadını da işime karışmamaları için kolayca ikna edebilirdim. Ama annem ikisinin de dışarıya çıkmama karşı çıkmadıklarını öğrenince işlerini kaybederlerdi. En iyisi büyü kullanmamaktı. Ağaçlara tırmanmak konusunda deneyimliydim ve evin etrafını çevreleyen çitler de bana sorun çıkarmazdı.

Ama yakalanmamak tamamen ayrı bir konuydu. Annemin buyruklarına karşı gelmişim ve bugünün oda hapsi de karşılığında aldığım cezaydı. Ve aynı şeyi tekrarlırsam işlerin daha da kötüleşeceğinden emindim. Ayaklarımı zincire vurabilir, kapıma muhafız dikebilir ya da her gece beni ilaçla uyutabilirdi. Yaratıcılığının sınırları yoktu.

Hizmetçi, kahvaltımı getirmekte on beş dakika gecikmişti. Perdeleri araladığında içeriye güneş ışığı doldu. Yemeğim yavaşça soğuyordu. Kokusu bile midemi bulandırmaya yetiyordu. Yemek yeme fikri henüz başarabileceğim bir şey değildi. Bütün gece dondurucu soğukta at sürmekten başım ağrıyor, bütün vücudum yanıyordu. Hasta olacak gibi hissetsem de bunun doğru olmadığını biliyordum. Aynamın önüne bir not bırakılmasa da aciliyeti hissedebilirdim. Bir şey olmuştu. Bir şey değişmişti. Trol kral artık beklemek istemiyordu. Tabii daha önce beklediği söylenebilirse.

Tik, tak, Prenses.

Yatağında yuvarlanıp yüzümü yastığa gömdüm. Kırmızı yazıyı ilk gördüğümde aynadaki kan olduyğunu sanmıştım. Yalnızca benim dudak izim olduğu ortaya çıktı. Her ne kadar mesajın içeriği ilk başta düşündüğümden daha zararsız olsa da anlamı oldukça kötüydü. Sadece zamanımın tüendiğini belirtmiyordu. Mesajın yazıldığı yer ve makyaj malzemelerimin kullanılmış olması Kral'ın bana istediği yerde istediği zaman ulaşabilecek olmasını yüzüme bir tokat gibi çarpmıştı. Trollus'tan kurtulmuş olabilirdim, ama tehlikeden kurtulamamıştım. Güvenli *herhangi* bir yerin olup olmadığını merak ettim.

Düşüncelerim hızla dün gece yaptığım büyüden elde ettiğim sonuçlara yöneldi. Ve büyüün kendisine. Çok kolay olmuştu. Malzemelerin doğası ya da dengesi hakkında fazla endişelenmeye gerek kalmamıştı. Ya da duruma en uygun malzemeleri kullanıp kullanmadığım hakkında. Ortaya çıkan gücün yetersiz olacağına dair bir korku duymamıştım.

Ve iyi hissettirmişti.

Titreyerek battaniyemin altına gömüldüm. Tavağı öldürmek tabii ki zor olmuştu. Ama onun da ötesinde, gücün coşku dolu akışını hatırlıyordum. Saatler sonra eve döndüğümde içimde anneme boyun eğdirecek kadar kadar gezinen güç. Yaptığımdan iğreniyordum. Bir yandan da sarhoş olmuşum gibi hissediyordum. Bağımlıymış gibi. Kemirilmiş

tırnaklarımı amansızca avuçlarıma batırmaya çalışıp mırıldandım, “Bu konuda düşünme.”

Sonuçları düşünmek daha iyi olurdu.

Haritadaki yanık izlerinden ikisi hariç hepsi ölmüş bir kadına işaret ediyordu. Trianon’un içinde olan nokta Nap’ın şato duvarlarının ardında olduğu için bulamamıştık. Marie’nin dün akşam orada olduğunu biliyordum ve Anushka’nın da yanında olduğuna emindim. Kendi annem gidip ona gösteri yapmıştı. Chris hâlâ elimizde kanıt olmadığı kanısındaydı. Gidip şehrin dışındaki noktayı incelememiz gerektiğini söylüyordu. Bu fikri duyduğum andan beri karşı çıkıyordum. Bulacağımız şey en fazla bir tarlanın ya da ormanın ortasında başka bir mezar olacaktı.

Trianon’u terk etmiş olabilir, Chris’in hayalî sesi aklımda yankılanıyordu. *Eğer peşinde olduğunu öğrendiyse belki de kaçmıştır*. Arkadaşımın sesini umursamamaya çalıştım. İçimden bir ses Anushka’nın benden kaçmayacağını söylüyordu.

Ama ya troller peşindeyse?

“Lanet kayalar, kes sesini!” diye sövdüm.

“Matmazel?”

Kafamı yorganın altından çıkarıp dışarı baktım. Hizmetçi odanın kapısında durmuş bana bakıyordu. “Sana değildi,” dedim. “Komşular... çok gürültü çıkarıyor.”

“Neredeyse öğlen olacak,” dedi dokunmadığım yemek tepsiye bakarak.

“Üzgünüm,” dedim tekrar yiyeceklere göz atarak. Midem hâlâ bulanıyordu. “Bugün pek iyi hissetmiyorum. Bir şeyler yiyebileceğimi sanmıyorum.”

Burnundan soluyarak keyifsiz halim hakkındaki hislerini ortaya vurdu. “Öğle yemeği yiyecek misiniz?”

“Sana haber veririm,” dedim ziyan olan yemeklerden gözümü almadan. “Şimdilik dinleneceğim.”

Gitmesini bekleyip ben farkında olmadan tekrar odama girmesini önlemek için kapı kolunun altına bir sandalye yerleştirdim. Masamın üzerinden kalem ve mektup kâğıdı alıp

yatağıma, battaniyemin altına geri döndüm. Yastığımın altından arkasında aceleyle yazılmış notlar bulunan kanla lekeli haritayı çıkarıp isimleri ve tarihleri sırayla temize çekmeye başladım.

Beş yüz yılı kapsıyorlardı. En eski mezar o kadar yıpranmıştı ki üzerinde yazılı tarih ve ismi zar zor okuyabilmiştik. Tırnaklarımı kemirerek her kadının hangi yaşta öldüğünü hesapladım. Arada bir bağlantı yoktu. Doğumları arasındaki yılları hesapladım. Bağlantı yoktu. Ölümleri arasındaki yılları hesapladım. On bir yıl. On dokuz yıl. Otuz sekiz yıl. Diğerleriyle uğraşmayı bırakıp kalemimi öfkeyle fırlattım.

Ölü kadınlarla Anushka'nın nasıl ölümsüz kaldığı arasında da bir bağ vardı. Bundan emindim. Ama nasıl? Onları öldürmek gücünü arttırsa da etkisi birkaç günden fazla sürmezdi. Okuduğum hiçbir şey böyle yapmanın ömrü uzattığına işaret etmiyordu. Eğer durum böyle olsaydı diğer cadılar da bu yöntemden yararlanırdı. Elde ettiği gücü bir şekilde kullanıyor olmalıydı. Ama kendimi ne kadar zorlasam da nasıl kullandığını kestiremiyordum. Bir cadı kendini iyileştiremezdi. Ve ölümsüzlük de yaşlılığa karşı bir tedavi değil de neydi? Hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bunu başka bir yolla yapıyor olmalıydı.

Chris'in çaldığı büyü kitabını alıp sayfaları arasında dolanmaya başladım. Çevir, çevir, çevir. Sayfalar çevrilirken battaniyeme sürtünüyordu. Durakladım.

Büyü kitabı ağzına kadar normal ve kan büyülerini vücudun belli bölümlerini etkilemesi için birleştiren büyülerle doluydu. Bunun daha yeni farkına varıyordum. Saçların ağarmasını engelleyen iksirler, kırışıklıkları gideren kremler, cildi sıkılaştıran tonikler. Büyülerin hiçbirisi kişinin ömrünü uzatmasa da hepsini kullanmak bir ölümsüz gibi görünümünü taklit etmeye yeterdi. Bunları uygulayan kişi yaşlılıktan ölse de ona bakanlar gençliğinin baharında birini görürlerdi.

Çenemi bileklerime dayadım. Catherine zamanında Leydi Marie'nin hizmetçisiydi. Marie'nin Anushka'ya yardım

ettiğini varsayarsak belki de Catherine ve daha nicelerini ölümsüzlüğünü sağlamak için kullanmış olabilir. Eğer yaşlanmanın dış etkilerini engelleyen büyüler varsa aynı şekilde vücudun içine de uygulanacak büyüler olamaz mıydı? Bu gayet karmaşık olurdu ve büyülerin de sürekli yenilenmesi gerekirdi ama imkânsız değildi. Kesin olan tek şey bu konuda başka cadıların yardımına ihtiyacı olduğuydu.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Belki de Catherine'nin gözden düşmesinin sebebi buydu. Anushka'ya çirkin büyülerinde yardım etmeyi reddetmiş olabilir.

Catherine'nin ne kadar şey bildiğini merak ettim. Acaba Marie ve Anushka ona sırlarını açmış mıydı yoksa sadece yeteneklerinden mi faydalanmışlardı? Catherine, Marie'nin onu karışmaması gereken işlere burnunu soktuğu için kovduğunu söylemişti. Anushka'nın trollerle ilişkisi olabilir.

Kitabı kapayıp sırtüstü uzandım. Geriye aklımı kurcalayan tek bir soru kalıyordu. Eğer Anushka kim olduğumu biliyorsa, kimin için çalıştığımı ve peşinde olduğumu biliyorsa neden hâlâ beni öldürmeye çalışmamıştı?

Yatağımın gölgesi üzerimde yüzüyor gibiydi. Gözlerimi kapatıp neden beni hâlâ hayatta bıraktığını tarafsızca düşünmeye çalıştım. Benimle bir kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor muydu? Peşinden bir ahmak gibi koşmamı eğlenerek izleyip beni öldürmek için eğlenenin bitmesini mi bekliyordu? Bu pervasız bir davranış olurdu ama belki de beş yüz yıl yaşadktan sonra insanın riskli olarak gördüğü şeyler değişiyordu. Yoksa bende işine yarar bir şeyler mi görüyordu?

Kapı kolu oynadı. "Cécile? Benim, Sabine."

Yatağımdan aceleyle çıkıp kapı kolunun altındaki sandalyeyi kaldırdım. "Burada ne işin var?"

"Sana yarım etmeye geldim." Beni odanın içine doğru iteleyip kapıyı kapatarak sandalyeyi tekrar kapı kolunun altına yerleştirdi. "Yolda pazara giden hizmetçinizle karşılaştım. Bana 'gece maskaralıkların' ve 'utanç verici davranışların' yüzünden Genevieve'nin seni eve kapadığını söyledi." Çizme-

lerini çıkarıp yatağımın üzerine yerleştirdi. “O yüzden her ne konuda ihtiyacın varsa sana yardım etmek için geldim.”

Ne dediğinden tam da emin olmayarak yanına oturdum. “Sabine...”

“Biliyorum,” dedi. “Ne değişti?” Düşünceli bir ifadeyle çarşafımı çektiştirmeye başladı. “zamanla işlerin eski haline döneceğini sandım. *Senin* eski haline döneceğini. Olanları ve... Tristan’ı unutacağını. Eğer onları umursamazsak trollelerin ortadan kaybolacağını sandım. Ya da en azından hayatımızı etkileyemeyeceklerini.” Yüzünü buruşturdu. “Böyle söyleyince ne kadar çocukça olduğunu görüyorum.”

Battaniyemle ayaklarımı örttüm. “Belki. Ama bazen bir şeyi o kadar arzularsın ki, gerçekçi olup olmadığı fark etmez. Ya da doğru olup olmadığı.” Trollus’ta hiç bulunmamıştı. Yaşadıklarımı anlatana kadar troller Sabine için çocuk masallarından ibaretti. Bu yüzden kitabın kapağını kapatınca trollelerin kaybolacağını sanmasını anlayabiliyordum.

Dediklerimi onayladı. “Olan şu ki, bana onlardan bahsettiğinden beri her yerde işaretlerini görmeye başladım. Ya da nüfuzlarını. Geçmişte olan ve garip bulduğum ama sonradan unuttuğum şeyleri hatırlamaya başladım. Chris’in babasının Oyuk’ta üretilen fazla mamulleri alıp Courville pazarlarında satıp ama şehirde olanlardan asla haberdar olmaması gibi. Tüccarların Trianon’a giderken ailemin hanında konaklaması ama ardından bu yolculuğu bitirecek kadar çok da zaman geçmeden boş arabalarla geri dönmesi gibi.”

Üflendi. “Ve Trianon’a geldiğimizden beri her şey daha da belirgin. Anakaradan gemiyle gelen tüccarların yüklerini arabalara doldurduğunu gördüm. Trianon pazarlarına uğramayıp Güney’e gidiyorlar. Ama burası ve Courville arasında yüz top ipek satabilecekleri bir pazar yok. Ve eğer gidecekleri yer Courville ise neden gemiyle gitmiyorlar ki? Çünkü mallarını Trollus’a götürüyorlar.”

Şaşkınlığı karşısında hayrete düştüm. Dedikleri anlamsız diye değil bunları daha önce keşfetmediğim için. Çok dik-

katli biri olduğum söylenemezdi ve genelde aklım bir karış havada yürürdüm ama bu kadar belirgin bir şeyi gözden kaçırmış olmam tedirgin ediciydi.

“Tüm bu tüccarların trollerden haberi var,” diye devam etti Sabine. “Ama daha da önemlisi, kimse onlara karışmıyor. Kimse soru sormuyor. Bu da ya diğerlerinin de haberi olduğu ya da rüşvet aldıkları anlamına geliyor. Trollerin varlığından yüzlerce kişi haberdar olmalı, ama yine de Ada’nın çoğunluğu tarafından bilinmiyorlar. Bunun tek yolu herkesin fark ettiğinden daha çok kontrolde olmaları.”

Haklısın,” dedim. Trollerin Ada’daki kontrolünün pratik yönlerini düşünmemiş olsam da kimsenin Kral’ın uzanamayacağı bir yerde olmadığını biliyordum. “Sabine, Kral Naibi ne anlama geliyor biliyor musun?”

Omuzlarını silkti. “Kral gibi bir şey mi?”

“Hükümdar yerine geçici olarak krallığın başında bulunanlara verilen bir unvan.”

“Ama Ada’nın bir hükümdarı yok ki?”

Tek kaşımı kaldırıp yüzündeki anladığını belirten ifadeyi izledim. “Sanırım ilk naip lanetlendikten sonra troller tarafından göreve getirilmişti. Bunu sadece Anushka’yı bulup öldüren kadar geçici bir çözüm olarak düşünmüşlerdi.”

Sabine’nin alnı kırıştı. “Ama o zaman... onu bulmamak Kral Naibi’nin daha çok işine gelmez mi? Trolleri orada tutup Ada’nın kontrolüne sahip olmak?”

Başımı evet anlamında salladım. “Bana göre naipliğin tarih boyunca yapmaya çalıştığı şey de bu. Dışarıdan bakınca cadı avlarını yasallaştırıp Anushka’nın aranmasına yardımcı oluyor gibi gözüküyorlar. Ama aslında onu aralarında saklıyorlar. Elimde kanıt yok ama sanırım Catherine’nin gözden düşmesinin bununla bir alakası var. Gerçeğe çok yaklaşmış olmalı.”

“Catherine?”

“La Voisin,” diye düzelttim. Her şeyden haberi olmasına o kadar alışmışım ki keşfettiği cadıyla görüşmemde neler yaşadığını bilmediğini unutmuşum.

Catherine'nin naiplikle bağlantısını ve tahminlerimin sebeplerini ona anlatırken asık bir yüzle dinledi. Chris ile birlikte önceki gece yaptığımız büyüü duyunca yüzünü daha da astı. "Yani Catherine Anushka'nın ne kadar önemli biri olduğunu fark etmese de onun gerçek kimliğini biliyor olabilir mi?"

"Bilse de bana anlatacağını sanmıyorum," dedim suratımı asarak. "Naiplikten korkuyor."

"Kitaplarının hiçbirisinde birinin aklındaki bilgileri çıkarmaya dair bir büyü olmaması üzücü," dedi Anushka'nın büyü kitabını iteleyerek.

Aklımda aniden bir fikir belirdi. "Sabine," dedim. "Sen bir dâhisin."

Aşçı sabahlığımla aşağı indiğimi gördüğümde bana garip bakışlar fırlatsa da bir dal biberiye almak için kilere inmeme ses çıkarmadı. Odama dönünce perdeleri çekip kapıyı sıkı sıkı kapattım. Büyü kitabından cilt kremi ile ilgili olan sayfayı dikkatlice kopardım. Sabine'nin dikkatli bakışları altında sayfanın içeriğini boş bir sayfaya kopyaladıktan sonra aslını özenle yuvarladım. Chris'in çaldığı saçlardan bir tutam ve biberiye dalının etrafına doladım. Sonra da su dolu lavabomun üzerinde tuttum.

Artık büyülerin nasıl çalıştığını eskisine göre daha iyi anlıyordum. Üzerinde büyü olan kâğıt elde etmek istediğim istediğim hatıra ya yoğunlaşıyordu. Saç Catherine ile olan bir bağlantıydı. Biberiye ise görüşümü netleştirip güçlendiriyordu. Su ise hafıza ile düşünce akışkan ve değişken olduğu için tercih edilen bir unsordu.

"Bunu daha önce yaptın mı?" diye sordu Sabine.

"Bir benzerini," diye yanıtladım yaptığım işe bakarak. "Büyü trollerde işe yaramasa da yarım-kanlar üzerinde işe yarıyor." Büyü aslen kayıp eşyaları bulmaya yarsa da zelzele sırasında oluşan yaralarım için ihtiyaç duyduğum karanfil yağının Élise'nin son gördüğü yerin hatırasını elde etmek

için uyarlamıştım. Catherine bana büyü esnasında kullanılan sözlerin sadece sonuca odaklanmak amaçlı olduğunu söylemişti. Dolayısıyla büyüyü ihtiyaçlarıma göre tekrar değiştirmem mümkündü.

“Ama eğer büyü onlara işleмиyorsa, lanet nasıl işliyor?”

Dudaklarımı ısırđım. Sorduğu soru daha önce uzun süre düşündüğüm bir şeydi. “Bilmiyorum. Şimdilik sessiz ol, konsantre olmam lazım.”

Yuvarlanmış kâğıda bakarak düşüncelerimi yoğunlaştırdım. Büyü ile ilgili en güçlü hafızayı arıyordum. Ama bundan da öte bu hafızanın kiminle ilgili olduğu önemliydi.

“Bu büyüyü ne zaman yaptın?” diye fısıldadım. Ardından elimdeki kâğıdı suya bıraktım. “Ve kime yaptın?”

Suyun yüzeyine dokununca gücün içimde dolaştığını hissettim. Lavabonun akan bir nehrin sesi yükseliyordu. Kâğıt durmadan dönmeye başladı. Sonra da sanki ağırlığı üç kat artmış gibi aniden dibe gömüldü.

Sabine’nin soluğu kesildi. Neredeyse benimki de kesilecekti çünkü bu daha önce hiç olmamıştı.

Kalbim hızla atmaya başladı. Su kararıp bulanıklaşırken konsantrasyonumu korumakta zorlanıyordum. Bir hareketlilik vardı. Sanki en karanlık gecede yaşanmış bir sahneyi gözletliyormuş gibi hissediyordum. Fısıltılar duyuyordum ama ne konuşulduğunu anlayamıyordum. Suya doğru eğilip lavabonun içine tanıdık bir şeyler görmek için baktım.

“Ne olacak?” diye sordu Sabine.

“İzle.”

Lavabonun dibinden bir kızılđık yükselince geriye sıçradık. Suyun yüzeyi kırmızı sıvıyı tutup cam benzeri bir katmana çevirdi. Bunun kan olduğunu biliyordum. Ama kime ya da neye ait olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Ebedî gençlik, ebedî gençlik, ebedî gençlik.” Kelimeler bir düşünce kadar sessiz başlasa da evin içindeki herkesin duyabileceğı kadar yükseldi. Bu Catherine’nin sesiydi.

Ve başladığı gibi aniden bitiverdi. Lavabonun içindeki su saf beyaza dönüştü.

Ama hatıra sona ermemişti.

Beyazlık yavaşça, bir yaz günü gökten çekilen bulutlar gibi dağılmaya başladı ve ortaya bir görüntü çıktı. Bir kadın, Catherine, şatonun koridorlarında yürüyordu. Giydiği etek şimdikinden katbekat kaliteliydi. Topuklarının taş zeminde çıkardığı sesi, elbisesindeki kumaşın sürtünmesini duyabiliyordum. Bir kapının ödünde durup sağına soluna baktıktan sonra içeri girdi.

“Getirdim.” Uzun bir koridorun sonunda duran Catherine’nin konuşması yankılanıyordu.

“Sonunda.” Konuşan kadının sesi bozuk çıkıyordu. Catherine karşısındakinin ayaklarına baktığı için yüzünü göremedim.

“Bu son parti.” Catherine’nin sesi titriyordu. “Bunu yapmaya devam edemem. Ya yakalanırsam?”

“Eğer durursan başına geleceklerden kork!” Görüntü bir anlığına bulanıklaştı. Kadın Catherine’nin tuttuğu kavanozu çekerek aldı arkasını döndü. Catherine sonunda yukarıya bakmıştı ama karşısındaki kişi kukuletalı bir pelerin giyiyordu.

“Bana dön,” diye görüntüye doğru konuştum. “Kimsin sen?”

“Cesetleri saklamak giderek zorlaşıyor,” diye yalvardı Catherine. “Bu kara büyü, sahibe. Her zaman bir bedeli vardır.”

“Umurumda değil.” Kadın dönünce suratına taktığı basit ve gagalı maske ortaya çıktı. Bütün yüzünü kapladığı için neye benzediğini ya da yaşını söyleyebilmek zordu. “Ödenemeyecek hiçbir bedel yoktur. Hele bu uğurda hiç. Dayanmalıyım.”

Görüntü ortadan kayboldu ve lavabonun içindeki sıvı bir kez daha suya dönüştü. İçindeki kâğıt, saç ve ot, büyüyle beraber ortadan kayboluyordu. Sabine gözlerimin içine baktı. “Sence o muydu?”

Başımı yavaşça evet anlamında salladım. “Son söylediği şey. *Dayanmalıyım*. Bunu nasıl dile getirdiği ilginç. Dayanması gereken güzelliği ya da gençliği değil. Bizzat kendisi.”

“Bir anlama gelmiyor da olabilir. Sadece gençliğini korumaya çalışan bir kadın da olabilir.”

“Tam da aradığımız şey anlamına geliyor da olabilir.” Leğeni geriye itip ayağa kalktım. “Catherine ile görüşüp onu bildiklerini anlatmaya ikna etmeliyim.”

“Sana daha önce anlattıklarından fazlasını söyleyecek değildir, Cécile.”

“Bu konuda o kadar da emin değilim,” dedim. “İntikam arzusu güçlü bir etkidir. Sanırım bu yönden yaklaşabilirim.”

“Tamam, ama hâlâ bir sorun daha var.”

“Biliyorum,” dedim. “Bunu annemin haberi olmadan yapmanın bir yolunu bulmalıyım.”

Bölüm 24

Tristan

Suratımı asarak önümdeki kayalardan oluşan sütuna baktım. Ardından büyüden görünmez bir elle hesaplamalarımı not ettim. Böyle yazmaya alışmak zor olsa da gerekliydi. Kalem uyuşmuş parmaklarımla tutmayı başarabilsem bile okunabilir bir şekilde yazmam imkânsızdı. Eldivenlerimin altında gri ve cansız parmaklar olduğunu görmek için onları çıkarmama gerek yoktu. Bileklerimi delen kazıkların etrafındaki deri demir yüzünden çürümüştü. Hastaydım ve tükenmiştim. Sürekli büyü kullanıyor olmam vücudumun zehirli metale karşı olan direncini azaltmıştı.

Taht odasında olaylar sığağı sığağınayken Tips'e verdiğim sözün sonuçlarını pek de düşünmemiştim. Şimdiyse sonuçlarına katlanıyordum. Ağacı inşa etmem için hayatta kalmam lazımdı. Ama elimdeki bağ izinin kararması Cécile'nin güçten düştüğü anlamına geliyordu. Bu da, bileklerimdeki demir çürükleriyle birlikte, günlerimin sayılı olduğuna delaletti. Daha çok çaba göstermem lazımdı.

Duramıyordum. Ne yemek yiyor ne de uyuyordum. Sürekli gücümü kullanmam çürüklerimin etkisini artırıyordu. Bu da daha sıkı çalışmama neden oluyordu. İçinden çıkı-

lamaz bir döngüye girmiştim. Bir şeyler değişmediği halde beni bekleyen son kaçınılmazdı.

Durmadan çalışma dürtüsüyle mücadele etmemi engelleyen şeylerden biri de bu işi sevmemdi.

Sevmek yeterli bir kelime değildi. Bu işe bayılıyordum. Aklımdaki görüntüyü elle tutulur bir şeye dönüştürmeye bayılıyordum. Kalıcı bir şey yaratmaya bayılıyordum. Bunun diğerlerine nazaran çözebildiğim bir sorun olmasına bayılıyordum.

Hâlâ Lessa'nın babamı o kadar kızdıracak ne söylediği hakkında bir fikir sahibi değildim. Babamın Angoulême'nin evindeki casusuydu, dolayısıyla keşfettiği bir bilgiye de sinirlenmesine sebep olmuş olabilirdi. Kardeşimle ilgili bir şeyler olabileceğini düşününce gerildim.

Belki de Lessa'nın babamı sinirlendirmek için kasıtlı olarak yaptığı bir şey olabilirdi. Gerçi bunun için bir neden göremiyordum. Müttefik olmaları babamın gerekirse ondan kurtulmayacağı anlamına gelmezdi. Sinsi bir yılan olduğu için ondan uzak dursam da, hâlâ hayatta ve zarar görmemiş olduğunu biliyordum. İçten içe ölmüş olmasını diliyordum.

“Ekselansları?”

Sesin geldiği yöne dönünce dikkatle kesip hazırladıkları devasa taş parçasının yanında bekleyen yarım-kanları gördüm. “Hazır mısınız?”

Başlarını evet anlamında salladılar. Heyecanları gözlerinden okunabiliyordu. Ağacın hayata gelmesini memnuniyetle izlememizin sonra ermesi için daha kaç taş daha kaldırmam gerektiğini merak ettim. Hem onlar hem de kendim için.

Dengede durmak için bacaklarımı açıp taşı büyüyle kavrayarak havaya kaldırdım. Çizmelerimin topukları yerdeki çakıltaşlarına saplanıyordu. Büyü gücümü bin kat artırsa da kaynağı yine bendim. Daha önce dengemi sağlamadan bir şeyi kaldırmaya çalıştığımda düşmüştüm. Şu an istediğim son şey de herkesin gözleri önünde kış üstü düşmektir. Bir adım geriye gidip ışığımı güçlendirerek taşı üstüne koyaca-

ğım sütunu daha iyi görmeye çalıştım. İşçilerden biri iskelelerden dikkatsizce sarkarak taşın düzgün yerleşip yerleşmediğini kontrol etti.

“Mükemmel oldu, ekselansları,” diye bana seslendi. Herkes kutlamaya başladı.

“Harika,” diye cevapladım yorgunca. “Birkaç gün sonra görüşürüz.”

Ceketimi ve şapkamı alıp önünden geçtiğim inşaat sahalarına da göz gezdirerek bir sonraki durağıma doğru devam ettim. Sadece iki haftada önceki üç aylık çalışmalarının dört katı kadar iş başarmıştık. Ama geriye kalan işin fazlalığı ürktücüydü. Yarım-kanlar zamanının çoğunu loncalar için çalışarak harcadığı için inşaata yardım edecek fazla vakitleri yoktu. Ama çoğu uykudan mahrum kalıp bir parça daha taş kesmeyi ve sütunları yükseltmeyi yeğliyordu.

Zamanla bana da ısınmaya başlamışlardı. Bunun Tips’in başarısı mı yoksa beraber çalışmamızın etkisi mi olduğundan emin değildim ama son yirmi dört saat içinde hiçbirini beni öldürmeye çalışmamıştı. Belki de bunu yapmadan önce işi bitirmemi bekliyorlardı.

“Sana söylüyorum, ahmak, geceleyin yer değiştirdi. Bak! Bak! Pierre’nin tiz sesi kulaklarımı deldi. Tempomu hızlandırıp onu evden çıkaracak kadar üzenin ne olduğunu öğrenmek için ilerledim.

“İşte!” diye bağırды beni görünce. “Anlayan biri ekselansları, lütfen bu embesillere biraz akıl verin.”

Hakaret etti üç Mühendis Loncası üyesi bunu umursamayacak kadar bezmiş görünüyordu. Adlarını bilmesem de hepsini tanıyordum. Biri yeterince normal gözükse de hırıltılı nefes alış hastalığının içeride olduğunu gösteriyordu. Diğerleri daha belirgin bir şekilde işaretliydi. Biri fazladan kollara sahipken diğerinin de gözlerinin olması gereken yerde sadece deri vardı.

“Dün gece bir sarsıntı oldu,” dedi Pierre yumruklarını havada sallayarak. “Küçük bir sarsıntı, ama yine de kayalar

yerinden oynamış olabilir. Ama bunların tek yaptığı gidip gelip ağacı büyüyle doldurmak. Değişimleri kontrol etmiyorlar. Bir şeyden anladıkları yok. Hepimizin ölümüne sebep olacaklar.” Gözleri fırl fırl dönüyordu. Her an üzerine bir kaya düşebilecekmış gibi üstümüzdeki mağaranın karanlığını izliyordu.

“Pierre, sakın ol,” dedim. “Bu işe karışmam, babam loncanın işlerine karışmamamı özellikle emretti.” Dikkatimi diğer trollere yönelttim. “Haklı olduğunun farkındasınız değil mi? Bu yapıya sabitmiş gibi davranamazsınız. Öyle inşa edilmedi.

“Sağlama benziyor,” diye cevap verdi hırıltılı olan yukarıyı göstererek. “Sağlam görünüyor.”

“Sağlam mı *görünüyor*?” diye tekrarladım yukarıdaki karanlığı işaret ederek. “Ağacı sadece bakarak kontrol edemezsin. Hissederek yapman lazım.” Kendi kendime sövüp ceke-timle şapkamı Pierre’nin tekerlekli sandalyesine astım. “Eğer biri gelirse haber verin.”

İstemeye istemeye ellerimdeki eldivenleri çıkardım. Onları bir kenara kaldırıp en yakındaki büyü sütununa dokunarak parmaklarımda dolaşan kendi gücümün sıcaklığını hissettim. Gözlerimi kapatıp büyüümün üzerimizdeki tavana doğru yayılmasına izin verdim. Her kaya eski bir arkadaş gibiydi. Birkaç küçük değişiklik olsa da çok da önemli bir şey yoktu. Ağaçtan uzaklaşırken kör olan lonca üyesi yanıma yaklaştı. “Bunu nasıl yaptığınızı bana anlatır mısınız, ekselansları?”

“Hissederek,” dedim. Bileklerimin ve ellerimin yaralı halini görememesinden memnundum. “Her kayanın yerini ezberlemelisin. Böylece bir şey yer değiştirdiğinde içgüdüle-rinle bulabilirsin. Sonra ağırlığın ve dengenin nasıl değiştiğini değerlendirip kubbeyi bunu telafi edecek şekilde değiştirmelisin.”

Adam gülümseyerek elini sütunun üzerine koydu. “Kuzeybatı otuz üç ve altmış beş biraz daha alçalmış.”

“Evet,” dedim suratımı asarak. “Ama bunu zaten biliyordun öyle değil mi?”

“Biliyordum.” Kafasını Pierre’nin diğer iki lonca üyesiyle tartıştığı yere doğru çevirdi. “Bu sizinle konuşabilmek için bir bahaneydi.”

İçimde bir merak oluştu. “Ne hakkında?”

“Yarım-kanların inşa ettiği şeyin asla işe yaramayacağını biliyordum.” dedi alçak sesle. “İnşa ettikleri duyabiliyordum ve bir yanlışlık olduğunu fark etmiştim. Sadece ben değil. Başkaları da bunu fark etti.” Ellerini kavuşturdu. “Onları kandırdığını biliyorduk ama babanıza karşı konuşmak ahmaklık olurdu.”

Duraksadım. “Bunları bana neden anlatıyorsun?”

“Çünkü sizi tahta oturtmak için babanıza karşı çıkacakların sadece yarım-kanlardan ibaret olmayacağını bilmenizi istiyoruz.” Tekrar bana döndü. Gözleri olmasa bile beni görebildiğine yemin edebilirdim.

“Loncalar sizi destekleyenlerle dolu. Varlığımızı sürdürmemizin anahtarı olduğunuzu düşünen tam-kanlarla. Bizi özgürleştirenin siz olduğunu düşünüyorlar.”

Aklımdan binlerce düşünce geçtiği halde söyleyecek tek bir şey bile bulamadım.

Pierre’nin ıslığı konuşmamızı böldü. “Ziyaretçilerimiz var,” diye fısıldayarak çenesiyle caddenin aşağısından yaklaşan ıslığı işaret etti.

Doğrulup ağaçtan uzaklaştım. Gelenlerin beni tanıma ihtimalini azaltmak için ıslığımın parlaklığını azalttım.

Benim yaşlarımda bir oğlan önümüze gelip durdu. Üniforması Mimarlar Loncası’nın amblemi olan çekiç ve keski ile işaretlenmişti. “Saraydan haber var!” Beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. “Affedin, ekselansları.” Eğilmeye başlayıp duraksadı. Yol göstermeleri için kıdemlilerine bakıyordu.

“Benim için duraksama,” dedim sırtımı duvara yaslayarak. “Bize haberleri söyle.”

“Kardeşiniz hakkında,” dedi. “Prens Roland.”

“Kardeşimin kim olduğunu biliyorum.” Nazikçe konuşsam da içten içe kızmaya başlamıştım. “Ne olmuş ona?”

“Kral nişanlanacağını duyurdu.”

Suratımı ekşittim. On altı yaşına gelene kadar kimseye bağlanamazdı ama yine de seçtiği kıza acımıştım. Birinin deli ve sadist kardeşime duygusal açıdan bağlanacak olması kendimi hasta hissetmeme neden olmuştu. “Kiminle?”

Oğlan dudaklarını yaladı. Benim sıkıntılı büyüme sürecim; ters giden bir şeyler olmuştu. Babam yine ne işler peşindeydi? “Söylesene,” diye çıkıştım. Korku dolu gözlerle yerinde sıçradı.

“Bundan pek hoşlanacağınızı sanmıyorum... yani sizi ve... onu düşününce...”

Etrafımdakilerin çevresindeki ışıklar dönmeye başladı. Hayır, hayır, hayır! “Kiminle olduğunu söyle!”

Oğlan yutkundu. “Leydi Anaïs ile, ekselansları. Prens Roland Angoulême Düklüğü’nün vârisiyle nişanlandı.”

Bölüm 25

Cecile

“Lütfen dışarı çıkmama izin ver,” diye kendimi annemin kitap okuduğu kanepeye atarak yalvardım.

Hiç oralı olmayıp kitabını okumaya devam etti. “Hayır. Başına bela açacağından eminim.”

“Beni delirteceksin,” diye homurdandım. Gerçekten de delirtecekti. Catherine’nin hatırasını çalmamın üzerinden bir hafta geçmişti. Ama annem yüzünden bu konuda hiçbir şey yapamamıştım. Evden sadece gösterilerimiz ve piyes provalarımız için çıkmama izin vermişti. Ve Marie bunların hiçbirine katılmamıştı. Bir an bile gözünün önünden ayrılmama izin vermiyordu. Büyümü kullanarak onu ikna edebilecek olsam bile etkisi fazla uzun sürmezdi ve bunu kalıcı kılacak bir yol bilmiyordum. Ayrıca böyle hareket etmek pek de dürüstçe olmazdı.

Zaten nadiren baş başa kalıyorduk. Gücümün iki kişiyi aynı anda ikna etmeye yeteceğinden emin değildim. Sabine ve Chris’i Catherine’yi gözetlemekle görevlendirmiştim. Henüz bir gelişme yoktu. Her şeyi deneyecek kadar çaresizdim. Ve çaresiz insanların hata yapmaya yatkın olduklarının farkındaydım. “Beni böyle sonsuza kadar hapis mi tutacaksın?”

“Sadece maskeli piyes bitene kadar, tatlım. Ondan sonra ne yapacağın beni ilgilendirmez.”

Piyes, piyes, piyes. Umursadığı tek şey buydu. Sanki hayatının en önemli gecesi olacakmış gibi davranıyordu. Bu konuda onunla tartışmanın anlamı yoktu. Ondan gizli dışarı çıkmamanın bir yolu kalmamıştı. Evin etrafını saran çit kaldırılmıştı. Pencereme kilit vurulmuştu. Dışarı çıkmak için kilidi açtığımda da aşçının kocasını çağırıp pencereyi çiviyle sabitlemişti. Geceleri kapım dışarıdan sürgüleniyordu. Dışarıda bir yere gittiğimizde de kaçmamam için bileğimden sıkı sıkı tutuyordu.

Anushka’nın gerçek kimliğini ortaya çıkarmak için etkili bir şekilde sonlanmıştı. Ama onun peşine düşme ihtiyacım sürüyordu. Günler boyunca uyuyamamıştım. Yediğim her şeyi çıkarmaya başlamıştım. Aynaya bakınca yanaklarımın çöktüğünü ve gözaltılarımın karardığını görebiliyordum. Çökmüş gibi hissetmek yerine gereğinden fazla şeker yemiş bir çocuk gibi yerimde duramıyordum.

“Ama daha haftalar var.” İlerleme kaydetmeden bu kadar uzun süre dayanabileceğime emin değildim. İçten içe tükeniyormuşum gibi hissediyordum.

“Hazırlanmaya anca yeter,” dedi kitabına dalgın dalgın bakarak. “Ama son kararım bu.”

Suratımı assam da dikkatini çekemedim. Bu aptal gösteri yüzünden takıntılı olmuştu. “Biraz daha evde kalırsam kendimi bir köprüden atarım,” diye homurdandım.

Gözlerini bana dikti. “Bu kadar kötümser olma.”

“Beni öldürmek isteyeninin dediğine bak.”

Julian oturduğu sandalyenin üzerinden kıs kıs güldü. Annem ona sinirli bir bakış atsa da pek etkilenmişe benzeriyordu. Hâlâ büyüünün etkisi altındaydı. Artık beni hor görmek yerine sopranoluğa yükselecek olmamdan büyük bir keyif alıyordu. Aştan kurtulup mantığa yönelse bile, bu akılcı hareket ettiği anlamına gelmiyordu. Eğer dilini tutmayı öğrenemezse gelecek sezon yapılacak gösterilere çıkama-

yacağından emindim. Kendi için büyüden yakın zamandan kurtulmasını diledim. “Sıkıldım,” diye hepimize duyurdu. “Dışarı çıkmak istiyorum.”

“O zaman çık,” dedi annem.

“Yanımda kimse yok.”

Aklıma bir fikir geldi. “Ben seninle gelebilirim, Julian. Gelecek sezon başlamadan insanların bizi bir arada görmesi iyi olur, sence de öyle değil mi?”

Fikrimi dinleyince gözleri parladı.

Genevieve bakışlarını dikti. “Maskeli piyes bitene kadar yanında ben olmadan hiçbir yere gidemezsin. Her şeyi mahvetmene izin vermeyeceğim.”

Tam ağzımı açıp karşılık verecektim ki Julian benden önce davrandı. “Ona sahip çıkmam için bana güvenmiyor musun?” diye sordu. “Sonuçta, *ben de* maskeli piyesin ne kadar önemli olduğunu biliyorum.” Önce bana sonra anneme baktı. “İkimiz için de.”

Taktiği hoşuma gitmişti. Annemin yüzüne bakıp bunu düşündüğüne dair bir ifade aradım. Ama suratı bir trolüncü kadar ifadesiz ve okunamazdı. “Gece yarısından önce evde olun,” dedi kitabına tekrardan dalarak.

Ben, Julian’a sırtınca göz kırparak karşılık verdi.

O binek arabası tutmak için dışarıya giderken ben de koyu mavi elbisemi giyindim. Saçlarımı örüp omzumun üzerinden sarkıttım ve ihtiyacım olan her şeyi bir çantanın içine doldurdum. Annemi bir yanağından öpüp hızla başrol oyun-cumun beklediği yere doğru ilerledim. Koluna tutunup arabanın içine girdim.

“Le Chat?” diye sordu Julian.

Kafamı salladım. “Sonra. Önce gitmemiz gereken bir yer var.”

Kaşlarından birini dikti. “Oh? Neresiymiş?”

“Pigalle.”

Diğer kaşı da ilkinde katıldı. “*Pigalle*? Lanet olsun, neden oraya gitmek isteyesin ki?”

“İhtiyacım olan bir şey var,” dedim. Karşı çıkmasını bekliyordum ama onun yerine arabacıya talimat verdi.

“Anneme nereye gittiğimizi söylemeyeceksin, öyle değil mi?” diye sordum atlar ilerlemeye başlayınca. “Eğer öğrenirse beni hayatımın sonuna kadar hapseder.”

Julian çok derin düşüncelere dalmış gibi yaparak kafasını bir sağa bir sola salladı. “Sanırım hayır. Başrol oyuncumun bir tutsak olması işime gelmez. Ama karşılığında, bu gece içtiklerimin hepsini sen ödeyeceksin.”

“İçebildiğin kadar iç.”

“O zaman haydi Pigalle’ye.” Ellerini çırttı. “Bir gün bunu söyleyeceğimi hiç sanmazdım.”

“Burada bekle,” dedim Julian’a arabadan inerken. “İşim çok uzun sürmez.”

Pigalle karanlıklar içindeydi. Gökyüzündeki ay ince bir dilimden ibaretti. Ama yine de kapıyı çalmadan önce izlenilmediğimden emin olmak için cadde boyunca göz gezdirdim. Çok zaman geçmeden ayak sesleri duymaya başladım ve kapı açıldı.

“Sana asla geri dönmemeni söylemiştim!”

Catherine dükkânının kapısını zorla üzerime kapatmaya çalışsa da omzumla iteleyip Julian durumu fark etmeden içeri girdim. “Cevaplanması gereken sorularım var.”

“Umurumda değil. Buradan gitmen lazım.” Nefesinden içtiği apsentin kokusunu alabiliyordum. Ayakta durmakta zorluk çekiyordu.

“Bana bilmem gereken şeyleri söylemeden hiçbir yere gitmiyorum.”

“Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok.”

Büyü kitabını çantamdan çıkarıp havaya kaldırdım. “Sanırım var.”

Catherine’nin gözleri kitabı tanıyınca yuvalarından çıkacak gibi oldu. “Hırsız!” diye haykırarak gözlerimi oyacakmış gibi üzerime çullandı.

Sarhoşça saldırısını bertaraf etmek zor olmasa da yeniden tekrarlaması ihtimalini göze alarak birkaç adım uzaklaştım. “Al,” dedim kitabı ona doğru uzatarak. “Geri veriyorum.”

Kitabı elimden alıp göğsüne sıkıca bastırdı. “Beni öldür-teceksin.”

“Planım bu değil,” dedim. “Bu büyülerden kimseye bah-setmedim, bahsetmeye de niyetim yok. Eğer bana yardım edersen.”

“Bu bir tehdit mi?”

Cevap vermedim. Vermeme de gerek yoktu. Hayal gücü benim yerime iş görecekti.

Bana uzun süre baktı. Sonunda kızgınlığı geçip omuzları düştü. “Sanırım artık fark etmiyor. Seninle görüştüğümü biliyorlar.”

Naiplikten bahsediyordu. Bu konuda üstüne gitmek istesem de zamanım azdı ve maskeli kadın hakkında bildiği her şeyi öğrenmem lazımdı. Bana tekrar saldırması ihtimalini göz ardı etmeyerek koluna girip onu arka taraftaki masaya götürdüm. Kucağında köpeğiyle sandalyesine yerleşince ben de karşısına geçip oturdum.

“Kitabın içinde yaşlılığın etkisini azaltan bir kremin tarifi var. Bunu en azından bir kere de olsa karşına maske ve kukuletayla çıkan bir kadın için yaptığını biliyorum. Belki onun için başka büyüler de yapmışsındır.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“İnkâr etmenin bir anlamı yok, Catherine. Bu hatırayı düşüncelerinden elde ettim.”

Başka bir saldırı ihtimaline karşı kendimi korumaya hazırlansam da gözlerinde öfkeye dair hiçbir ibare yoktu. Teslim olmuştu. “Ona yardım etmekten başka şansım yoktu.”

“Kim o?” diye sordum.

Catherine kafasını salladı. “Bilmiyorum. Her zaman değişik bir kılığa bürünüp kendini gizleyerek karşıma çıkardı. Onu tanımamam için sesini değiştirirdi.”

İçimden küfrettim. “Onun hakkında herhangi bir şey biliyor musun? Kim olabileceğine dair bir ipucu?”

“Hayır.” Şefkatle köpeğinin sırtını okşadı. “Bana ilk geliş on sene önceydi. Bir kadının suratından yaşlılığı silen kremler ve losyonlar yapabildiğimi duymuştu. Ödeyecek parası vardı, ben de kafama takmadım. O zamanlar kullandığım büyüler otlar ve toprağın gücünün karışımı olan zararsız şeylerdi. Ama bir yere kadar işe yarıyorlardı. Ve kesinlikle zamanın akışını durduramazlardı.

“Dolayısıyla sen de karanlık sanatlara mı döndün?”

“Başka şansım yoktu.” Ağzı çarpıldı. “Bana eğer istediklerini yerine getirmesem Naip’in bir cadı olduğumu keşfedeceğini söyledi. Yakılmamı izleyeceğini söyledi. Ben de yaptım.” Gözünden bir damla yaş süzüldü. “Kurbanlarımı elde etmek... zor oldu. Ve cesetlerini saklamak da. Yakalanacağımdan korkuyordum. Değiştiğimi hissedebiliyordum. Kirlenmiş hissediyordum. Sanki sinsice bir şey vücuduma girmiş, damarlarımın içinde geziniyordu. Bunca büyüye maruz kalması sonucunda onun yaşadığı etkileri tahmin bile edemiyorum.”

“Senden hazırlamanı istediği başka iksirler de oldu mu? Ya da başka büyüler?” Sesimdeki beklentili hali gizlemekte zorluk çekiyordum.

“Sadece krem.”

Şimdiyse umutlarım boşa çıkmış, yerini hayal kırıklığı almıştı. Hazırladığı daha çok şey olduğundan o kadar emindim ki. Anushka’nın ömrünü uzatacak büyüler. Bütün teorilerim yanlış mıydı? Boğazımı temizleyerek konuşmaya başladım. “Sonunda durdun. Ona artık daha fazla iksir yapamayacağımı mı söyledin?”

“Denedim.” Kızarmış gözlerini eliyle ovaladı. “Ama beni dinlemedi. Ona karşı çıkmaya korkuyordum. Marie’ye de gidemedim. Konumumu kötüye kullandığım için beni asla affetmezdi.”

“Daha önce Marie’nin senin bir cadı olduğunu bildiğini söylemiştin, değil mi?”

Catherine başıyla onayladı. “Oğlu, Aiden, hasta bir çocuktuktu. Naip’in cadılık hakkındaki görüşlerini göz önüne alalım. Kendini büyük bir riske atarak beni bulup yanında hemşire olarak işe aldı. Çocuğa yarım etmek için yaptığım büyülerde ondan da yararlandım. Çünkü ebeveyn ve çocuk arasındaki kan bağı inanılmaz bir güce sahiptir. Marie dışında kimse bir cadı olduğumu bilmiyordu ta ki...” Duraksadı.

“Ta ki?” Merakla öne doğru eğildim.

“Dört yıl önce, maskeli kadın onunla buluşmamı istediği bir not bıraktı. Ben de doğal olarak gittim. Ama her zamanki istekleri yerine farklı bir şey istedi.”

“Ne istedi?”

“Bir aşk iksiri.”

Oturduğum yerde doğruldum. Eğer bu kadın Anushka ise, neden böyle bir şey istemişti ki? Krem ve diğer şeyleri anlayabiliyordum. Kendi üzerinde büyü yapamadığı için başka bir cadının yardımına ihtiyaç duyuyordu. Ama düşündüğüme göre istediği aşk iksirini yapacak güce fazlasıyla sahipti. “Kimin üzerinde kullanmak için?”

“Kral Naibi.”

Ağzım açık kaldı. Kral Naibi mi? Ama bu çok anlamsızdı. Eğer Marie, Anushka ile müttefik ise neden böyle bir şeyi izin versindi ki?

“Gönülsüzce de olsa yaptım. Marie bana her zaman iyi davranmıştı. Kocasını elinden almak en büyük ihanet olacaktı. Ama kadın eğer dediklerini yapmazsam kara büyüyle uğraştığım öğrenildiğinde alevlerin ayaklarımı ne kadar hızlı yalayacağını hatırlatmaktan geri kalmadı.” Derin bir nefes aldı. “Ve ben de iksiri kullanması halinde kimliğini öğreneceğimden ve beni artık kolay kolay tehdit edemeyeceğini biliyordum. Ama...” Ellerini bir yumruk gibi sıkarak durakladı.

“İşe yaramadı mı?” diye sordum.

“Ah, işe yaradı. Kral Naibi âşık oldu, ama ona değil.”

Omuzları titremeye başladı. “Bana âşık oldu. Bana, hayatı boyunca bir kez bile konuşmadığı, bana. Bana.” Yüzünü işaret etti.

Catherine çirkin bir kadın olmasa da güzel de sayılmazdı ve yaşı ilerlemişti. Naip kişiliğinden etkilenip bir ilişkileri olamayacağı anlamına gelmezdi. Ama eğer dediği gibi bir kez bile konuşmamışlarsa bunun gerçekleşmesi zor gözüküyordu. “Tam bir facia,” diye mırıldandım. “Bu nasıl oldu? Büyüyü hazırlarken bir hata mı yaptın?”

“Ne o zamana kadar bir hata yapmışlığım var ne de sonrasında,” dedi gözleri parlayarak. “Kesinlikle hata yapmış olamam. Daha önce de buna benzer düzinelerce iksir hazırlamıştım ve daha sonrasında da.”

Herkesin hata yapabileceğini söylemek istedim ama ağzımı kapalı tutmak daha mantıklı geldi. Üstelik, hata yaptığını düşünmüyordum. Haksız yere suçlanmıştı. “Peki sence ne oldu?”

“Bilmiyorum.” Hatırlamak acı veriyormuş gibi uzun parmaklarını alnına bastırdı. “Korkunçtu. Ne olduğunu anlayınca kaçmaya çalıştım. Ama peşimden askerlerini yollayarak beni geri getirtti. Herkesin önünde sonuçlarını hiç düşünmeden bana olan aşkını itiraf etti. Sadece yanlış kişiye âşık olmakla kalmamıştı. İksir düşündüğümünden de güçlüydü. Her düşüncesini, her hareketini etkilemişti.

“Tahmin edebileceğin gibi Marie bunu öğrenince çılgına döndü. Naip onu nasıl da incittiğini umursamıyordu bile. Depresyonu en sonunda hastalığa dönüştü.” Catherine kafasını salladı. “Büyüyü yaz dönümünden önce yapmıştım. Ama tam mevsim değişiminde yapılmış gibi bir güce sahipti. Asla bitmeyeceğini düşündüm. Bu tür iksirlerin etkileri genelde günler sürer. Ama bu sefer haftalar sürmüştü. Herkes aslında ne olduğundan şüphelense de kimsenin elinde kanıt yoktu. Kanıt da gerek yoktu, çok daha azı yüzünden ateşe atılan kadınlar vardı.”

“Marie cadı olduğunu herkese söyledi mi?”

“Hayır,” diye fısıldadı. “O zaman bile söylemedi. Ona her şeyi anlattım, ama beni nasıl affedebilirdi ki? Büyü ters gitmiş olabilirdi ama yine de isteyerek kocasını başka bir kadına aşık edecek bir iksir yaratmışım.”

“Sonra ne oldu?”

“Naip’in oğlu, Aiden, özellikle kızmıştı. Aklında bir cadı olduğuma ve babasının garip hareketlerine sebebiyet verdiğime dair bir şüphe yoktu. Annesinin canının yanmasına yol açtığım için benden nefret etti. Birçok kez idam edilmemi istedi. Sonunda iksirin etkileri geçmeye başladığında Naip de aynı şeyi istiyordu. Ama Marie affedilmem için yalvardı. Naip de elimdeki her şeyi alıp beni sokağa atmakla yetindi. Aldığım cezadan sonra bir kere Marie ile konuştuk. Bana yakın olduğu herkesten uzak duracağıma dair yemin ettirdi. Eğer bir daha geri dönersem hayatım sona erecekti.”

“Bir daha maskeli kadını gördün mü?” diye sordum. Belki ki Anushka, Catherine’nin ölmesini istemişti ama Marie buna engel olmuştu. Aşk iksirini isteyenin Anushka olduğunu biliyor muydu? Ve Anushka neden dostuna böyle bir şey yapmıştı ki? Bilinmeyen birçok şey vardı.

“Ona iksiri verdiğim gecedен beri görmedim.”

“Ve kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok mu? Kimliğini bulmaya yarayacak bir ipucu veremez misin?”

Catherine omzunu silkti. “Sanmam. Ortalama bir boy ve kiloya sahipti. Rahatça hareket ediyordu, orta yaşlarını geçtiğini sanmıyorum. Elbiseleri kaliteli malzemedendi. Benimle hep şatoda buluşurdu. Kimliğini belli edecek başka bir yerde hiç buluşmadık.”

“Başka bir şey yok mu?” diye bastırdım. “Şato halkından biriyle eşleştirebileceğin tavırları ya da tiki yok mu?”

“Yok. Kimliğini gizli tutmak konusunda çok dikkatliydi.”

Tereddüt ettim. “Cadı olabileceğine dair bir fikre kapıldığın oldu mu?”

Catherine donup kaldı. “Neden?”

İçini çekene kadar konuşmadan ona baktım.

“Hiç öyle bir harekette bulunmadı.”

“Ama öyle olsa farkına varırdın, değil mi?” diye üsteledim. “Benim cadı olduğumu fark etmiştin.”

“Bunun tek nedeni gözlerimin önünde toprağın gücünü çekmendi,” diye yanıtladı Catherine. “O hiç böyle bir şey yapmadı. Yeteneklere sahip olduğunu düşünmene yol açan ne? Onun kim olduğunu biliyor musun?” Öne eğilip gözlerimin içine baktı.

“Eğer o bir cadı olsaydı, kendi iksiriyle seninkini değiştirebilirdi,” dedim soruya kapsamlı bir cevap vermekten kaçınarak. “Başkalarını şüphelendirmeden senden kurtulmak için daha iyi bir yol olamazdı. Sen bile şüphelenmedin.”

Catherine hiçbir şey söylemedi ama yanakları kızarmaya başladı. Souris’i sevmeyi çoktan bırakmıştı ama şimdi kucağının üstünde duran ellerinin yumruk haline geldiğini görebiliyordum. Öfkesi sorunun yanıtını da vermişti. Onun yerinde olsam neler hissedeceğimi tahmin bile edemezdin. Bunca yıldır kendi hayatını tek bir hata ile mahvettiğini düşünüyordu. Ama şimdi bunun sorumlusunun bir başkası olduğunu keşfetmişti.

“Onu bulabiliriz,” dedim yavaşça. “Sen ve ben, beraber.”

Gözleri benimkilerle buluştu. “İntikam için mi?”

Omuzlarımı silktilim. “En azından gerçeği keşfedersin.”

“Bunun bana ne yararı olur ki?” diye sordu gözlerinde şüpheyle. “Senin bundan ne çıkarın var?”

“Çok kişisel bir çıkar,” dedim. “Çünkü lanetini kaldırmak istediğim cadıyla senin gözden düşmene neden olan cadının aynı kişi olduğunu düşünüyorum.” Kasıtlı olarak eski sahibesinin bu cadının kimliğini biliyor olabileceğini onunla paylaşmamıştım.

Yüzündeki bütün renk çekildi. Başı öne düştü. “Marie uzak durmam için beni uyardı,” dedi. “Buna aykırı bir hareket yapmanın yol açacağı sonuçları iyice düşünmem lazım.”

Hemen cevap vermesini istiyordum. Bağlayıcı sözüm kelimelerin ağzımdan çıkması için gayret ediyordu. Ama

konusmadım. Onu zorlamak yerine bu fikri kendi kendine benimsemesi daha iyi olurdu. Kendi isteğiyle hareket ederse daha güçlü bir müttefik olurdu. “Pekâlâ,” dedim ayağa kalkarak. “Hayatını mahveden kadının kimliğini öğrenmeye karar verirsen, bana haber yolla.”

Bölüm 26

Tristan

Çok ileriye gitti.

Muhafızları birer sinekmiş gibi savurup taht odasının kapısından içeri girdim. Rahatsız edilmememiz için arkamdan kapıları büyü ile sabitledim.

Mide bulandırıcıydı. İğrençti.

Tahta doğru ilerlerken çizmelerimin mermer zemin üzerinde çıkardığı ses odada yankılanıyordu. Yanından geçtiğim lambaların ışıkları aydınlandı. Odayı saran gücüm bir çıkış noktası arıyordu.

Deli olmalı. Böyle bir eşleşme yapmasına başka ne yol açabilir ki?

Babam odada yalnızdı. Kafasını kaldırıp bakmaya bile yeltenmemesi öfkemi daha da artırdı. Tahtın önünde üzeri iki düzine adama yetecek kadar yemekle doldurmuş bir masa vardı. Üzerinden buharlar tüten tabağına eğildiği için sadece kafasının üstünü görebiliyordum.

“Boğazına düşkün bir domuzsun.” Sözler ağzımdan düşünmeden çıkmıştı. Soğuk tavrım ve içimdeki öfke tezat oluşturuyordu.

Tavuk budunu tutan eli havada asılı kalsa da kafasını kaldırıp bakmadı. “Hiç utanman yok mu?” diye tısladım. “Hal-

kına karneyle yemek dağıtılıyor, sen ise burada oturmuş, yiyebildiğin kadarını midene indiriyorsun.”

Oburluğu aslında kızdığım şey değildi. Ama öfkemi kusmam için işe yarardı. Gerçek sebebi dile getirmeye hazır değildim. Gerçi şimdiden aramızda lağımdan yükselen bir koku gibi dolanıyordu.

Babam tavuk budunu tabağa bıraktı. Ve kafasını kaldırdı.

Daha önce hiç görmediğim kadar bitkindi. Gözleri çökmüş ve kararmış, yüzünde daha önce fark etmediğim çizgiler oluşmuştu. “Tristan,” dedi arkasına yaslanıp kollarını tahtın kenarlarında dinlendirerek. “Hayatta zevk aldığım çok az şey var. Yemek yemeyi kendime fazla görmeyeceğim. En azından kral olduğum sürece.” Kafasını hafifçe yana yatırdı. “Tabii, buraya gelişinin sebebi bu değilse?”

Arkasına uzanıp tacını tahtın üzerine asılı olduğu yerden aldı. “Sonunda almaya mı geldin? İşte burada.” Altın tacı masanın üzerinden fırlattı. “Senin olsun.”

Taç platformun basamaklarına çarpıp sekerek ayaklarıma kadar yuvarlandı. Onu hayretle izlerken öfkem kayboldu ve gerçeği gördüm. Neler olduğunu anlamam için bu an yetmişti.

Kafamı kaldırdım. “Piyonlarının kurallarına uymaması can sıkıcı, değil mi?”

Bana sessizce baktı. Ne kastettiğimi anladığından eminim. Artık Lessa’nın onu öfkeli edilecek ne yaptığını biliyordum. Şimdi bu bilgi de gerçek kadar aklımda netti. “Bu Lessa’nın işi. Kendi zaferini düşünüyor.”

Yavaşça kafasını sallayarak onayladı. “Ne zamandır biliyordun?”

“Anaïs’in öldüğünü mü yoksa yerine kendi kız kardeşimin geçtiğini mi?” Cevap vermesini beklemedim. “Onunla konuştuğum andan itibaren Anaïs olmadığını biliyordum. Lessa sandığı kadar iyi bir oyuncu değil.”

“Kızın kendi babasını kandıracak kadar iyi ama.”

Haşın bir kahkaha attım. “Angoulême, Anaïs’i tanımak

için hiçbir zaman çaba göstermedi. Onu sadece hayal ettiği gibi gördü.”

“Ve şimdi kızı gerçekten hayal ettiği gibi.”

Suratımı astım. “Buna rağmen.”

“Peki Lessa olduğunu nasıl anladın?” Gerçekten merak ediyormuş gibiydi. Sanki bu kimsenin hayatının tehlikede olmadığı bir oyunmuş gibi.

“Bunu kontrol edebilecek güce sahip pek az kişi var,” dedim. “Yokluğunu fark ettirmeden devam edebilecek daha da az kişi. Ve bu seviyede bir ikiyüzlülüğü başarabilecek sadece tek kişi var.”

Gözleri parıldadı. “Yarım-kanların yeteneğini nasıl öğrendiğini de merak ediyorum. Sana kendileri mi söyledi yoksa aralarından biri faka mı bastı?”

“Biri faka bastı diyelim.” Yüzün bakıp düşüncelerini anlamaya çalışsam da başarılı olamadım. “Peki ya sen? İnsan kanına sahip olanların yalan söyleyebildiğini sen nasıl keşfettin?”

Yüzünde bir duygu belirdi. Ne olduğunu fark etmem için çok hızlı olsa da sinirlerine dokunduğumdan emindim. Arkasındaki ışık solgunlaştı. “Lessa’nın annesi. Bana yalan söyledi. Bunun farkına vardım. Onu öldürdüm.”

Bu hikâyenin ardında kimsenin bilmediği birçok ayrıntı olmalıydı. “Yalanı neydi?”

Babam bir kez kafasını salladı. Aramızdaki bu nadir dürüstlük ânında bile anlatmayacağı şeyler vardı. Ben de konuyu değiştirdim. “Anaïs’in... naaşım ne yaptın?” Böyle söylemek hâlâ zordu. Arkadaşımı bir cesede indirgemek hâlâ zordu.

Babam homurdandı. “Sorabileceğin onca şey varken böyle hisli olanını mı seçtin? Neden umurunda ki?”

Eğer umursamayı bırakırsam bu ve öteki dünyadaki bütün güçlerin beni yok etmesini ümit ettim. “Dinliyorum.”

Sesimdeki tını alaycılığını ortadan kaldırmıştı. “Ateş. Var olduğuna dair her izi silecek kadar sıcak bir ateş.”

Kederimi saklamaya uğraşmayarak başımı öne eğdim. Beni ondan farklı kılan şey buydu ve bunu görmesini istiyordum. Duygularımla dalga geçecek bir şeyler söyleyeceğini düşündüm ya da beni nasıl güçsüzleştirdikleri hakkında. Beklentilerimi boşa çıkarmadı.

Arkasına yaslanıp başını altın tahta yasladı.

“Her şey tahmin ettiğim gibi gerçekleşti. Duygularının seni yönlendirmesine izin verip harekete geçtin. Cécile’ye zarar vereceğimi düşününce bana saldırdın.” İç geçirdi. “Eğer durup mantıklı düşünseydin o kıza zarar gelmesine asla izin vermeyeceğimi bilirdin. O benim için belki senden bile daha değerli. Bu yüzden o yaralanır yaralanmaz La Voisin dedikleri cadıyı Trollus’a getirttim. Bana Cécile’nin kurtulacağı teminatını verdiğinde de durumu kendi çıkarıma kullanmaya karar verdim. Sen de tam olarak tahmin ettiğim gibi davrandın. Kız kardeşinse tam tersi.

“Lessa Anaïs’in işlere karışmasını engellemekle yükümlüydü ama kendi sebepleri yüzünden bunu yapmamayı tercih etti.” Yüzünü astı. “Cécile ve sen ayrıldıktan anlar sonra Lessa odalarınıza geldi. O an sonumun geldiğini düşündüm. Yaptığım bütün planlar, bütün çalışmalarım boşa gitmişti. Ve bir an için dileğim senin...” Durakladı. “Ama beni öldürmek yerine küçük arkadaşının işini bitirdi. Sonra da bana bir anlaşma teklif etti.”

Anlaşma umurumda değildi. Söyleyeceği şeyi merak ediyordum. Benim yapacağım... *neydi*? Benden ne yapmamı beklemişti?

“Anlaşma şöyleydi; Angoulême’nin evindeki casusum olması karşılığında Anaïs’in yerine geçmesine izin verecektim.”

“Neden böyle bir hayatı istedi ki?” diye sordum. “Yaşayan bir yalana dönüşecekti. Her gün keşfedilme korkusu ile yaşayacaktı. Ve keşfedilirse hayatı sona erecek.” Soruları sorarken bile cevabın farkındaydım.

Babam omuzlarını silkti. “Ödülün alacağı risklere değeceğini düşünmüş olmalı.”

Köle gibi yaşamaktansa bir yalanı yaşamak daha iyiydi.

Yerimde kaykıldım. Kafam bir sürü düşünceyle dolmuştu. Onunla daha önce hiç bu tarz bir konuşma yapmamıştık. Bana yaptığı muamele neredeyse onun... Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım. İkimiz denk değildik. Bunların hepsi numaraydı. O hep numara yapardı zaten. “Eğer önce Anaïs’i öldürdüyse bu serbest kaldığı anlamına geliyor. Lessa’yı hemen oracıkta öldürebilirdin, ama yapmadın. Niçin?”

“Yarım-kan bir piç olsa bile, o benim kızım.”

“Bu karşında olan herhangi birini öldürdüğün gibi onu da öldürmeyeceğin anlamına gelmiyor.”

Parmakları gerildi. “İstedigini düşün. Soruna cevap vermek gerekirse; onunla anlaşmaya vardım çünkü bunun yararına olduğunu düşündüm. Sadece en büyük rakibimin evinde bir casusa sahip olmakla kalmayıp çok güçlü bir müttefik de kazanacaktım.”

“Çünkü Anaïs, Angoulême Düklüğü’nün vârisiydi,” dedim. “Lessa dükü ortadan kaldırılarak yönetime ve bütün güçlü dostlarına sahip olabilirdi.”

“Aynen öyle.”

Anladığımı belli edermiş gibi kafamı salladım. “İyi bir planmış.”

“Aynen.”

Ağırlığımı diğer bacağıma kaydırdım. İyi hissetmiyordum. “Anneme olanların sebebi de Lessa’ydı, öyle değil mi?”

Bu sefer duygularını gizlememe sırası babamdaydı. Parmaklarını tahtın kollarına birer pençe gibi geçirdi. Öfkesinden alnında beliren damarı görebiliyordum. “Sefil yaratık bir düşes olmakla yetinmedi, şimdi de bir prenses olmak istiyor.”

“Kraliçe olmak istiyor.” Babam gözlerimin içine baktı. Bir an için de olsa ikimiz de aynı konuda hemfikir olduk. “Angoulême, Roland’ın *ismini* biliyor mu?” Sorarken bile içimden bunun doğru olduğunu biliyordum. Ama yine de babamın ağzından duymak istemiştim. Kabul etmekten her ne kadar

hoşlanmasam da içimden bu durumu düzeltecek bir plana sahip olmasını diliyordum.

“Vaziyetin bundan ibaret olduğuna inanmak için güçlü sebeplerim var.”

Olanları kabullenmenin onu daha da kızdıracağını düşünsem de tam tersi bir etkiyle karşılaştım. Siniri geçmiş ve bakışları dalgınlaşmıştı. Kardeşimin başına gelenler yüzünden üzgün olması mümkün müydü? Gerçekten umursuyor olabilir miydi?

Kalbim deli gibi atıyordu. Söylemeli miydim? Bu doğru bir hareket olur muydu? “Bu belaların hepsinden kurtulabilirdin,” dedim sesimdeki umudu belli etmemeye çalışarak. “Beni tekrar vârisin yapabilirsin.”

Yüzünde gittikçe genişleyen bir gülümseme belirdi. Ama bu mutluluktan ya da zevkten kaynaklanmıyordu. Hiçbir şeyin değişmediğini biliyordum. Üzerimde sadece toz ve ter içinde olan gömleğimin olduğunu fark ettim. Ceketim ve şapkam hâlâ Pierre’nin sandalyesinde asılıydı. Ve eldivenlerim de ağacın yanındaki duvarın üzerindeydi. Zayıf düşmüş halim ortadaydı.

Göz göze geldik. “Sahip olmaya değecek hiçbir şey kolay kolay elde edilmez derler, Tristan. Tacı istiyorsan, onu almak zorundasın.”

Altın taç hâlâ ayaklarımın dibinde duruyordu.

Onu yerden almak istedim.

Ondan en hızlı şekilde uzaklaşmak istedim.

Yutkunarak eğilip uyuşmuş parmaklarımla babamın gücünün sembolü olan tacı elime aldım. Ağırlığı bileklerimi sızlattıyordu ama acı çektiğimi belli etmeyecek kadar deneyim kazanmıştım. Üç adımda platformun üstüne çıktım ve tacı göğsüne çarptım. “Onu yeterince iyi ve hazır olduğum zaman alacağım, sözüm sözdür.” Kelimelerimin ağırlığı içime işledi. Aynı zamanda hem korkunç hem müthiş hem de bağlayıcıydı.

Tacı bırakıp topuklarım üzerinde dönerek kapıya doğru ilerledim. Bir kez bile arkama bakmadım.

Giriş salonu babamın muhafızlarıyla doluydu. Kapıları savurarak açınca hepsi gerildi. Birkaç tanesi arkamdan oda-ya dikkatlice bakarak babamın karşılaşmamızdan sağ çıkıp çıkmadığını kontrol etti. Hiçbiri kapıya koyduğum büyülü kilitleri aşmak için çok çaba sarf etmişe benzemiyordu. Belli ki babam müdahale etmemeleri için onları uyarmıştı. Bu da yaptığı duyurudan sonra geleceğimi beklediği anlamına geliyordu. Geleceği görme yeteneğinin beni şaşırtıp şaşırtmadığını merak ediyordum.

Muhafızlar geçmem için kenara çekildi. Hızla uzaklaşmak dileğiyle aralarından geçerken burnuma buraya ait olmayan bir koku geldi.

At kokusu.

İlerlemeyi kesip bir adım geri gittim. Eğer kokusunu almasaydım sırtını duvara vermiş bu insanı fark etmeden geçecektim. Siyah peleriniyle gölgelerin arasına karışmıştı. Bir muhafız aramıza girdi.

“Çekil,” dedim.

Muhafız gözlerini yere dikerek gergince dudaklarını yaladı. “Kral Trollus içindeyken kimsenin onunla konuşmamasını emretti, lordum.”

Cevap vermek yerine sessizce durup bekledim. Muhafız sonunda çekildi.

İnsan ben yaklaşırken yaslandığı duvardan doğrulmak yerine beni izlemekle yetindi. Benden kısa sayılsa da görünüşündeki bir şeyler ona daha büyükmüş havası veriyordu. İnsan dünyasında önemli biri olduğunu belli eden bir havası vardı.

Elbiseleri bu düşüncemi onayladı. Kürkle çevrili kaliteli yünden bir pelerine ve parlatılmış çizmelere sahipti. Belinden bir kılıç sarkıyordu. Göğsüne dikilmiş olan arma da gözümünden kaçmamıştı. Naip’in ordusunda bir subay ve ya- nılmıyorsa Naip’in saray erkânına da dahildi. Ama umu-

rumda olan bunlar değildi. O bir insandı ve şu an buradaydı, bu da babam için çalıştığı anlamına geliyordu.

“Kimsin sen?” diye sordum.

Doğruldu. “Ben de sana aynısını soracaktım.”

“Önce sen cevap ver.”

Kahkahasında neşe yoktu. “Sanırım bir kafeste hapis kalınca kimliğini saklamak zorlaşıyor.”

Dişlerimi göstererek gülümsedim. “Bazıları için daha da zor.”

“Hem kafeste hem de dünyada, ekselansları.” Alaycı bir şekilde eğildi. Bir an için itibarımı yitirmemle dalga geçtiğini düşünsem de çok daha fazlası olduğunu fark ettim. Herhangi bir şekilde yetki iddia ediyor oluşumuzla dalga geçiyordu.

Eleştirdiği sadece ben değildim, babamdı. Kimdi ki bu kadar cesur olabiliyordu?

“Yine de başarılı sayılırsın,” dedim. Kibrine yenilip kimliğini açıklayacağını umuyordum.

Kafasını eğmekle yetindi. “Hepimiz farklı yeteneklere sahibiz. Şimdi müsaadenizle, ilgilenmem gereken çok önemli konular var ve bu delikte daha fazla zaman harcamak istemiyorum.” Yanımdan geçmeye çalışınca bir adım daha atamadan onu yakaladım. Bunu elimle yapmak yerine büyü kullanmayı tercih etmiştim.

Tüylerinin diken diken olduğunu hissedebiliyordum. Açıkça titriyordu. “Cécile nasıl?” diye sordum alçak sesle.

Kafasını çevirip burnunu çekmeden önce beni baştan aşağıya süzdü. “Görünüşe göre senden daha iyi durumda,” dedi. “Ama kötüye giden şeyler de var. Onu izlemesi için görevlendirdiğim kadın kara sanatlar kullanmaya başladığını söyledi.”

Kan büyü. Cécile’nin bir şey öldürmesi fikri midemi sıkılaştırmıştı. Neredeyse tacı babama geri vermek yerine onu öldürmediğime pişman olmuştum.

“Neyi ve nasıl aradığını biliyorum,” dedi. “Ve bunu isteği dışında yaptığını bilsem de, eğer ben kendi efendim olsaydım, onu başarıya ulaştırmadan ölmesini sağlardım.”

Büyü gücüm dev bir yumruk gibi sıkılınca adam acıyla inledi. Canını almama ramak kalmıştı. Cécile'ye zarar vermeyeceğini kendi ağzıyla söylemişti. İradesi babamın elindeydi. Ve bu yüzden babamdan nefret ediyordu. Bu da çıkarına uyarısa Cécile'ye yardım edebileceği anlamına geliyordu. Ya da bu bilgiyi dönüp babama anlatacak kadar söz ile bağlı olduğu anlamına. Ona Cécile'ye yardım edecek bir bilgi vermeyi göze alabilir miydim? Cécile'nin tek şansı bu olabilirdi. Derin bir nefes alıp adamı bıraktım.

Yalpalayarak benden uzaklaşırken muhafızlara çarptı. "Sen ve halkın bu dünyanın felaketi," diye tısladı. "Eğer Cécile de kendinden öncekiler gibi yok olursa bu ben bir şey yaptım diye olmayacak. Ölümü sizin yüzünüzden olacak."

Muhafızları kenara savurup adamla göz göze gelecek kadar yaklaştım. "Eğer *yapmadığın* bir şey yüzünden ölmesine izin verirsen, suçun kolay kolay kurtulamayacağın bir şey olduğunu öğreneceksin." Muhafızlar elleriyle tutup beni uzaklaştırmaya çalışıyordu. Babamın bize doğru yaklaştığını hissediyordum. Bu adam, babamın karışmasına yol açacak kadar önemli olmalıydı. Sadece bir saniyem vardı. Beni tutan ellerden kurtulup fısıldadım. "Verdiği sözde bir açıklık var. Ona bunun üzerine düşünmesini söyle."

İnsanın gözleri fal taşı gibi açılrsa da daha fazla konuşacak zaman yoktu. Tek umudum Cécile'ye bir dost yerine bir düşman kazandırmamış olmamdı.

Bölüm 27

Cécile

Bütün geceyi ateşin karşısında oturup, Catherine'nin alevler vasıtasıyla iletişime geçerek bana yardım edeceğini söylemesini bekleyerek geçirdim. Ama elime tek geçen kanlanmış gözler, is kokan saçlar ve bana yardım edemeyecek kadar korkuyor olabileceğini fark etmek oldu. Eğer ondan bu gece de haber almazsam harita büyüsunü tekrarlayıp şatodaki noktanın hareket edip etmediğini görmeyi planlıyordum. Bu, noktanın Anushka'yı gösterdiğini kanıtlayacak olsa da büyüyü yeniden kullanmaktan kaçınıyordum. Çünkü çok fazla *istiyordum*. İçten içe gücün bedenimde dolaşmasını arzuluyordum. Cazibesine kapılırsam bu hissin daha ne kadar kötüleşeceğini bilmiyordum.

Ama başka şansım kalmamış olabilirdi.

Provalarımızı dansçıların dinlenme odasında yapıyorduk çünkü oda sahnesi şatodaki sahneye daha yakındı ve tiyatrounun ana sahnesi bu iş için çok genişti. Dans okulundan bir düzine genç kız şatonun hanımefendilerine ait rolleri oynuyorlardı. Tarlatan etekleri bellerinde kalçalarında sallanarak saatler boyunca çalışmadan dolayı kaslı bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Dans hareketleri onlar için kolay olsa da hepsi

kumpanyanın ileri gelen üyelerini etkilemek için dikkatleri üzerlerinde toplamaya çalışıyordu.

Piyesin ikinci yarısında beni diğer oyuncuların üzerinde sallandıracak olan bir teçhizat hazırlamakta olan çalışanları kuşkuyla izledim.

“Ve usul usul bir ileri bir geri sallanacaksın,” diye açıkladı Mösyö Johnson. “Erdem kraliçesi tebaasına bakıp gülümsüyor.”

“Şarkı söylerken gülümseyemem,” dedim bir elimle sallıncağa asılıp sağlam olduğundan emin olmaya çalışarak.

“Gözlerinle gülümse,” diye feryat etti. “Duruşunla. Bütün ruhunla!”

Arkasında duran annem gözlerini devirince gülmemek için dudaklarımı ısırdım. Julian’la dışarı çıkıp gece yarısından önce eve döndüğümünden beri iyi geçiniyorduk. Ve bildiğim kadarıyla nereye gittiğimiz hakkında tek kelime bile etmemişti. “Ruhum ışıklar saçıyor olacak, mösyö,” dedim. “Yüzünüzü kara çıkarmayacağım.”

Ellerini çırpıp kadronun geri kalanını sahnenin kanatlarına doğru yerleştirmeye koyuldu.

“Ne kadar da zevzek bir adam,” diye homurdandı annem iplere asılarak. İçine sinmeyince iplere iki eliyle tutunup ayaklarını yerden kesti. “Eğer beni tartıyorsa seni de taşıyacaktır,” dedi. “Gerçi her ihtimale karşın bir tele de bağlayabiliriz.”

“Düzelecek,” dedim tahtanın üzerine oturarak.

“Lütfen sıkı tutun.” Kulaklarımın arkasına sıkışan saçlarımı düzelitti. “Eğer düşüp de kendini incitirsen bu bir felaket olur.”

“Düşmeyeceğim,” diyerek ona güvence verdim.

İkna olmuşu benzemiyordu.

“Yarın hakkında nasıl hissediyorsun?” diye sordum. Yarın gece deneme çalışmalarımızın sona ereceği ve Genevieve’nin son gösterisini sergileyeceği geceydi.

“Sandığın kadar önem arz etmiyor,” dedi eğilip beni al-

nımdan öperek. “Senin her sahneye çıkışında ben de çıkmış gibi olacağım.”

Makaralar gıcırdamaya başladı. Odanın ortasında asılı olan devasa avizenin seviyesine gelene kadar yukarı çekildim. Ayaklarımı sallayıp ileri geri gitmeye başladım.

“Fazla dinçsin,” diye bağırdı Mösyö Johnson. “Kraliçeye değil oyun oynayan çocuklara benziyorsun.”

Hızımı azalttım.

“Ayak bileklerini ayır!”

Dediğini yaptım.

“Bacaklarını ayır demedim,” diye bağırdı. “Sen Erdem, bir Pigalle fahişesi değil!”

Annem duymadığım bir şeyler söyleyince adamın rengi attı. “Lütfen diz kapaklarınızı-bitişik tutun, Matmazel Troyes,” dedi pişman olmuş bir sesle. “Aksi halde seyirciler eteğinizin altını görecektir.”

Müzisyenlere kafasıyla işaret edince çalmaya başladılar. Derin bir nefes alıp şarkı söylemeye başladım.

İlk dördümlük boyunca sahnede yalnızdım. Ardından dansçılar sahnenin kanatlarından belirmeye başladı. Mösyö Johnson durdurana kadar fazla ilerleyemediler. “Daha alçak sesle, matmazel. Burası tiyatro değil.”

Bir düzine kez daha başlayıp durduk. Adam bağıarak talimatlar ve eleştiriler yağdırıyordu. Şatonun bu konuda eğitimsiz hanımefendilerini olaya dahil etmeden önce biz profesyonellerden kusursuz bir performans bekliyordu. Sallıncağın sert tahtası yüzünden alt tarafım uyuşup sırtım ağrı-maya başlamıştı.

Eğer büyüüyü tekrarlarsam haritadaki noktanın hareket edip etmeyeceğini merak ettim. Oynarsa ne yapacaktım?

“Tekrar!”

Harita büyüüsü bana Anuska’nın nasıl ölümsüz olmayı başardığına dair ipuçları verse de onları birbirine bağlayamıyordum. Şatoda işaretli olan noktada yaşayan ve nefes alan bir cadının olduğuna emindim ama bu durum kimliğini ortaya

çıkarmama yardımcı olmuyordu. Marie'nin bu bilgiye sahip olduğuna da emindim. Ve bunu benimle paylaşmayacağına da. Eğer bir tel saçını alabilirsem bu bilgiyi aklımdan büyüyle almam mümkün olurdu. Ama tanıştığımızdan beri onu bir daha görmediğimi düşünürsek saç elde etmek kolay bir iş sayılmazdı.

“Siz kendinize en iyisi mi diyorsunuz? Bu bir facia. Tekrar!”

Sonunda ilk bölümü kesintisiz bir şekilde tamamlamayı başardık ve isteksizce yapılan övgülerle ödüllendirildik. Mösyö Johnson anneme dönüp hevesli bir şekilde konuşmaya başlayınca sallanmayı bıraktım. Sırtım fena halde ağrıyor ve midem bulanıyordu.

Ölü kadınları birbirine bağlayan şey neydi? Neden Anuska, Ada'da yaşayan onca kişi arasından onları seçmişti? Tamamen rasgele tercihler olması mümkündü, ama içimden bir ses tam tersini söylüyordu. Eğer aralarında bir bağ varsa, sıradaki kişiyi tahmin edebilirdim. Ve bu işe yarar bir şey olurdu.

Arkaya doğru eğilip ağrıyan sırtımı çatırdattım. Gözlerim sahnenin sağında asılı olan kadınların tablolarına takıldı. Saç modelleriyle kıyafetleri bana eski moda ve garip gelse de gözüme oldukça tanıdık gelen bir şey takıldı. Kalbim duracak gibi oldu. Genç kadının resmine bakmak için doğrulup döndüm.

Tek elimi bırakıp bir eşi de tabloda olan boynumdaki kolyeyi tuttum. Ama tablonun altındaki tabelada yazılanları okuyunca yaşadığım şaşkınlık fark atardı.

Bu ismi daha önce görmüştüm.

Bölüm 28

Cécile

“Bu taraftan,” diye fısıldadım fuayenin girişine doğru ilerlerken. Chris koltukaltına sıkıştırdığı merdivenle beni takip ediyordu.

“Burada yakalanırsak ne olacak?” diye sordu. “Devriye gezen muhafızlar yok mu?”

“Sabine onu oyalıyor. Ayrıca, yanlış bir şey yaptığımız yok,” dedim kapıyı yavaşça kapatarak. “Ama yine de neden burada olduğumuzla ilgili sorulara cevap vermek istemem, o yüzden sesini alçak tut.”

Doğrusunu söylemek gerekirse asıl korkum gecenin yarısında evden kaçtığımı öğrenirse annemin ne yapacağıydı. Bende bu şans varken büyük ihtimal beni her gece yatağıma zincirlemeye başladığı. Ama bunu göze almaya değerd. Şüphelerimi doğrulamak amacıyla buraya bir merdivenle girip diğer tabloları bakmak için daha uygun bir zaman yoktu.

Chris merdiveni kurarken ben de fenerimle odanın içinde dolanıp alt taraflara yerleştirilmiş olan resimlere baktım. Harita ve isimleri temizle çektiğim liste de yanımdaydı. Doğlaştıkça tabloların altındaki küçük levhalara kazınmış isimleri listedekilerle karşılaştırıyordum. “Estelle Perrot,” diye mırıl-

dandım. Yüzünü daha iyi görebilmek için fenerimi kaldırdım. “Birini buldum.”

Chris aceleyle yanıma geldi. “Senin kolyeni takıyor,” dedi.

“Biliyorum. İla Laval da öyle. Sahnenin solundaki resim ona ait.” Elimle o tarafı göstersem de görmek için çok karanlıktı. “Annem bana bunun bir aile yadigarı olduğunu söyledi.”

Bunun ne anlama geldiğini düşünürken sessizliğe gömüldük.

“Bu kadınlar kim?” diye sordu Chris sonunda varaklı çerçeveye dokunarak.

“Çoğu balerin,” dedim. Estelle’nin isminin yanına bir not yazdım. “Ama bazıları soprano.”

“Senin gibi.”

Başımla onaylayıp bir sonraki portreye geçtim. Odada düzinelerce tablo vardı. Bu iş zaman alacaktı.

“Cécile?”

Sesindeki sorgulayan tavrı fark etmiş olsam da midemi bulandıran bu gerçek hakkında konuşmaya henüz hazır değildim. “Biliyorum,” dedim. “Hadi işimizi bitirelim. Ardından... Ardından ne keşfetmiş olduğumuz hakkında konuşuruz.”

Odanın içinde yürüyerek attığımız bir turun ardından merdiveni kullanmaya başladık. Ama sürekli merdivene tırmanıp inmek bile listedeki isimlere ait bir portre bulduğumuzda yaşadığım soğuk hissi engellemeye yetmiyordu.

İki yüz yıllık bir dönemi kapsayan bütün tabloların isim ve yüzlerini incelediğimize emin olduktan sonra odanın orta yerine eteğimi yayıp bağdaş kurup oturdum. İşaretlediğim listeyi ahşap zemine bıraktım. “Büfeden kendine içecek bir şeyler al,” dedim gözlerimi kâğıdın üzerindeki su götürmez gerçeğe dikerek. Listedeki sonundaki on ismin odada bir portresi vardı. Ve hepsi de benim kolyemi takıyordu.

Bu da hepsinin atalarım olduğu anlamına geliyordu.

“Buyur.” Chris’in bana uzattığı bardaktan titreyen elleri-

me rağmen büyük bir yudum almayı başardım. Konyak boğazımı yaksa da sinirlerimi yatıştırmaya yetmedi.

“Anne tarafını öldürüyor,” dedi karşıma oturarak. “Ama neden?”

Bardağımı zemine koydum. O daha soruyu sorarken cevap aklımda belirmişti. “Kan.” Derin bir nefes alıp trollerin kehanetinin ne kadar doğru olduğunu fark ettim. Kan bağı ilişkisi bazı büyüler için önem arz edebilir. Çünkü insanları birbirine bağlar. Bunu başarmasının yolu da bu.”

“Ama bu demek ki...”

“Bu demek ki bütün bu kadınlar onun soyundan. Ve,” Ağzıma geri yükselen konyağı yutkundum, “bu demek ki ben de onun soyundanım.”

Ellerimi öyle bir sıktım ki tuttuğum kalem kırıldı. Kehanetin benim yapacağım bir şeyle, Tristan ile hareketlerimizle Anushka’nın hayatına son vereceğimiz anlamına geldiğini düşünmüştüm. Ama bununla alakası yoktu. Bunun anlamı benim sıradaki kurban olmamdı. Hiçbir şey yapmama gerek yoktu. Sadece var olmam bile Anushka’nın ölümsüz hayatını sürdürebilmek için beni bulacağı anlamına geliyordu. Trollerin tek yapması gereken bana güvenip beklemektir.

Bunca zaman boyunca, özel biri olduğumu, laneti kaldırabilecek güce sahip olduğumu düşünmüştüm. Böyle düşünen bir ahmaktım. Anushka’nın soyundan herhangi biri de yeterli olurdu. Ben sadece şansa seçilmiştim.

Chris kırılan kalemimi eline alıp parmaklarıyla saymaya başladı. İsimlerin arasına bazı numaralar yazıyordu. “Aralarında bir bağlantı var,” dedi. “Bazen düzenini bozsa da ölümlerin arasında genelde on dokuz ya da otuz sekiz yıl var. Bunun ne anlama geldiğini söyleyemesem de neredeyse her nesilden bir kişi almış gibi.”

“Listemizde anneannemin ismi yok.”

Chris haritayı alıp açtı ve incelemediğimiz yanık izini gösterdi. Oyuk’a giden yolun üzerindeki noktaydı bu.

Kalemi alıp özenle anneannemin adını ve ölüm tarihini

yazdım. Listedeki son isimden on dokuz yıl sonra ölmüştü. Elimizdeki bilgilere göre Anuska'nın bir sonraki cinayeti en erken bu tarihten on dokuz yıl sonra gerçekleşecekti..Hesapladım. "Tekrar cinayet işlemesine daha altı ay var."

"Daha az da olabilir," diye uyardı Chris.

"Ya da daha çok." Anushka'nın peşime düşmesi için yirmi beş yıl daha beklemesi gerekebileceğini söylersem Thibault'un bunu nasıl karşılayacağını düşündüm. Sonunda özgürlüğünü elde ettiğinde bunak bir yaşlı haline gelecek olması hoşuna gitmeyecekti.

Tabii peşine düşeceği kişinin ben değildim.

Ayağa sıçrayıp feneri alarak annemin portresinin asılı olduğu yere doğru ilerledim. Çok eski bir resimdi. Gençliğinin zirvesinde görünüyordu. Kolyesini henüz bana vermediği bir zamana aitti. Titreyen elimle uzanıp tuvaldeki altın rengi boyaya dokundum. Sıradaki hedef ben değildim. Annemdi.

"Trollere Anushka'nın peşinde olduğu kişinin Genevieve olduğunu söyleyecek misin?"

"Ha... Ha..." Hayır demeye çalışsam da kelime ağzımdan çıkmıyordu. Sözümü yerine getirmek için yapmam gereken şeylere duyduğum arzu nefes almak kadar gerekli bir hal almıştı. "Eğer onlara söylersem, Anushka'nın ölümsüzlüğünü ve büyüü sona erdirmek için annemi öldürürler. Eğer Anushka'nın peşinde olduğu kişi ben olsaydım her şey farklı olurdu. Tristan'a bağlı olmak beni Kral'dan koruyor. Beni cadının ulaşamaması için Trollus'a sürükleyebilecek olsa da beni öldürmez."

Chris ikna olmamış görünüyordu. Ama babası Tristan'a ne kadar zalimce davranmış olsa da onu öldürmeyi göze alamazdı. Thibault bunları aklınca Tristan'ı trolleri yönetebilecek biri haline getirmek için yapmıştı. Ve her ne kadar bu yaptıklarını bağışlamayacak ve tamamıyla anlayamayacak olsam da, Kral'ın Tristan'ı hayatta tutmak için her şeyi yapacağından emindim.

Sabine'nin kahkahası ve ardından muhafızın sesi duvar-

larda yankılanmaya başladı. Aceleyle odanın diğer ucundaki perdenin arkasına saklandık.

Fenerin ışığını söndükleştirir söndükleştirmez kapı açıldı ve bir çift ayak sesi odaya yayıldı. “Sana hayalî sesler duyduğunu söyledim,” dedi Sabine. “Tiyatro binasının hayaletleri olmadığı takdirde burada kimse yok.”

“Bu merdivenin burada ne işi var?”

“Büyük ihtimalle Cécile de Troyes’in portresi için yer açıyorlar. Gelecek sezonun yapımında oynayacağını biliyor muydun?” Sesindeki gergin tınıyı sadece on çok yakından tanıdığım için fark edebilmişim. “Hani bana ön taraftaki salonları gösterecektin? Onları görmek için can atıyorum.”

“Senin gibi tatlı bir kıza istediği her şeyi gösterebilirim.”

Sabine kıkırdayınca onun adına gözlerimi devirdim. Kapının tekrar açılıp kapandığını duyunca rahatladım. “Hadi buradan çıkalım.”

Muhafızın geri dönmesi ihtimaline karşın merdiveni olduğu yerde bırakarak çalışanların çıkış kapısına doğru tiyatronun karanlık koridorları boyunca ilerledik.

“Sabine bizimle burada buluşacak,” dedim cebimden bir çift eldiven çıkararak. “Bir plana ihtiyacımız var. Bir şekilde annemi korumamız lazım.”

“Cécile?”

Yerimden sıçrayıp dönerken Chris ile çarpıştım. “Fred?”

Ağabeyim arkasında siyah atıyla beraber gölgelerin arasından çıktı. “Bu saatte burada ne yapıyorsunuz?”

O burada ne yapıyordu? “Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlamadım,” dedim istediğimden daha sert bir tavırla. “*Hezeyanlarım*la uğraşmak istemediğini açıkça belirtmiştin.”

Yüzünü buruşturdu. “Öyle demek istemedim. Sinirliydim ve... Sen benim küçük kız kardeşimsin, Cécile. Seni korumak için yapmayacağım şey yok.”

Üzerimde olduğunu bile fark etmediğim gerginliğin yükü bir anda omuzlarımdan kalktı ve içimde bir rahatlık hissettim. Ağabeyimin iyi niyetini ve güvenini kaybetmiş olmak

canımı sıkılmıştı. Onu tekrar yanımda görmenin benim için anlamı büyüktü. Karanlığın içinde parlayan bir ışık. “Bunu duyduğuma memnun oldum.”

“Seni eve kadar bırakabilir miyim?” diye sordu. “Seninle konuşmam gereken bir şey var.”

Eve gitmek istemiyordum. Dışarıya kaçmak yeterince zor olmuştu. Ve arkadaşlarımla bu gece öğrendiğimiz şeyler hakkında konuşmam gerekiyordu. Ama ağabeyimin belli belirsiz barış teklifini geri çevirmek de istemiyordum. Dolayısıyla kabul ettim.

Anacadde boyunca ilerlemeye başlayınca Chris bizi takip etti ama Fred onu durdurdu. “Sen her sözü dinlemeden kardeşimle baş başa konuşamayacak mıyım?”

Chris durup kendini savunurcasına ellerini kaldırdı. “Üzgünüm, ben sadece...”

“Önemli değil,” dedim arkadaşımın gözlerine bakarak. “Sabine’yi bekle. Eve sağ salim vardığından emin ol. Şafak sökünce kararlaştırdığımız atlı gezintiyi yapmak için sizinle buluşacağım.”

Chris karşı çıkmadan çalışanların çıkışına doğru geri çekildi. Ama gözlerindeki içerlemeyi fark etmemek elde değildi. Fred’in duyamayacağı kadar uzaklaştıran kadar bekledim. “En iyi arkadaşın olduğunu bilmesem böyle davranmanı anlamazdım.”

“Neredeyse beş yıldır Trianon’dayım,” diye cevap verdi alçak sesle. “Her şey değişiyor. İnsanlar değişiyor.”

“Ve bu sana ona bir yabancıya davrandığından daha kötü davranma hakkı mı veriyor?”

“Ona güvenmiyorum.”

Neredeyse duracak gibi oldum. “O niyeymiş? Christophe Girard’dan daha güvenilir kimse yoktu. Vücudunda dürüst olmayan tek bir kemik bile yoktu.

“Çünkü amacımı anlamıyorum.” Fred pelerininin kukulasını başına geçirdi. “Neden amacı o yaratıkları serbest bi-

rakmak olan delice planında sana yardım ediyor? Bundan ne çıkarı var ki?”

“Yardım ediyor çünkü o benim arkadaşım,” dedim sinirlenmemeye çalışarak. “Ve onlar canavar değil.”

“Tabii. Kesinlikle ona karşılığını altın üzerinden vereceklerinden değil.”

“Hayır.” Sertçe kafamı salladım. Bunun üzerinde düşünmek bile istemiyordum.

“Cécile...” Benimle uğraşmaktan yorulmuş gibi duraksadı. “Trollerin yaptığı şey bu. Ada’yı böyle kontrol ediyorlar. Herkesi satın alıp karşılarında duranları ortadan kaldırmak için suikastçılara ödeme yaparak.”

“Birden onların hakkında çok şey bilmeye başladığın için mi?”

“Sandığından daha fazla.” Durup atını rüzgârı kesecek bir şekilde önümüze çekti. “Cécile, Lord Aiden ile konuştum...”

“Ne yaptım dedin?” İçimdeki öfke havanın soğukluğunu bastırmıştı. “Fred, sessiz kalacağına dair söz vermiştin.”

“Dinler misin?” Bana doğru eğilince göz göze geldik. “O bana geldi. Onlar ve senin hakkında her şeyi çoktan biliyordu. Bana naipliğin trollerden her zaman haberi olduğunu söyledi. Ve trollerin ajanlarının neler yapabileceğinden korktukları için onlara karşı bir hareket yapamadıklarını. En ufak bir yanlışlık yaptıkları için katledilen aileler var.”

Bakışlarımı ondan kaçırıp yutkundum.

“Bunların hiçbirisinin senin suçun olmadığını biliyorlar,” diye devam etti Fred. “Sana yardım etmek istiyorlar. Lord Aiden cadıyı bulmak için verdiği sözden kurtulmanın bir yolu olduğunu söylüyor. Bütün bunlardan kurtulup eve dönebilirsin. Onunla bir konuşsan...”

“Hayır.” Sesim sert ve yabancı çıkmıştı. Ettiğim yeminin habisi gücü aklımın kontrolünü eline alıyor, düşüncelerimi karanlık ve şiddete bürüyordu. “Karışmayacaksın. Onlar da karışmayacak.”

Fred bir adım gerileyip atına çarptı. “Cécile?”

Aşağıya bakıp korku içinde bıçağımı elimde tuttuğumu fark ettim. “Üzgünüm,” diye fısıldadım elimdekini karların üzerine bırakarak. “Çok üzgünüm, Frédéric. Benden uzak durmalısın.”

Dönüp diğer tarafa doğru nefes nefese koşmaya başladım. Kontrolümü kaybetmiştim. Canım ağabeyime zarar vermeye yeltenmiş olmam bunun bir kanıtıydı. Bu da sahildeki görüşmeden sonra aklıma gelen her düşüncüyü ve yaptığım her hareketten şüphe duymama yol açıyordu. Bunun ne kadarını gerçekten ben istiyordum? Ve ne kadarını trol kral istiyordu? İçim korkuyla dolmuştu. Artık neler yapabileceğimden emin olamıyordum. Artık aşamayacağım bir çizginin varlığından şüphe duymaya başlamıştım.

Bir kol kafama dolandı. Ot ve büyü kokan nemli bir bez yüzüme kapandı.

“Üzgünüm, Cécile. Bunu yatığım için özür dilerim,” diye fısıldadı ağabeyim kulağıma. “Ama sana yardım edebilmemin tek yolu bu.”

Ardından her şey karanlığa gömüldü.

Bölüm 29

Cecile

Uyandım. Bilincim yavaş yavaş açılıyordu. Kafamın içinde ayak sesleri yankılanıyordu. Gözlerimi kırptıstırınca bir mahzenin toprak zemininde yattığımı fark ettim. Ayaklarım ve bileklerim bağlıydı. Ağzıma bir paçavra tıkıştırılmıştı. Paçavrayı tükürmeye çalışsam da elime tek geçen öğürmek ve gözlerimin yaşarması oldu. Burnum akmaya başlayınca nefes almak zorlaştı. Burnumda sümük baloncukları oluşuyor, yanağıma akıyordu. Korkunçtu. Ama hak etmiştim.

Ağabeyim bana ihanet etmişti.

Bunu benim iyiliğim için yapmış olması canımın yanmasını azaltmıyordu. Çünkü benden karar verme özgürlüğümü ve doğru olduğuna inandığım şeyleri yapma imkânımı almıştı. Tristan'ın tek umuduydum. Tristan ise yarım-kantların daha iyi bir hayat sürmek için sahip oldukları tek şansı. Ve sonunda peşine düştüğüm kadını bulmaya çok yaklaşmıştım. Şimdiyse her şey ziyan olmuştu.

Yukarıda, birinin ağırlığı altında gıcırdayan bir iskemle ve ayarlı adımlarla yürüten birinin ayak sesleri geliyordu. Bu insanların ikisi de konuşmuyordu. Sonradan kulağıma bir köpeğin patisinden çıkan sesler takılınca nerde olduğumu anladım. Kafamı becerebildiğim kadar kaldırıp mahzenin

karanlığına baktım. Loş ışık tanıdık masayı ve garip şeylerle dolu rafları aydınlatıyordu. Kalbim gömülmüştü; burası Catherine'nin mahzeniydi. Ağabeyimin beni zapt etmesini sağlayan onun büyüydü. Bir ihanet daha.

Baştan beri beni kandırıp kandırmadığını düşündüm. Sabine'nin onunla karşılaşmasının ve benim kendimi kapısında bulmamın bir rastlantı olup olmadığını. Bunların hepsi beni tuzağa çekip güvenimi kazanmak için miydi? Eğer öyleyse ağabeyim baştan beri bu işin içinde miydi? Naip'in her şeyi bildiğini söylemişti. Ama neden beni tutuklayıp bildiklerimi zorla öğrenmek yerine bu kadar ayrıntılı bir sürece geçsinler ki?

Fred trollerden kurtulmama yardım etmek istediklerini söylemişti. Bu da trolleri hapis tutmak istediklerini gösteriyordu. Ama eğer Naip'in istediği buysa, neden beni öldürüp bu işi bitirmiyordu? Beni hayatta tutmak için ne gibi bir sebebi olabilir ki?

Dükkânın arka kapısı açılıp kapandı. Ağır çizme sesleri odada yankılandı.

"Lordum. Sizi daha erken bekliyordum." Ağabeyimin sesini duyunca gerildim. Gelecek cevabı duyabilmek için dikkat kesildim. Konuştuğu kişi Lord Aiden idi. Bundan emin dim.

"Takip edilmediğime emin olmam gerekti. Troller onun kaybolduğunu fark eder fark etmez Ada'daki bütün ajanlarını onu aramakla görevlendirecekler. Kitap üzerinde miydi?"

"İsim ve tarih listeleri birtakım kâğıtlarla beraber çantasıydı."

"İyi. Kitap olmadan bir şey başaramayız. Catherine, umarım büyü kullanarak arkadaşlarıyla iletişime geçememesi için gerekli tedbirleri almışsındır." Sesi tanıdık. Daha önce duyduğumdan emindim. Ama nerede?

"Bağlı ve ağzı tıkalı," diye yanıtladı cadı ruhsuz bir sesle. "Küçük cüssesini hesaba katarsak büyü onu bir süre daha uykuda tutacaktır."

“Ona zarar vermez, değil mi?” diye sordu Fred. Ağzımda-ki paçavraya rağmen somurttum. Bunu üzerimde kullanmadan önce de düşünüp düşünmediğini merak ettim. “Onu neden burada tutuyoruz ki? Kız kardeşime yardım edeceğinizi söylediniz, Pigalle’de bir barakada tutsak edeceğinizi değil. Onu neden şatoda tutmuyorsunuz?”

“Bizi izleyen çok fazla göz olurdu ve kararlarımı sorgulamak da haddine değil,” diye çıkıştı Lord Aiden. Sesinin tonu değişince kim olduğunu sonunda anlamıştım. Lord Aiden, Kral’ın elçisiydi. Bütün taşlar yerine oturmaya başlamıştı. Kral’ın Ada’yı ele geçirmek hakkındaki planına olan güveni Şimdi anlaşılmıştı. Naipliği miras alacak adamı kontrol ediyordu. Ama bu adam onun arkasından iş çeviriyordu. Bu da Kral’ın yanlış kişiye güvendiğini gösteriyordu.

“Görev yerine dönmen lazım, de Troyes. Arkadaşları onu arayacaktır. İlk ulaşmaya çalışacakları kişi de sensin. Onlara anlatacaklarının ikna edici olmasına dikkat et.”

“Kız kardeşimi bir mahzende bağlı halde bırakmak istemiyorum.”

“Eğer onun iyiliğine iddia ettiğin kadar önem veriyorsan, dediklerimi yap,” diye yanıtladı Aiden. “Cadıyı bulmak ve kardeşini trollerin gücü altından çıkarmamız için hızlı olmalıyız. Şüphe uyandıramayız.” Anushka’nın kim ya da nerede olduğunu bilmiyordu...

Fred cevap vermedi. İçimden gitmemesi için dua ettim. Yaptığı şeyi tekrar gözden geçirmesi için. Ama bunu yapmadı. “Ona iyi bakın,” diye homurdandı. Ardından kapı açılıp tekrar kapandı.

Ümitlerim boşa çıksa da kendimi Aiden ve Catherine arasında geçen konuşmaya odaklanmaya zorladım.

“Anushka’yı bulmak için kitabı mı kullanıyordu?” diye sordu Fred gidince. “Trol kral kitabı sahilde verdi. Açıkça bir öneme sahip.”

“Eğer gerçekten ona aitse önemli,” diye yanıtladı Catherine. “Yeterince eski olduğu kesin. Ve Kuzey dillerinden biri-

le yazılmış olması da küçümsenemeyecek bir rastlantı. Ama büyüyü yapana kadar bunu bilemem.”

“Büyüyü şimdi yap. Daha fazla zaman harcayamayız.”

“Ben bağlanmadan olmaz.” Catherine duraksadı. “Anlaşmamız bu şekildeydi, lordum. Hayatımı geri istiyorum. Annenizin gerçeği bilmesini istiyorum.”

“Annemi bu işe karıştıрма. Troller hakkında bildiği bir şey yok. Bunun böyle kalmasını istiyorum.”

Bu doğru değildi. Marie’nin trolleri ve Anushka’yı bildiğine emindim. Ama Aiden’in bundan haberi olmadığını mı yoksa yalan mı söylediğine emin değildim. Naip’in bütün ailesinin bu işte beraber olduğunu düşünerek belki de hata yapmıştım. Belki onlar da Tristan’ın ailesi gibi kendi çıkarları peşinde koşup birbirlerini aldatıyorlardı.

“Anneniz istesin ya da istemesin bu işe karıştı bile. Başka bir kimlik altında yaşasa da Anuska şato erkânının arasında. Babanıza iksiri veren oydu. Ve her ne kadar lanetin sürmesi için onu hayatta tutmamız gerekse de, bu cezalandırılmaya-cağı anlamına gelmiyor.”

“Annem cadılarla arkadaşlık etmez.”

“Benimle arkadaşlık etti. Cécile ile de ediyor.”

Aiden bir süre sessiz kaldı. “Bilerek Anushka’yı saklıyor olamaz. Bu çok büyük bir risk olurdu. Eğer troller onlara karşı iş yaptığımızı öğrenirlerse... Hayır, annem bu işe karışamaz. Ona bu konudan bahsetmeyeceksin. Ben de öyle.”

“Anne ve babanıza anlatmadınız, değil mi?” Catherine’nin sesinden bunun hoşuna gittiği anlaşılıyordu. “Kral’ın ağlarına ne kadar dolandığınız hakkında hiçbir fikirleri yok. Onca nesil Naip’in trolleri hem memnun etmek hem de yerlerinde tutmak için verdiği onca uğraştan sonra, açgözlülüğünüz yüzünden gidip onlara diyarın anahtarını sundunuz.”

“Haddini aşıyorsun, La Voisin. Gençliğimde sana karşı duymuş olduğum minnet çoktan tükendi. Ayrıca, eğer planım işe yararsa, başka hiçbir naibin başaramadığını başaraca-

ğım...” Konuşmayı kesti. “Dışarıda bir şey duydu mu? Eğer de Troye ise...”

Yukarıda ayak sesleri ve boğuşma duyuldu. “Bırak beni,” diye bağırdı tanıdık bir ses. *Sabine*.

Lord Aiden arkadaşımı zapt etmeye çalışırken küfürler savuruyordu. Ona zarar vereceğinden korkarak nefesimi tuttum. “Kilerin kapısını aç. Şimdilik onu da burada tutmamız gerekecek.”

Kapak açılınca uyanık olduğumu anlamamaları için gözlerimi yumdum. Merdivenden çizme sesleri geldi ve Sabine yanıma doğru fırlatıldı. Ağzına paçavra sıkıştırılmış bir halde hıçkırıyordu. Kapak tekrar kapatılana kadar bekleyip onu dizlerimle dürttüm.

Zeminin arasından çok az ışık sızsa da yüzünde oluşan rahatlamayı görmek yeterliydi. Çenemle yukarıyı işaret ettim. *Dinle*.

“Şimdi neden fazla zamanımız olmadığını anlıyor musun?” dedi Aiden. “Kız buraya gelen tek kişi olmayacak. Şüphesiz seyis çocuk da yakınlardadır. Daha önce trollerle görüştü. Yardım için onlara koşar.”

“Önce bağışlanmak. Ardından büyüü yapacağız ve herkesin delicesine aradığı bu cadı kimmiş göreceğiz. Siz bana, benim size duyduğumdan daha fazla ihtiyaç duyuyorsunuz, lordum. *Cécile*’yi *istismar etmek* için bana ihtiyacınız var.” Kelimeyi tükürür gibi söylemişti. “Bunu unutmayın.”

“Onu neden umursuyorsun ki?” diye sordu Aiden. “O da cephanelerindeki bir aletten fazlası değil.”

“Ona acıyorum,” diye cevap verdi Catherine. “Troller onu kendi rızası dışında alıkoyup bu anlaşmaya uyması için duygularıyla oynadılar. Trollus’ta ölmek üzere uzanmışken onu gördüğümü unutuyorsunuz. Yeterince acı çekti.”

Aiden güldü. “Sanırım ona gerektiğinden fazla değer veriyorsun, Catherine. Prense büyük önem veriyor, bu ortada. Birçoğunu arkadaş olarak görüyor. Onların özgür kalmasını *istiyor*.”

“Bunu istediğini sanmıyorum. En azından kalbiyle değil,” dedi Catherine. “Çünkü gerçekten isteseydi, troller çoktan özgür kalırdı.”

“Kendi tekerine çomak soktuğunu mu iddia ediyorsun?”

“Ettiği yeminin buna izin vereceğine sanmıyorum. Ama yine de, bahsettiğim şey bu değil.”

Ne dediklerini dinlemek için dikkat kesilmiştim. Kulaklarımdaki damarlarda akan kanın sesini bile duyabiliyordum. Benden lanetlerle ilgili sakladığı şeyler olduğunu biliyordum. Ve az sonra bu bilgiye ulaşacaktı. Çok geç kalmış olmamak için dua ettim.

“Ona yaptıkları şeyleri düşün. Ona kötü davranıp bir hücrede hapis tutmadılar. Onu genç ve yakışıklı bir prens ile evlendirdiler. Onu bir prenses haline getirip prense âşık olması için ellerinden geleni yaptılar. Kral denen o yaratıkla ilk tanıştığım an sandığınızdan daha akıllı ve karmaşık biri olduğunu ânında anlamıştım.”

“Yani?” diye sordu Aiden. Ben de aynı şeyi öğrenmek istiyordum. Ama aynı zamanda hislerimle oynamış olabileceği fikri midemi kasiyordu. Kral Tristan’dan hoşlanacağını zaten biliyor muydu? Ya da onun da benden hoşlanacağını? Daha da kötüsü, bu durumun oluşması için kasıtlı olarak bizimle oynamış mıydı?

“Lanet bir irade işidir,” diye cevap verdi Catherine. “İrade, bir şeyin gerçekleşmesi için duyulan olağanüstü bir arzuyla beslenir ve büyüyle şekil alır.” Bir sandalye yerde sürtündü. Ona doğru eğildiğini görebiliyordum. “Ve sadece iradeyle bozulabilir. Büyünün gücünü bir çekiç gibi kullanacak lanetin bitmesini isteyen güçlü bir arzu ile.

Her yerim uyuşmuştu. İleriye yuvarlanıp alnımı mahzenin nemli zemininde dinlendirdim. Sabine bana sorgulayan gözlerle baktı. Kehanetteki rolümün bir yem olmamdan ibaret olması yeterince fenaydı ama bu daha da kötüydü. Kral Tristan ile bağlanmamın ona âşık olmamı sağlayacağını ve

bu aşkın bana vereceği gücün laneti kaldıracağını önceden mi tahmin etmişti? Bundan hoşlanmamıştım. Bu beni hasta ediyor ve kullanıldığım hissinin artmasına neden oluyordu. Sanki ona âşık olmam kendi kararım değil de sandığımdan daha büyük bir planın parçası gibi hissediyordum.

“İlginç bir fikir,” dedi Adrian bir süre sonra. “Ama troller hakkında ne hissettiğinin pek de önemi yok. Önemli nokta trol prensin onu seviyor olması. Ona yardım edeceğim umuduna kapılıp bana verilen sözden kurtulmasını sağlayacak bir açıklık olduğunu söyledi. Yardım edeceğim, ama bu ona pahalıya patlayacak.”

Oh, Tristan. Suratımdan akan yaşlar toprağa damladı.

“Trol krala verdiği söz şöyle idi: *Onu bulup buraya getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım söz veririm.*” İsterik gülüşünü duyunca onun adına utandım. “Cécile asla Trollus’un içine gitmedi. İşte söz verirken üzerinde durduğu kum burası ve o kum bariyerin dışında da var.”

Tristan işkence görüyor olmasına rağmen verdiği sözdeki açıklığı doğal olarak fark etmişti. Tüm hayatı boyunca kelimeleri dolandırıp anlamlarını değiştirmişti. Laneti bozmadan sözümü yerine getirerek özgür kalacağım tek yolu bulmuş ve bunu benimle paylaşmak istemişti. Şimdiyse bu adam edindiği bilgiyi ona karşı kullanmak istiyordu.

“Yani senin niyetin Anushka’yı bulmamız, onu sahile götürmemiz ve başına bir şey gelmeden kaçmasına izin vermemiz.” Catherine’nin sesi donuk çıksa da sinirlendiğini biliyordum. Anushka’nın ona yaptığı şeyin karşılığında intikam istiyordu. Ama bu Aiden’in planının bir parçası değildi.

“O şeytani yaratık kandırıldığını anladığında yüzündeki ifadeyi izlemek paha biçilemez olacak.” Ayağa kalkıp odada yavaşça gezinmeye başladı. “Görüyorsun ya, Catherine, Cécile’nin iyiliği için endişe etmene gerek yok. O dünyadaki en değerli şey. Çünkü o benim elimde olduğu sürece, Prens Tristan’ı yönetiyor olacağım.”

Hayır, hayır, hayır!

“Yarım-kanlar onu yeniden desteklemeye başladı. Ve daha birçoklarının onu tahtta görmeyi istediğine dair söylen-tiler var. Dediklerimi bir kenara yaz, babasını öldürüp tacı almayı planlıyor. Ve benim de bundan daha çok istediğim bir şey olamaz.” Sön sözlerini tükürürmüş gibi söylemişti. “Thibault ölünce ona gençliğimde verdiğim ahmakça sözlerden kurtulmuş olacağım. Ve Cécile benim himayem altındayken Tristan her dediğimi yapmak zorunda kalacak. Trolleri ben yöneteceğim.”

Zalim bir trol hükümdarından zalim bir insan hükümdarına.

“Anushka’ya ne olacak?” diye tekrar üsteledi Catherine. “Onun başına ne gelecek?”

“Gitmesine izin vereceğim,” diye yanıtladı Aiden. “Bunca zaman boyunca kendi başına hayatta kalmayı başardı. Birkaç nesil boyunca daha yaşayacağını umuyorum.”

“Cezalandırılmayı hak ediyor.”

“Ne hak ettiği önemli değil,” dedi Aiden. “Bizi trollere karşı güvende tutan sadece o. Bu da onu dokunulmaz kılar. Onu sinirlendirmek delilik olur.”

Catherine cevap vermedi. Ama duyduğu şeylerin kolay kolay hazmedilemeyeceğini biliyordum. Çünkü hepsi doğruyd.

“Planlarımız sonuç verince affedileceksin,” dedi Aiden. “Başardığımız şeye şahit olunca babamın bu isteği yerine getirmekten başka tercihi olmayacak. Cécile’ye göz kulak olman için sana ihtiyacımız var.”

Sessizlik.

“Pekâlâ,” dedi Catherine. “Dediğin gibi yapacağım, ama büyüü yapmadan önce malzeme toplamaya ve hazırlanmaya ihtiyacım var. Kızın diğer arkadaşıyla ilgilenip gün batmadan bir saat önce buraya dön. O zaman başlayacağız.”

“Burada olacağım. Ve sakın beni aldatmaya kalkma, cadı.”

Arka kapı açılıp dükkânı sarsacak kadar büyük bir güçle kapandı.

Gün batmadan bir saat önce... Kaçmak için sahip olduğum tüm süre buydu; büyü kitabını çalıp Anushka'yı kendim bulmak için. Çünkü eğer başarısız olursam, bunun Trollus'ta önemsedğim herkese ödeteceği bedel hayal edebildiklerinden daha kötü olurdu.

Bölüm 30

Tristan

Yarım-kanlar işlerinden biraz geride kalınca odama dönüp bileklerimdeki sargıları yenileyecek zamanı buldum. Evimin koridorları etrafımda yüzüyor gibi görünüyordu. Düz mermer zeminde birçok kez sendeledim. Ayaklarım bacaklarıma bağlanmış taşlar gibiydi.

Kollarımı kıvrıp sargımı ortaya çıkarırken odada yalnız olmadığımı fark ettim.

“Merhaba, Tristan.”

Sargımı gizleyip arkamı döndüm. Anaïs’in maskesini giyen Lessa, kafasını eliyle destekleyerek yatağında uzanmıştı. “Çık dışarı,” dedim.

Dudağını büzdü. “Çok acelecisin!”

“Dışarı çık,” diye tekrarladım. “Yoksa ben dışarı çıkarırım. Ve bu konuda kibar olmam.”

Gaddarca bir kahkaha attı. “Bunu yapabileceğinden o kadar emin misin?” Doğrulup yatağımdan kalkarak yanıma geldi. “Tahminimce, pek de sağlıklı gözüküyorsun.” Gözleri kelepçeli ve sargılı bileğime kaydı. “Bu kadar kötü muamele-ye maruz kalmak berbat bir his olmalı.”

Sessizce ona baktım. Onun gerçek kimliğinden haberdar

olduğumu biliyor muydu? Yoksa hâlâ Anaïs rolünü mü oynuyordu? “Benden ne istiyorsun?”

Lessa gülümseyince dudaklarında oluşan kıvrımlar bende yüzündeki büyü maskesini parçalayıp atma isteği uyandırdı. “Daha oraya gelmedik.” Aramızdaki mesafeyi santimler kalana dek azalttı. Tüylerim diken diken olsa da geri çekilip onu memnun etmeye niyetim yoktu.

“Büyük bir açmazın içerisinde sin. Eğer sana yardım etmezsem ölümüne sebep olabilecek bir açmaz.”

“Senin yardımını istemiyorum.”

Kafasını geriye atıp güldü. “Ama ona ihtiyacın olabilir. Cécile, Kral’a Anushka’yı bulacağına dair bir söz verdi. Kral’ın bundan daha çok istediği bir şey yok. Takıntısı, başarısız olması halinde Cécile’yi mezara götürecektir. Sen ise onlara taştan bir ağaç inşa edeceğine dair yarım-kanlara söz verdin. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, bunu yapabilmek için hayatta kalman lazım. Tabii Cécile’nin az zamanı kaldığını biliyorsun, bu da *senin* de zamanının azaldığı anlamına geliyor. Bu yüzden gece gündüz dinlenmeden çalışıyorsun, bu da gücünün tükenmesine yol açıyor. Özellikle de seni yiyip bitiren demir çürümesini göz önüne alırsak. Bu çok pis bir döngü. Kral’ın arzusu Cécile’nin takıntısını yaratıyor. Cécile’nin takıntısı *senin* çalışmaya olan bağımlılığını. Kral çalıştığın işin başarıya ulaşmasını istemiyor, bu da onu lanetin kalkmasını daha çok istemeye itiyor. Durmadan böyle dönüp gidiyor.” Konuşurken etrafımda bir tur atıp tekrar karşıma geçti. “Ta ki biri ölene dek.”

“Sadede gel.”

“Sen ya da Cécile ölmese de olur.” Kafasını yana yatırdı. “Onun yerine Kral da ölebilir. Sonuçta her şeyi başlatan o.”

Sanki bunları günlerdir uyanık olduğum her dakika düşünmüyormuşum gibi. “Harika bir haince plan, ama ne yazık ki, babamı öldürmek sadece engellenemez olan şeyi erteleyecek. Farkında olduğun üzere tahtın vârisi erkek kardeşim. Ve

tacı giydikten sonra hayatta olmama uzun süre katlanacağını sanmıyorum. Bir ahmak bile küçük planının sadece senin yararına olduğunu görür.”

“İkimizin de işine yarayabilir.” Sesi yumuşak ve ikna ediciydi. “Başta ben olmak üzere kimse Roland’ın kral olmasını istemiyor.”

“Ama buna rağmen onunla nişanlandın.” Bunu söylemek bile beni hasta etmeye yetmişti. “Ve bence kimsenin onun kral olmasını istemediğini söylemekle hatalısın. Bence düğün bunu gerçekten istiyor.”

“Nişanlar bozulabilir, dostluklar yeniden kurulur. Seni kral olarak görmeye ikna olabilir eğer...” Parmağını göğsümün üzerinde dolaştırdı. “Sen de yeni bir eş bulmaya ikna olabilirsen.”

Teklif ettiği şeyi düşünmek bile tiksinneme yol açtı. Hasta olmalıydı, beyni demir-deliliği ya da daha kötü bir şey yüzünden etkilenmiş olmalıydı. Hissettiği ihtiras onun bu yolda ilerlemesine sebep olamazdı. “Sen delisin.” Ondan uzaklaştım. “Nasıl da çirkin bir yaratıksın ki böyle bir eşleşme istiyorsun?”

Yüzündeki gülümseme yavaşça yok oldu. “Eskiden buna pek de karşı değildin.”

Bu kadarı yeterdi. “Anaïs ile belki. Ama seninle değil.” Büyülü pençelerle yüzündeki maskeyi parçalayınca geri sendeledi. “Seninle asla.”

Dengesini tekrar sağlayıp kafasını kaldırarak bana baktı. Öfkeyle dolu vahşi bir hayvan gibi dişlerini gösteriyordu. Odadaki hava birden kızışmaya başladı. Vazolar ve lambalar bu baskının altında patlıyordu. Köşkün içinde bulunduğu kısmı ayaklarımın altında titreyip sarsılıyordu. Raflardaki kitaplar ve duvara asılı tablolar yere düşüyordu.

Onu durdurmak yerine kız kardeşimin yüzüne bakıp güldüm. “Eğer beni öldürürsen babamın sana ne yapacağını sanıyorsun?”

Titreme sona erdi. Lessa’nın yüzüne sahte bir sakinlik ifadesi yerleşti. “Ölmeni istemiyorum.”

“Yalancı.”

Derin bir nefes verip gözlerini devirdi. “Olacağı bu muydu? Sırf yalan söyleyebiliyorum diye söylediğim hiçbir şeye inanmayacak mısın?”

“Hayır,” dedim. “Dediğin şeylere inanmayacağım çünkü sana güvenmiyorum.”

Lessa cevap vermeden önce odadaki ısı ortadan kayboldu.

“Bana inansen da inanmasan da, gerçek bundan ibaret. Ölmeni istemiyorum. Mantıklı düşünmeni istiyorum.” Yanıma yaklaşmak için bir adım atmaya yeltense de akıllıca bir şekilde bundan vazgeçti. “Görmüyor musun? Bir araya gelirsek her şeye sahip olabiliriz. Beraber babanı öldürebiliriz. Kızının kraliçe olacağını sanan Angoulême de Roland yerine seni destekler. Desteklemezse ne mi olur?” Narince omzunu silkti. “Onu öldürürüz. Roland’ı da öldürürüz. Çünkü Trol-lus’un küçük kardeşin olmadan daha iyi bir yer olacağı kesin. Kimse gücümüze karşı gelmeye cesaret edemez.”

“Sen benim kız kardeşimsin!” Ve hiçbir mantık, söz ya da güç bu gerçeği ortadan kaldıramazdı.

“Bunu kimsenin bilmesine gerek yok.”

Bütün vücudum kaskatı kesildi. Odanın ısısı buz kesmiş bedenime bir yarar sağlamıyordu. “Ben biliyor olacağım!” diye haykırdım yüzüne. “Sen biliyor olacaksın!”

Çekinmedi bile. “Eğer bu Cécile hakkındaysa, onu Trol-lus’a getirip kapatman olarak tutmana karşı geleceğimi düşünme. Sonuçta yine ona bağlı olacaksın zaten. Bizim aramızdaki siyasi bir birliktelik olacak.”

Gözlerinden hiçbir şeyin umurunda olmadığını görebiliyordum. Böyle bir birliktelik onu iğrendiriyor olsa bile, Lessa güç peşinde koşarken duygularını kenara itebilecek kabiliyete sahip biriydi. Daha da kötüsü, bundan iğrenmiyor bile olabilirdi. Tek istediği kraliçe olmaktı. Onun için önemli olan tek şey buydu.

“Neden bunu bu kadar çok istiyorsun?” Soruyu neden sorduğuma emin değildim. Belki de şimdi onunla yüz yü-

zeyken, ilk defa gerçek Lessa'yla konuştuğumu fark etmiş-tim. Aramızdaki benzerlik inkâr edilemezdi. Kanımızın yarısının ortak olduğunu düşününce oldukça mantıklıydı.

Kız kardeşim olmasına ve onu uzun süredir tanımama rağmen pek konuştuğumuz olmamıştı. Onunla ilgilenmemiş ve onu daha yakından tanımaya çalışmamıştım. Çünkü küçük bir çocukken bile onun ailemiz adına bir utanç kaynağı olduğunu biliyordum. Ve meydan okuyacak yaşa geldiğimde bile üvey kardeşlerimin benimle konuşmaya layık olmadığını düşünüyormuş gibi davranmanın sancısı içindeydim.

Onu bizden uzaklaştıran sadece babam değildi. Bütün aileydi. O belki de herkesten çok Trollus'ta insan kanına sahip olmanın anlamını biliyordu. Sırf bu yüzden kraliçe olmak için yaptığı planın arkasında iyi bir niyet olduğunu açıklama şansını ona vermeyecek miydim?

“Her şey ortada değil mi?” dedi neredeyse duyamayacağım kadar alçak bir sesle. “Uzaklaştırıldım, köle olarak satıldım, hepsi annemin damarlarında insan kanı gezinmesi yüzünden. Kanımın diğer kısmının Montigny olarak akması hiçbir anlam ifade etmedi. Ben bir piçtim. Bir utanç kaynağı. Bir prenses olmam gerekirdi. Ama onun yerine *hizmetçi* oldum.” Duygularına hâkim olamayınca sesi titrekledi. “Kendim olduğum sürece her zaman görmezden gelineceğim. Ama eğer Anaïs olursam, istediğim her şeyi elde edebilirim. Beni kraliçen yap. Dünya üzerinde daha azılı bir müttefik daha bulamazsın.”

Babasının kızıydı. Dediklerini duyduktan sonra bu konuda aklımda oluşabilecek herhangi bir şüpheye yer kalmamıştı. Taca ulaşma arzusunun ardında iyi niyetten eser yoktu. Onun başına gelenlerin başka hiçbir çocuğun başına gelmemesi gibi bir düşüncesi yoktu. Yarım-kanların tam-kan her roltröl kadar değerli olduğunu kanıtlayacağına dair bir umut yoktu. Çünkü şimdi sahip olduğu insan tarafından babamın, Angoulême'den ve benden daha çok nefret ettiğini göre-

biliyordum. Maruz kaldığı her şey için bunu suçluyordu. Anaïs'in yüzünü herkesi kandırmak için çalmıştı. Ama bundan da öte, hayal ettiği diğer kız olmak için yapmıştı bunu.

Güç peşinde koşmasının sahip olduğu insan kanının ona yarattığı engelleri kaldırmakla alakası yoktu. Bunu engellerin ona uygulanmadığını engellerin olduğunu görmezden gelmek için yapıyordu. Tek önemseydiği kendisiydi. Ve Trolus'un kendini yöneten böyle bir lidere daha ihtiyacı yoktu.

"Hayır," dedim kafamı sallayarak. "Bin kere hayır. Delice planlarına karışmayacağım. Ve emin ol, taç giymemen için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ve bunun sebebi piç doğman ya da damarlarında gezinen insan kanı olmayacak." İleriye yürüyüp onunla burun buruna gelene dek eğildim. "Sebebi *senin* bunu hak etmemen olacak."

Lessa'nın yüzündeki bütün kan çekildi. "Bunu söylememeliydin, Tristan. Bunu gerçekten söylememeliydin." Ben daha gözlerimi bile kırpamadan ateşten bir ılmik boynuma geçerek beni yukarı doğru kaldırdı. Karşı koyma şansım elimden alınmıştı. Nefes alamıyordum.

Lessa, Anaïs maskesini tekrardan yüzüne yerleştirip bana gülümsedi. "Şimdi sana bedelini ödeteceğim."

Bölüm 31

Cécile

Sabine uzun uğraşlar sonunda ağzındaki paçavradan kurtulmayı başardı. Yanıma doğru sürünüp benim ağzımdaki paçavranın ucunu ısırdı. Tekrar geriye sürünüp onu çıkardı.

“Seni incittiler mi?” diye sordu.

“Hayır,” diye fısıldadım. Ağzım kurumuştı. “Fred onlara yardım ediyor. Catherine beni uyutması için ona bir büyü verdi. Chris nerede?”

Sabine’nin yüzü gerildi. “Nerede olduğunu biliyordur diye umarak Fred’i bulmaya gitti.” Yukarıdan süzen ışık huzmesine doğru yaklaştı. “Oh, Cécile. Neler planladığınızı duydu mu? Ne yapacağız şimdi?”

Öğrendiklerimi gözden geçirirken dudaklarımı yaladım. Elçinin beni Tristan’ı etkilemek için kullanacağına dair planını duyduğumda ilk tepkim öfkelenmek olmuştu. Bu onu trol kraldan daha iyi biri yapmıyordu. “Düşünmeye ihtiyacım var.”

Lord Aiden, Kral Thibault’tan nefret ediyordu, bu kadarı açıktı. Trole pişman olacağı sözler vermişti. Ve bunlardan kurtulmak için tek yol olarak Kral’ı öldürmeyi görüyordu. Bu işi başarma ihtimali olan tek trol Tristan’dı. Tabii hayatta

olması şartıyla. Sözümü yerine getirmekteki sürekli başarısızlığım onun hayatını da tehlikeye atıyordu.

Aiden'in planının işlemesi için verdiğim sözdeki açıklıktan yararlanmama yardım etmesi gerekiyordu. Kral öldükten sonra Tristan'ı yok etmek için boğazımı kesmesine engel olacak hiçbir şey yoktu. Ama bunu neden yapsındı ki? Bu sefer yönetim beklenmedik başka bir trolün eline geçecekti. Beni elinden geldiğince canlı tutup hapsetmek daha iyi bir seçim olurdu. Oldukça akıllıca bir plandı.

Ve buradan zamanında kurtulmayı başarısak bu planı sahiplenebilirdim. "Kaçmamız lazım," diye fısıldadım. "Ch-ris'i uyarıp büyü kitabını geri almamız lazım."

Eğer kaçıp Catherine'yi etkisiz hale getirip, büyü kitabını geri alabilirsek harita büyüsünü tekrar yapabiliirdim. Böylece Aiden kaçtığımızın farkına varmadan cadıyı bulup verdiğim sözdeki açıklığı kullanmam için birkaç saatim olurdu. Mükemmel bir plan olmasa da kontrolü yeniden elime veriyordu. Bu da tam olarak istediğim şeydi.

"Yuvarlan," diye fısıldadım. "Bu ipleri çözmeyi denememiz lazım."

Toprağın içinde debelenip sırt sırta vermeyi başardık. Parmaklarımı Sabine'nin bileklerini bağlayan ipin üzerinde gezdirip nasıl düğümlendiğini anladıktan sonra ipi çözmeye başladım. Sandığımdan daha zor oluyordu. Karanlığın içinde kör gibi, uyuşmuş parmaklarım ve kemirilmiş tırnaklarımla iyi düğümlenmiş bir ipi çözmeye çalışıyordum.

Boşa giden uğraşlarımı fark eden Sabine elleriyle ellerimi iteledi. "Bir de ben deneyeyim."

Sessizce çalışıyordu. Nefesindeki zorlanmayı ve nemli ve soğuk parmaklarını hissedebiliyordum. Onu rahatlatacak bir şeyler söylemek istedim. Catherine üstümüzden hızla geçti. Sabine parmaklarını hareket ettirmeyi bıraktı. Ben de cadının bizi kontrol etmesi ihtimaline karşın ondan uzağa doğru kaykıldım. Ama açılıp kapanan şey mahzenin kapağı değil dükkânın arka kapısıydı. Ardından bir sürgü sesi duyuldu.

“Gitti!” Sabine’nin sesi titriyordu.

“Acele et,” diye tısladım. “Onu yakalamamız lazım!” Büyü kitabını yanında götürdüğüne emindim. Ortalık yerde bırakmak çok tehlikeli olurdu.

Sabine ellerime bağlı ipleri çekiştirmeye devam etti. İpler sonunda gevşeyince muzaffer bir nidayla haykırdı. Ellerimi ipten kurtarıp ayak bileklerimdeki düğümü çözmeye başladım.

“Git!” dedi Sabine kendimi kurtardığımı görünce. “Onu yakala! Bana bir şey olmaz.”

“Hayır.” En iyi arkadaşımı bir mahzende bağlı halde bırakmamın imkânı yoktu. Dirseklerimden destek alarak eğilip ellerini tuttum ve düğüme dişlerimi geçirip çekmeye başladım. Baskıdan çenem acısa da düğüm yavaşça gevşemeye başladı. Oluşan boşluğa parmağımı geçirip ipi çözdüm.

“Ayak bileklerimi çözüp Chris’i uyarmaya gideceğim,” dedi beni iteleyerek.

Merdivene koşup mahzenin kapağını kaldırdım. Dükânın önündeki dağınıklığın içinden geçip kapıyı açarak caddeye çıktım. Etrafta yürüyen birçok insan olsa da Catherine onlardan biri değildi. Uzağa gitmiş olamazdı. Malzemelere ihtiyacı olduğunu söylemişti. Bu da yakındaki pazarlardan birine yöneldiği anlamına geliyordu. Eteklerimi bir elimle toplayıp koşmaya başladım.

Aklıma gelen her yeri aradım. Caddelerde deli bir kadın gibi koştuğum için bana yöneltilen meraklı bakışları umursamıyordum. Ama Catherine ortalıkta gözükmiyordu. Kaldırımın kenarına çöktüm. Artık bir karar verme zamanı gelmişti. Çünkü öğrendiğim diğer şey aklımdan çıkmamıştı. Laneti kaldırmamın bir yolu daha vardı. Ama sadece bunu yeterince fazla istersem.

Saç örgümün ucunu bir topuz yapıp aklım yerine kalbimle düşünmeye çalıştım. Trolleri özgürleştirmek istiyor muydum? Eğer istiyorsam, Anushka’nın iradesini şimdi kırmam

gerekiyordu. Eğer istemiyorsam, Lord Aiden'in planına uyup trol krala verdiğim sözdeki açıklıktan yararlanarak ne olacağını beklemem görmem gerekiyordu. Artı ve eksileri, yarar ve zararları yüz binlerce kez aklımdan geçirsem de korkunç bir bilinen ve daha da korkunç bir bilinmeyen arasında seçim yaptığının farkındaydım.

Eğer pes edersem ne olacağını acı verecek bir kesinlikle biliyordum. Troller kaderlerine terk edilecekti. Ama onları kurtarırsam ne olacaktı? Emin değildim. Bunun insan hayatına karşılığı tahmin edilemezdi. Ya da Trollus'un şahit olduğum iyi tarafı muzaffer olur ve bir ihtimal her şeyi yoluna koyabilirdik. Tamamıyla güvendiğim arkadaşlarım işleri yoluna koymaya yetecek güce sahiptiler.

Seçimini yap.

Omuzlarımı dikleştirip ayağa kalktım ve şehir kapısına doğru yürümeye başladım.

Bu riski göze alacaktım. Gözümü kararttım

"Öküz için ne kadar istiyorsun?" diye sordum Trianon'un dışındaki besi yerinde bulunan yaşlı hayvanı göstererek. Pelerininim kukuletasını başıma geçirmiştim. Akşamüstü güneşi suratımı gölgeler içinde bırakıyordu.

Mal sahibi tek kaşını kaldırıp fahiş bir fiyat söyledi.

"Bu çok fazla," diye homurdandım. "Varsa yoksa bir sene daha yaşar."

Omuzlarını silkti. "Et üzerinden değeri bu kadar ediyor."

Yanaklarımın içini kemirdim. Ne üzerimde o kadar para vardı ne de miktarı tamamlayacak zamanım. İstemeye istemeye boynumdaki kolyeyi çıkarıp havada salladım. Onu takmayı bırakmanın zamanı gelmişti. Simgelediği tek şey ölümdü.

"Altından," dedim. "Al bunu, pazarlığa önde başlarsın."

Adam tepki vermemeyi bilecek kadar uzun süre bu işin içinde gibiydi. Ama elimde sallanan kolyeyi istekli bir şekilde izlediğine de şüphe yoktu. "Ver de bir göreyim."

Kolyeyi avucuna bıraktım. Ağırlığını tarttı, metali ısırdı ve kafasıyla onayladı.

Bir kütüğe saplı olan baltayı çenemle işaret ettim. “Bunu da istiyorum. Ayrıca bir de fener.”

Şaşırmış görünse de isteğimi onayladı. Sorularına cevap vermeyecek kadar altın vermiştim.

Sahile vardığımda batmakta olan güneş gökyüzünü tuncuya boyamıştı. Soğuk bir rüzgâr esiyordu. Kabaran dalgalar yaklaşan gelgitin habercisiydi. Öküzü gelgit çizgisinin aşağısına indirdim. Başarılı olsam da olmasam da, yükselen su yaptığım şeyin izlerini örtecekti.

Elde edeceğim güç kurban edeceğim şeyle alakalıydı. Bu yüzden başarabileceğim en büyük hayvanı seçmiştim. Ama Anushka bir trol kralını öldürmüştü. Ve bunun üstünlük kurban edebileceğim bir şey olduğunu sanmıyordum. Aradaki farkı sıradan büyülerle kapatmayı umuyordum. Yapaçağım ayın için bir yer hazırlamaya başladım. Elementlerden yeterli gücü çekebilmek için dua ediyordum. Bunu dolunayda yapabilseydim daha iyi olurdu. Ama elimden gelen en iyi şey günbatımını beklemek olacaktı.

Öküzü devrilmiş bir ağaca bağladım. Hızla çalışıp etraf-taki dalları toplayarak yükselen su seviyesinin üç metre yukarısında bir çember oluşturdum. Her ihtimale karşı fenerin gaz yağınını dalların üzerine serpiştirdim. Çizmelerimi çıkarıp sahilin yüksek bir yerine fırlattım ve öküzü alıp çemberin içine getirdim. Rüzgâr saçlarımı savursa da tüm dikkatimi önümdeki hayvana vermiştim. Yaşlı ve yıllar boyunca kullanılmaktan bitaptı. Ama bunun farkında olmak az sonra yapacağım şey hakkında kendimi iyi hissetmemi sağlamıyordu. Cesaretimi kaybetmemeliydim.

Yalnız Dağ güneye doğru uzanıyordu. Kopmuş tarafı diğerlerinden daha uzundu. Çok uzakta olsa da istesem doku-nabilecek gibiydim. Güneş batmaya devam ettikçe su seviyesi yükselmeye başladı. Islak kumun içine bir elimi daldırıp top-

rağın gücünü çekmeye başladım. Yükselip içimi dolduruyordu. Güneşin turuncu silueti Yalnız Dağ'ın zirvesine değdiği anda etrafımdaki dalları ateşe verdim. Etrafında alevlerden bir duvar yükseldi. Dalgalar bölünüp çemberin etrafından akıyordu. Öküz gözlerinde korkuyla yan yan yürümeye başladı.

"Kıpırdama," diye fısıldadım. Ve etrafımızda esen rüzgâra rağmen hayvan hareket etmeyi kesti.

İçimi dolduran büyü temiz ve saftı, ama yeterli gelmeyeceğini biliyordum. Hem de hiç yeterli gelmeyecekti.

Baltayı alıp ellerimde tuttum. Aynı anda hem güçlü hem de güçsüz hissediyordum. Bu yanılttı. Bununla ilgili doğru bir şey yoktu. Ama yine de yapacaktım.

Baltayı tüm gücümle savurdum.

Kan her yere yayıldı. Öküz can çekişerek yere yığıldı. Ölmüştü. Dizüstü çöktüm.

Büyüyle dolmuştum. Ham, vahşi ve kontrolsüz bir güç irademe bağlıydı. Güneşin batmadan önceki son halini görünce gözlerim yaşardı. Gözlerimi kırpmıyordum, kıpırdamıyordum bile. Bu çok fazlaydı. Canım yanıyordu. Bu bir vücudun barındırabileceğinden fazlaydı.

Ben de gitmesine izin verdim.

Ama önce sözleri söyledim. Önce ona bir amaç verdim. "Anushka'nın lanetini kaldır. Trolleri özgür bırak."

İradelerimiz çarpışınca Anushka'nın yaşadığı şoku hissettim. Yer sarsılmaya başlamıştı. Eğer dizlerimin üzerine çökmüş olmasaydım yere devrilirdim. Ben onunla mücadele ederken dalgalar da ateşten duvara sürtünüp buharlaşmaya başladı. Her yerim ağrıyordu. Bitkindim. Mücadeleye devam ediyordum.

Ve kaybediyordum.

Dalgalar alevleri söndürdü. Sırtıma çarpıp beni ileri yuvarladılar. Kafam buz gibi sulara gömüldü. Elbisem dalgalara kapılınca sürüklenmeye başladım. Öksürüp tükürerek dalgalardan uzağa doğru emeklemeye başladım. Başarısızlığımın verdiği umutsuzluk içinde bir kenara kıvrıldım.

Anushka trolleri esir etmek için sadece toprağın gücünü kullanmamıştı. Ölen trol kralın büyüsunü de kullanmıştı. Catherine'nin bir ismin fark yaratmayacağını söylemekle hata ettiğini fark ettim. Fark ediyordu. Çünkü Anushka sadece bu yakından tanıdığım ölümlü canlıları hapsetmekle kalmamıştı. Tüm soylarını hapsetmişti. Trolleri şehirlerine, ölümsüz akrabalarını da dünyamızın dışına hapsetmişti aynı korkuyla. Ve onların kendilerine ne dediklerini bilmiyordum. Çünkü Tristan bunu bana söyleyecek kadar asla güvenmemişti.

Ama bundan da öte, asıl sahip olmadığım şey trollerin serbest kalmasına olan arzuydu. Anushka onlardan nefret etmişti. Bunca yıl boyunca sırf onları hapis tutmak için hayatta kalmayı başaramıştı. Onun tek arzusu buydu ve laneti kırmak için benim de onların özgür olmalarını eşit derecede istemem gerekiyordu.

Ama istememiştim. En azından, tümünün değil. Uğruna her şeyi yapacağım tek bir kişi vardı sadece.

“Onu serbest bırak!” Ciğerlerime daha fazla nefes dolduramayana dek tekrar tekrar haykırdım bu kelimeleri. Nefesim kesilince de aklımda tekrarladım.

Sonra birden, aklım bir hayalle doldu. Bir hatırayla. Yaza dair bir rüyanın hayali gibi. *Aradığın şey en çok arzuladığının ismi...*

Geriye kalan tüm gücümle tek dirseğimin üzerinde doğrulup batan güneşten geriye kalan parlaklığa baktım. Bu bir geçiş ânıydı, yani bir güç ânıydı. “Tristanthysium’un Anushka’nın büyüsunünden kurtulmasını sağla.”

Havada bir büyü dalgası yankılanınca sırtüstü kuma düştüm. Gözlerim kararıyordu. Ama bütün ışığı kaybetmeden, bir şey daha fısıldadım. “Tristanthysium, bana gel.”

Bölüm 32

Tristan

Lessa sahip olduğu kanın hakkını verecek kadar kuvvetliydi. Büyüsünün bütün gücünü beni boğmaya çalıştığı ilmiğe yöneltmişti. Etrafında oluşturduğu kalkan yüzünden karşılık veremiyordum. Nefes borumu ezmeden büyüsü ile bednim arasında bir engel oluşturdum. Bir çıkmaza girmiştik. İpi çekmeye çalışsam da kolay kontrol edilemez bir yapıya sahipti. Her koparışında havada dalgalanıyor ve tekrar şekil alıyordu. Nefes alamıyordum. Havaya ihtiyacım vardı. Büyüsünü engellemeye çalışırken gözlerim kararmaya başladı.

Demirleri vücudumdan çıkarmam lazımdı.

Ama sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, başka bir görünmez iple bileklerimi birbirine bağladı. Kollarım acı içinde sızlıyordu. Çığlık atmak için ağzımı açsam da sesim çıkmadı. Tüm gücümü kullanarak kalkanına saldırmaya başladım. Havada çarpışan büyülerimizin yarattığı patlama sesleri yankılanıyordu. Yine de yerden yukarıda asılı haldeyken onunla başa çıkmak oldukça zordu. Büyüsünün saldırılarım altında parçalanmaya başladığını hissedebiliyordum. Bu halimle bile ondan daha güçlü olduğumu fark ettiğinde gözleri büyüdü. Ama tam tersine, kaybeden bendim. Saniyeler içinde kalkanını delezsem her şeyi kaybedecektim.

Sadece çaresizliğin sağlayabileceği bir güçle saldırarak beni havada tutan ipi kestim. Aşağıya indiğimde hemen dengemi sağlayıp kalkanına saldırmaya devam ettim. Çıkan patlama sesleri sarayın taştan duvarlarını inletiyor, savrulurken açılan kapıyı bile duyulmaz hale getiriyordu.

Lessa'nın Victoria'yı çok geç olana kadar fark etmemesi-nin sebebi de buydu. Lessa'nın kaburgalarına attığı yumruk ciğerlerindeki havayı söküp alarak onu geri sendeletti. "Bu Anaïs için," diye haykırdı Victoria. Lessa karşılık veremeden suratının yanına sert bir yumruk savurdu. Çatlayan kemiğin sesi odanın diğer ucundan duyulmuştu. "Bu da benim için."

Zar zor nefes alarak bulundukları yöne doğru yalpalayarak ilerledim. Victoria, Lessa'yı gafil avlamış olsa da kız kardeşim ondan daha güçlüydü.

Ama endişelenmeme gerek kalmadı. Çünkü Vincent ve Marc da hemen peşinden yetişmişti.

Lessa hepsine teker teker baktı. Yüzündeki ezilmiş kemikler yavaşça kendini yeniliyordu. "Bunun bedelini size ödeteceğim," dedi kırılmış çenesi yüzünden bozulmuş sesiyle.

"Bu bir meydan okuma mı?" diye sordu Victoria yumruğunu ovalayarak. "Çünkü eğer öyleyse, kabul ediyorum."

"Ölümüne bir düello olabilir mi?" diye ekledi Vincent ellerini çırparak. "Böyle şeylere herkes bayılır."

Lessa ayağa kalkmak için arkasındaki duvardan destek alırken gergince dudaklarını yaladı. "Beni öldüremezsiniz," diye fısıldadı. "Bunu yapamazsınız... Sizi cezalandırır."

"Oh, *gerçekten* de yalancı, öyle değil mi?" dedi Victoria kışığına hiç de uymayan kötücül bir ses tonuyla. "Seni öldürmek benim için dert olmaz, *Lessa*."

"Bırak gitsin." Öksürdüm. İlmiğin verdiği hasar iyileşirken boğazım kaşınıyordu. *Eskisine göre daha fazla mı zaman alıyordu?* "Onun seviyesine inmeyeceğim." En azından şimdilik.

İkizlerin yüzü düşse de Lessa'nın koşuşturarak ortadan kaybolmasına karşı gelmediler.

“Siz üçünüz burada ne yapıyorsunuz?” diye sordum. Marc’ı görmek bir anlığına da olsa dertlerimi uzaklaştırmıştı. İyi miydi? Beni affetmiş miydi? Ruhsal durumunu daha iyi anlayabilmek için yüzünü görmeyi dilesem de her zamanki gibi pelerininin kukuletası altına saklanmıştı.

“Élise Lessa’nın odana girdiğini görünce amacından kuşkulanmış,” dedi kuzenim. “Hemen bana geldi.”

Élise. O kıza borcum giderek artıyordu. “Tam zamanında geldiniz.”

“Sanırım söylemeye çalıştığın şey ‘teşekkürler’ olmalı,” diye yanıtladı Marc kuru bir sesle.

Normal konuşmuştu. Akli başında. Şansım iyi gitmeye mi başlamıştı? “Haklısın,” dedim yanaklarıma alışık olmadığım bir gülümseme yayılırken. “Teşekkür ederim. Siz üçünüzü görmekten duyduğum memnuniyeti anlatamam.”

Başım dönmeye başlayınca masaya dayanıp destek aldım. Koluma giren ağrı beni biraz kendime getirmişti.

“Neyin var?” diye sordu Marc. Üçü de bana doğru yaklaştı.

“Cécile.” Gözlerimi yumup dengemi sağlamaya çalıştım. “Bir şey oldu. Çok umutsuz durumda. Şimdiye kadar hissettiğimden daha umutsuz.” Dişlerimi sıktım. “Bir şey yapmak üzere.”

Ama ne? Bu bilgiye sahip olmadığımı lanet ettim. Ona yardım edemiyordum. Eğer böyle bir çaresizlik içinde bir şeyler yapmaya kalkışırsa sonucu felaket olurdu. Hatta belki de ölümcül.

Olayın sona erdiğini hissedince inkâr edemeyeceğim bir dürtü ile doldum. “İşe geri dönmeliyim,” diye mırıldandım. “Bu işi bitirmeliyim.”

Birbirlerine anlamlı bakışlar atıldılar. İçinde olduğum açmazın farkındaydılar. Ardından ikizler arkamda, Marc yanımda olmak üzere bana eşlik ettiler. “Baban Pénélope’nin eşyalarını bana geri yolladı,” dedi. “Ve Vincent’in de mesaisini geceye alıp ikizlerin yeniden bir arada olmasını sağladı. Bunlar senin başının altından mı çıktı?”

“Hayır,” dedim. “Size yardım etmek istedim ama sonradan işlerin daha da kötüye gidebileceğini düşündüm.”

İnşaata devam etmek, yarım-kanlara verdiği sözü yerine getirmek isteği aklımı ele geçirmeye başlamıştı. Başka bir şey düşünemez hale gelmiştim. *Hangi şantiye alanlarının taşları hazırdı? İlk önce hangisine gitmeliydim?* “Kendi isteğiyle karar verdi.” *Cécile ne planlıyordu? O harekete geçmeden ne kadar zamanım vardı? Sahip olduğum zaman yeterli olacak mıydı?*

“O zaman durumlar sandığımızdan da ciddi,” dedi Marc. “Senin ölmeni istemiyor, bunun farkındasın değil mi?”

Farkında mıydım? Emin değildim. “Cécile’yi öldürüyor ama. Cécile’nin bunun farkında olduğundan bile emin değilim.”

“Ama henüz hayatta. Bu durumun değişmesine yol açacak kişi olma. Kuvvetini ölçekli kullanıp ona başarıya ulaşması için şans tanınmalısın.” Beni omzumdan yakaladı ama durdurmaya çalışmadı. “Bu yüzden buradayım, Tristan. İkizler de öyle. İnşaata tamamlamana yardımcı olacağız.”

Gözlerimi kırptırdım. Düşüncelerim bir anlığına da olsa içimdeki dürtüden kurtulmuştu. “Neden? Neden benim için bunu yapasınız ki?” Ve sormadığım soru; bana nasıl yardım edebilirdi ki?

Onun işine karışmamın aklında oluşturduğu delilikten kurtulmasını sağlayacak ne olmuştu?

İkizler hızlarını azaltarak aramızdaki mesafeyi açtılar. “Bana madenlerde söylediğin şeyler hakkında düşündüm.”

Araya girdim. “Yapmamam gereken...” Elini kaldırarak sözümü kesti.

“Haklıydın. Onun kalbi durunca benimki de atmaya kesseydi durum farklı olurdu. Eğer seçim şansım kalmamış olsaydı. Ama ya seçebiliyorsam?” Derin bir nefes aldı. “O bunu istemezdi. Ve artık, ben de istemiyorum. Ölmeden önce gerçekleştiğini görmek istediğim birçok şey var. Bu...” eliyle önümüzde uzanan şehri gösterdi. “Bu şehri kurtarmak da onlardan biri.”

Eğer hükümdarları Marc gibi kişiler olsaydı, dünyanın ne kadar daha iyi bir yer olacağını kim bilirdi?

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedim. “Ama şimdiyse planlarımızın sonucunu göremeyeceğinden korktuğum kişi benim.”

Kafasını yavaşça sallayarak onayladı. Böyle umutsuz bir durum karşısında basmakalıp bir tavır takınacak biri değildi. “Düşünmeye korktuğumuz şeyin gerçekleşme ihtimali olabilir, ama henüz gerçekleşmedi. Ve gerçekleştiği sürece de imkânsız başarabileceğimize dair bir umut var.”

Umut. Sahip olmama sıkça izin verdiğim bir şey değildi. Çünkü beni birçok acı çaresizliklerin içine sürüklemişti. Ama şimdi elimde başka ne vardı? Elime babamı öldürme fırsatı geçmişti, ama bunu kullanmamıştım. Bir ahmak gibi yeterince zamanımın olduğunu düşünüyordum. Daha iyi, daha sağduyulu bir yolun ortaya çıkacağına inanıyordum. Ama hatalıydım. Şimdi tek umudum Cécile’nin kendine verilen imkânsız görevi başarmasıydı. Belki de hepimizin umut bağlayabileceği en iyi şey buydu. Onu tanıyordum; eğer eline bir şans geçerse tereddüt etmezdi. Cesaretli davranırdı.

“Victoria, Vincent,” dedi Marc ikizlere dönerek. “Siz şehrin kuzey yarısındaki şantiyelerle ilgileneceksiniz.”

İkisi de onayladı. Vincent kız kardeşine bakıp sinsice gülümsedi. “Sen doğuyu al ben de batıyı. Gece yarısına kadar en çok iş bitiren kazanır.”

Victoria sırtarak karşılık verse de gözlerinin yaşlarla dolduğunu görebiliyordum. “Meydan okumanı kabul ediyorum.”

Çok fazla bir çaba sarf etmem gerekse de olduğum yerde durmayı başardım. “Yapacağınız işin *kalitesi* karşılığında ekstra puan var.”

“İşimizi düzgün yapacağız, Tristan,” dedi Vincent ciddiyet dolu bir sesle. “Söz veriyoruz.”

“Hakemlik yapacaksın, değil mi?” Victoria’nın gözyaşları yanaklarından süzüldü. “Kişiye göre değişen sonuçları olan yarışmalara bir hakemin gerektiğini biliyorsun.”

“Ben...” Ona hakemlik yapacağımı söylemek istedim ama kelimeler ağzımdan çıkmadı. Çünkü bunun doğru olduğuna inanmıyordum. “Size güveniyorum.” Neden bunu söylerken veda edermiş gibi hissetmişim?

Titreyen dudaklarını sertçe ısırdı. Sonra da önümde eğildi. “Güveninizi boşa çıkarmayacağız, ekselansları.”

“Hiçbir zaman çıkarmadınız.” Şehrin içinde kaybolmalarını izledikten sonra Marc’ın bakışlarıyla karşılaştım. “Hadi işe koyulalım.”

İlk şantiyeye giderken yolumuzun üzerinde Tips ile karşılaştık.

“Tatil günü işbaşı yapmak zorunda kalan bir lağım işçisinden daha acınası halde gözüktüyorsunuz, ekselansları,” dedi şapkasını çıkararak.

“Bana unvanımla seslendiğine göre gerçekten berbat görünüyor olmalıyım,” dedim gülerek. Gülmek canımı acıtmıştı. Her şey canımı acıtıyordu.

“O...” diye soracak gibi olsa da Marc bir hareket yapınca sustu. Ciddi bir konuşmaya giriştiler. Ama ben dinlemiyordum. Sonumun gelmesine ne kadar az kaldığını bir kere daha duymama gerek yoktu. Bunun yerine, yükselen bir sütunun dibinde duran kesilmiş taşın yanına gittim. Hazırdı. Ayaklarımla yere sıkıca basıp devasa kayayı havaya kaldırdım ve sütunun tepesine doğru yavaşça yükselişini izledim. Alnımdan terler akıyordu. Taş oldukça ağırdı. Bir zamanlar gerçekten bütün dağı üzerimde tutacak güce sahip miydim? Şimdi bunu yapmak imkânsız gözüktüyordu. Sanki önceki bir hayata ait eski bir hatıra gibiydi.

Taşlar ardı ardına yukarıya yükseliyordu. Bazıları benim, bazıları Marc’ın gücü ile. Caddelerin yarım-kanlar ile dolup taşıdığını fark ettim. Sanki Trollus’taki herkes aynı anda dışarıya çıkmaya karar vermişti. Sütunların etrafında toplanmaya başladılar. Havada taş vuran keskilerin sesi yankılanıyordu.

Ve yarım-kanlar yalnız değillerdi. Mimarlar Loncası’nın tanındık üniforması da bu gri bedenler denizinin içinde ken-

dini belli ediyordu. Hepsi ellerinde birer parşömen tutuyor ve etrafa emirler yağıdırıyordu. Hayır, sadece Mimarlar Loncası da değil. Bütün loncalar işimi yapmamda bana yardım ediyordu. Hayatımda daha önce böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. Halkım arasında böyle bir işbirliğinin gerçekleşebileceğini hayal bile etmemiştim.

“Ekselansları.” Yerimden sıçradım. Dönünce karşımda eğilen, kızıl ipekten eteği ayaklarının dibinde toplanmış Marchioness ile karşılaştım.

“Leydim?”

Sadece gülümsedi. Doğrulup sıradaki sütuna doğru ilerledi. Konuştuğu üniformalı mimarın cevabım kafasını eğerek dinlemesini sessizce izledim. Çok geçmeden, yarım-kanların etrafını boşalttığı bir taş kadının üstün gücüyle havaya yükseliyordu.

Ve bunu yapan sadece o değildi. Trollus aristokrasisinin ipeklere bürünmüş leydileri ve koyu renk giyinmiş lordları bugüne kadar küçük gördüklerinin emirlerini dinliyor, büyüleriyle onlara yardım ediyordu.

“Marc, burayı biraz aydınlatır mısın?” diye sordum görmek için caddenin ortasına doğru ilerleyerek.

Parlak küreler havaya belirginleşip ışıldıyor, tüm Trollus’u aydınlatıyor ve benim de sonunda görmemi sağlıyordu. Sütun ardı ardına kayalık tavana doğru yükseliyordu. Hem de hayal edebileceğimden daha da hızlı. Tam da uzun saatler harcıyıp tasarlamaya çalışırken aklımda canlandırıdığım gibiydi. Ve sadece yapı değil, halk da öyleydi. Nasıl davrandıkları, yüzlerindeki ifade. Şehrim için hayal ettiğim şey *buydu*. Ve bu, harikaydı.

“Bunun imkânsız olduğunu düşünüyordum,” diye fısıldadım.

“Ama yine de gerçekleşiyor,” diye yanıtladı Marc.

Hiç bitmemesini umut ettim. Tüm engellere rağmen şehrimin bu değişimine şahitlik edebilirdim. Ve böyle düşündüğüm için bir ahmaktım. Feci bir hayal kırıklığı hissi

beni neredeyse iki büklüm ederek, karnıma atılmış bir yumruk gibi içime oturdu. Cécile başarısız olmuştu. Ne konuda olduğunu bilmiyordum, ama onunla olan bağım bunun sonuçları olacağını söylüyordu. Felaket sonuçları. Başımıza gelecekler için kendimi hazırlamaya çalıştım.

Ama hiçbir şey beni kendi adımı duymaya hazırlayamazdı. Sessiz bir koridorda çalman çan gibi, Cécile'nin sesi kulaklarımda yankılandı. *Tristanthysium*.

"Bu olamaz," diye fısıldadım. Ama ne var ki oluyordu. Vücudumdaki her kas bir yay gibi gerilmişti. İsteyeceği şeyin merakı beni etrafımdaki her şeye kör etmişti. Dönüp görmeyen gözlerle kuzeye doğru baktım.

Tristanthysium, bana gel.

Evet, fey yaratılışım ben çığlık atarken bile fısıldamaya devam ediyordu. "Hayır!"

"Tristan, ne oldu?" Marc'ın sesi gergindi. Kelimeleri yutarak konuşuyordu. "Cécile mi?"

Cécile'nin öldüğünü düşünmüştü. Ve her ne kadar kalbi hâlâ atıyor olsa da, pek de yanılmış sayılmazdı. "Cécile beni çağırdı. İsmimle."

"Lanet kalktı mı?"

"Hayır. Başka bir tercih yaptı."

Dediğimi anlayınca gözleri büyüdü. "Şu an nerede?"

"Trianon."

Bu kelime ve ifade ettiği her şey bir dalga halinde bizden uzaklaştı ve halkımın üzerine bir korku gibi çöktü. İlerlemeye başladım.

"Hayır. Hayır, bunu yapmış olamaz!" Marc kolumdan yakalayıp beni zorla durdurmaya çalıştı.

"Gitmek zorunda olduğumu biliyorsun," dedim içimde kabaran Cécile ile aramda duran her şeye saldırma dürtüsünü bir kenara itmeye çalışarak.

"Ama lanet... Yapamazsın."

"Biliyorum." Yutkundum. "Lütfen gidip babamla annemi bul. Birlikte..." *Beni öldürebilirler.*

“Tristan...” Duraksadı. “Başladığımız işi bitirmek için elimden geleni yapacağım.” Kolumu bıraktı.

“Teşekkür ederim.” Kelimeler boğazımı yakıyordu. “Hoşça kal, Marc.”

Nehir Yolu’nun ağzına doğru yürümeye başladım. Koş. İçimdeki dürtüyü bastırmaya çalıştım. “Tips, benimle yürü.” Yarım-kan arkamdan gelerek hızıma ayak uydurmaya çalıştı.

“Yani buraya kadar mı?” Sesi donuk ve ruhsuzdu. “Ne yapacaksın?”

“Ona gitmeliyim.”

Tahta bacağı kaldırım taşları üzerinde kaysa da düşmeden dengesini sağlamayı başardı. “Ama gidemezsin. Ne kadar güç kullanırsan kullan bariyeri aşamazsın. Defalarca denendi.”

Sanki bunu bilmiyormuşum gibi. “Denemek zorundayım.” Ve deneyecektim. Kalbim atmaya bırakana kadar deneyecektim. Zamanı geldiğinde mantık, zekâ ve akıl sağlığımın Cécile’nin emrine uymak için çıktığım bu yolculukta beni terk edeceğini biliyordum. Delice özgür kalmaya çalışırken Trollus’un yıkacağını da. Haberler bizden hızlı hareket ediyordu. Kapıdaki muhafızların kendilerini gelişime hazırladıklarını görebiliyordum. Ama beni durduramayacaklardı.

“Az zamanım var,” dedim. Ama her şey sona ermeden önce sana söylemem gerekenler var.”

“Dinliyorum.”

Düşüncelerimi toparlamak zor olmuştu. Mücadele benim için bitmiş olsa da herkes için bitmiş olmasını istemiyordum. “Uzun zaman boyunca, bu kavganın yarım-kanlar ve tam-kanlar arasında olduğunu düşündüm,” dedim sonunda. “Ama yanılmışım. Bu kusurlu bir ideolojiye karşı girilmiş bir mücadele. Farklı bir yaşam tarzı uğruna verilen bire mücadele. Damarlarında akan kan her ne olursa olsun, nasıl düşündüğüne ya da ne düşündüğüne karar vermemeli. Bu akşam gördüğümüz şey bunu kanıtlıyor.”

Şehrime son kez bakıp arkamda bıraktığım giderek yükselen taştan sütunlara göz gezdirdim. “Marc ve ikizler sana

yardım edecektir. Ama bence bu zorbalığa karşı gelmek isteyenleri birleştirmesi gereken sensin.”

“Sana ihtiyacımız var,” dedi Tips sesinde büyük bir umutsuzlukla. “Sen bizim liderimizsin.”

“Hayır.” Göz göze geldik. Söylenmesi gereken için zaman kazanmak amacıyla hareket halindeki ayaklarımı durmaya zorladım. “Başkaları da ayaklanacak. Ayaklandılar bile. Bu şehir değişim istiyor arkadaşım. Ve bunun için bana ihtiyacınız yok.”

Tips dayanılmayacak kadar uzun bir süre duraksadıktan sonra beni şaşırtarak önümde eğildi. “Sizinle çalışmak bir ayrıcalıktı, ekselansları.”

Vazgeçmeyecekti, bunu omuzlarımı dikleştirmesinden anlayabiliyordum. Bu biraz da olsa içimi rahatlatmıştı. “Benim için de öyle,” dedim. “Hoşça kal, Tips.”

Konuşmalara ayrılan süre bitmişti. Kapıyı dönerek muhafızları ve büyülerini bir kenara savurdum. Ardından yolumu kesen çelik kapıyı menteşelerinden ayırarak fırlattım. Koşmaya başladım. Dış dünyaya uzanan kaygan yol boyunca hızlandıkça hızlanıyordum. Ona koşuyordum. Her şey bitmişti. Bitmesini istemiyordum. Her şey bitmişti. Ve bu beni rahatlatıyordu.

Cécile bir karar vermişti. Kendisi için. Benim için. Ve bunun geri dönüşü yoktu.

Tuz, hayat ve özgürlük kokan serin meltem yüzüme çarptı. Alacakaranlığın zayıf parıltısı beni karşıladı. Ve işte o anda, ondan nefret ettim.

Onu sevdim.

Çarpışma noktası yaklaşmaya başlayınca kendimi hazırladım. Acıya karşı. *Lütfen hayatta kalmasına izin ver son düşüncemdi.* Ve kendimi bariyere fırlattım.

Bölüm 33

Cecile

Chris'in opera binasının arka basamaklarında beklediğini görünce büyük bir rahatlama hissettim. Başarısızlıklarla dolu bu gecede arkadaşlarımın güvende olması tek tesellimdi.

"Sabine seni bulup uyardı mı?"

Başını evet der gibi salladı. "Ben Fred'in yanındayken. Bu arada ağabeyin senden de kötü bir yalancı. Sabine kaçtığını Lord Aiden'e haber vermesin diye sana yaptığı şeyi yüzüne vurmadı. Gerçi bunu yapacağını sanmıyorum. Bayağı pişman gözüktüyordu. Kitabı geri almayı başarabildin mi?"

"Pazaryerlerinin hepsini gezdim ama onu bulamadım," dedim. Bu kadar iyi hissetmem hiç hoşuma gitmiyordu. Sanki uykusuz geçirdiğim onlarca gece kanla temizlenip akan kanla sürüklenip gitmiş gibiydi. "Ben de onları başka bir yol kullanarak serbest bırakmaya çalıştım. İşe yaramadı." Yutkundum. Ne yaptığımı anlatmaya henüz hazır değildim. Ben başarısız olduğumda Anushka'nın heyecanını nasıl hissettiğimi ya da sahilde deliler gibi Tristan'ın ismini defalarca nasıl haykırdığımı henüz anlatamazdım.

"Sabine bana duymuş olduğunuz şeyleri anlattı," dedi Chris. "Şu an içeride. Gerçi annen hastalandığını iddia edip Marquis'nin köy evine gittiğinden beri her şey karmakarışık."

“O hasta değil, sadece bana kızgın,” diye mırıldandım bir elimi alnıma yaslayarak. Sadece trolleri serbest bırakamamakla kalmamıştım. Annemi de koruyamamıştım.

“Ne yapacaksın?”

“Elçinin beni bulmasını bekleyeceğim,” dedim. Aiden ve Catherine’nin Anushka’yı bulmama yardım etmelerine izin vereceğim. Sonra da onu Kral ile yüzleştirip özgür bırakacağım.” Yanımızdan geçenlerin ilerlemesini bekleyip devam ettim. “Başa gelen çekilir. En azından başka bir gün mücadeleye devam etmek için hayatta olacağız.” Göğsüm sıkışıyor-du. “Vazgeçmiyorum, Chris.”

“O zaman hâlâ umut var.” Elim sıkıldı. “Tristan nasıl?”

Gözlerimi kapatıp hissettiğim hastalıklı mutluluktan kurtulmaya çalıştım. “İyi değil.” Bu yöndeki farkındalığım son zamanlarda daha da artmıştı. Bu da durumunun kötüye gittiği anlamına geliyordu.

“Cécile, çok şükür iyisin.” Sabine basamakları uçar gibi iniyordu. “Nereye gittiğini bilmiyorduk. Söylediğin gibi buraya geldik, ama...” Yüzünü astı. “Neden üzerin bu kadar ıslak?”

“Uzun hikâye,” dedim. Deniz suyunun üzerimdeki kanın çoğunu temizlemiş olmasına minnettardım.

“Seni içeriye sokup ısıtalım diyorum. Ama gelirsen gösteriye çıkmamı isteyecekler. Genevieve ortalarda gözükmedi ve bu gece de kapanış gecesi. Sahneye başka birisini çıkarırlarsa seyirciler paralarını geri isteyecektir.”

Bunu yapmalı mıydım? Catherine’nin kaçtığımızı anlaması an meselesiydi. Tabii hâlâ fark etmediyse. Sonra da beni aramaya başlayacaklardı. Özgürlüğümün son saatlerini sahne üzerinde geçirmekten iyi yol mu vardı?

“Şarkı söyleyeceğim,” dedim çenemi dikip. “En azından sonum biraz zarafet dolu olur.”

Arkadaşlarımın ikisi de gülümsemedi.

“Beni sahnedeleyen yakalamaya çalışmayacaklardır,” dedim. “Gösterinin bitmesini bekleyeceklerdir. İkinizin de

karışmasını istemiyorum. Planlarının ilk yarısına uyup ardından kaçmaya çalışacağım.” Mükemmel bir plan olmasa da Tristan’a kendini kollama şansı veriyordu. “Eğer işler yolunda gitmezse lütfen aileme onları sevdiğimi söyleyin.” Dudaklarım titremeye başladı. Kollarımı ikisine doladım. “Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Sizden iyi dost bulunmaz.”

“İyi şanslar.” Chris’in sesi sertti. “Gidip hâlâ çalışacak bir işim var mı diye bakacağım.”

Omuzları çökmüş bir halde ağır adımlarla uzaklaşmaya başladı.

Sabine’nin elini kavradım. “Korkuyorum.”

Parmaklarımı sıktı. “Ben de öyle.”

Sahne arkası tam bir karmaşa içerisindeydi. Orkestranın müziği duvarlarda yankılanıyordu. Bu müziğin bir bale dansına ait olduğunu fark ettim. Dansçılar zarif bacakları ve yetenekli figürleri ile seyircileri oyalamaya gayret etse de çok geçmeden çabaları yetersiz kalacak gibiydi.

“Cécile! Lanet olsun kızım! Nerelerdeydin?” Sahne yönetmeni bileğimi kavrayarak beni soyunma odama doğru çekirtmeye başladı. “Az kalsın senin yerine Justine’yi sahneye çıkaracaktım. Şu an senin kostümünü o giyiyor. Hemen üzerini değiştirmen lazım. Sabine, onu on dakikaya hazır hale getir.”

“Hay hay, mösyö.”

Justine soyunma odamdaydı. Saçları giymek zorunda olduğu peruğa hazırlanmak için toplanmıştı. Geldiğimi fark edince yüzü düşse de hemen gülümsemeyi ihmal etmedi. “Geldiğine sevindim. Herkes Genevieve’yi beklerken sahneye çıkmak istemezdim.”

Onu suçlayamazdım. Bütün seyirciler Trianon’un en ünlü şarkıcısının son gösterisine şahit olmak için buraya gelmişti. Justine elinden geleni yapsa da bir işe yaramazdı. “O artık emekli oldu,” dedim. “Ve yerine başkasının geçmesi gerekecek. Senin bu kişi olman için gerekli konuşmaları ya-

pacağım.” Söylemediğim şeyse birden fazla kızın yükselme şansı yakalayacağıydı. Çünkü bu geceki gösteri benim de son gösterim olacaktı.

Kostümüm, makyajım ve saçımınla uğraşırken on dakika su gibi akıp geçti. Sabine işini yaparken ben de ısınma çalışmalarına başladım. Aklım başka yerlerde, alçak ve yüksek ses tonları arasında gidip geldim. Hayalimde camdan çiçekler ve ışıklarla dolu bir yerdeydi. Bir çift gümüş göz uzaktan beni seyrediyordu.

Her ne kadar onu kurtaramamış olsam da, bu gece Tristan bana Trollus’u terk ettiğim zamandan beri hissettiğimden daha yakın geliyordu. Zengin ve çarpıcı hisleri düşünceleme karışıyordu ve ayrılımlarını istemiyordum. Kurduğum bu hayal dünyası beni mutlu ediyordu. Yan yanaydık ve etrafta bizi ayırmaya çalışan lanetler, krallar ya da cadılar yoktu.

Ve sahneye çıktım. Annem yerine benim sahne alacağımı fark eden seyircilerin kükremeleri salonda yankılanmaya başladı. Duygularımı sanatıma yönlendirerek, daha önce hiç yapmadığım bir şekilde şarkı söyledim. Öğrendiğim bütün yöntemleri bir kenara atıp sadece içten söyledim. Boğazım yansa da, yorgunluktan titresem de, kendimi canlı hissediyordum. Ve bunun sona ermesini istemiyordum.

Ama her gösterinin sonunda perdeler inerdi. Bu sefer de öyle oldu.

“Bu gece harikaydın,” dedi Julian nefes nefese. Son reveransımızın ardından gözleri parılıyordu. “Harika bir final.”

Ve bir anda bütün büyü ortadan kayboldu. Diz kapaklarım titrerken ayakta zorlukla duruyordum.

“Cécile?” Bir elini omzuma koydu.

“Bana birkaç dakika müsaade etmelerini söyler misin?”

“Tabii ki.” Julian elini omzumdan çekerek sahnenin dışına doğru ilerledi. “Onu kendi haline bırakın,” dediğini duydum.

Kalabalık yavaşça birkaç saat daha oyalanacakları giriş salonuna doğru dağılmaya başladı. Oyuncular başarılı bir sezo-

nun sonunu kutlamak için onlara katılacaktı. Sahne ekibinin de sıcak yataklar ve loş meyhaneler için kalan işlerini yarına bırakacağını düşünüyordum. Bu gece sahnede olduğumun söylentisi hızla yayılırdı. Lord Aiden'in beni bulması zor olmazdı.

"Harem kızı kostümüyle yakalanmayı bekleyemezsin, Cécile." Sabine sahnenin sağında dikiliyordu.

"Biliyorum." Onunla gidip hâlâ nemli olan elbisemi tekrar giydim. Yüzümdeki makyajı temizlemesini bekledikten sonra ona sıkıca sarıldım. "Seni seviyorum," dedim kulağına. "Şimdi gidip Chris'i bul ve kendine dikkat et."

Yüzündeki yaşları silerek kafasını salladı. "İyi şanslar."

Tekrar sahneye çıkıp eğilerek perdenin altından geçtim. Yukarıda asılı olan kristal avizenin mumları, tavan boşluğunda uzanan dar geçitte yürüyen iki adam tarafından söndürülüyordu. Salonun kırmızı kadife aydınlığı giderek soluklaşmaya başladı. Çalışanlardan biri dönüp bana sorgulayan bir bakış attıktan sonra son mumu da üfleyince karanlıklar içerisinde kaldım.

Hiçbir şey göremediğim ve diğer duyularımdan yararlandığım bir karanlığın içinde son kalışımın üzerinden uzun zaman geçmişti. Tiyatronun arka kapısının dışından kalabalığın sesi geliyordu. Sahnenin solundan sağına bir hava cereyanı vardı. Salondan ter ve parfüm, üzerimden tuz kokusu geliyordu. Acaba deniz yüzünden mi yoksa kandan mı? Gereksiz ve bir işe yaramamış kıyımım.

Korkuyordum. Aiden ve Catherine'nin benim için geleceklerini biliyordum. Ama beni bulduklarında ne yapacakları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tekrar bağlanıp nemli bir mahzende terk mi edilecektim? Kaçtığım için beni cezalandıracaklar mıydı? Ne kadar daha beklemem gerekiyordu? Sahnenin parlatılmış döşemelerine oturup seyircilerin fırlattığı güllerin birini alarak parmağımı yapraklarının üzerinde gezdirmeye başladım. Onca gece varken bu gece Tristan'ı kendime bu kadar yakınmış gibi hissetmem ironikti. Aynı

anda hem bir ceza hem de bir ödöldü. Sanki gözlerimi kapatıp açsam karşımda belirecek gibiydi.

Kulise giden kapılardan biri açılıp kapanınca nefesim hızlanmaya başladı. Koridorlardan gelen ayak seslerini duyabiliyordum. Ama bir çocuk gibi eğer canavarlara bakmazsam onların da beni görmeyeceğini düşünüp gözlerimi yumdum. Aradaki tek fark artık bir çocuk olmamam ve başıma gelecek şeyden kurtulmamın mümkün olmayacağını bilmemdi. Ben de gözlerimi açtım.

Zayıfça parlayan gümüşü bir küre tam karşımda havada asılı duruyordu. Her neyse eski haline göre ufak ve cansız olsa da tanıdık geliyordu. Nefesimi tutup heyecanla karanlığın içine bakarken elimdeki gülü düşürdüm. Oturakların üzerinde başka bir ışık daha belirip büyüyerek salonu bu dünyaya ait olmayan ışıyla aydınlatmaya başladı.

“Cécile?” Sesi sert ve şüphe içinde çıkmıştı. Ama üzerinden bin yıl geçse de bu sesi tanırdım. Yerimde kıpırdaman otururken zaman durmuş gibiydi. Rüya gördüğümü düşündüm. Uyandığımda, salonda yeniden tek başıma olacaktım. Sonra elimden geldiğince hızla koşup kendimi kollarına attım.

Dilimi yutmuş gibiydim. Ama tam da bu an, kelimelere ihtiyacım vardı. Çünkü o da benim hissettiğim gibi hissediyordu. Büyük bir şaşkınlık, kararsızlık ve sevinç. Suratımı boynuna gömüp ağladım. Çünkü onu bir daha asla göremeyeceğimden korkuyordum.

“Burada olduğuna inanamıyorum,” demeyi başarabildim sonunda. “Bu nasıl mümkün olabilir ki?”

“Beni çağırdın. Gelmek zorundaydım.”

Sesindeki bir şey beni ürkütüyordu. Yüzünü iyi görebilmek için geri çekildim. Trollus’u terk ettiğimden beri zayıflamıştı. Saçları daha uzundu. Gözaltları kararmıştı. Ama bazı şeyler asla değişmezdi. Ve yüzündeki ifadeden ne düşünmekte olduğunu anlayabiliyordum.

“İşe yaradığını sanmıyorum,” diye fısıldadım. “Yanlış büyü kullandım.”

Hafifçe yalpaladı. Ayakta durmakta zorluk çekiyordu. “Tristan?” diye seslendim sesimdeki endişeyi gizleyemeyerek. Solgunlaşmış bağıllık izim bana ölümcül bir derecede hasta olduğunu söylemişti ama durumundan haberdar olmak ve karşımda görmek farklı şeylerdi. Cevap vermedi. Bir elini yüzüne düşen saçlarını toparlayacakmış gibi havaya kaldırırsa da hareketini tamamlamamıştı. Bileklerindeki metalik parıltıyı gözden kaçırmamıştım. Ardından da havadaki kokuyu fark ettim.

Kan. Ve bu sefer, hayalden ibaret değildi.

“Tanrı adına,” dedim konuşmakta zorlanarak. “Lütfen bana kelepçelerin bunca zamandır üzerinde olduğunu söyleme.”

Sessiz kalışı bana beklediğim cevabı vermişti.

“Onları çıkarıyorum.” Ona doğru uzandığımda aniden kolunu geri çekti.

“Hayır!”

“Neden?” *Neden böyle davranmıştı?*

“Yerine fazladan dört tane daha koyar.” Bakışlarını benden kaçırdı. Ne demek istediğini anlayabiliyordum.

“Bizi bulmaları ne kadar sürer?”

Tekrar göz göze geldik. “Onlar hâlâ hapis.”

Ne söylemek istediğini kavrayamayarak ona baktım. “Ne demek istiyorsun? Peki sen nasıl...” Bunu nasıl sormam gerektiğini kestiremiyordum.

“Bilmiyorum. Şöyle ki...” Bir süre dalıp kafasını salladı. “Tüm bildiğim lanetten etkilenmeyen tek trol olduğum.”

Bundan başka bir şey isteyebilir miydim? Bu durum o kadar harikaydı ki, gerçekleşmesini hayal bile edemezdim. Tristan özgürken nefret edip korktuğum tüm troller hâlâ hapisti. Bunca zamandır içinde olduğum ikilem sonunda çözülmüş gibi görünüyordu. Tristan ile bir araya gelmek için hiçbir şeyden ya da hiç kimseden vazgeçmeme gerek kalmamıştı. Roland gibilerini dünya üzerinde serbest bırakmamıza gerek kalmadan ikimizin de hayatı tehlikeden kurtulmuştu.

Sevinçten havalara uçmam lazımdı. Ama bunun yerine tek hissettiğim fırtınadan önceki sessizliğin tedirginliği ve herhangi bir hareketimizde yine her şeyin mahvolacağına karamsarlığı idi.

Bir kapı sertçe kapatılınca yerimizden sıçradık. “Burada kalamayız,” dedim. “Kaçtığımı biliyorlar. Peşimden geleceklerdir.”

“Kim?”

“Lord Aiden du Chastelier. Baban için haber götürüp getiriyor.” Beni sahne arkasına doğru takip etmesini işaret ettim. Biz ilerlerken bakışları etraftaki her detayı yakalamaya çalışsa da görmüyor gibiydi.

“Naip’in oğlu.” Tristan’ın sesi donuk da olsa şaşkınlığımı hissedebiliyordum. “Mesajımı sana ulaştırdı mı?”

“Bir bakıma öyle sayılır,” dedim gergince gülerek. “Ama durumu kendi çıkarı için kullanmaya çalıştı, benim değil. Ve ağabeyimi de ona yardım etmesi için görevlendirdi.”

Dansçıların egzersiz yapmak için kullandıkları penceresiz odalara doğru ilerlerken ona Aiden ve Catherine’nin planını anlattım. Her ne kadar heyecanlı olmam yüzünden anlattıklarımın gece yarısı anlam ifade ediyor gibi dursa da sözümü kesmedi. Tristan inanılmaz derecede gergindi. Ama ona bakan biri bunu anlayamazdı. Odanın içini incelerken yüzü ifadesizdi. Aramızdaki rahatlığı kaybetmiştik ve tekrar bir araya gelişimiz hayal ettiğim gibi olmamıştı. Ama şimdi böyle şeylere odaklanmak ahmaklık olurdu. Sadece şaşırmıştı, hepsi bu. Yaptığım şey onu şoke etmiş olmalıydı.

Raflardan birkaç havlu alıp birini kızların içmek için kullandıkları su tenekesinin içine batırdım. Tekrar yanına döndüm. “Otur,” dedim. “O şeyleri üzerinden çıkaracağım. Bu işi kendin yapacak halin yok gibi.”

“Yapamam...” diye başlasa da sözünü kestim.

“Baban burada değil. Artık senin yanına yaklaşamaz. Ve yollayacağı kimse de sana bu kelepçeleri tekrar taktıramaz. Bunca süre ikimizi de ahmakça bir sebepten öldürtesin diye hayatta kalmaya çalışmadım.”

Çenesini sıktı. Öfkelenmeye başlamıştım. “Eğer yerlerinde kalmaları için iyi ve mantıklı bir sebebin yoksa onları çıkarmama izin ver.”

Tristan omzumun üzerinden arkadaki duvara doğru baktı. “İç açıcı değil,” dedi sonunda. “Görmeni istemiyorum.”

“Yeterince iyi bir sebep değil,” dedim yere oturup malzemelerimi etrafımda toplayarak. “Şimdi, otur.”

“Tamam.”

Ceketini çıkarırken canının ne kadar yandığını hissetsem bile hiç irkilmedi. Zayıflığını benden saklıyordu. Bağdaş kurup oturarak bileklerini dizlerine dayayınca kelepçeleri siyah gömleğinin altından sıyrılıp görünür hale geldi. Bileklerinin ve dirseklerinin etrafına sarılmış siyah kumaş nemliydi ve kan kokuyordu. Giydiği eldivenler ellerini gizliyordu. Ne ile karşılaşacağımı düşündükçe kalbim hızla atmaya başladı.

“Bileklerini kaldır,” dedim sesimin sakince çıkmasını umut ederek. Gerçi bunun bir önemi yoktu. O da benim duygularımı hissedebiliyordu. İçimizdekileri birbirimizden saklamanın ne kadar saçma bir hareket olduğunu bir kez daha fark ettim.

Dizlerinin altına etrafı batırmamak için bir havlu serdikten sonra kollarını dikkatlice dirseklerine kadar sıvadım. Sonra da sargı için kullandığı kumaşın düğümlerini çözmeye başladım. Parmaklarım kolunun iç tarafına deyince hafifçe inledi. Yukarı baktığımda gözleri kapalıydı. Dişlerimi sıkıp sargıyı çıkarmaya giriştim. Kendi kendime onu incitmemek için yavaşça hareket etmem gerektiğini tembihliyordum. Ama bunun asıl nedeni korkmamdı.

Korkmakta haklıydım da.

Kelepçelerin olduğu kısma yaklaştıkça derisinin sıcaklığı azalıyordu. Derisinin rengi ölümcül bir griye dönüşmüştü. Damarları, içlerinde sanki kan değil de mürekkep akıyormuşçasına kararmıştı. Yapış yapış olmuş kumaşı kaldırıp altındaki kararmış yarayla karşılaşınca alnımdan terler akmaya başladı. Daha önce bu tür bir şeyle sadece uzuvları soğuktan

donup kangren olan birinde karşılaşmışım. Ama Tristan'ın yarası daha farklı ve daha kötü durumdaydı.

Tepki vermemek, ona yapılan korkunç şeyler karşısında ağlamamak için kendimi zor tuttum. Çünkü bundan hoşlanmayacağını biliyordum. Eldivenini çıkarıp kararmış ve hareketsiz elini gördüğümde acı ve utanç ile doldum. Bir zamanlar en ufak dokunuşu içimi ısıtmaya yeten eli şimdi tanınamaz hale gelmişti.

“Demir çürümesi. Eğer merak ettiysen.” Sesi gergindi.

Anladığımı belli etmek için başımı salladıysam da gözleri hâlâ kapalıydı. Öne doğru eğilip bileklerini saran çeliği inceledim. Üzerinde kilit yoktu. Sadece metal bir kaska ile tutturulmuştu. Bu da canımı daha fazla sıkıyordu. Çünkü istese çıkarabileceği ama başına daha kötü bir şey gelmesinden korktuğu anlamına geliyordu.

Kelepçeyi kıpırdatmadan tutup kaskacı açtım ve onu uyarmadan metal kazığı bileğinden çektim. Tristan acı içinde kıvranıp kolunu ulaşamayacağı bir yere çekti. Omuzlarıyla yaralı kolunun üzerine kapandı. İstifra etmemek için mücadele veriyordu. Sonra neredeyse göremeyeceğim kadar hızlı bir hareketle bana diğer kolunu uzattı. “Hızlıca diğerini de çıkar, yoksa cesaretimi kaybedeceğim.”

Seri bir şekilde çalışmaya başladım. “Çekiyorum,” dedim bu sefer onu uyarak.

Metal iğrenç bir ses çıkararak vücudunu terk ederken Tristan gerildi. “Lanet olası yerler ve gökler,” diye sövmeye başladı. İki büküm hale gelmişti.

Eğer başka biri olsaydı, ona dokunmak isterdim. Yumuşak bir ses tonuyla konuşarak onu rahatlatmak. Ama içimden bir ses bunun sadece işleri daha kötü hale getireceğini söylüyordu. Acısını hafifletecek bir şey yapamamak beni yiyip bitiriyordu. Ama daha çok canımı yakan şeyse benden bunu beklemiyor olmasıydı. Dişlerimi sıkıp yardımım olmadan acısının üstesinden gelmesini bekledim.

Doğrulduğunda sessizce yaralarını temizlemeye başladım.

Etrafına sargı doladığım eli cansız ve soğuktu. Her ne kadar demiri çıkarır çıkarmaz yaranın iyileşeceğini düşünsem de bir değişim göstermiyordu. Bu bir daha iyileşmeyeceği anlamına mı geliyordu? Ona yaralarını iyileştirmeyi denemeyi teklif etmeli miydim?

“İyi olacak mısın?”

“Kafana takma.”

Sözleri canımı yaktı. Kafamı kaldırmadan kanlı havluları ve kelepçeleri toparlamaya başladım. “Büyü kitabı Catherine’de,” dedim gerginliği azaltmaya çalışarak. “Anushka’yi bulmak için yaptığım büyüde kitabı kullanıyordum. Ve kitap olmadan onu nasıl bulabileceğim hakkında hiçbir fikrim yok.” Ona kökenim hakkında keşfettiğim şeyleri de söylemem lazımdı. Anushka’nın neslinden olan kişileri kullanarak nasıl ölümsüz kalmayı başardığını. Ama bir şeyler konuşmama engel oluyordu.

“Katılıyorum,” diye cevap verdi. “Elimizde hâlâ şans varken kitabı bulmamız lazım. Kadının şu an nerede olabileceğini biliyor musun?”

Aceleci ses tonu tedirgin ediciydi. “Beni arıyor olabilir mi?”

“Peki ya seni bulamadığını fark ettiğinde? O zaman nereye gider?”

“Evine. Pigalle’de bir dükkânın arkasında yaşıyor.”

“O zaman oraya gidiyoruz.”

Ben daha bir şey söyleyemeden elimde tuttuğum havlu ve kelepçeler odanın ortasına savrulup alev aldı. Gümüşümsü mavi trol ateşi doğal olmayan garip kuvvetiyle her şeyi yakıp eritti. Gerçek bir yangına sebebiyet vermemesi için su dolu tenekeyi yere boşalttım.

“Yaktığım şeyleri kullanarak bize zarar verebilirlerdi,” dedi açıklayıcı bir tavırla. “Şimdi gidip çok geç olmadan şu Catherine’yi bulalım.”

Bölüm 34

Cecile

Tristan için kostüm odasından bir pelerin çaldım. Pigalle sokaklarında ilerlerken buraya ait olmayan yaradılışını gizlemek için kukuletasını başına geçirdi. Hava çok soğuktu ve gökyüzü yıldızlarla doluydu. Ayın parlaklığı trol ışığına ihtiyacımız kalmayacak kadar etrafı aydınlatıyordu. Yine de onu ışısız gezerken görmek garipti. Belki de ilk defa gideceğimiz yönü bilen bendim.

Yürürken Tristan sürekli gökyüzüne bakıyordu. Yıldızların yukarıdan üzerimize düşeceğinden endişelenir gibiydi. Yukarıya bakmadığı zamanlarda ise dikkatini çeken şeyler sokakta eğlenenler, gaz lambaları, yanımızdan geçen atlar ve havlayan köpeklerle kısıtlıydı. Ben hariç her yer. Aramızdaki sorulmamış sorular ve konuşulmamış konular beni gerginleştiriyordu. Onun da aynı şekilde hissettiğini anlamak için duygularımızı paylaşıyor olmamıza gerek yoktu.

“Belli etme, takip ediyoruz. İki kişiler.”

Midem kasılmaya başladı. Koluna girmemek için kendimi zor tuttum. Bizi takip edenler Lord Aiden ve Catherine dışında kim olabilirdi ki? “Ne yapacağız?”

“Onları yakalayacağız. Çabuk, buradan dön.” Beni bir binanın girişine doğru hafifçe iteledi. Etraf alkol ve idrar koku-

yordu. Bu loş ışıktaki bile tiksinierek burnunu büzüştürdüğünü görebiliyordum.

Bir süre sessizce bekledik. “Onları göremiyorum,” diye fısıldadı bir kadın.

“Bu taraftan ilerlediler,” diye cevap verdi ona eşlik eden kişi. İkisinin de sesi bana oldukça tanıdıktı.

“Oh, Tanrı aşkına.” Tristan’ın yanından sıyrılıp binanın girişinden ayrıldım.

Sabine ve Chris şaşkınlıkla sızdı. “Cécile!”

“Neden beni takip ediyorsunuz?”

“Seni nereye götüreceğini görmek istedik.”

“Düzeltilmek gerekirse, beni nereye götüreceğini.” Tristan gölgelerin içinden çıktı. “Korkarım bu garip şehrinizin içinde tamamen onun insafına kaldım.”

Sabine bir eliyle ağzını örterken Chris’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Tristan? Bu gerçekten sen misin?”

“Aynen öyle.” Meraklı bir şekilde Sabine’ye bakmaya başladı. “Sanırım siz de Matmazel Sabine oluyorsunuz.”

Sabine ürkererek onayladı.

“Sonunda sizinle tanışabilmek büyük bir zevk. Kişiliğiniz hakkında iyi şeyler duydum.”

Sabine’nin çenesi gerildi. “Keşke ben de sizin hakkınızda aynı şeyleri söyleyebilsem. Beklediğim gibi çıkmadınız.”

“Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.”

“Beni hayal kırıklığına uğratmadığınızı oldukça iyi biliyorsunuz,” diye çıkıştı Sabine. Dudaklarını tiksiniyor bir ifadeyle bükmişti. “Belki acınası durumda biri olursunuz da, Cécile’ye yaptıklarınızı affedebilirim diye ummuştum. Belli ki yanıltmışım.”

“Tristan.” Chris konuşmaları daha da uzamadan araya girdi. “Trollerin geri kalanı nerede? Sen nasıl serbest kaldın? Planımız ne?”

“Serbest olmak durumu sadece bana mahsus,” dedi Tristan bakışlarını bana yönelterek. “Neden ve nasıl olduğunu

ise Cécile'ye sormanız lazım. Henüz bana da anlatmış değil. Diğer birçok şeyi anlatmadığı gibi.”

Bunu umursamaz bir tavırla söylemişti. Sanki vereceğim cevaplar onu bağlamayacakmış gibi. Ben ise durumun aslını biliyordum. İsmi bildiğim gibi. Bu onun en büyük sırrıydı. Hiç kimseye, bana bile söylemediği bir sır. Ama bir şekilde adını biliyordum. Ve kullanmıştım da. Garip hecelerin karmaşık karışımı onun iradesini benim ellerime bırakıyordu. Güneşin doğudan doğup batıdan battığından nasıl eminsem, bu durumdan hoşlanmayacağına da o kadar emindim.

“Cécile?” Bana seslenen Chris idi.

“Ben...” Üzerinde yanan tahtanın kokusunu taşıyan bir meltem esti. “Bir şeyler yanıyor.” Ahşaptan evlerin dip dibe sıralandığı Pigalle gibi bir yerde, en ufak bir yangın bile felakete yol açabilirdi. Ama beni korkutan, tüylerimi diken diken eden bir olasılık daha vardı.

“Orada.” Chris uzaktaki turuncu parlaklığı işaret etti.

“Hayır,” diye fısıldadım. “Hayır, hayır, hayır.” Sonra eteğimi bir elimle toparlayıp Catherine'nin dükkânının olduğu caddeye doğru koşmaya başladım. Köşeyi dönünce büyük bir kalabalıkla karşılaştım. İnsanlar başarısız bir çabayla su dolu kovaları elden ele vererek dükkânı saran alevleri söndürmeye çalışıyordu. Kulaklarımı tırmalayan çığlığın kendi ağzımdan çıktığını fark etmem zaman aldı. Elimle ağzımı örtüp bir süre baktıktan sonra koşmaya başladım.

Aceleyle yan sokağa girdikten sonra tekrar dönerek bitişikteki binaya doğru ilerledim. Kapıyı sertçe açtım. İçerideki insanların bağırışlarını görmezden gelerek avluya doğru koşmaya devam ettim. Avluya çıktığımda taş duvara tırmanıp üstünden aşarak yan tarafa geçtim.

“Cécile, ne yapıyorsun?” diye bağırdı Tristan. Ama ona kulak asmadım. Giderek büyüyen ateşin şiddeti kırırdama engel oluyordu. Gözlerim yanıp sulanmaya başladı. Catherine'nin bana ihanet etmiş olması önemli değildi. Bu işe ben ondan istediğim için karışmıştı. O yüzden eğer içerideyse, ona yardım etmeliydim.

Alevlere doğru yürümeye başladım. Duman yüzünden öksürüp nefes almakta zorlanıyordum. Ardından belime dolanan büyü beni geriye çekti.

“Aklını mı kaybettin sen?” Tristan bağırıp beni taş duvarın yanına doğru çekti.

“Catherine içeride olabilir.” Büyüsünden kurtulup alevlerin içine geri dönmeye çalıştım. “Ona yardım etmeliyim.”

Büyülü parmaklarla çenemi tutup ona bakmamı sağladı. “Eğer içerideyse, çoktan ölmüş demektir. Yapabileceğin hiçbir şey yok.”

Söylediği şeyin mantıken doğru olduğunu biliyordum. Ama Catherine’yi içeride yanmaya terk etmek fikrini kabullenemiyordum. Yanaklarımdan yaşlar süzüldü. “Anushka’nın büyü kitabı ondaydı. Onu bulmak için kitaba ihtiyacım var. Annemi güvende tutmak için kitaba ihtiyacım var.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Kitaba ihtiyacım var!” Yüzüne doğru bağırıyordum. Kitaba olan ihtiyacım deli gibi davranmama yol açıyordu.

Tristan lanet okudu. Chris ile konuştuğunu duysam da dediklerinden bir anlam çıkaramıyordum. Cadiyı bulmak dışında her şey önemsizdi. Bu amaç uğruna vazgeçilemeyecek şey yoktu.

Ardından Tristan beni Chris’e doğru itip alevlerin içine doğru yürümeye başladı. “Ne yapmaya çalışıyor?”

Tam olarak da ondan istediğin şeyi. Bir kitap uğruna Tristan’ın hayatını tehlikeye attığım gerçeği yüzüme bir tokat gibi çarptı. İleriye atılıp ceketini yakalamaya çalışsam da Chris beni geriye doğru çekti.

“Cécile, sakın ol,” diye bağırdı kulağıma. “O kendini nasıl koruyacağını bilir.”

Alevler giderek yükselip yanlardaki binalara sıçramıştı. İnsanların kovalarla verdiği mücadele yangını durdurmaya yetmiyordu. Bu kadar sıcaklığın içinde hiçbir şey canlı kalamazdı. Yıkılmak üzere olan çatının çıtırtılarını duyabiliyordum. Mantiğim bana Tristan’ın büyüyle kendini koruyaca-

ğını söylese de içgüdülerime uyararak Tristan'a dışarı çıkması için bağıırıyordum.

Sonra, dumanların arasından bize doğru yaklaştığını gördüm. Önünde havada asılı olan iki büklüm bir beden vardı.

Chris beni bırakınca onlara doğru koşmaya başladım. Ama görünmez bir ip beni yakalayarak kaldırdı ve avlunun köşesine bıraktı. "Ne yapıyorsun?" diye haykırdım büyüyle boğuşarak. "Ona yardım edebilirim."

"Yardım edilebilecek bir halde değil." Tristan onu çimenlerin üzerine bıraktı. Havadaki duman onu görmemi engelliyordu. "Bunu görmene gerek yok."

"Bırak beni!"

Tristan kafasını sallamakla yetindi. Catherine'nin halini gören Chris duvar dibine gitmiş istifra ediyordu. "O öldü, Cécile. Biri boğazını kesmiş. Sonra da etrafı ateşe vermiş. Görmeni istediğim bir şey değil."

Böyle korunmayı hak etmiyordum. Hak ettiğim şey Catherine'nin başına gelenleri görmektir. Çünkü onu sandığından da büyük bu işin içine karıştıran bendim. "Büyük kitabına ne oldu?"

"Üzerinde değildi. Ve içeride ise de, her şey yanıp kül olmuş."

Tek umudumuzu da yitirmiştik. Toprağın üstüne çöküp suratımı yosun tutmuş taş duvara dayayarak dükkânın yanışını izledim. Ardından kolumun yanında hareket eden bir şey dikkatimi çekti. Yumuşak bir dil elimi yalıyordu.

Dönüp baktığımda üstü başı kirlenmiş bir köpekle karşılaştım. "Souris!" Onu göğsüme bastırıp sevmeye başladım. Bir yandan konuştuklarımı anlamasını umarak onu sakinleştirmeye çalışıyordum. Ben onunla ilgilenirken çatının bir kısmı etrafa sıcak bir rüzgâr dalgası yayarak çöktü ve binanın arka kapısı bu rüzgârla kapandı.

Kapıya baktığımda bedenim buz kesti. Neyle karşı karşıya olduğumu hemen anlasam da tepki vermekte zorlanıyordum. "Tristan," diye seslendim. "Chris!"

Sesimin kulakları tırmalayan tonu bana dönmelerine sebep oldu. Titreyen parmağımla evin arka kapısını gösterdim. Catherine'yi kimin öldürdüğüne dair hiçbir şüphem kalmamıştı.

Kapının üzerine kalın bir kırmızı ile "A" harfi çizilmişti. Anushka, Catherine'yi öldürüp ardında bir mesaj bırakmıştı.

Ve en kötü tarafı da, bu mesajı bize bıraktığından emin oluşumdu.

Bölüm 35

Cécile

Yangın kontrol altına alınana kadar orada bekledik. Tristan büyüsiyle bir tür baca oluşturarak alevlerin yayılmasını engelledi. Etraftaki insanlar facianın etrafa yayılmamasının bir mucize olduğunu fısıldaşıyordu. Hiçbirinin aklına cad-denin diğer yanındaki uzun boylu genç adamın bu durumla bir alakası olabileceği gelmiyordu.

Chris su kovası taşıyanlara yardım ederken Sabine ve ben kalabalığın içinde gezinip yangının nasıl başladığına dair ipuçları aradık. Kimse bir şey bilmiyordu. Kimse bir şey görmemişti. Ama ünlü La Voisin'in dört yıldır kaçtığı alevlere sonunda yakalandığını düşünenler de yok değildi. Sadece dördümüz ne kadar haklı olduklarının farkındaydık.

Büyü kitabını kaybetmiştik. Yanıp kül olması ya da Anushka'nın eline geçmesi fark yaratmazdı. Kitap olmadan onu bulamazdım. Kendimi bir kez daha Kral'ın beni sahile çağırdığı geceyi yaşıyor gibi hissettim. Yaptığım her şey boşa gitmişti.

Neredeyse her şey. Kafamı kaldırdığımda önümde yürüyen Tristan'ı gördüm. Hafifçe kafasını eğmiş, Chris'e art arda şehirle ilgili sorular soruyordu. Özgür kalan tek trolün o olması, yakın zamana dek ancak hayal edebileceğim bir şeydi.

Ama şimdi ise bu hayal pek de öngörüyle kurulmamış gibi geliyordu. Çünkü sorunlarımız hâlâ devam ediyordu. Souris'i göğsüme sıkıca bastırıp kol kola yürümekte olduğum Sabine'nin yanına daha da yanaştım.

"Aranızdaki bağı bozmanın gerçekten hiçbir yolu yok mu?"

"Sadece ölüm," dedim iç çekerek. "Ve başka bir yol olsa bile, bunu tercih etmezdim. Onu seviyorum."

Sabine sessizleşti.

"Daha yeni tanışmış olmanıza rağmen onu hemen yargı-lıyorsun," dedim.

"Yeterince şey biliyorum." Alçak sesle konuşuyordu. "Ona bakmak bile tüylerimi diken diken ediyor. O yaratıkta ne bulduğunu anlayamıyorum."

Donup kaldım. Çok geçmeden içerleyişim kızgınlığa dönüşünce Sabine'yi çekip durdurdum. "Trollus'ta aynen bu kelimeleri kullananlar vardı," diye çıktım. "Ama o zaman bahsettikleri yaratık bendim. Değişik olan bendim. Ama Tristan böyle düşünmedi, aynen benim şimdi düşünmediğim gibi."

Chris öksürünce ikisinin de beni izlediklerini fark ettim. Tristan'ın suratı pelerininin gölgeleri arasına gizlenmiş olsa da söylediklerimi duyduğunu biliyordum.

"Yarın mı yapıyoruz o zaman?" Chris sonunda gergin sessizliği bozmuştu.

"Güney kapısının dışında."

Suratımı astım. Bana danışmadan bir plan hazırladıklarını fark edince sinirlenmiştim.

"Kılık değiştirmen konusunda söylediklerimi unutma. Gün ışığında kimse senin bir insan olduğuna inanmaz." Chris çenesiyle Sabine'yi işaret etti. "Seni eve bırakayım."

"Bahsettiğiniz şey ne?" Soruyu sormak için arkadaşları-mın uzaklaşmasını beklemiştim. "Bir planımız olduğundan haberim yoktu."

"Anushka'yı bulmalıyız," diye cevap verdi Tristan alçak

sesle. “Babama verdiğin sözün üzerinde yarattığı etkileri hissedebiliyorum. Çok belirginler. En son ne zaman yemek yedin? Ne zaman uyudun? Onu bulmak için bir yola sahipken bile durumun buydu. Ve şimdi onu bulmak için bir yola sahip değiliz. Başka bir yöntem kullanmamız lazım. Yoksa bir hafta geçmeden ikimiz de öleceğiz.”

Sözleri kaygılıymış gibi çıksa da hissettiği şey bu değildi. Tristan usanmış ve sinirliydi. Konuştuklarından tek anladığım beni suçladığıydı. Daha fazla dayanamadım. “Tam olarak ne yapmamı isterdin? Sana eziyet ederlerken arkamı dönüp gitse miydim? Trollus’ta değer verdiğim herkesi karşıma çıkarıp işkence ederken sessizce izlese miydim? Onları teker teker öldürmesini mi bekleyseydim? Oyuna getirildiğimin farkındayım. Ama anlamadığım şey benden nasıl başka bir karar vermiş olmamı beklediğin.”

“Cécile...”

“Hayır!” Onu susturmak için elimi kaldırdım. “Artık bana bakmıyorsun bile. Bunun sebebini bilmediğimi mi sanıyorsunuz?” Bir kez konuşmaya başlayınca kelimelerin ardı arkası kesilmiyordu. Her şeyin ortaya dökülmesini, aramızda konuşulmamış şey kalmamasını istiyordum. “Hayal kırıklığına uğrayacağını bile bile sana yardım etmeyi seçmenin bana nasıl hissettirdiğini biliyor musun? Ya yaptığım ve feda ettiğim her şeyin senin benden bekleyeceğin şeylerin tam tersi olmasının?”

Yaşaran gözlerimi, kızgın halime ihanet edeceklerini düşünerek yumdum. “Sanki babanla bile senle olduğumdan daha fazla iş birliği içerisindeyim. Ve bunu düşünmek bile beni hasta ediyor.”

Gözlerimi zorla açarak yüzünde ne düşündüğüne dair bir işaret aradım. Benimkine denk öfkesini ve yılgınlığını törpüleyecek bir şeyler. Ama ifadesizdi. Hiçbir şey söylemedi.

Düşen kar taneleri öfkeden kızarmış suratıma iyi geliyordu. Çenemi gökyüzüne doğru kaldırdım. Küçük su damlaları gözyaşlarımı tutamama ihtimalime karşı bana yardımcı

oluyordu. Ona ne anlatmam gerektiğini biliyordum. Ama söyleyeceklerimin bizim için ne anlama geleceğinden korkuyordum. “Lanet, büyüyle sağlamlaştırılmış bir irade işidir. Ve bu gece, lanetlerin yine büyüyle sağlamlaştırılmış bir iradeyle kaldırılabilceğini gördüm. Ama Anushka bir şey daha kullanmıştı. Sizin türünüz için çok önemli olan bir şey.”

“Bir isim.” Sesi sertçe çıkmıştı. Cevabı aynı zamanda bir soruydu.

“Evet.” Karanlık gökyüzüne doğru baktım. “Ama bana türünüzün gerçek adını daha önce hiç söylemedin. Ve sonunda, bu bilgiye sahip olsaydım bile, trolleri özgür bırakmak konusundaki şüphelerim bu işi başarmamı zora sokacaktı.” Söylenmesi gereken şeyin etrafında dolanıyordum. Bir yanım aklımdakini dile getirmekten korkuyordu. Yaptığım şeyi dile getirmekten. Çünkü bildiğim şeyi unutmam mümkün değildi ve onun üzerinde böylesi bir güce sahip olmamı kabullenebileceğinden emin değildim.

Başımı indirince bakışlarıyla karşılaştım. “Sen beni labirent boyunca götürürken bir rüya gördüm. Bu akşama kadar hatırlamadığım bir rüya. Yazın sonsuz olduğu, gökkuşağından bile fazla renge sahip canlılarla dolu bir yerdeydim. Ve sanki güneşe bakıyormuşum gibi gözlerimi yakan bir adamla karşılaştım. Bana en çok arzuladığım kişinin ismini verdi.” Gözlerimi kırptım. “Senin ismini.”

Duyduğu büyük şaşkınlığı içimde hissetsem de Tristan görünürde etkilenmemiş gibi davrandı. “Sana büyük amcam mı söyledi? Bu imkânsız.”

Kafamı salladım. “Görünüşe göre imkânsız değil.”

Bir an kendini koyuverince hissettiği her şey yüzünden okunmaya başladı. Ama ben daha karşılık vermeden sırtını döndü. Ne yapmam ya da ne söylemem gerektiğinden emin olamaz bir halde çökmüş omuzlarına baktım. İyi değildi. Bunu görebiliyor ve hissedebiliyordum. Ama durumu düzeltmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. “Tristan?” Sırtına okunmak için uzandığımda elimden kaçındı.

Acıma duygusu olarak varsaydığı hiçbir şeyi kabul edecek değildi.

“Akla yatıyor, öyle değil mi?” dedim mantığa başvurmayı deneyerek. “Sana ismini birisinin verdiği göz önüne alırsak, büyük amcan bu kişi olabilir. Ve eğer ihtiyacım olduğunu düşünmeseydi bana söylemezdi. Bunu benimle yok yere paylaşmadığına eminim.”

“Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir konu hakkında nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye çıkıştı.

Ses tonunun beni incitmemesine gayret göstersem de bu oldukça zordu. “Bir şey bilmemem bunları benden gizlemen yüzünden. Çoğu zaman yaptığın gibi.”

“Ben böyleyim. Bunun her zaman farkındaydın.”

Üzerime bir yorgunluk çöktü. Bedenim ve aklım uyuşuyordu. “Haklısın. Bunun her zaman farkındaydım. Ama hiçbir zaman bu durumdan hoşnut olduğumu söylemedim.”

Sözlerim gerçekler konuşulduğunda ortaya çıkan yakıcı bir etkiye sahipti. Ama artık söylemem gereken başka bir şey kalmadığı için rahatlamıştım. Karşılık vermesi için bir süre bekledim. Bir yanıt alamayınca da eve doğru yürümeye başladım.

Genelde ağlamaya yatkınlığımdan hoşlanmazdım. Ama kupkuru gözlerle zar zor nefes alır bir halde karla kaplı kaldırımlarda ilerlerken, ağlamanın getireceği rahatlamayı özliyordum. Bunun yerine ise aklımda uykusuz gecelerim, kaçırdığım öğünler, yaptığım her hata ve zarar verdiğim şeyler vardı. Hayatım boyunca hiç bu kadar umutsuz hissetmemiştim ve bu duyguyla baş edecek bir halde değildim. Kendimi ne kadar zorlasam da bir çıkış yolu bulamıyordum. Ve bunun farkında olmak canımı yakıyordu.

Giriş kısmındaki gaz lambası evimi aydınlatan tek ışıktı. Annem Marquis'nin köy evine gitmiş, hizmetçiler de günün sonunda evlerine dönmüştü. Sırtımı en son döneceğim kişiden uzaklaşmış, yalnız kalmıştım. Lambanın önünde hareketsizce durup karları eriten alevini izledim.

Kapı bir kez çalındı. Kıpırdamadım. Gelenin Tristan olduğunu ve onu görmezden gelemeyeceğimi biliyordum. Yabancı bir mekândaydı ve gidecek hiçbir yeri yoktu. Onu bu soğukta dışarıda bırakmak acımasızlık olurdu.

Sürgüyü çekerek kapıyı araladım. Garip bir sessizliğin önünü almak için hemen konuşmaya başladım. “Sana Chris’in yaşadığı yeri tarif edebilirim,” dedim. “Ya da bir otelin yerini. Eğer ihtiyacın duyarsan param var. Nasıl istersen.”

Bir süre tereddüt edip evin içine doğru baktı. “Seninle olmayı tercih ederim,” dedi sonunda alçak bir sesle. “Tabii tam tersini düşünmene yol açmadıysam.”

İçimde bir rahatlama hissettim. “Bu bir özür müydü?”

Ağzının bir kenarı kıvrıldı. “Elimden geldiği kadar.”

Aramızdaki mesafeyi kapatma isteği dayanılmaz olsa da kendimi tuttum. “Bir daha dene.”

Rüzgâr esiyor, kar tanecikleri yanaklarına değmeden eriyordu. Bana gölde olduğumuz zamanı hatırlatmıştı. Dudaklarını vücudumda hissedip aklımdaki her şeyi unutana kadar ona kış mevsimini tasvir etmeye çalışmışım. Şu an da tek istediğim buydu. Konuşmak ya da dinlemek değil. Sadece hissetmek. Nefesimi tuttum.

“Özür dilerim.” Sesinde hafif bir titreme vardı. “Seni bu dünyadaki her şeyden çok seviyorum. Ama yine de seni en kötü halime maruz bıraktığım zamanlar da oluyor ve bunu neden yaptığımı bilmiyorum.”

Kapıyı tamamen aralayıp içeri girmesi için kenara çekildim. Üzerinde eğreti duran pelerini elbisemin eteğine deyip nemli kumaş tenime temas edince içim titredi. Evin girişi yeterince geniş olsa da tam dibimde duruyordu. Üzerine sinmiş is kokusunu alabiliyordum. Vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyor ve bu dünyaya ait olmayan gözlerinden yayılan parıltıyı görebiliyordum. Dokunabileceğim kadar yakındı. Ah, bunu nasıl da isterdim.

“İnşaat ile uğraşıyordum.” Boğuk bir sesle, kelimeleri yutarak konuşuyordu. “Büyülü ağacın yerine geçmesi için

tasarladığım yapı. Onun inşası ile uğraşıyordum. Yarım-kanların yardımını ve babamın... desteği olmasa da izniyle.”

Aklıma milyonlarca soru gelse de dilimi tuttum.

“Daha sonra nasıl bu konuda izin aldığımı anlatabilirim. Şimdilik onu kendi oyununda yendiğimi söylemem yeterli. Hem de sanırım ilk kez.” Yüzünde bir gülümseme belirip hızlıca kayboldu. “Trollus’ta işler karmakarışık. Senin gidişinden beri her şey kötüleşti. Yaptığım bir hata yüzünden Marc az daha aklını kaybediyordu. İkizler madenlerde çalışmak zorunda bırakıldılar. Yarım-kanlar yalan söyleyebiliyor. Angoulême erkek kardeşimin ismine sahip. Lessa Anaïs rolüne geçti.” Kafasını bir kez salladı. “Özbeöz annem bile beni öldürmeye çalıştı.”

Dediği her şeyi duysam bile söylediklerini sindirmek zordu. Trollus’ta bir şeyler olduğundan zaten şüpheleniyordum ama önemsedığım kişilerin zarar gördüğünü ve düşmanlarımızın zafer kazandığını duymak? Midem kasıldı. Sessizliğimi korumak için dişlerimi birbirine kenetledim.

“Ama her şey böyle berbat bir durumda olmasına rağmen, sonunda parçaların nasıl bir araya geldiğini görmeye başlamıştım.” Bana bakıyor olsa da gördüğü ben değildim. “Onun planlarının ne olduğunu anlamaya başlamıştım. Onun hedeflerinin ne olduğunu. Yarım-kanlar beni destekliyordu. Loncalar davamızın etrafında toplanıyordu. Bazı asilzadeler bile açıkça benden taraf olmaya başlamıştı. Yapım yükseldikçe yükseliyordu. Halkım da sonunda her zaman hayal ettiğim gibi bir arada çalışmaya başlamıştı. Çok yaklaşmıştım...”

Gözlerini kırıp bana odaklandı. “Sonra sen beni çağırdın ve elde ettiğim her şeyi ardımda bıraktım.”

Arkamdaki masaya doğru geri çekildim. “Özür dilerim,” dedim yutkunarak. “Tüm bildiğim hasta olduğundu. Ve yarım etmek için aklıma gelen tek yol seni özgür bırakmaktı.”

“Özür dilemene gerek yok.” Bana dokunmak niyetiyle kaldırdığı kolunu tekrardan aşağı indirdi. “Sana anlatmaya çalıştığım şey bu, Cécile. Kızgınlım, ama sana değil.”

Bakışlarımı göğsüne kaydırđım. “Planlarını mahvettim.”

“Hayır. Bu çağrına cevap vermemle Trollus’ta kalıp işimi tamamlamam arasında bir seçim değildi. Bu çağrına cevap vermem ya da ikimizin de ölmesi arasında bir seçimdi.” İlk bir büyü çeneme dokunup suratımı yukarıya kaldırdı. “Tek çözüm imkânsız olandı. Ve işte buradayız. Hem de hâlâ hayatta.”

Sormam gereken binlerce soru vardı. Cevaplarını duymam ve bilmem gereken sorular. Ama hiçbirini hatırlayamıyor gibiydim. Onların yerine başka bir soru sordum, “Burası hayal ettiğın gibi mi?”

Gözlerini yumdu. “Bir zamanlar Trollus dışındaki dünyanın nasıl olduğu hakkında sıklıkla düşünürdüm. O kadar düşünürdüm ki artık kendimi cevabı bildiğime ikna etmiştim. Ama gerçekte...” Durakladı. “Muazzam bir büyüklükte.”

Dediklerine hak versem de, o an tam tersini hissediyordum. Sanki dünya daralıp evimin girişı kadar olmuştu. Ve ikimiz dışında her şey varlığını yitirmişti.

“Ve dürüst olmak gerekirse,” diye devam etti, “seni kaybettiğimden beri aklımda olan tek şey seninle tekrardan bir araya gelme şansına sahip olursam ne yapacağımı.” Derin bir nefes aldı. Büyük bir merakla ne diyeceğini bekliyordum. “Ama hiç bu kadar zor olacağını hayal etmemiştim. Ne de seni kollarımda tutmanın canımı yakacağını.” Kolunu kaldırırsa da bir kez daha yanına düşmesine izin verdi. “Ne de parmak uçlarımla vücudunu hissedemeyeceğimi.”

Birden konuşmayı kesince içten içe bu halinden bahsetmekten nasıl acı duyduğunu anlamıştım. Ona demir çürüklerinin ortadan kaybolacağını, daha iyi olacağını söylemek istesem de bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikre sahip değildim.

“Beni hiç kaybetmedin,” diye fısıldadım. “Her zaman şey ikimizin...” Duraksadım. Çünkü geçtiğimiz aylar boyunca yaşanacaklardan emin olduğumu iddia etmek büyük bir yalan olurdu. “Umdum ki...” Nefes nefese kalmıştım. “Ben...”

“Biliyorum,” dedi. Ve ardından beni öptü. Dudaklarının dudaklarıma değışi, dilinin tadı, boynuma doladığı kollarının sıcaklığı. Nasıl hissettiğı hakkındaki bütün şüphelerimi aklımdan uzaklaştırmıştı. Parmak uçlarımla yükselip kendimi ona doğru çektim. Vücutlarımız tek bir şekil halini alırken hafif nefes alışlarını hissedebiliyordum. Aynı zamanda hem tanıdık hem de bilinmez bir histi. İçim arzu ile yanıyordu. Uzun zamandır mahrum kaldığım bir istek başımı döndürüyor ve nefesimi kesiyordu.

“Cécile...” Nefesi kulağımı okşadı. Gaz lambasının ışığı donuklaşıp birden yeniden parladı.

Gerçekten de başım dönüyordu ve nefes alamıyordum.

“Cécile?”

“Bayılacağım,” diye mırıldandım. Ardından dizlerim çözüldü ve her şey karardı.

Bölüm 36

Tristan

Her zaman böyle ufacık mıydı? Cécile'yi yukarı kata taşıdım. Eflatun renk ağırlıklı odası dantellerle süslüydü. Aynı anda hem derli toplu hem de dağınık bir görünüşe sahipti. Onu yatağına yatırarak ıslanmış çizmelerini ve çoraplarını çıkardım. Sıra elbisesine gelince duraksadım. Her ne kadar nemli ve is kokuyor olsa da bayginken onu soymaya tereddüt ettim. Onun yerine üzerine kalın battaniyeler örtüp yüzüne düşmüş saçlarını yana taradım.

Bunların hepsini ona bir kez olsun dokunmadan yapmıştım. Çünkü eğer ona dokunursam, hissettiğim tek şey acı olacaktı.

Kelepçeleri çıkardığım için artık daha iyi ve güçlü hissediyordum. Artık ölmek üzere değildim. Ama yol açtıkları hasar hâlâ yerindeydi. Ve iyileşmeye yönelik bir ilerleme göstermiyordu. Ellerimi her hareket ettirişimde kollarımdan yukarı bir ağırlık saplanıyordu. Parmaklarım uyuşmuş ve hissizdi. Acaba iyileşecekler miydi yoksa hayatımın geri kalanını böyle mi geçirecektim? Eski halime geri dönebilecek miydim? Başka işlerin üstesinden büyü ile gelebilirdim. Ama konu Cécile olunca bu mümkün değildi. Parmak uçlarımla onun vücudunu hissedemeyecek olmak ya da onu acı çekmeden

tutamayacak olmak kolay kolay kabullenebileceğim bir kayıp değildi.

Yatağının yanına diz çöküp yüzünü görebilmek için ışığının havada süzülmesine izin verdim. Hatırladığım dolgun yanakları çökmüştü. Sağlıklı görünmeyen derisinin altından kemikleri belli oluyordu. Altın rengi kirpikleri gözaltlarındaki karartıların üzerine düşüyordu. Ve çenesinin yanında duran ellerinin tırnakları kanayana kadar kemirilmişti. Uykudayken ve kişiliğini ortaya koyma ihtiyacı hissetmiyorken oldukça narin gözüküyordu. Ve solgun.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım tekrar ayağa kalkmadan yanağını nazikçe öperek.

Artık özgürdüm.

Büyü ve iradesini kullanan Cécile, Anushka’nın üzerimde sahip olduğu etkiyi ortadan kaldırmıştı. Ve bu duruma hazırlıksız yakalanan ben, özgürlüğümle daha yeni yüz yüze geliyordum. Sandığımdan daha karmaşıktı bu.

Gözlerimi kapatıp Nehir Yolu’nda koşuşumu hatırladım. Yanımda akan sudan bile daha hızlıydım. Bunca süredir halımı hapseden bariyeri delip geçebileceğim gibi hayatımda koşmadığım kadar hızlı koşmuştum. Bizim dünyamızla dış dünyayı ayıran görünmez engelle yaklaştıkça kalbim korkuyla dolmuştu. Çünkü bariyere çarptığımda canımın yanacağından emindim. Ve bunu defalarca kez yapacağımdan da. Kalbim durana dek büyüm ve yumruklarımın saldırıyordum. O an Cécile’den hiç olmadığı kadar nefret edip, hiç olmadığı kadar onu sevmiştim. Çünkü tek bir basit emirle, ikimizin de sonunu getirecek bir yol bulmuştu.

Ama lanet beni durdurmadı.

Etrafımı sarıp beni kavrayarak durdurmaya çalıştığını hissetmiştim. Ama daha güçlü bir şey beni ileriye doğru itiyordu. Ardından sendeleyip sahilin kumlarına düşmüştüm. Sırtüstü yuvarlanınca gördüğüm gece göğü, hayal edebileceğim her şeyden daha büyük, geniş ve sonsuzdu. Gökyüzüne ya-

yılmış küçük parlak noktaları seyrederken donup kalmıştım. Ben seyrettikçe sayıları ve ışıltıları artıyordu.

Beni kendime geri getiren babamın telaşlı sesi olmuştu. “Tristan?”

Oturup yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bana bakmasını izlemiştim. “Bul onu,” diye bağırmıştı. Aniden koşmaya başlamıştım.

Anushka’dan bahsetmişti. Bunu biliyordum. Ama Cécile beni ismimle çağırmamış olsa bile gideceğim ilk yer onun yanı olurdu. İpekten bir sicimle bağlanmışız gibi ona doğru çekiliyordum. Karanlık yoldan ilerleyip şehre gelmem bir hayal gibiydi. Henüz yanına o kadar da yaklaşmamış olsam bile şarkı söylediğini duyduğuma yemin edebilirdim. Billur sesi tiyatroya girip onu çiçeklerin arasında oturur vaziyette bulduğumda hâlâ kulaklarımda yankılanmaktaydı. Hayatta hafızaya kazınan, her zaman canlı bir şekilde hatırlanan anlar vardı. Benim için, onun sahnedeki halini görmek bu anlardan biriydi.

Ama bu üzerine gölge düşmemiş bir an değildi.

İsmimi nasıl öğrendiği hakkında bana anlattıklarının doğru olduğuna dair şüphem yoktu. Daha önce de rüyasında kendini Arcadia’da görenler olduğunu duymuştum. Uykuya dalıp da uyanamayanların akıllarının kış feyleri tarafından ele geçirildiği genel bir kanıydı.

Ama bunun bir insanın başına geldiğini daha önce hiç duymamıştım. Bu işin amcamın başının altından çıktığını düşünüyordum. Ve bu iyiye işaret değildi. Kış Kraliçesi’ne borçluydum. Ve Cécile’nin de Yaz Kralı’na karşı bir borç sahibi olması beni, bunun iki krallık arasındaki bitmek bilmeyen bir savaş olduğunu düşünmeye itiyordu. Eğer bir kez daha özgür kalıp bu dünyaya gelebilseler kim bilir nasıl bir karışıklık çıkarırlardı. Atalarımın anavatanında gezinen korkunç ve tehlikeli yaratıklar vardı. Ve onları eskiden olduğu gibi kontrol edebileceğimizden emin değildim. Eskiden olduğumuz kadar güçlü değildik.

Ama Cécile'nin anlattığı hikâyeye inanıyor olmak artık beni kontrol etme yetisine sahip olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Her ne kadar bunu dillendirmese de ve her ne kadar bu gücü boş yere kullanacağına inanmasam da bu fikri aklımdan geçirdiğini her hissedişimde onun dediklerine uymak haricinde her düşünce aklımdan silinmişti. İsmimi öğrenmesi özgür kalmama sebep olmuşsa da, bir yandan da irademi geri kazanmak için kafesime geri dönmeyi göze alabilirdim. İrademi geri kazanmak ve işime geri dönmek için.

İç geçirerek ayağa kalktım. Hareket etme ihtiyacı hissediyordum. Cécile'nin Souris diye çağırdık yaratık dibimde uzanıyordu. Keskin ön dişlerinin arasından sarkıttığı diliyle sakince beni izliyordu. Cécile bana bunun bir köpek olduğunu söylediyse de bu durumun doğruluğundan tamamen emin değildim. “Benim için ona göz kulak olur musun?” diye seslendim.

Sanki dediğimi anlıyormuş gibi havlayıp yatağın üzerine zıpladı. Patilerini neversime geçirdikten sonra kendi etrafında kez dönüp Cécile'nin dizlerinin yanına kuruldu. “Geri döneceğim,” dedim.

Cécile'ninkine bitişik olan odalar içlerindeki mobilyalar dışında boş sayılırdı. Ama koridorun sonuna geldiğimde annesine ait olan yatak odası ile karşılaştım.

Genevieve de Troyes'in odası küçük sayılırdı. Şatafatlı mobilyalar, şarap rengi kumaşlar ve sanat eserleriyle dekore edilmişti. Duvarlar kadınların resmedildiği tablolarla doluydu. Birçoğunun kökeninin Trollus olduğunu fark ettim. Hepsi de pahalı gözüküyordu. Masaların üstü camdan ve porselenden yapılmış biblolarla süslüydü. Şöminenin önündeki koltuğun yanında yaldız işlemeli kitaplar duruyordu.

Bir yıldız olsa bile opera sanatçılarının ne kadar az para kazandığını biliyordum. Gördüklerimin hepsinin bedelini ödemiş olması imkânsızdı. Ona bağış yapan marki sanata değer veren biri olarak tanınırdı. Bunların hepsini ona bahşettiğine göre cömert biri olmalıydı.

Cécile annesinden nadiren bahsederdi. Onu gerçekten seviyor muydu yoksa nefret mi ediyordu, bunu kestirememiştim. Genevieve ile hiç tanışmadığım için onun hakkındaki fikirlerim duyduğum şeylerden ibaretti. Ama duyduğum şeylerin hiçbirinden hoşlanmamıştım. Geçmişteki ve günümüzdeki davranışları en iyi ihtimalle bencil, en kötü ihtimalle ise narsist olduğuna işaret ediyordu. Ama bunların hepsi bir rolden ibaret de olabilirdi. Bir opera yıldızının sergilemesi beklenen davranışlar. Bildiğim kadarıyla mütevazı bir aile içinde dünyaya gelmişti. Babası o daha genç yaşta ölmüştü. Onu yetiştirme görevi de bir şarkıcı olan annesine kalmıştı.

Yine de Genevieve sosyal statüsünün el vereceğinin çok üstünde topluluklar arasında bulunuyordu. Bu da dedikodusunu yapanların söylediklerinden daha farklı kabiliyetlere sahip olduğunu gösteriyordu. Ona karşı büyük bir merak duyuyordum. Özellikle de Cécile bu gece onu kurtarmamızı gerektiğini söyledikten sonra.

Büyüden parmaklarla dolapları ve çekmeceleri karıştırmaya başladım. Bir yandan da her şeyi bulduğum gibi bırakmaya özen gösteriyordum. Taliplerinden gelen aşk mektupları ve “J” harfi ile imzalanmış kötü şiirler dışında pek fazla bir şey bulamadım. Dolapları ağzına kadar pahalı giysiler, ayakkabılar ve zengin bir kadının sahip olmaktan hoşlanacağı diğer şeyler ile doluydu. Hepsinin üzerinden baharatlı bir parfüm kokusu yayılıyordu.

Yatak ucundaki komedinin çekmecesini açmamla kapamam bir oldu. Ta ki ahlaki değerlerim merakıma yenik düşene kadar. İpek şeritler, tüyler ve dantellerle karşı karşıyaydım. İlginçti.

Tam da çekmeceyi kapatacakken bir gariplik dikkatimi çekti. Çekmece olması gerektiği kadar derin değildi. Biraz yokladıktan sonra çekmecenin sahte zeminini kaldırıp altına gizlenmiş ve zamanla kararmış bir deste mektup buldum.

Ahlak kurallarına saygılı hizmetçilerden bir şeyler saklamak için akıllıca bir yerdi.

Dikkatimi tekrar mektuplara yönelttim. Cécile'nin babasının annesine gönderdiği, ayrılışlarından sonraki beş sene-yi kapsayan yazışmalardı. Mektupların her biri ailesine geri dönmesini isteyen dileklerle bitiyordu. Neden artık onun yanında olmak istemediğini sorgulayan sorular. Goshawk'ın Oyuğu'na gelmesi için yalvaran sözler. Kendisinin ve çocukların onu ne kadar özlediğini anlatan betimlemeler. Eğer mektuplarına cevap verirse çiftliği satın çocuklarla Trianon'a geleceğini açıklayan çaresiz cümleler.

Son yılda sıklıkları azalsa da hepsi aynı istekle bitiyordu. Ta ki mektuplar kesilene dek. Bunun nedeninin Genevieve'nin bir mektup yazarak cevap vermesi olup olmadığını merak ettim. Acaba hayır mı demişti? Ya da, beş yıl boyunca yalvardıktan sonra, babaları durumun ümitsiz olduğunu mu düşünmüştü? Ve mektupları bunca yıl boyunca saklamış olması ne anlama geliyordu? Onlar da bulduğum aşk mektupları gibi sakladığı zafer hatıraları mıydı? Yoksa Genevieve gerçekten önemsiyor muydu?

Mektupları alıp Cécile'ye göstermeyi düşünsem de bir şeyler beni durdurdu. Babasının annesine olan yalvarışlarının cevapsız kaldığını görmek ona sadece zarar vermekten başka ne işe yarardı ki? Ben eski yaraları deşmeden de uğraşmak zorunda olduğu bir sürü dert vardı. Dolayısıyla mektupları tekrar ait oldukları yere gizledim.

Aşağıya inip salonu, oturma odasını ve mutfakı gezdim. Merdivenlerin altında keşfettiğim küçük ve penceresiz çalışma odasına yönelmeden önce kilere bile kafamı uzatıp baktım. Işık topumu genişleterek masanın üzerindekiyi incelemeye başladım. İlgi çekici olmayan yazışmalar, parti davetiyeleri, opera müziklerine ait nota kâğıtları, zamanında ödenmiş faturalar.

Ardından gözlerim köşede yere gömülü olan küçük kasaya takıldı. Masif çelikten yapılmıştı. Modern görünen şif-

reli bir kilide sahipti. Her ne kadar kulağımı zehirli metale yaslamak istemesem de kasayı açmanın başka bir yolu yoktu. Canımın yanmasını görmezden gelerek dikkatimi mekanizmayı çevirirken çıkan seslere verdim. Çok geçmeden açmayı başarmıştım. Mücevherlerle karşılaşmayı beklerken gözlerim bir deste hesap defterine takıldı. Sayfaları karıştırmaya başlayınca şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

Genevieve de Troyes oldukça zengin bir kadın sayılırdı.

Hesap bilgileri, yatırımları ve sahip olduğu mülklerin kayıtlı olduğu sayfalara göz gezdirdim. Trianon Opera Evi'nin en az yüzde altmışına sahipti. Ayrıca şehirdeki diğer küçük opera evlerinde de payı vardı. Bunların hepsi tek başına sahip olduğu bir şirkete bağlıydı. Bu gerçek ise avukatlar ve çeşitli evraklarla gizlenmişti. Mal varlığının neredeyse hepsi annesinden miras kalmıştı. Kayıtlara bakılırsa bunların hepsinin sahibi bir zamanlar Cécile'nin anneannesi idi. Genevieve benim standartlarıma göre bile zengin sayılırdı. Ama yine de Marquis'nin yardımına ihtiyacı varmış gibi davranıyordu. Bu da akla tek bir soru getiriyordu; neden?

Cécile Trollus'a ilk geldiğinde emrimdeki adamlara annesini iyice incelettirmiştim. Ve hiçbirisi bana bu bilgilerle gelmemişti. Bu da karşılaştığım şeylerin çok iyi saklanan bir sır olduğunu ortaya koyuyordu. Hatta o kadar iyi korunuyordu ki, kendi kızı bile bilmiyordu. Kasayı yeniden kilitleyerek Cécile kontrol etmek için üst kata çıktım.

Kımıldamamıştı bile. Şöminedeki kızgın kömürler odayı ısıtıyordu. Ceketimi çıkarırken cebimdeki bir şeyin ağırlığını hissettim. Kitap. Kitabı tamamen unutmuştum.

Cécile'nin masasına giderek koltuğuna oturdum. Kitabı Catherine'yi kaldırırken bedeninin altında bulmuştum. Yanmamış olmasının sebebi buydu. O sırada Anushka'nın büyü kitabı olmadığını fark edip cebime atmış olsam da şimdi daha yakından incelemeye karar vermiştim.

Ön kapağın içinde birçok kez katlanmış bir parşömen parçası vardı. Cécile'nin elyazısıydı bu. Çeşitli isimleri ve ta-

rihleri not etmişti. En son isim Genevieve'nin annesine ait olsa da diğerleri tanıdık değildi. Yanında ayrıca Trianon'un bir haritası da vardı. Alevlere maruz kalmasa da üzeri yanık izleri ile doluydu. Bunların hiçbirisi bir anlam ifade etmese de, Catherine Cécile'den çaldığına göre önemli olmalıydılar.

Kitabın içi büyülerle doluydu. Hızlıca göz gezdirip karanlık ve kanlı doğaları karşısında yüzümü ekşittim. Ardından kayıp kişileri bulmak amacıyla hazırlanmış bir büyü ile karşılaştım. Malzemeleri arasında harita olan bir büyü.

Babamın kölesi Cécile'nin kan büyüğü ile uğraştığını söylediğinde buna inanmak istememiştim. Ama şu an karşı karşıya olduğum şey doğruyu söylediğinin bir kanıtıydı. Haritayı kaldırarak yanık izlerini saydım. "Bu büyüğü kaç kere yaptın, Cécile?" diye sordum uyandığını hissederek.

Tereddüt etti. "Bir kere. Bütün yanık izleri aynı anda oluştu." Yavaşça yatağından çıkıp giyinmek için paravanının arkasına geçti. Çok geçmeden üzerinde yeşil kadifeden bir sabahlık ile geri döndü.

"Bu kadınlar kim?" diye sordum bana doğru gelişini izleyerek. Attığı her adımda çıplak bacakları ortaya çıkıyordu. "Anneannenin Anushka ile ne alakası var?"

Masanın kenarına oturdu. Dizlerimiz birbirine değiyordu. "Anneannem onun kurbanlarından biriydi." Sabahlığının kuşağı ile oynamaya başladı. "Tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum, ama Anushka bir şekilde ölümlerinden yararlanarak ölümsüzlüğünü devam ettiriyordu."

Bana anlatacağı daha fazla şey olduğunu bilerek bekledim.

"Yakın kan bağı ile yapılması daha kolay olan bazı büyüler var," dedi kuşağını bırakarak. "Bu kadınlar benim atalarım."

"Ve onun soyu," diye tamamladım. Bu bilgi beni yeterince şaşırtmamıştı. İsimlere ve tarihlere yeniden göz gezdirdim. "Bu yüzden annen için endişeleniyordun. Sırada o var." Ve ondan sonra da Cécile geliyordu.

"Peki ya kız kardeşin?"

"Josette bir cadı değil."

“Ama annen bir cadı.”

Cécile duraksadı. “Ben... Evet. Sanırım yeteneği var, ama bunun farkında değil. Onu kesinlikle daha önce büyü yaparken görmedim.”

Ona katıldığımdan emin değildim. Ama yine de üstelemek istemiyordum. Aklına bu şüphenin düşmüş olması yeterliydi.

Bir elini ağzına götürüp ben dikkatlice kolunu geri çekene kadar tırnaklarını kemirmeye başladı.

“Eğer annemi ya da beni öldürmesini engelleyebilirsek, ölümsüzlüğünün önüne geçebiliriz. Ondan sonra geriye sadece beklemek kalır.”

Sanki tek ihtiyacımız olan bu berbat durumun daha da karmaşıklaşmasıydı. “Kesinlikle onu yakalamamız lazım,” dedim. “Ona ne yapacağımıza gelince... Buna daha sonra karar verebiliriz.”

“Ne öneriyorsun?”

“Onu yemleyelim,” dedim. Chris ile yaptığımız asıl planda yem olarak kendimi kullanmayı düşünmüştüm. Anushka benim ne ve kim olduğumu bilirdi. Ve ben elimi kolumu sallaya sallaya gezerken boş durmazdı. Ama bu daha iyiydi.

“Sana ve annene ihtiyacı var,” dedim. “Eğer seninle bir ilişki kurduğum ve ikinizi de Trianon dışına götürmek niyetinde olduğum lafı yayılırsa hareket etmek zorunda kalacaktır. Böyle yapınca da kendini açık edecektir.”

Kaşlarından birini kaldırdı. “*İlişki kurmakla* tam olarak neyi kastediyorsun?”

Omuzlarımı silktilim. “Annenin vakit öldürdüğü Marquis oldukça zengin. Ama ben daha da zenginim. Ne dersin, canım karım, artık senin de bir efendi olma zamanın gelmedi mi?”

Bölüm 37

Frustan

“Geç kaldın,” dedim beklemekte olduğum koruluğun arasından çıkarak. Souris beni arkamdan takip ediyordu.

“Mızımızlanmana gerek yok,” diye yanıtladı Chris. Arabaya koştuğu iki gri atı yolun üzerinde durdurdu.

Ona meşum bir bakış atmaya yeltensem de yanaklarımdan akan yaşların istediğim etkiyi yaratmama engel olduğundan emindim. Güneş acımasızca parlaktı. Kar birikintilerinden yansıyan ışığı gözlerimi yakıyordu.

“Deliğini kaybetmiş köstebek gibisin.”

“Bir köstebeğin ne olduğunu bilmiyorum,” dedim. Arabanın kapısını açarak köpeği yukarıya kaldırdım.

“Yerin altında yaşayan bir hayvan. Görüşü pek iyi değildir.”

“O zaman benzetmen yerinde.” Yanındaki oturağa tırmandım. Daha önce hiç araba ile yolculuk etmemiştim. Her ne kadar rahat edemesem de bu deneyim beni heyecanlandırıyordu. Atların üzerindeki çullar parıl parıldı. Bacaklarına sıçramış çamurlar bile güzelliklerinden bir parça kaybettirmemişti. Trollus’a tahıl dolu yük arabaları çekmek üzere ağır işe koşulan hayvanlardan oldukça farklıydılar.

Buradaki her şey benim dünyamda olduğundan farklı-

dı. Kokuların ve seslerin yabancılığı bana hem korkunç hem de şahane geliyordu. Etrafımdaki canlılık yüzünden kendimi sürekli kalabalığın içinde gibi hissediyordum. Bir yandan da görüş alanım etrafımdaki *boşluğun* tamamını kavramaya yeterli gelmediği için memnundum.

Chris dizginleri sallayıp dilini şaklatınca atlar ileriye doğru fırladı. Attıkları her adımda koşum takımları şingirdiyordu. “Cécile’nin bu konuda sana izin vermesine şaşırdım,” dedi.

“İzin vermesi mi?” Araba donmuş yolda zıpladıkça omurgam sarsılıyordu.

Chris kahkaha ile gülerek tahta oturağına yaslandı. Tamamen konforlu hissediyor gibi gözüküyordu. “O kabul etmeseydi burada olabilecekmışiz gibi davranma.” Bana yan yan baktı. “Ona nereye gittiğimizi söyledin, öyle değil mi?”

“Tabii ki söyledim.”

“Ve?”

“Yapacağımızın gerekliliğini anlıyor.”

Chris kıkırdadı. “Kafanı ütölemiştir.”

“Kızgın olduğunda çenesinin ne kadar düştüğünü unutmuşum,” diye itiraf ettim. Dengemi sağlamak için ayaklarımın birini döşeme tahtasına yasladım. “Souris yatağın altına saklandı. Ona katılmamak için kendimi zor tuttum.”

“Ama sonuçta buradayız.”

Sonuçta buradaydık. Hem sabırsızlıkla beklediğim hem de oldukça çekindiğim bir görüşme yapmak için Trollus’a uzanan yolda ilerliyorduk. Özgürlüğüm babama karşı sahip olduğum bir üstünlükse de bana tam tersi gibi görünüyordu. Elimdeki bütün hâkimiyeti yitirmiş gibi hissediyor ve bundan hoşlanmıyordum. Ben ayrıldıktan sonra Trollus’ta neler olduğu hakkında endişeleniyordum. Arkadaşlarımı ve yoldaşlarımı belirsiz bir durumda bırakmıştım. Her ne kadar babamın kimseye zarar vermeyeceğini bilsem de, eğer istediği gibi hareket etmezsem, onları bana karşı kullanmaktan çekinmeyeceğini tahmin edebiliyordum.

“Sence bize yardım edecek mi?”

Bileklerimi acıtmamaya dikkat ederek suratımı kolumla kuruladım. “Edecektir.” Sağımızda uzanan sıra dağlara doğru baktım. Aralarındaki dağımızın sarp zirvesi güneş ışığında altın gibi parılıyordu. “Olayların bu şekilde gelişeceğini tahmin edemezdi. Ama bu seni şaşırtmasın. Cécile’nin yaptığı şeyden oldukça memnun. Ona göre bu, halkımızın özgürleşmesi yönünde küçük bir adım.”

Araba sonunda okyanusu görmemizi engelleyen ağaçlıkların arasından çıktı. Ama benim dikkatimi çeken ise Yalnız Dağ ile kıyı arasındaki toprakları örten aşağı kaymış kayalar-
dı. İçeriden olduğu kadar büyük gözükmüyordu. Sanki yaşadığım şehri içinde barındırıyor olması imkânsızmış gibiydi. Sonbahardan önceki manzarayı resmeden birçok eser vardı. O zamanlar Trollus, devasa üçgenimsi zirvenin altındaki vadiye hükmetmekteydi. Bahçeleri cam yerine renklerle, limanı ise gemilerle doluydu. Trollus dünyanın merkeziydi. Ama şimdi ise çorak bir kayalık deniziydi. Görünürdeki doğal manzara dışında cansız ve önemsizdi. Artık hiçbir şeyin merkezi değildi. Hasta ve ölmekte olan bir ırkın kafesi haline dönüşmüştü. Onu bu halde görmek beni öfkeliyordu. Hayatımda ilk defa babama hak veriyordum.

“Bu Esmeralda Montoya’nın gemisi,” dedi Chris. Büyük ihtimal Courville’ye doğru güneye hareket eden yelkenliyi gösteriyordu.

“Nereden anladın?”

“Daha önce birçok kez gördüm.” Gemiye doğru gözlerini kısarak baktı. “Hareket halinde olmasına şaşırdım. Bir aydır Trianon Limanı’na demir atmış vaziyetteydi. Kadınla birkaç kere karşılaştım. Tabii, sohbet etmek konusunda pek de istekli değildi. Anlarsın ya.”

Başımınla onayladım. Esmeralda da diğer tüccarlar gibi babama yemin etmişti. Bu yüzden de Trollus hakkında konuşabilme yetisi sınırlıydı. Ama bu dinlemesine engel değildi. En azından onu bulup ben ayrıldığımda kızların iyi durumda olduğunu söyleyebilirdim. Bu onu rahatlatıp dikkatini

işlerine vermesini sağlardı. Babamın kapıları tekrar açması durumunda Trollus'a tekrar girme şansını yitirmesini istemezdim.

"Seninle gelmemi ister misin?" Chris atları yolun dışına doğru yöneltti.

"Hayır." Arabadan atladım. "Gelen biri olursa diye izlemeye kal. Bu herhangi birinin şahit olmasını istediğim türden bir konuşma olmayacak." Sahile doğru ilerlerken durakladım. "Köpekten gözünü ayırma. Cécile onu çok sevse de gittiği her yeri darmadağın ediyor." Chris'in arabaya zarar gelmesi halinde yaşanacaklar ve küçük köpekler aleyhindeki homurdanmalarına gülümseyerek yoluma devam ettim.

Her ne kadar üzerinden sayısız araba ve insan geçmiş olan yoldaki karlar sertleşmiş olsa da ben kenardan yürümeyi tercih ettim. Ayaklarımın karın üzerinde çıkardığı sesler hoşuma gidiyordu. Sahilde ise sürekli yükselen su seviyesi yüzünden bu hareketliliğe dair pek de iz kalmamıştı. Sıradan birisi buradan Nehir Yolu'nun ağzını gizleyen büyük kaya parçasını fark etmeden geçerci.

Kayaların ve kumun arasından tünelin girişini işaret eden taştan saçağa doğru ilerledim. Burada nehrin temiz suları okyanus ile buluşuyordu. Deniz kabardığında bariyere kadar yükselen sular yolun üzerine çalı çırpı taşımıştı. Her ne kadar üzerlerinden sular akan kayalara doğru yürüyormuşum gibi gözükse de bunun bir illüzyondan ibaret olduğunu biliyordum. Ve bu yanılsamanın arkasından yayıldığını hissettiğim güce sahip olabilecek sadece birkaç trol olduğunun da farkındaydım.

"Umarım birisine sandalyeni getirtmişsindir," dedim bariyere güvenli bir mesafe uzaklıkta durarak. Büyünün etkisi altında bir kez daha kalmayı göze alamazdım.

İllüzyon ortadan kaybolunca babamı gördüm. Ama sandalyesi yoktu. Yüzüme üzülür gibi bir ifade takındım. "Umarım uzun süredir beklemiyorsundur."

"Manzarayı izliyordum."

Omzumdan geriye baktım. “Buradan bakınca biraz sınırlı gibi.”

“Şimdilik.”

Tekrar ona doğru döndüm. “Nasıl karşıladılar?”

“Beklenildiği gibi.” Kolunun önünü bariyere doğru yaslayıp eğleniyormuş gibi bir ifade takındı. Bana Trollus’ta olanlarla ilgili herhangi bir şey söylemeye niyeti yoktu. Bu bilgiye sahip olmamanın beni delirteceğinin farkındaydı. Benimle pazarlık yaparken kullanacağı şey de buydu. Güç hâlâ onun elindeydi ve bunu ikimiz de biliyorduk.

“Görünüşe göre Anushka, Cécile’nin onu avladığının farkında,” dedim. “Dün gece Catherine adlı cadıyı öldürdü. Büyü kitabını da ya yaktı ya da yanında götürdü. Bu da onun izini sürmek için bir yolumuz kalmadığı anlamına geliyor.”

Babamın kaşları çatıldı. Bir süre sessizliğini korudu. “Peki neden, eğer Cécile’nin kim olduğunu biliyorsa, onu öldürmeye çalışmadı?”

Ondan beklediğim üzere hemen konunun özüne inmişti. Ama henüz Cécile’nin Anushka’ya olan aile bağlarından bahsetmeye niyetim yoktu. Aynen Aiden du Chastelier’in, onun kontrolü altında olduğunu bildiğimi söylemeyeceğim gibi.

“Bu soru benim de aklıma takıldı,” diye itiraf ettim. “Başta kendi türüne duyduğu vicdan ya da bağlılıktan olduğunu düşünsem de, diğer insanları öldürmekten kaygı duymadığını çoktan ortaya koydu. Bu da Cécile’nin canına kastetmesinin ardında bir neden olduğunu gösteriyor.”

“Cécile’le ilgili önemli bir şey var,” dedi. “Kehanetler bizi ona yöneltti. Ve yaptığı her şey de bunun doğru olduğunu gözler önüne serdi. Bu da onunla önemli bir şey olduğunun kanıtı. Henüz bilmediğimiz bir şey.”

“Ama Anushka’nın bildiği bir şey.”

“Öyle gözüküyor.” Parmağını cebine sokup altın bir para çıkardı. Düşünürken parayı parmakları arasında dolaştırıyordu. “Bir planın var mı?”

“Bir bakıma.” Altının elinde dolaşmasını izledim. “Cécile’nin anlattığına göre, lanet sadece Anushka’nın iradesinin büyüyle vücut bulmasından ibaret. Varlığı tamamen bizi hapis tutmaya olan arzusundan kaynaklanıyor. Bize olan nefretinden.” Gözlerimi altın paradan zorla da olsa kaçırdım. “Bu yüzden bir trolün serbest kaldığını öğrendiğinde canının ne kadar sıkılacağını tahmin edebiliyorum. Ve herhangi bir trol de değil bu.” Omuzlarımı dikleştirdim. “En başta öfkesini tetikleyen kişinin soyundan biri.”

Tabii ki bu planımın tamamı değildi.

Altın para hareket etmeyi kesti. “Kendini yem olarak kullanmayı mı planlıyorsun?”

Başımı evet anlamında salladım. “Bana karşı harekete geçmek zorunda hissedecektir. Buğdan eminim.”

Olduğu yerde kıpırdamadan durdu. Yüzünde hiçbir ifadeden eser yoktu. Ama hareketsiz kalması teklifimin tamamen kafasına yatmadığını gösteriyordu. “Eğer ne olduğunu bütün dünyaya gösterirsen, geri kalanımızı da tehlikeye atarsın. Henüz korunmasızız.”

“İşte bu yüzden *ne* olduğumu değil, *kim* olduğumu açığa çıkaracağım,” dedim. “Şehrin ileri gelenlerinin arasına sızacağım. Onun bu kişiler ile ilişki halinde olduğunu biliyoruz. Ve sonra da harekete geçene kadar gösteride bulunacağım. Böylece kim olduğu ortaya çıkacaktır.”

“Riskli,” diye homurdandı babam. “Birincisi, seni gerçekten öldürebilir. Ve ikincisi, beş yüz yıldır hata yapmamış bir kadının hata yapmasını bekliyorsun.”

“Daha iyi bir fikrin var mı?” diye sordum.

İç geçirdi. “Sanırım biraz altına ihtiyacın olacak.”

Bölüm 38

Cecile

Üzerimde ipekten kolsuz bir elbiseyle podyumun üzerinde durup aynaya baktım. Terzi, ustaca kullandığı mezurayla belimin ölçüsünü aldı. Parmakları kaburgalarımındaki kalın yara izine değince irkildim. Kadın da ürkerek elini çekti. “Zayıflamışsın,” dedi tepkisini saklamaya çalışarak. Elbiselelerini elden geçirmemiz lazım. Göğüs bölgelerine de takviye yapacağız.” Mezurasıyla tekrar göğüs ölçümü alıp iç geçirdi.

İstemeyerek yanaklarım kızardı. Yardımcısı bana şımırıkça gülümsediği halde çenemi yukarıya dikip ona bakmayı sürdürdüm. “O keklerden bir tane daha verir misin?” Terziye döndüm. “Aşırıya kaçmanıza gerek yok. Bu aralar pek iyi değildim. Ama kısa zamanda eski halime dönerim.” Ne yazık ki, eski halim de göğüs bölgesinde takviyeye ihtiyaç duyuyordu.

Daha iyi hissettiğim doğruydu. Kral’ın zorlaması hâlâ üzerimde olsa bile artık umutsuzluk hissi yaratmıyor, beni yiyip bitirmiyordu. Kontrolün tekrar elimizde olduğunu söylemek ahmakça olurdu. Ama koşullar eskisi kadar vahim gözükmiyordu. Artık Tristan özgürdü. Lord Aiden bir tehdit unsuru oluşturmuyordu. Bir planımız vardı. Tabii her ne kadar bilinmezlerle dolu olsa da.

Tristan bütün gece uyanık kalıp planımız üzerinde çalışmak istese de istirahat etmesi konusunda ısrar etmiştim. Yaraları hakkında dert yanmasa da kafasına ne kadar taktığı belliydi. Her ne kadar onları iyileştirmeyi teklif etmek istesem de bu konuda tereddüt etmiştim. Bunu yapmak için onun kendi büyüsunü kullanıp irademle eğmem lazımdı. Ve son yaşadıklarımızın ardından bu konuda o kadar da istekli olduğunu sanmıyordum.

Deliksiz bir uyku bende harikalar yaratmıştı. Zihnim daha berraktı ve iştahım geri dönmüştü. Bu durumdan huzursuzdum. Bu etkiyi Tristan'ın varlığının yarattığına, yanımda olmasının bana iyi geldiğine inanmayı dilerdim.

Ama böyle saçma şeyler düşünmek için bile kendime izin veremedim. Kafamı rahatlatan şeyin onun özgürleşmesi olduğundan şüphem yoktu. Ama bu ikimizin de bu konuda mutlu olmasından değil, Kral'ın bu konuda mutlu olması yüzündendi. Demek ki her şey istediği gibi gidiyordu. Tristan bu sabah babasıyla görüşmek için ayrılmıştı. Konuşmalarının nasıl geçtiği hakkında endişeleniyordum.

Terzi annemin sipariş ettiği bir elbiseyi daha üzerimde denerken yardımcısı da yanında bir dilim kekle geri döndü. Bunların hepsi yeni modaydı. Kat kat iç etekler ve firfırlar. Dar korseler ve kollar. Kare düşük yakalar. Annemin giyeceği türden şeylere benziyor ve hiç de rahat görünmüyorlardı. Denemem için tam altı tane elbise vardı. Bunların hepsi ona küçük bir servete mal olmuş olmalıydı.

İçimden bir ses bu yeni giysilerin Trianon salonlarında ve Marquis'nin yanındaki yerimi almam için tasarlandığını söylüyordu. Bu kadar ayrıntıyla donatılmış ve koyu renkli olmalarının başka sebebi olamazdı. Ve tam zamanında tamamlanmışlardı. Gerçi bu tamamen annemin planlarından bağımsızdı.

Küçük bir tabakta duran keki alıp elbise deneme odasının girişine bakarak kemirmeye başladım. Tristan ve Chris şimdiye kadar otele dönmüş olmalıydı. Ama yine de pla-

nın bana ait olan kısmını harekete geçirmeden onlardan haber bekliyordum. Dükkânın zili çaldı. Çok geçmeden Sabine odaya girdi. Görünüşümden hoşlanmış gibi bir ifade takındı. Terziyi umursamadan podyuma çıktı ve kulağıma fısıldamaya başladı. “Hôtel de Crillon’da oda tuttular.”

“Öyle mi?” diye mırıldandım. Bir yandan da kadınların duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyordum. “Süit mi tutmuşlar?”

“En pahalı odaları tutmuşlar.” Bana daha da yaklaşınca nefesi kulağıma gıdıkladı. “Chris temizlenip hizmetkâr gibi giyinmiş ve kendi odası var. Ne kadar rahatsız görüldüğünü anlatamam. Ama Tristan havasında gibi.”

“Ne kadar heyecan verici.” Ona kötücül bir gülümsemeyle karşılık verdim. “İlginç birisi şehre gelmeyeli uzun zaman oluyor. Ve ondan daha ilginci de bulunmaz. İyi bir kız ol ve boş zamanı var mıymış yok muymuş öğren. Burada işim bitince çaya gideriz, sen de bana detaylı bir şekilde anlattırın.” Yanağından öpüp gidişini izledim. Rol yaptığının farkına varmadıklarını umuyordum.

“Planladığınız bir gösteri var mı, matmazel?” diye sordu terzi ağzındaki iğneyle. Her ne kadar ilgilenmiyormuş gibi görünse de durumun tam tersi olduğunun farkındaydım. Zengin burjuvalar ve düşük seviyeden asilzadelerin elbiselerini dikiyor olsa da ticaretini yaptığı asıl şey dedikoduuydu.

“Birkaç tane,” diye yanıtladım kekin geri kalanını da yutarak. “Ama yine de kendime boş zaman yaratacak bir sebep buldum.”

“Oh?” Benden elinden geldiğince bilgi almak ister gibiydi.

“Şehre sanat zevkine sahip bir beyefendi geldi.”

“Yeni mi geldi?” Bir yandan da elbise ile uğraşmaya devam ediyordu.

“Bugün. Gerçi geleceğinden birkaç gün önceden haberim vardı. Bu yaz onunla zaman geçirecek kadar şanslıydım. Ve bana Trianon’a yerleşeceğine dair bir mektup yollamıştı.”

“Nereden geldi ki?”

Tabağı terzinin yardımcısına uzattım. “Lezzetliden de öteydi! Rica etsem bir dilim daha getirir misin?” Kapının arkasından dinleyeceğine emin bir şekilde o gidene kadar bekledim.

Odadan çıkınca aşağıya eğildim. “Güney’den, Courville yakınlarındaki bir malikânedен. Görünüşe göre ailesinin münzevi hayat biçiminden sıkılmış. O yüzden Trianon’da.” Fesatça bir ifade takındım. Tuzağıma düştüğünü umuyordum. “İnanılmaz zengin ve ailesinin tüm mal varlığı da ona kalacak.” Dudağıma buluşan kek parçasını yaladım. “Ayrıca en ahlaklı kadını bile yoldan çıkaracak kadar yakışıklı.”

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. “Peki soylu mu?”

Kafamı salladım. “Hayır ama sanırım bu durum yakında değişecek.” Bu da yakında soylu bir eş bulacağını söylemenin kibar yoluydu. Terzi bu ayrıntıyı kaçırmamıştı. Gözlerinden bu zengin adama eş olabilecek, paraya ihtiyacı olan ailelerden gelen uygun adayları aklından geçirdiğini anlayabiliyordum. Benim de değerimi tartıyor olmalıydı.

Kolumdan sarkan dantelle uğraşmaya devam ederek beni aynaya doğru döndürdü. “Adı neymiş?”

Biraz duraksadım. Kendime böyle yapmanın ortamdaki heyecanı artıracağını söylüyordum.

Ama aslında korkuyordum. Tristan’ın adını söylediğim an Anushka’nın peşine düşmesine yol açacaktım. Ama yapılması gereken buydu.

“Evet, tatlım. Hakkında konuştuğun beyefendinin adı ne? Ve neden daha önce ondan bahsetmedin?”

Donup kaldım. Yavaşça kafamı geriye çevirdiğimde annemin delici bakışlarıyla karşılaştım. “Anne! Bu kadar çabuk mu döndün?” Şaşırmış bir şekilde aynaya geri döndüm. Annemle başım dertteydi ve şu an özgürlüğüme gem vurmasına izin veremezdim. “Daha iyi hissediyor musun?”

“Bayağı.” Sesi oldukça sakindi. “Ama bizi merakta bırakma canım. Kim bu beyefendi?”

Ağzımın kuruduğunu hissettim. Elbisemin yakasını ile uğraşmaya başladım. Ama artık bu bilgiyi saklamaya çalışmak garip gözükürdü. “Adı Tristan de Montigny.”

Bölüm 39

Tristan

Cécile'nin verdiği belli belirsiz talimatlar ve deli cesaretim eşliğinde bu konuda hiçbir bilgiye sahip olmadığımı çıkartmadan Hôtel de Crillon'a yerleşmeyi başardım. Odama yerleştiğimde yaptığım ilk şey parlak gündüz güneşine karşı bütün perdeleri çekmek oldu. Ardından kılık değiştirmemi sağlayan büyümü sonlandırdım.

"Ortamı mı hazırlıyorsun?" diye sordu Chris. Masanın üzerindeki tepeleme doldurulmuş çöreklerden bir adet kendi, bir adet de köpek için seçti.

"Senin hakkında meraklanmaya başladım, Christophe," dedim altın dolu sandıklardan birini açarak. Uşaklar, daha doğrusu *kapı görevlileri*, bu yükü taşıırken oldukça zorlanmıştı. Bütün paralar kolay harcanabilmesi için Naip'in darphanesinde basılanlarla bire bir aynıydı. Trollus'taki darphane ticaret yaptığımız bütün anakara krallıklarının parasını basabilecek yeterliliğe sahipti. Tüccarlara ve korsan kaptanlarına istedikleri para birimiyle ödeme yapardık. İşleri böyle yapmamak akıllarda soru işaretleri yarattı. Zaten insan komşularımızın merakını uyandırmadan Trollus'un ihtiyacı olan yiyeceği sağlamak yeterince zor bir işti.

Suç ortağıma doğru döndüm. “Trianon’dan dönerken bana üç kere hoş göründüğümü söyledin. En son ne zaman bu kadar art arda iltifat aldığımı hatırlamıyorum.”

“Bir kız kadar hoş göründüğünü söylemek iltifat sayılmaz farkındaysan,” dedi Chris ağzı yediği üçüncü çörekle dolu bir halde.

“Eğer tercihlerim dalyan gibi çiftlik delikanlılarından yana olsaydı, bana ettiğin hakaretlerin kalbimi kıracağından eminim.” Bir avuç dorusu altın aldım. Ellerimi kullanmak hâlâ bana acı veriyordu. Her ne kadar hareket kabiliyetimi geri kazanmış olsam da bileklerimdeki yaralar siyah kalmıştı ve sürekli bir akıntıya sahiptiler. “Al.”

Yemek yemeyi bırakıp parıldayan altınlara baktı. “Onları alacak kadar ahmak olduğumu mu sanıyorsun? Karşılıksız elde edilen trol altını uğursuzluk getirir.”

“Bunlar *karşılıksız elde edinilmiş* değil,” dedim paraları masaya bırakarak. “Görevleri bize yardım etmek.”

Kafasını sallayıp ayaklarına baktı. “Bu işin biteceğini söylediğin birkaç hafta değil, bütün sene çalışsam bile bu kadar para kazanamam.”

Lanet olsun! Ama bir yandan da tamamen haklıydı.

“Benim için üstleneceğin iş daha zor ve tehlikeli olacak. O yüzden adil davranıp sana daha çok para vereceğim.”

“Bu bir iş değil,” diye homurdandı Chris. “Bunu para kazanmak için yapmıyorum. Karşılık beklemiyorum.”

“Troller kimseye borçlu kalmayı sevmezler,” diye ona açıkladım. “Yani eğer altın istemiyorsan, başka bir şey istemen lazım. Adımı koyalım.”

Omuzlarını silkti.

“Çörek?” diye önerdim.

Kaşlarını çattı.

“Çiçek olur mu?”

“Hayatımda senin kadar sinir birisiyle tanışmadım.”

Gülümseyip gözlerimi kırıştırdım. “Öpücöklere ne dersin?”

Chris paraları alıp cebine tıktırdı. “Altın yeterli olacaktır.”

Kahkaha atıp karşısındaki koltuğa kuruldu. Şakalaşmayı kesmenin zamanı gelmişti. “Yardıma ihtiyacımız var, Chris,” dedim. “Cécile ve ben bu işi kendi başımıza halledemeyiz. Sen ve Sabine Trianon’da güvenebileceğimiz tek insanlarsınız.”

Ona gerçekten güveniyordum. Onu çok da iyi tanımadığımı göz önünde bulundurursak bu garip bir durumdu. İlk karşılaştığımız zamanı hatırladım. İkimiz de henüz çocuktuk. Babası onu ilk defa Trollus’a getirmişti. Nesiller boyu Girard ailesi ile güçlü bir ilişkimiz olmuştu. Sadece mahsullerinin büyük bir kısmını bize satmakla kalmayıp Ada’nın güney yarısındaki pazarlardan tahıl ve diğer tarım ürünlerini elde etmemize de yardımcı oluyorlardı. Christophe tarlaların ve aile mesleğinin vârisi olduğu için bu beklenen ve planlanmış bir ziyaretti.

Yeminlerini verdiği zaman küçük bir tören yapılmıştı. Ve bu yeminleri alan da ben olmuşum. Her ne kadar sonraları yüzlerce başka yemine sahip olsam da, Chris’inkiler ilk aldıklarımды. Kral’ın görevi bu yeminleri toplamaktı. Bu sayede düşmanlarına karşı bir üstünlük sağlardı. Bir Kral için görevi yeterince büyüyen vârislerine devretmek alışlagelmiş bir durum olsa da babam bu iş için oldukça garip bir tercih olan sekiz yaşındaki oğlunu seçmişti. Ama bu durum sonuçta benim işime yaramıştı. Çünkü Chris’in Trollus dışındayken bizim hakkımızda konuşabilmesini sağlayan tek sebep buydu.

“Tamam, peki.” Chris dördüncü çöreğini aldı. “Umalım da bizim yardımımız yeterli gelsin.” Bir an tereddüt etti. “Onu bulunca ne yapacağını düşündün mü?”

Onu öldürür müydüm?

“Doğrusunu söylemem gerekirse hiçbir fikrim yok.” İş geçirdim. “Önem verdiğim işlerin neredeyse tamamı Trollus’ta. Ben onlarla birlikteyken Anushka’nın yaşamasını ve

lanetin sürmesini istemek kolaydı. Çünkü onları koruyabilirdim. Ama şimdi onları çok güçlü ve çok tehlikeli bir avuç dolusu trolün merhametine bıraktım. Ve bu yaptığım yüzünden vicdanım hiç de rahat değil.”

Chris düşünceli bir ifadeyle koltuğuna yaslandı. Genelde basitçe konuşurdu, ama onu ahmak sanan birisi olursa bu büyük ihtimal o kişinin kendi ahmaklığından kaynaklanırdı. “Cécile’yi babandan kurtarınca geri dönmeyi planlıyorsun, öyle değil mi?”

İstemeyerek de olsa onayladım. “Bu konuda düşündüm. Ama eğer geri dönersem, babamı öldürmek zorunda kalırım. Bu da büyük ihtimalle teyzem ve annemin ölümüne yol açar. Erkek kardeşimi öldürmek zorunda kalırım. Ancak o zaman güç sahibi olurum. Peki ya bu durum ne kadar sürer? Herkes halkımın özgürlüğünü avuçlarım içinde tutarken bir kenara attığımı bilecektir. Bu yüzden benden nefret edeceklerdir. Ve aralarından birinin bir yolunu bulup sırtıma bir hançer saplaması ne kadar zaman alır ki? Sonra her şey tahtı ele geçirmek için yapılan bir savaşa dönüşür. Kaç kişinin hayatını kaybedeceğini kim bilebilir? Beş yüz yıl önce Anushka’nın bizi kayalar altında hapsedmesi sonun başlangıcı oldu. Ve bunların gerçekleşmesi onun başlattığı şeyi sonlandırmak olur.”

“Ya da onları serbest bırakırsın.”

“Ve bu sefer de tamamen farklı bedeller ödenmek zorunda kalınır,” diye yanıtladım. Bu seçeneği de en az diğeri kadar düşünmüştüm.

“İki arada bir derede kaldın, öyle değil mi?”

Kahkaha attım. “Hayatımın her günü böyle.”

Birisi kapıyı tıklatınca Chris ayağa kalktı. “Bu gelen Sabine olmalı.”

Sarışın kız içeriye girerek Chris’i yanağından öptü. Sonra da bana en uzak olan koltuğa oturdu. “Cécile’yle çaydan geliyorum. Planınızı harekete geçirdi. Sanırım işe yarayıp yaramadığını yakında göreceğiz.” Porselen bir fincana çay dol-

durup üzerine hafifçe üfledi. “Genevieve geri döndü. Cécile terzide elbise denerken yanına gelmiş.”

Chris üzülür gibi iç çekti. “Cécile’nin canına okudu mu?”

“İlginçtir ki hayır.” Sabine çayından bir yudum içti. “Cécile, Genevieve’nin biraz garip gözüktüğünü ve belki de hastalığından daha kurtulmadığını söyledi. Cécile için sipariş ettiği bütün elbiseleri görece kadar beklemiş ve ardından gitmiş.”

“Şansı yaver gitmiş,” diye mırıldandı Chris. “Normalde böyle sakın duran bir kadın değil.”

“Bence tam tersi,” dedi Sabine. “Onu cezalandırmak için en elverişli anı bekliyor olmalı.”

“Aiden’den ya da Cécile’nin ağabeyinden bir haber var mı?” diye sordum. Cécile tekrardan kaçırılmasının oldukça az bir ihtimal olduğunu düşünüyordu ama ben yine de şehirde yalnız başına dolaşmasını istemiyordum.

“Kışlaya gidip sordum. Fred şatoda görevdeymiş. İkisi de Cécile’ye yaklaşmamış.” Gözleri odanın üzerinde dolanıp sonunda bana sabitlendi. “Gördüğüme göre bir saraydan çıkıp diğerine girmişsin.”

“Burada olmamın bir amacı var. Kendi rahatlığımdan değil.”

Burun kıvrıp fincanını masaya bıraktı. “Oh evet, çünkü sana kalsaydı ikinci sınıf bir yerde konaklayacağına eminim.”

“Sabine.” Chris’in sesi sert çıkmıştı. “Yine başlama.”

“Neden başlamayayım ki?” Kelimeleri birbirine giriyordu. “Siz trollerin doğru söze önem verdiğini duymuştum. Benden istediğin şey de bu değil mi?”

Beni sanki tehlikeli, tahmin edilemez ve her an ısırabilir bir yaratıkmışım gibi süzdü. Korkmuyordu. Ama temkinliydi. Ve sinirli. Sessizce onayladım.

Sabine derin bir nefes aldı. “En iyi arkadaşımı kaçırdın. Kendi iradesi dışında seninle evlenmesi için zorladın. Onu hapis tuttun ve neredeyse ölümüne sebep oldun.” Koltuğun kollarına geçirdiği parmakları bembeyaz olmuştu. “Onun

hayatını mahvettin. Ve aranızdaki bu *bağ* yüzünden asla senden kurtulamayacak. Bu yüzden senden nefret ediyorum.”

“Lanet olası bir deli gibi davranıyorsun” Chris aramıza girdi. “Bu onun hatası değildi, Sabine. Olanlar hakkında Cécile gibi onun da bir tercih hakkı yoktu.”

“Ah, kapa çeneni!” Sabine ayağa kalktı. “Sana güzel elbiseler giydiriyor, seni çöreklerle besliyor diye onu savunmaya mı başladın? Cebindeki önceden sahip olmadığın paraların şakırdamasını duyar gibiyim. Kendinden utanmalısın, Christophe Girard!”

Chris omzunun üzerinden bana baktı. “Sana altınların kötü şans getireceğini söylemiştim.”

“Sanırım bunun altınlardan çok ona lanet olası bir deli demenle alakası var,” dedim. “Ama gerçek sebep zamanla belli olur.”

Sabine onu iteleyerek yanından geçti. “Söyleyecek bir şeyin yok mu?”

“Goshawk’ın Oyuğu cesur kadınlar yetiştiriyor.”

Çenesini dikti. “İltifatlarına ihtiyacım yok.”

“Sadece gözlemde bulunuyordum.”

Büyüden bir küre yaratarak odaklandım. Gücümü kullanmamak sol bacağımı kullanmamama eş değerdii. Her ne kadar mümkün olsa da başarması zor bir işti. Şimdi büyü kullanıyor olmak, Sabine’nin Cécile’nin kayboluşunu kendi suçu sanıp, onu günler boyu ormanda ve tarlalarda aradığına dair raporları okuduğum zamanki kadar az bir rahatlık sağlıyordu. Bu tam bir sevgi ve sadakat göstergesiydi. Ve böyle güçlü bir bağın arkadaşını çaldığını düşündüğü bir canavarı duyduğu nefreti körüklemeyeceğini düşünmek ahmaklık olurdu.

Onun yerinde ben olsam karşımdakini affedebilir miydim? Pek sanmıyordum. Hatta hiç sanmıyordum. Pénélope, Marc ile bağlandığı için ondan nefret ettiğimi düşünerek ölmüştü. Çünkü ölümünün engellenemez olduğunu ve Marc’ın neler kaybedeceğinin farkındaydım. Büyümü tekrardan ortadan kaldırdım.

“Kendimi savunmak adına söyleyebileceğim bir şey yok.”
“Hiçbir şey mi yok?”

Ayağa doğrulup tehdit altında hissetmemesi için kollarımı arkamda kavuşturdum. “Sana önümüzdeki birkaç saat boyunca Cécile’nin Trollus’a getirilmemesi için ne kadar mücadele ettiğimi anlatabilirim. Babamın onunla bağlanmam konusunda bana nasıl seçim hakkı tanımadığını da. Ya da bunu kabul etmesem onu geri yollamak yerine öldüreceğini de. Ama bunların hepsi biraz boş geliyor, öyle değil mi? Çünkü açıklamalar yapılan şeyleri geriye sarmaz. Cécile’nin, ailesinin ve senin yaşadığınız acıları ortadan kaldırmaz. Tek amacı suçu üzerimden atmak olan, korkakça bir davranış olur.”

Duraklayıp ifadesini izledim. “Beni affetmeni sağlayacak hiçbir açıklama teklif edemem, Sabine. Ama belki sergileyeceğim hareketler ile sana kendimi ispatlayabilirim.”

Gözlerini hafifçe yumup yavaşça kafasını salladı. “Fazla mükemmelsin. Görünüşün, söylediklerin. Bunlar seni sevmemi sağlamıyor. Hele sana güvenmeme hiç faydası olmuyor.”

Onunla göz göze gelebilmek için kafamı eğdim. “Eğer mükemmel olduğumu düşünüyorsa, bana hiç dikkat etmemişsin demektir.”

Kapı tıklatılınca Chris’e anlamlı bir bakış fırlattım.

“Bu işten şimdiden yoruldum,” diye homurdansa da kapıya gidip koridora çıktı.

O gelen kişiyle tartışırken Sabine ile durup dinledik. “Şu an istirahat ediyor... Şu an karşısına çıkmanız hoşuna gitmez... Lanet şeyleri bana versen de olur!” Bir anlık gürültü patırtının ardından Chris odaya geri döndü. “Geveze piç,” dedi. “Buyur.”

Bana uzattığı davetiye kartlarından oluşan desteyi incelemeye başladım. “Hepsi bu gece için. Ama bu insanların hiçbirini tanımıyorum,” dedim isimlere bakıp kaşlarını çatarak.

“Sakin Trianon sakinleriyle içli dışlı olduğundan olmasın?” diye sordu Sabine kinayeli bir şekilde.

“Sandığından daha fazla öyleyim,” dedim. “En azından önemli kişilerle.”

Gözlerini devirdi. “Bana isimleri oku.” Ben dediğini yaparken kafasını sallıyor ya da onaylıyordu. “Hiçbiri soylu değil. Ama senin resmen tanınmayan biri olduğunu göz önüne alırsak bu tahmin edilebilir bir sonuç.”

Chris bir diğer çörek daha yerken kahkaha attı. O ve Sauris neredeyse bütün çörekleri bitirmişti.

“Tabii bu alt seviye asilzadelerin seni çağırmayacağı anlamına gelmiyor,” dedi Sabine. “Seninle hemen ilgilenip çaresizliğe kapılmış gibi görünmemek için biraz bekleyeceklerdir.”

“Küçük bir köyden gelen bir kız bunca şeyi nereden biliyor?” diye sordum. Yalan söylediğini düşünmesem de ait olmadığı bir sosyal çevre hakkında nasıl bu kadar kendine güvenerek konuşabildiğini merak etmiştim.

“Ailem bu bölgenin kilometrelerce çevresindeki tek hanın sahibi. Ve insanların da içtikçe dilleri çözülüyor,” dedi. “Birkaç aydır Trianon’dayım. Bunların hiçbiri sır değil. Sadece dinlemeyi bilmek lazım.”

“İyi bir noktaya parmak bastın,” diye mırıldandım. Etkilenmişim. “O zaman kimin davetini kabul etmem lazım?”

“Mösyö Bouchard’ın,” dedi Sabine tereddüt etmeden. “Bankerdir. En zenginlerinden olmasa da altı kızı var. Ve,” diye devam etti, “bu sadece bir akşam yemeği daveti değil. Bir partiye çağırılmışsın. Hem de aylardır planlanan bir partiye. Orada birçok önemli insan olacaktır.”

Bankacılığın nasıl bir meslek olduğunu pek bilmiyor olsam da bunu belli edecek değildim. “Tamam.” Devasa masaya doğru ilerleyerek Mösyö Bouchard’a davetini kabul ettiğime dair, diğerlerine de özürlerimi ileten cevaplar kaleme aldım. “Bunları gönder,” dedim mektupları Chris’e uzatarak. Bunu nasıl gerçekleştireceğini bildiğini umuyordum. “Ve bana yemem için bir şeyler yollamalarını sağla. Açlıktan mi-dem kazanıyor. Ve sen...” Sabine’ye döndüm. “Bana bildiğin her şeyi anlatmanı istiyorum.”

Bölüm 40

Tristan

Kiraladığımız fayton fenerlerle aydınlatılmış caddeler boyunca hızla ilerliyordu. Hava serin ve donmuş kristallerin parıltısı ile doluydu. Chris karşıma oturmuştu. İkimiz de baştan aşağıya bakımlı ve gergindik. Planımız önümüzdeki birkaç geceyi Trianon sosyetesini ile geçirmem üzerine kurulmuştu. Sonra da Cécile'yi tavlama çalışması gibi yapacaktım. Bu süre boyunca onu göremeyecek olmamdan nefret ediyordum.

“Ne yapmam gerektiğini nereden bileceğim?” diye sordu Chris. Bununla beraber yedi etmişti. “Ya hata yaparsam?”

“Ağzından bir şey kaçırmadığın sürece sıkıntı yok,” diye daha önce altı kere tekrarladığım yanıtı yineledim. “Diğer erkeklerin yaptığı şeyleri yap. Fazla çaba sarf etmene gerek yok. Etrafındakilerle sohbet et ama dikkatleri üzerine çekmekten kaçın. Sahte kimliklerimizin üzerinden geçtik. Tek yapman bunun dışına çıkmamak.” Bu tavsiyeler onun için olduğu kadar benim için de geçerliydi.

“Kesin hata yapacağım,” diye homurdandı Chris. “Sabine olsa bu işi çok daha iyi yapardı.”

“Aynen öyle,” dedim. Aslında Sabine'ye bunu teklif etmiş olduğumu Chris'e söyleyecek değildim. “Bu konuda insan

geleneklerine uymak zorundayım. O yüzden elimde bir tek sen varsın. Hanım bir hizmetçi ile gidersem insanlar dedikodu yapabilir.”

“O da ne demek?” diye karşılık verdi Chris.

“Eğer Trollus’ta olsaydık çok da fark etmezdi, demek. Erkekler ve kadınlar için farklı kurallarımız yok. Güç ve kan önemli olan tek şey.”

Chris düşüncelerini dağıtmaya çalışarak çizmelerinin cılasıyla ilgilendi. “Peki ya ettiğimiz yemine ne demeli? Hiçbir insan bir trol kadınına dokunamaz. Neden hiçbir insan bir trole dokunamaz değil de öyle?”

“Fiziksel sebepler yüzünden.”

Chris gözlerini kırptırdı.

İç geçirdim. “Eğer bir insan erkeği bir trol kadınıyla ilişkiye girerse, sonuçlarına katlanmak zorunda kalmadan uzaklaşabilir. Eğer bir insan kadını bir trol erkeği ile ilişkiye girerse, çocuk doğana kadar Trollus’tan ayrılması imkânsız olur. Genelde bu tarz sonuçlar onlarla ilgilenen trolleri geri çevirmelerinde etkili olur. Ama doğrusunu söylemek gerekirse,” dedim, “bu tamamen geçerliliği sağlanan bir kural değil. Yarım-kanlar her zaman değerli bir emtia olmuştur. O yüzden bu duruma çoğu zaman göz yumulur.”

“Mantıklı gibi.”

“Bir düşünsene.” Fayton sonunda durunca rahatlamıştım. “Sanırım geldik.”

Uşak kapıyı açmak için yaklaşırken önünde durduğumuz evi inceledim. Büyük sayılırdı. Tuğladan yapılmış, kare şeklinde, iki katlı bir binaydı. Pencerelerden yukarıdaki yarım ayın parıltısını bastıran sarı ışıklar süzülüyordu. Kaldırımı adımımı atınca etrafa sanki varışımı karşılayan müzik sesleri yayıldı.

“Mösyö de Montigny?” diye sorduuşak.

“Evet.” Böyle çağırılmak oldukça garipti.

“Mösyö Bouchard sizi bekliyor.”

Adamı evin girişine kadar takip ettim. Yapının etrafı-

nı saran demirden dökülmüş çitlerin kapısından geçerken tüylerim diken diken oldu. Bu çitlerin neden ortaya çıktığını hatırlayıp hatırlamadıklarını merak ettim. Asıl amaçları ölümsüz fey ırkını uzak tutmaktı. Ama insanoğlunun şanssızlığına bakın ki, bu onları trollerden korumaya yetmemişti. Ölümlü olmanın da bazı yararları vardı. Ve bunlardan biri de metale daha fazla katlanabilmektir.

Kapı açıldı ve içeri girdim. İçerisi oldukça sıcaktı. Hava da yemek, parfüm, ter ve duman kokusu vardı. Kulaklarım müzik ve onlarca kişinin gevezeliği ile dolmuştu. Nabzım yükselmeye başladı. Daha önce eğlenmek dışında amaçlara sahip olduğum sayısız partiye katılmışımdı. Yıllar boyunca olduğum kişiden bir başkası gibi davranmışım. Ama şimdi ise tamamen kontrolümü kaybetmişim gibi hissediyordum. Yapmam gereken şeyin zorluğu beni korkutuyordu.

“Mösyö de Montigny!” Şapkamı ve pelerinimi emanet ederken gürleyen ses dikkatimi çekince döndüm. Kısa boylu, kırmızı suratlı ve beyaz bıyıklara sahip bir adam bana bakıyordu. Elini uzattı. Her ne kadar el sıkışma olayına yabancı olsam da onu geri çevirmedim. Bileklerimi aşağı yukarı sallarken duyduğum acıyı dişlerimi sıkıp gülümseyerek gizlemeye çalıştım. “François Bouchard,” dedi sonunda elimi bırakarak. “Küçük şölenimizde bize katılmanızdan memnuniyet duyduk.”

“Ben de davet edilmekten ötürü memnun oldum,” dedim onu salona doğru takip ederek. “Bu Trianon’a ilk gelişim. İtiraf etmem gerekirse sudan çıkmış balık gibi hissediyorum.”

“Artık emin ellerdesiniz.”

Muhteşem bir pembe elbiseye bürünmüş bir kadın önümüze çıktı. Bakışlarımız karşılaştığında gözleri büyüdü. “Demek buradasın, canım,” dedi Bouchard. “Anna, bu Mösyö de Montigny. Henüz Güney’den yeni geldi. Courville yakınlarından. Doğru mu duymuşum?”

Teşekkürler, Cécile.

Gülümseyerek kadının uzattığı elini öptüm. “Kulaklarınız sizi yanıltmamış.”

“Bunu bilmek iyi,” dedi Bouchard. Kolunu kaldırıp sırtına vurmaya çalışınca az kalsın kendimi savunacak gibi oldum. “Benim yaşıma gelince her şeyi tam hatırlayamıyosun.”

“Sizinle tanışmak bir zevk, mösyö,” dedi Anna sohbete karışmaya çabalayarak.

“Bu zevk kesinlikle bana ait,” diye yanıtladım. “Akşam yemeğimde tek başıma olacağımdan endişeleniyordum. Şimdi ise kendimi burada, sizin yanınızda, hayal edebileceğim çok ötesi bir durumda buldum.”

Gülüp bir yudum şarap içti. “Bekârlığın kötü yönlerinden biri korkarım. Ama artık buradasınız ve sizi insanlarla tanıştırmamızın zamanı geldi de geçiyor bile. François size eşlik edecek. Sizinle tanışmak isteyen birçok beyefendi ve hanımefendi olduğundan eminim.”

“Madencilik işiyle ilgileniyorsunuz, öyle değil mi?” dedi Bouchard beni içeriye doğru yönelterek. “Bu piyasada olan birkaç müşterim var. Her şeye rağmen adınızı duymamış olmalarına bayağı şaşırdım.”

Her şeye rağmen diyerek tek bir şey kastediyordu: zenginlik.

“Babam ailemizin anonimliğini sağlamak için büyük bir çaba sarf ediyor,” dedim yan yana duran genç kadınlara doğru gülümseyerek. Sonuçta rolümü oynamak zorundaydım. Kızların hepsi kol kola girmiş, birbirlerine doğru eğilmiş fısıldaşıyorlardı. “Bütün işlerimizi gizliliğimize saygı duyan temsilciler vasıtası ile sürdürüyoruz. Eğer adımı *duysaydınız* bu benim için çok daha şaşırtıcı olurdu.”

“Burada bulunuyor olmanız babanızla aynı kafa yapısına sahip olmadığınızı gösteriyor,” diye yorum yaptı. “Ayrılışı-
nızdan huzursuz oldu mu?”

“Dünyaya açılmama şaşırtıcı bir şekilde destek çıktı,” diye yanıt verdim. Onun istediği yolda ilerlediğim sürece destekçimdi. “*Geleceğime yatırım yapmam* için bana oldukça cömert davrandı.” Babamın bariyerden altın dolu sandıkları yollar-

ken söylediklerini taklit etmişim. “Ama şimdi iş konuşmanın sırası değil.”

Bunu söylemem onu bu konuda konuşmaya daha istekli hale getirmişti. Bana uzattığı şampanya bardağını alıp odanın içine gizlice bakınmaya başladım. Anushka burada mıydı? Sanmıyordum. Cécile’nin cadının Chastelier ailesinin koruması altında olduğuna dair iddiaları gerçekçiydi. Dolayısıyla çok daha elit bir kitle arasında yaşıyor olmalıydı.

“Sermayenizi işletmenize yardım etmekten mutluluk duyarım,” dedi gözleri parıldayarak. “Eğer bana ne büyüklükte bir yatırım yapmak istediğinizi söylerseniz, sizi bazı kişilerle tanıştırebilirim.”

Bu ne kadar densizce bir istek olsa da, münzevi bir taşralı rolündeyken tepki vermemem gerekiyordu. Kulağına eğilip bir rakam fısıldadım.

Bouchard’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Elinizde birçok seçenek var, Mösyö de Montigny.”

“Harika,” dedim. “Müsait bir zaman yakalar yakalamaz sizinle görüşmek isterim.”

Ardından tanıştırmalar ve kısa sohbetler silsilesi başladı. Herkes benimle tanışmak için sıraya girmişti. Çünkü genç, çekici, zengin ve de en önemlisi, yeniydin. Cansız bir taş kadar can sıkıcı olsam bile bu özellik insanları bana çekmeye yeterdi.

Ve ben de onlar gibi hissediyordum. Bütün hayatımı etrafım aynı trollerle çevrili bir halde geçirmiştim. Yeni biri ile sık sık tanıştığım söylenemezdi. Ve tanıştığımda da, sahip olduğum güç ve ait olduğum üst sınıf onları daha yakından tanımama engel olurdu. Tek istisna Cécile idi. Farklılığının bana ne kadar çekici geldiğini hâlâ hatırlıyordum. Onun hakkında birçok bilinmeyen olması beni cezbetmişti. Partide gezinirken de aynı şeyleri hissediyordum. Her yer beni kendilerinden biri sanan insanlarla doluydu. Her şey farklı, ilginç ve heyecan vericiydi. Bardağıma sürekli doldurulan şaraptan katbekat daha sarhoş ediciydi.

Dolayısıyla ben de genç kadınlar ve anneleriyle dans ettim. Köşelere çekilip erkeklere müstehcen espriler yaptım. Kızlarla flört edip babalarıyla siyasetten bahsettim. Zaman su gibi akıyordu. Ve çok geçmeden kendimi tütün dumanıyla loşlaşmış bir odada, bir elimde konyak diğer elimde de iskambil kâğıtları varken buldum.

“Ya Ada üzerindeki gelmiş geçmiş en şanslı piçsin ya da kâğıt sayıyorsun, Tristan,” diye homurdandı genç adamlardan biri elindeki kâğıtlara bakarak.

“Eminim saymana yetecek kadar parmağa sahip olsaydın sen de aynısını yapardın,” dedim diğer adamların gülmesiyle eğlenerek. Kâğıtları sayıyordum ve bu konuda elimden gelen bir şey yoktu. Ama yine de bir hilekâr olarak görülmek yerine elimdeki kâğıtları masaya atmaya karar verdim. “Pes ediyorum.”

“Bak, bak, bak. Burada kimler varmış?”

Etrafımdaki erkeklerin yüzünde bir gülümseme belirdi. Omzumun üzerinden arkama baktığımda Cécile’nin annesi ile karşılaştım. Bu kesinlikle o olmalıydı. Konyağımı masaya koyup ayağa kalktım. “Madam de Troyes, ününüz sizden önde gidiyor.”

Mavi gözleri aynı zamanda hem tanıdık hem de yabancıydı. “Ben de sizin için aynı şeyi söylemeliyim. Şehre geldiğiniz yarım gün bile olmadı. Ve şimdiden dedikodular yayılmaya başladı bile. Sizi rahat bırakmayacaklardır.”

Omuzlarımı silktim. “Hakkında bahsedilmesinden daha kötü bir şey daha varsa o da hakkında bahsedilmemesidir.”

Ağzını büzse de bakışları soğukkanlıydı. “Ne kadar zeki-ce.”

“Korkarım bu lafı bulan ben değilim. Yeteneğim benden daha yaratıcı kişilerin sözlerini tekrar etmekte yatıyor.”

“Sahte alçakgönüllü olmak hiç de çekici değil,” dedi eldivenli elini uzatarak. “Ancak zayıf adamlar böyle yaparak övgü sahibi olur.”

“Peki ya güçlü bir adam nasıl övgü sahibi olur?” diye sor-

dum elini öperek. Burada olacağı konusunda daha önceden uyarılmış olmayı diliyordum.

“Hareketleriyle.”

“Güzel ve bilgilisiniz.” Cécile’nin yazın beni gördüğü hakkındaki yarı uydurma hikâyesini duyunca peşime düşmüş olmalıydı. Burada olmasının başka bir sebebi yoktu.

Elini çekip bir parmağıyla çenemi okşayarak beni şaşırttı. Bu hareketin tanıdık olması sinir bozucuydu. “Her zaman böyle sıcak basmış bir halde misiniz?”

“Kanımda var,” diye yanıtladım. “Biz Montigny’ler türlü lanete sahibiz, ama üşümüş ayaklar bunlardan biri değil.”

Esmer kaşlarından birini dikti. “Sanırım soğuk bir kış gece için yararlı bir özellik.”

Odada ısıklar yankılanmaya başladı. Öksürüp bakmadan arkamdaki içkime uzanınca neredeyse bardağı deviriyordum. Genevieve kahkaha attı. Sesi oldukça berraktı. Odadaki her erkek gülerек ona katıldı. Kulaklarım çınlıyordu. Büyük bir huzursuzluk hissettim. Konyağımı bir yudumda bitirerek bu durumu saklamaya çalıştım. Artık Genevieve’nin bir cadının güçlerine sahip olduğuna dair aklımda şüpheye yer kalmamıştı. Ama bunun farkında olup olmadığından emin değildim. Cécile’nin farkına varmadan büyü kullandığı olmuştu. Annesi de aynı şeyi yapıyor olabilirdi.

Kahkahası bir süre sonra son buldu. “Neden bana içecek bir şeyler koymuyorsun?”

“Ne arzu edersiniz?”

“Şaşırt beni.”

Üzerinde bir düzine şişe olan büfeye doğru gidip iki bardak konyak doldurdum. Bu partiden ayrılmamın zamanı çoktan gelmişti. Genevieve hakkında bir şeyler beni rahatsız ediyordu. Ve bu sadece bana üstünlük kurmuş olması değildi.

“Bizim için bir şarkı söyler misin, Genevieve?” Bouchard yaşlı beyefendilerle dikildiği köşede izlemeydi.

“Daha sonra,” diye yanıtladı Genevieve içkisini benden

alarak. “Eğer isteklerinizi hemen karşılırsam, kıymet bilmeye başlarsınız.”

“Bu imkânsız,” dedi Bouchard. “Senin bir eşin daha yok. Ve bu odadaki her erkek de bu konuda hemfikir. Ya da birazdan olacak.” Bana göz kırpınca karşılık olarak bardağımı kaldırdım.

Genevieve koluma girerek beni ateşin yanına doğru götürdü. Oda zaten fazlasıyla sıcak olduğu için alevler durumu daha da dayanılmaz hale getiriyordu. Sırtımdan bir damla ter aktı ve gömleğim rahatsız edici bir biçimde derime yapıştı.

“Söyle bana,” dedi. “Neden Trianon’a geldin?”

“Dedikoducular bu konuda ne diyor?” Konyağın berbat bir tadı vardı. Onun yerine elimde su olmasını diledim.

“Birçok değişik şey söylüyorlar. Ama doğruluklarından asla emin olamazsın.”

Alçak sesle güldüm. “Olayları ilginç hale getiren de bu, öyle değil mi?”

Dudaklarını büzdü. “Bana anlatmayacak mısınız?”

Kafamı salladım. “Eğer asıl amacımı şimdiden açık edersem, hemen onun peşine düşmem gerekir. Ve şu an böyle bir şeye hazır hissetmiyorum.”

“Ama dedikodular buraya bir eş aramak için geldiğini söylüyor.” İçkisinden bir yudum aldı. “Bazıları bunun hazır olunması en zor şey olduğunu söyler.”

“Senin onlardan biri olduğunu sanmıyorum.”

Gözlerini kırptı. “Benim hakkımda birçok şey biliyor gibisin.”

“Dikkatimi çeken kızların annelerini tanımayı kendime görev bilirim,” dedim. “Cécile’nin güzel bir sesi var. Onu ilk dinlediğimden beri hayranıyım.”

Elindeki bardak paramparça oldu.

Parmaklarından damlayan kana bakarken o da en az benim olduğum kadar şaşkındı. Etrafımız aniden odadaki erkeklerle çevrildi. Bouchard bileğinden tutup parmaklarını açıyordu. Bardağın geri kalanı küçük bir gürültü çıkararak yere çarptı.

“Ne oldu?” diye sordu Bouchard yarayı inceleyerek.

“Ateşin ısısı,” dedi Genevieve. “Bardağı çatlatmış olmalı.”

Bu oldukça mantıksızdı. Cécile’den bahsederek onu yemlemek istemiştım ama umduğumdan fazlasıyla karşılaşmıştım. Kızgın mıydı? Korkuyor muydu? İfadelerini okumak zor bir işti. Dolayısıyla emin değildim. Ama kesin olarak bildiğim tek şey beni kızının yanında istemediğiydi.

“Yaranı bir doktora göstermek lazım, dikişe ihtiyacın olabilir,” dedi Bouchard, Genevieve’nin avucunu bana gösterek. Kabul edermiş gibi başımı sallasam da insan yaralanmaları hakkında pek de bir şey bilmiyordum.

“Saçmalık.” Genevieve bir mendil alıp elini sardı. “İyi olacağım. Ama bir bardak içkiye daha ihtiyacım var.” Onu izleyenleri eliyle uzaklaştırdıktan sonra tazelenen içkisini şömine rafının üzerine bıraktı. “Cécile ortadan kaybolduğu aylar boyunca nerede olduğu hakkında ağzını oldukça sıkı tuttu.”

“Bu yüzden beni bularak bu konuda bilgi sahibi olmayı mı arzuladınız?”

“Kızımın yaptıklarıyla ilgilenmezsem ne tür bir anne olacağımı bekliyorsun? Özellikle de ortadan kayboluşları konusunda.”

“Varlığı hissedilmeyen bir anne diye düşünüyorum,” dedim gülümseyerek. Amacım gönlünü kazanmak olduğu halde onu neden tahrik ettiğimi bilmiyordum. “Ama mesela bu değil. Korkarım Cécile’nin sırlarını afişe edemeyeceğim. Eğer cevaplar peşindeyseniz, sorularınızı ona sormanız gerekecek.”

Çenesini sıktı. “Ona ne amaçla yaklaşıyorsun? En azından bundan bahsedecek misin?”

“Oldukça açıksözlüsünüz.”

“O daha genç ve saf. İncindiğini görmek istemiyorum.”

“Ah.” Elimdeki boş bardağı yanımdan geçen hizmetçiye verdim. “Canınızı sıkmayın, Madam de Troyes. Kızınızı incitmektense kendimi incitmeyi tercih ederim. Onu sahnede maddi durumu gibi gereksiz kaygılardan arınmış bir halde görmek en büyük arzum.”

“Ona hamilik mi etmek istiyorsun?” Gözlerini kıstı. “Ne karşılığında?”

“Onun gösterilerini izleyebilmek yeterli bir karşılık değil mi?”

Alaycı bir kahkaha attı. “Bana da hamilik taslama. Bunun için bir bilet alman yeterli olur.”

“O zaman, dostluğu diyelim.”

“Dostluklarını... para karşılığında mı satın alıyorsun? Yok Cécile ile mi açılış yapacaksın?”

“Hayır,” dedim donuk bir sesle. Bu kadını sevmemiştim. Gözlerindeki ifadeden beni tartmaya çalıştığı belliydi. Sorularının hiçbirisi Cécile’yi korumak amacı gütmüyordu. Daha çok ne kadar ilgili olduğumu ve buna değip değmeyeceğimi hesaplıyor gibiydi. “Ama değer verdiğim insanların mutlu olması için para harcamaya alışığım.”

“Anlıyorum.”

Bu konuşmayı uzatmanın hiçbir yararı yoktu. Gitmem gerekiyordu. Ama herhangi bir bahane uydurursam bu dikkatli incelemesinden kaçmaya çalıştığımı düşünecekti.

Yüzünde korku dolu bir ifadeyle yaklaşan bir uşak tarafından bu durumdan kurtarıldım.

Koluma yaklaşıp konuştu. “Mösyö, korkarım bir kaza gerçekleşti.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Ne tür bir kaza?”

Suratını astı. “Korkarım ki hizmetkârınız içkiyi fazla kaçırıp mutfağın ortasında bayıldı. Ona ne yapmamızı istersiniz?”

Gözlerimi yumup acı dolu bir ifade takındım. “Ne kadar da utanç verici.” Genevieve’ye döndüm. “Umarım yaranız kısa zamanda iyileşir, Madam. Belki yakında tekrar karşılaşırız.” Tereddüt ederek ekledim, “Teklifim sizin de yararınıza olacak. Lütfen bu konuda düşünün.”

Uşağı mutfağa kadar takip ettim. Chris gerçekten de yerde uzanmış horluyordu. “Nasıl bu hale geldi bilmiyorum. Gayet iyiydi. Ardından hayatının son saatini yaşıyormuşçasına içmeye başladı.”

Kaşlarımı çatıp Chris'i ayağımla dürttüm. Ama hiç oralı olmuyordu. "İkiniz onu kaldırın."

Ben şapkamı ve pelerinimi alırken onu arka tarafa doğru götürdüler. Ardından faytonun beklediği yere gittik. Yorgun görünen at, karların üzerinde sabırla bekliyordu.

"Onu arkaya yerleştirin."

"Eğer kusarsa fazladan para isterim," diye uyardı sürücü.

"Hôtel de Crillon," dedim cevap vermekle uğraşmayarak. Bir süre sessizce oturduktan sonra konuştum. "Akıllıca bir fikirdi."

Chris biraz dengesizce de olsa doğrudu. "Genevieve'nin geldiğini duydum. Senin de bir kaçış yoluna ihtiyaç duyduğun belliydi." Hıçkırdı.

"İşe yaradı. Bu gece ilginç bir şeyler öğrendin mi?"

"Öğrenmiş olabilirim." Yine hıçkırdı.

"Yani?"

"Sen ve Cécile hakkında dedikodu yapıyorlardı. Görüntü-şe bakılırsa Trianon'da olmanın iki sebebin biri aranızdaki aşkı yeniden alevlendirmekmiş."

"Peki diğer sebep neymiş?"

"Babanın bin bir zorlukla kazandığı serveti sorumsuzca harcayarak Ada'yı ele geçirmek."

Gülümsedim. "Başka bir şey var mı?"

"Ben..." Bir kere daha hıçkırdıktan sonra yüzü bembeyaz oldu.

"Sakin..."

Aniden midesindeki her şeyi yere çıkardı.

"Kusayım deme," diye iç çekerek cümlemleri tamamladım. Ardından birkaç fazladan para çıkardım.

Bölüm 41

Cécile

Kapının çalındığını duyduğumda tabağımdaki kahvaltı ile oynuyordum. Annemi ürkütecek bir şekilde çatalımı tabağıma düşürerek hizmetçi kapıyı açamadan önce yetişmek için yerimden fırladım.

“Matmazel de Troyes için bir paket var,” dedi sahanlıkta bekleyen çocuk. Üzerinde çok ünlü ve pahalı bir tatlıcının adı işlenmiş olan kutuyu yanında bir kartla beraber bana doğru uzattı.

“Teşekkür ederim,” dedim neredeyse yanaklarımı çatlatacak kadar gülümseyerek. “Eğer biraz bekleyebilirsen, benim için de bir kart teslim etmeni istiyorum.”

Kutunun içinden çikolatalı bir şekerleme çıkarıp ağızma atarak kartta yazılı olanları okumaya başladım.

Sevgili Cécile,

Umarım iyisindir ve yolladığım şekerlemelerden keyif alırsın. Yakın zamanda Trianon’a varmış olsam da, yanımda sen olmadan bu şehirde eğlenemediğimi fark ettim. Bu akşamki bale gösterisine davetliyim ama kolumda sen olmazsan bu teklifi reddetmeyi düşünüyorum. Çünkü senin ait olduğun tiyatroya sensiz gitmek bu deneyimi

sönükleştirecektir. Lütfen bana zaman ayırabileceğini söyle ki seni annenin evinden akşam altı gibi alabileyim.

*Sevgiler,
TdM*

Heyecan ve keyiften kıpkırmızı kesildim. Beni yiyip bitiren hüsrana dolu günlerden sonra hoş bir değişiklikti bu. Kalkıştığımız işin ne kadar ciddi olduğunun farkındaydım. Beş yüz yaşında bir cadıyı Tristan'a saldırmayı için kışkırtıp kimliğini ortaya çıkarmaya çalışıyorduk. Ama onu görmeyeli tam beş gün olmuştu. Hissettiğim heyecana engel olmanın bir yolu yoktu.

Daha önce benimle hiç flört eden olmamıştı. Oyuk'taki bütün oğlanlar oradan ayrılacağını bildikleri için beni uğraşmaya değer görmemişlerdi. Ve aşıkâr sebepler yüzünden Tristan da ben Trollus'ta iken bu işe kalkışmamıştı. Daha elverişli bir zaman olsa, bu konuda haksızlığa uğradığımı düşünürdüm. Bu da altında yatan nedenler gerçekte ne olursa olsun, anın tadını çıkarmaya çalışmama yol açıyordu.

Bir şekerleme daha yiyip masaya giderek bir kart çıkardım.

Mösyö de Montigny,

Şekerlemeler konusundaki tercihiniz her zaman olduğu gibi harika. Sizinle bu akşamki bale gösterisine katılmaktan zevk duyuyorum. Saat altıda görüşmek üzere.

Cécile

Postacı çocuğa para verip kartı nereye götüreceğini tarif ettim. Kapattığım kapıya sırtımı verip gözlerimi yumarak duvarımda kalmış şekerleme kırıntılarını yalamaya başladım.

"Kabul etmediğini umuyorum."

Gözlerimi açtığımda masanın yanında duran annemi gördüm. Bir elinde Tristan'ın yolladığı kartı tutuyordu. Bulacağını umarak oraya bıraktığım kart hem Anushka'yı kan-

dırmak üzerine kurduğumuz oyuna annemi de çekmek için kullandığım bir yemdi. “Tabii ki de reddetmedim. Niye edeyim ki?”

Suratını asıp bir süre sessizce bekledi. “Son dakikada yapılan bir daveti kabul etmek seni istekli gösterir. Umutsuz. Sıkıcı. Bunların hiçbiri çekici özellikler değil.”

Gözlerimi devirdim. “Saçmalama. Beni böyle düşünmeyecek kadar iyi tanıyor.”

“Bu da oldukça ilginç, özellikle de daha önce ondan hiç bahsetmediğini göz önüne alırsak.”

“Onu bir daha görme imkânına sahip olacağımı sanmamıştım,” dedim yalan söylerken gözlerimi kaçırmak için şekerlemelerle ilgileniyormuş gibi yaparak. “Bu yaz Courville’de tanıştık. Yaralandıktan sonra Girard ailesi beni Oyuk’a geri götürürken hoşça kal deme şansım bile olmadı. Mektubunu alana kadar benim Trianon’da olduğumu bildiğinin bile farkında değildim.”

“Peki sen bu genç adamı ne kadar *yakından* tanıyorsun?”

İma ettiği şey yüzünden yanaklarım kızardı. “O kadar yakından değil, anne.”

Yüzüne bir rahatlama yayıldı. “Çok şükür.”

Onu kolundan tutup kanepeye götürerek eline bir karmel tutuşturdum. En sevdiği tatlı buydu. “Benim için arzu ettiğin şeyin bu olduğunu sanıyordum,” dedim. “Beni bu yüzden yetiştirdiğini sen kendin söyledin.”

“O iyi bir tercih değil.”

“Neden?”

Şekerlemesini masanın üzerine bıraktı. “Bana ikiniz arasında bir yakınlık olduğunu söylediğinde gidip adamın peşine düştüm, Cécile. Bu amaç için doğru kişi değil. Fazla genç, fazla yakışıklı, fazla her istediğinin olmasına alışık. Onun gibileri iyi bilirim. Hisleri tutku dolu ama geçici olacaktır. Ve ihtiyatlı da davranmayacaktır. Daha iyi seçenekler var.”

“Marquis gibi.” Sesim huysuzca çıkmıştı.

Başıyla onayladı. “Karşılığında pek de bir şey beklemeden

istediğini her şeyi karşılayacaktır. Ayrıca kalbinin kırılması gibi bir ihtimal de yok.”

Şekerlemesini alıp yedim.

“Bu genç adam sonunda senin canını yakacak,” dedi elimi tutarak. “Eninde sonunda biriyle evlenecek ve seni gözden çıkaracak. Ve seninle evlenmesine de ihtimal yok. Aynı tabakaya ait değilsiniz. Ve bunu söylese de söylemese de, kendini senden üstün olarak görüyor. Bu gerçekten seçmek istediğini istediğin bir yol mu?”

Karamel dişlerime yapıştıyordu ve aşırı tatlıydı. “Ya öyleyse?”

“O zaman bir hata yapıyorsun.”

“Bunu bilemezsin.”

Çenemden yakalayıp beni gözlerinin içine bakmam için zorladı. “Bu adama âşık mısın, Cécile?”

Suratımı elinden kurtardım. Bu konuşmayı sonlandırmanın zamanı gelmişti.

“Pekâlâ, bu çoğu şeyi açıklıyor.”

Ayağa kalkarak şekerleme kutumla Tristan’ın notunu aldım. “Bu benim hayatım, anne. Senin değil. Bazen bunu unuttuğumu düşünüyorum. Şimdi gidip provalara hazırlanacağım. İnsanları bekletmek doğru olmaz.”

Saat altı kere çaldığında pencereden bakıp dışarıda ekleyen bir araba olup olmadığını kontrol etme ihtiyacı hissettim.

“Her zaman geç kalan Bouchard ile birlikte,” dedi annem kitap okuyarak oturduğu yerden. Bu sabah bana olan yaklaşımını değiştirmişti. Artık beni bu yoldan alıkoymak için umurunda değilmiş gibi davranıyordu. “Heyecan yapma.”

“Heyecan yapmıyorum,” dedim mavi kadifeden elbisemle giydiğim dantelli eldivenlerimi düzelterek. Elbisemin göğüs kısmı dar ve alçak kesimdi. Eklenen desteklerle göğüs hatlarım daha belirgin bir hale gelmişti. Bu yeni giysilerimden birisiydi. Kollarının nasıl dikildiğine hayran kalmamak elde değildi. Dirseklerime kadar uzanıyor ve sonrasında bilekle-

rime kadar dantelle devam ediyordu. Etek kısmı ise kabarıktı. Kat kat olan kadifenin arasından danteller sarkıyordu.

Ayakkabılarım ise ayak bileklerimdeki fiyonklarla uyumluydu. Sabine'nin bu elbiseye harika uyacağını söylediği safir ve elmas küpeler takmıştım. Saçımı yukarıda toplamıştı. Serbest bırakılmış birkaç bukle yüzümün şeklini daha çok ortaya çıkarıyordu. Gözlerime sürme çekip dudaklarımı renlendirmiştim.

Kapı çalınınca yerimden sıçradım. "Ben bakarım," dedi annem kapıya doğru dayanılmaz bir yavaşlıkla yürüyerek. "İyi akşamlar, Mösyö de Montigny," dedi. "Lütfen içeriye gelin. Kış kapımızda."

"Eliniz nasıl?" diye sordu Tristan. Ama annem her ne cevap verdiyse elbisemi bir kez daha kontrol ederken duyamadım. Onlara doğru baktığımda, annemle köşede durduklarını gördüm. Göz göze geldik.

Kılık değiştirmişti. Gözleri gümüş rengi yerine griydi. Ten rengi de daha esmer, daha insansı bir hal almıştı. Ama geri kalan her şey aynıydı. Ve kendi tanınamaz bir hale getirse bile yine de onun kim olduğunu anlardım. Ona âşıktım. O kadar çok seviyordum ki göğsüm daralıyor, nefesim kesiliyordu. Odadaki diğer her şey solgun bir tablo gibi geliyordu.

"Matmazel de Troyes." Gülümseyerek yere baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Görünüşe bakılırsa hatıranız sizinle karşılaşınca söntük kalıyor."

"Ne kadar da cazibeli!" Annem ellerini çırpmaya başlayınca ikimiz de irkildik. "Gitseniz iyi olur. Geç kalmak istemezsiniz."

Dışarıya çıktığımızda konuşmaya başladım. "Marie'nin arkadaşı olan kadınlar bugün yaptığımız provada senden bahsediyorlardı. Senin Trianon'da olduğunu kesinlikle biliyor. Ve eğer o biliyorsa, Anushka da biliyordur."

"İyi," dedi her ne kadar beni duymamış gibi görünse de. Kaygan zemin üzerinde yürürken dirseklerinin üzerinden koluna tutundum. Bileklerinin ne durumda olduğundan

emin değildim ve bunun sorulacak bir şey olmadığını biliyordum.

“Az önce içeride rol yapmıyordum,” diye ekledi: “Bu gece güzel görünüyorsun. Elbisen...” dalıp gitti.

“Şimdi bütün parayı bana vermen için seni baştan çıkar-mayı mı denemeliyim?”

“Denemek mi?” Kahkaha attı. “Çoktan başarıya ulaştın bile. Ve bunu yaparak aklımdaki diğer her şeyi silip attın.”

“Yapmamız gereken göreve bu kadar odaklanıyor olman takdire değer,” dedim içten içe mutlu olsam da.

“Eğer dikkatim dağılmışsa, bu senin suçun. Tanıştığımız günden beri sonumu hazırlıyorsun.”

Arabacı kapıları açınca Tristan içeriye girmeme yardım etti.

“İyi akşamlar, Cécile,” dedi Mösyö Bouchard. Kalın sesi arabanın içinde yankılandı. Onunla daha önce birkaç kez karşılaşmıştım. Tiyatronun destekçilerindendi. Gösterileri izlemeye yeğenleriyle beraber gelirdi. “İyi akşamlar,” diye cevap verdim. “Sanırım bu akşam Mösyö de Montigny’e beni görmesi için bir bahane yarattığınız için size teşekkür etmem lazım.”

“Ne demek.” Arabaya ilerlemeye başlarken yaşlı adam Tristan’a göz kırptı. “Kendisinin yüksekte atıyor olmayıp gerçekten sizi tanıdığını kendi gözlerimle görmek istedim.”

“Oh, evet,” dedim Tristan’a gülümseyerek. “Bu yaz Courville’de tanıştık. Trianon’a aramızda yaşamaya gelmesine çok memnun oldum.”

“Artık merak ettiğim soruları Cécile’ye sorarım,” dedi Bouchard. “En azından senin gibi dilsiz değil, Montigny.”

Güldüm. “Bir pinti parasına nasıl sarılıyorsa o da sırlarına öyle sarılır. Bütün yaz boyunca onları ortaya çıkarmaya çalışsam da henüz başarılı olduğumu iddia edemem.”

“İyi de olmuş,” diye cevap verdi Tristan. “Bana gizemli bir hava katıyor. Eğer sana her şeyi anlatsaydım, ne kadar da sıkıcı olduğumu düşünmeye başlayabilirdin.”

“Sanmam,” dedim. Araba yoldaki bir engebenin üzerinden sıçrayınca Tristan’a doğru savruldum.

“Yavaş!” diye bağırdı Bouchard bir eliyle arabanın gövdesine vurarak. “Lanet olası yollar. Tamir edilmeleri lazım.”

Tabii ben bu duruma lanet okumuyordum. Kat kat olan eteğime rağmen Tristan’ın kalçasının benimkine değdiğini hissedebiliyordum. Koltuğun arkasına uzattığı koluna değen boynum ceketinin temas ediyordu. Nefesi saçlarımın arasında dolaşıyordu. Her ne kadar ona doğru yaslanmak istesem de karşımda oturan adamın yüzündeki şaşkınlık, münasip olmayan bir davranış yapmak üzere olduğuma işaret ediyordu. Gidip bizi yalnız bırakmalarını istiyordum. Ve kafamın arkasında hissettiğim sıcaklık bana Tristan’ın da aynı düşünceye sahip olduğunu söylüyordu. -

Seni durduran bir şey yok. Son günlerde aklımdan sürekli bu düşünce vardı. Şimdi üçümüz konuşurken yapılan şakalara gülerken bile zihnimde belirliyordu. *O senin kocan.*

Aramızdaki yakınlığın daha önce neden o kadar kısıtlı olduğunun sebeplerini gözden geçirdim. Bir çocuğun işleri oldukça karıştıracığı kesindi. Zaten hayatlarımız yeterince tehlikedeydi. Ve bize bir şey olursa bebeğimizin başına neler gelebileceğini düşünmek bile istemiyordum. Bir yarım-kan olacaktı. Kral onu da Lessa’ya yaptığı gibi köle olarak satmaz mıydı? Tabii onu öldürmeyeceğini varsayarsak. Bir de lanet devam ettiği sürece çocuğun engellenemez bir şekilde Trolus’a gideceği gerçeği vardı. Bu tam doğduğu anda mı gerçekleşecekti? Daha önce mi? Bunu düşünürken ürperdim.

Araba tiyatronun destekçileri ve diğer önemli misafirlere ayrılmış olan kubbeli yan girişin altında durdu. Önden inen Tristan bana da yardımcı oldu. “Ne düşünüyorsun?” diye sordu sessizce bizim için açık tutulan kapılara doğru ilerlerken.

“İçimdeki dürtü yine artıyor,” dedim. Çünkü bu doğrudu ve onun da bilmesi lazımdı. Ayrıca şehvetli düşüncelerimin bunu engelleyen tek şey olduğunu fark etmesini istemiyordum.

“Verdiğin sözü yerine getirmek için çalışıyor olduğuna odaklan,” dedi yavaşça. “Anushka niyetimin farkında. Çok geç olmadan peşime düşecektir. Bunu yapmak zorunda.”

Beni daha iyi hissettirmeye çalıştığını biliyordum. Ama Anushka’nın onun peşine düşeceği ve belki de onu öldüreceği düşüncesi tam tersi bir etki yaratıyordu. O cadıdan korkmasa da ben korkuyordum. Troller hakkında bu kadar çok şey bilip de hâlâ hayatta olan başka kimse yoktu. Ve eskiden en az Tristan kadar güçlü başka bir trolü öldürmeyi başarmıştı.

Söylediklerinin hedeflediğinden farklı bir tepki yarattığını fark edince uzanıp koluna girdiğim elimi sıktı. Sonra da kafasını eğip sıcak nefesiyle kulağıma fısıldadı. “Düşündüğün şeyin bu olmadığını biliyorum.”

Yanaklarım kızsarsa da gülümsemekten kendimi alamadım. “Belki de.”

Trianon’a ilk geldiğimde annem ile opera binasını dolaşmıştık. Zamanla ne kadar mükemmel görüldüğüne alışmıştım. Yıldız kaplamalı mermer sütunlar altın ve mavi renge bürünmüş tavana uzanıyordu. Art arda asılmış devasa kristal avizeler giriş salonunu boydan boya aydınlatıyordu.

Geç kalmış sayılırdık. Hemen Bouchard’ın bölmesinin de içinde bulunduğu at nalı şeklindeki ikinci kata ilerleyip koltuklarımıza oturduk. Işıklar çoktan söndürülmüş, perde kaldırılmıştı. Beyaz tüllere bürünmüş sırum gibi kızlar sahneye çıkmaya başladı. Onları daha önce defalarca izlemiş olsam bile zarafet dolu hareketlerine, parlak satenden pabuçlarıyla parmak uçlarında yükselmelerine ve olağanüstü esneklikteki vücutlarına şaşırmadan edemedim. Tristan da önümüzdeki korkuluklara doğru eğilmiş, büyülenmiş bir halde gösteriyi izliyordu. Bu da, daha birçok şey gibi, hayatı boyunca yaşamadığı bir deneyimdi.

Gözlerim gömleğinin ve ceketinin kollarının hafifçe yuvarkı çekilmiş olduğu bileklerine kaydı. Yaralarının etrafını siyah bir kumaşla sarmıştı. Baktığımı fark etmeden tekrar

sahneye döndüm. İçim burkulmuştu. Beş gün geçmesine rağmen bir iyileşme yoktu. Yaralarını iyileştirmek için izin istemenin zamanı geldi de geçiyordu.

Garsonlardan biri şarap dolu bardaklar getirince Tristan arkasına yaslanıp bir yudum aldı. Gözlerini sahneden ayırmıyordu. İnsanoğlunun bu yönü hakkında ne düşündüğünü merak ettim. Renkler ve canlılık, iğrençlik ve güzellik, Trol-lus'takilerden çok farklı olan suratlar ve şekiller hakkında ne düşünüyordu? Bunlar benim hakkımdaki düşüncelerini de-ğiştirmiş miydi?

Parmakları benimkilere sürtününce içkimi az daha döküyordum. Eteğimin katları arasında ellerimiz gizlice kenetlendi.

Hafifçe bana doğru kaykıldı. Bir yandan Bouchard'ın fark edip fark etmediğini gözetleyerek ben de aynısını yaptım. Omzum koluna değiyordu. Damarlarımda akan kan hızlanmaya başlamıştı. Midemde tuhaf bir his vardı. İçkimden bir yudum aldım. Sahne ışıkları parlak ve bulanık görünüyordu. Dizi dizime değince derin bir nefes aldım. Dar elbisem göğsümü sıkıştırıyordu. Dışa vuramadığım arzularım tüylerimi diken diken ediyordu. Başka bir şey düşünemez olmuştum. Bu gece beni otele davet eder miydi? Ona sormalı mıydım?

Aniden perde indi ve salon aydınlandı. Tristan elimi hızla bırakıp şaşkınlıkla bana baktı. Ağzımı oynatarak *perde arası* deyince onaylar gibi kafasını salladı. Yerimizden kalkıp koridora doğru ilerledik. Bizim olduğumuz tarafa doğru reverans yapan insanlar olsa da bu gece salonda kimlerin bulunduğunu göremeyecek kadar kısa boyluydum.

Ama Tristan yeterince uzundu. Hissettiği şiddetli öfke içimi doldurunca koluna sıkı sıkı sarıldım. Parmak uçlarımda yükselip kimi gördüğünü anlamaya çalışırken Tristan ile göz göze gelen Lord Aiden ile karşılaştım. Fred ve başka bir muhafız yanında duruyordu. Kiminle olduğumu fark edince ağabeyimin yüzü düştü. Etrafımızdaki adamlarla beraber eğildim. Koluna tutunduğum Tristan ise göstermelik bir eğilme ile durumu geçiştirdi.

“Evinden oldukça uzaktasın, Montigny.” Bakışları bana döndü. “Aferin, matmazel. Sizi hafife almışım.”

“Bunu yapan ilk kişi değilsiniz, lordum,” dedim. Koridorun serin havası bir anda yaz günü gibi ısınmıştı. Tırnaklarımı Tristan’ın koluna batırarak verdiği tepkinin artmaması için dua ettim. “Ve şüphesiz, son kişi de olmayacaksınız.”

Lord Aiden’in bakışları yeniden Tristan’a yöneldi. “Seninle bir çift laf etmek isterim, Montigny.

“Nasıl istersen.” Tristan’ın sesi donuktu.

Etraftaki adamlar Tristan’ın pek de saygılı olmayan davranışları karşısında şaşırılmıştı. Birlikte bölmeye geri dönerken Bouchard’ın bakışlarına bunun sadece genç erkeklerin arasındaki bir çekişmeden ibaret olduğunu, telaşa lüzum olmadığını anlatır bir şekilde gözlerimi devirerek karşılık verdim.

“Bizi rahatsız etmeyin,” dedi Aiden öteki muhafıza. Fred’in bize katılmasına izin verdi.

Kapı kapatıldı. Tristan’ın büyüdü koridordaki gürültüyü ve enstrümanlarını akort eden müzisyenlerin çıkardığı sesleri engelliyordu. Fred suratını asarak elini belinde asılı olan tabancasına doğru götürdü.

“Sakın,” dedim. Üzerimizdeki devasa avizenin alevleri birden parladı. Fred gözlerini kırıpıştırarak bana baktı. Yüzünde kuşku dolu bir ifade vardı. “Ve sakın bana öyle bakayım deme,” diye hırladım. “Hele ki yaptığın şeyden sonra.”

“Senin kendi iyiliğin içindi,” dedi. “Sadece sana yardım etmeye çalışıyordum.”

Öfkeyle inkâr edermiş gibi kafamı salladım. “Bunu verdiğim kararları kabullenemediğin için yaptığını söyle. Bunu trolleri özgür bırakmama engel olduğun için yaptığını söyle. Ya da sadakatinin ona ait olduğunu.” Çenemle Aiden’i işaret ettim. “Ama sakın ikimiz de beni *kontrol etmek* için yaptığını bilirken bunun *benim* için yaptığını söyleme.”

“Cécile.” Yalvarır bir ses tonuyla bana doğru uzansa da geri çekildim. “Annemizden bu yüzden mi bu kadar nefret

ediyorsun? Senin hoşlanmadığın kararlar verdiği için mi? Senin istediğin kişi olmadığı için mi?”

Bel altından vurmuştum ama Fred’in yüzü bembeyaz kesilirken bunu umursamayacak kadar öfkeli olduğumu fark ettim.

“Sebebi bu değil,” diye kekeleydi. “Yanlış anladın. Beni kendiyle babamız arasında bir tercih yapmak zorunda bıraktı. Ve onun tarafını seçmeyince de...” Yutkundu. “Bana bunun bedelini ödetti.”

“Şimdi sen de bana aynısını yapıyorsun.” Korkuluklara doğru uzanmış olan Tristan’ın yanına gittim. Birimizin duyduğu öfke diğerimizinkini destekliyordu. Bu işin sonu iyiye gitmeyecekti...

“Bizden ne istiyorsunuz?” diye Aiden’e çıktım. Bana yaptıklarının ve arkadaşlarıma yapmayı planladıklarının intikamını almaya çalışmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Bana onu neden öldürdüğünü söyle,” dedi. “Kitabı alıp gidebilirdin. Catherine sadece bir piyondur. Ölmesine gerek yoktu.”

Kaşlarımla çattım. Bizi katil olarak suçlamasından çok ölen kadına olan merhametine şaşırıyordum. Bana hep aslında ondan öğreniyor gibi gelmişti. Sadece gereklilikler yüzünden onunla birlik olmuş gibi. Ama belki de yanılıyordum. “Ondan nefret ettiğini sanıyordum.”

Bana karanlık bir bakış fırlattı. “Ona ihtiyacım vardı.”

Tabii ki de.

“Onu biz öldürmedik,” dedim ne kadar iğrendiğimi saklamayarak. “Biz vardığımızda dükkânı alevler içerisindeydi. Tristan onu dışarıya çıkarmayı başarsa da her şeyi için çok geçti.”

Fred rahatlamış gibi omuzlarını silkti. “Çok şükür,” diye mırıldandı.

Bu hareketi canımı yakmıştı. “Gerçekten soğukkanlılıkla bir kadını öldürdüğüme inanıyor olamazdın, değil mi?”

“Bazı insanlar intikam almak için her şeyi yapar,” diye cevapladı yere bakarak. “Ve *onun* neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyorum.” Kafasını kaldırarak Tristan’a baktı.

“Eğer cinayet konusunda fevrice davransaydım, emin ol ki *lord hazretleri* ilk giden olurdu.” Tristan alaycı bir tavırla konuşmuştu.

“O zaman elinden geleni ardına koyma,” diye çıkıştı Aiden. “İnsan rolüne bürünmeyi bırak, trol. Bize gerçek yüzünü göster.”

Yüzündeki maske kaybolan Tristan iki adımda Aiden ile arasındaki mesafeyi kapattı. “Sana iyilik yapıp Cécile’ye yardım etmen için küçük bir şans verdim. Ama sen sadece kendini düşünüp en az babaminkiler kadar şeytani bir plana koyuldun. Eğer onu kurtarsaydın, sana yardım etmek için elimden geleni yapardım. Geleceğimiz çok daha farklı olabilirdi. Ama artık düşmanımsın ve buna pişman olacaksın.”

Fred yerinde kıpırdandı. Ona uyarı dolu bir bakış atmaya yeltendiğimde kaşlarının çatılmış ve gözlerinin Aiden üzerinde kenetlenmiş olduğunu gördüm. Belli ki Naip’in oğlu ona gerçeği tamamıyla anlatmamıştı. Ve ağabeyim de kandırılmayı pek iyi karşılayacak biri değildi.

“Pişman olduğum tek şey planlarımın suya düşmesi. Çünkü babanın ve türünüz olan acınası yaratıkların elinden kurtulmaya dair son şansımı da kaybettim,” diye hırladı Aiden. “Hepinizi diz çökmüş, aklıktan ölüyor ve insanlıktan merhamet bekliyor halde görmenin bir yolunu bulacağıma yemin ederim. Ama emin ol trol. Sana hiç merhamet göstermeyeceğim.”

Tristan çileden çıkmıştı. Neredeyse görülemeyecek kadar hızlı bir hareketle Aiden’i boğazından tutup duvara çarptı. Fred küfür edip tabancasına sarılmaya çalışsa da üzerinde kullandığım ikna gücümün etkisi yüzünden sadece kılıcıyla yetinmek zorunda kaldı. Tam onu durdurmak için ağzımı açacak gibi oldum ki silahı elinden fırlayıp dönerek karşımadaki bölmenin duvarına saplandı. Fred ikisine doğru atılmaya kalkışınca da büyü tarafından yakalanıp yere yapıştırıldı.

Donup kalmıştım. Her şey saniyeler içinde olmuş gibiydi. Aiden'in yüzünün kararmasını izlerken zaman yavaşlamış gibiydi. Kemerinden çıkarmayı başardığı hançer büyüye karşı etkisiz kalınca boşta olan eliyle Tristan'ın parmaklarından kurtulmaya çalıştı. Ruhumun canı ve intikam arzulayan bir parçası orada bekleyip ölmesine izin vermek istiyordu. Bu adam nefret tiksindiğim Kral'ın bir hizmetçisiydi. Beni kaçırıp sevdiklerime karşı kullanmak istemişti. Sadece bir trolde nefret ettiği için bütün bir ırkı yok etmek istemişti. Gerçekten merhameti hak ediyor muydu?

Ama eğer merhamet göstermezsem nasıl bir insan haline gelirdim ki? Tristan'ın tüm öfkesine rağmen yaşadığı tereddüdü hissedebiliyordum. Onun ne kadar güçlü olduğunu biliyordum. İstese Aiden'in boynunu tek eliyle kırabilirdi. Ama onun yerine, ölümün bu adamla yavaşça buluşmasına izin vermişti. Bu zalim olmasından çok, bir katil olmamasından kaynaklanıyordu. Merhametli mizacı onu babasından, Angoulême'den ve Roland'dan ayıran şeydi. Ve ikimizin bir geleceğe sahip olabilmesi için, bu özelliğini koruması gerekiyordu.

"Tristan, seni kışkırtıyor. Bırak gitsin." Yanlarına ilerleyerek duyduğumuz ortak öfkeyi yatıştırmaya çalıştım. "Eğer onu öldürürsen her şey ortaya çıkacak. Onun istediği şey de bu."

Tristan'ın eli gevşemeye başladı. Tiksinir bir ifadeyle Aiden'i yere bıraktı. Ters bir bakış fırlattığı Fred'i de büyüsünden serbest kılarak balkonun korkuluklarına doğru ilerledi.

Zamanı gelince Ada'yı yönetecek olan adamın yanına eğilip zorla nefes almaya çalışmasını izledim. Bir eliyle zedelenmiş boğazını tutuyordu. "İnsan olduğun için kendini daha üstün sanıyorsun," dedim. "Ama öyle değilsin. Zavallı bir bencilsin. Ve ağzından çıkanların hiçbir ağırlığı yok. Umumi bir tuvaletin bile başında duramazsın. Şimdi kaybol. Yoksa öyle bir büyü yaparım ki edep yerlerin öleceğin güne kadar kaşınır."

Beni dinleyip dinlemediğini görmeyi beklemeden iki bardağa şarap doldurup birini Tristan'ın eline tutuşturdum. İkisi de odayı terk etmişti. "Kendini toparla," dedim. Bouchard yakında yanımızda olur."

Başıyla onayladı. Aşağıda tekrar yerlerini alan insanları izlerken gözleri yeniden gri renge büründü. "Lanetin etkisi altında kaldıkları sürece güvende olamayacaklar," dedi sessizce. "İçeriden ve dışarıdan tehdit altındalar. Onlara yardım etmek için elimden ne gelir ki? Onları nasıl koruyabilirim?"

Buna verilecek tek bir cevap vardı. Ama dudaklarımı ısıırıp sessiz kalmayı tercih ettim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Bouchard kaşlarını çatarak.

"Her şey mükemmel," diye yanıtladım. "Sanırım ikinci yarı başlamak üzere."

"Lord Aiden du Chastelier ile tanıştığınızı bilmiyordum," dedi Bouchard.

Tristan cevap vermeyince ayak bileğine tekme attım.

"Tesadüfen tanışmıştık," dedi sonunda. "Babamı tanıyor."

Bouchard'ın bir soru daha sormaya hazırlandığını fark etsem de şimdi bunun zamanı değildi. "Perde kalkıyor," dedim hızlıca. "Yerlerimizi alsak iyi olur."

Kızların ikinci yarıda nasıl bir performans sergiledikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çünkü bir yandan Tristan'ı izliyor bir yandan da düşüncelere dalıyordum. Kral Thibault, Aiden'in kontrolünü elinde tuttuğunu düşünse de bunun çok da geçerli bir durum olmadığını kanıtlarıyla görmüştük.

Verilen yeminin dışına çıkmanın da yolları vardı. Yapılması gereken tek şey bu yolları bulmaktı. Peki ya sonra? Trollere olan nefreti sadece onu kullananlara sınırlı değildi.

Bütün bir ırkın yok edilmesini istiyordu. Ve bunun Tristan'a sıkıntı yarattığının farkındaydım. Trollus içerisinde halkına tehdit yaratan unsurlar olduğunun hep bilincin-

deydi. Ama insanoglunun birlikte hareket edip onlara neler yapabileceğini daha önce gözden geçirip geçirmediğinden emin değildim. Thibault ölür ve Aiden yemininden kurtulursa muhtemelen gerçekleşecek bir şeydi bu.

Peki ya o zaman ne yapacaktık? Halkının hayatı tehlikedeyken Tristan ne yapacaktı? Onları güvende tutmak için ne kadar ileri gidecekti? Tristan'a ne düşündüğünü sormak istesem de şimdi bunun ne yeri ne de zamanıydı. Az önce gerçekleşen olaylara rağmen hâlâ takip etmemiz gereken bir plan vardı. Ve bu yoldan dönmek ahmaklık olurdu.

Gösterinin ardından dansçıları görmek için giriş salonuna indik. Odadaki erkekler onları aç gözlerle izliyordu. Tristan ise sert bir ifade ile odadaki portreleri inceliyordu. "Kolye şimdi nerede?" diye sordu bana. "Kitap yerine onu kullanabilir misin?"

Onu seni özgür kılmak için yaptığım ayinde kurban etmek amacıyla satın aldığım öküzün karşılığında verdim.

"Onu sattım." Anneme de zincirini tamir ettirmek için kuyumcuya verdiğimi söylemiştim. *Yalanlar, yalanlar, yalanlar.* Ama ne yaptığımı bilmesini istemiyordum.

"Neden?"

"Para için."

"Niye ki? Pek de yoksul sayılmazsın."

"Onların hepsinin aynı kolyeyi taktığını görünce kendimi garip hissettim. Artık ondan kurtulmak istedim."

Söyleyeceklerini kimsenin duymaması için yanıma yaklaştı. "Bu bir hataydı. Hangi dükkâna verdiysen söyle de gidip geri alayım."

"Dükkân değildi. Sadece o sırada... o sırada karşılaştığım bir adamdı. Bir ara onu nerede bulabileceğini söylerim."

Yüzündeki maske bir anlığına kayboldu. Ardından gözleri yeniden grileşti. "Yalanlar hakkında nasıl hissettiğimi bilirsin, Cécile. Özellikle de senin ağzından çıkıyorlarsa. Özellikle de bunca kişinin hayatı tehlikedeyken. Elimizdeki son şans da yitirmiş olabilirsin."

Bu sinirli halinin benden çok Lord Aiden'in tehditleri yüzünden olduğunu bilsem de söyledikleri bana çok dokunmuştu. Tek istediğim en azından bir geceliğine normal hissetmekti. Sadece bir geceliğine gelecekteki beraberliğimiz kesinmiş gibi davranmak. Bu saçma bir arzuydu. Ama yine de gerçekleşmemesinin beni üzmesine engel olamıyordum. Sadece tek gece istiyordum. Çok mu fazlaydı?

“Onu bir adama öküzü karşılığında verdim. Ha, tabii bir de baltası karşılığında. Balta seni özgür bırakacak büyü için öküzü öldürürken lazım olacaktı,” dedim. Tepkisini beklemeden sırtımı dönüp uzaklaşmaya başladım.

Dikkatleri üzerime toplamayacak bir hızla yürüyerek salondan çıkıp sahne arkasındaki çalışanlara ait olan girişe doğru ilerledim. Etrafta kimse yoktu. Binanın taş duvarına yaslanıp derin bir nefes aldım. Neredeyse dolunay halini alacak olan aya bakıp gücümü böyle saf bir kaynaktan alıyor olmayı diledim.

“Uzun zaman oldu, Cécile,” dedi tanıdık bir ses arkamdan. Bakışlarımı aşağıya indirip iki gözümün arasına doğrultulmuş tabancayı gördüğümde içim korku ile doldu.

Bölüm 42

Cecile

Çığlık atmak için ağzımı açsam da sadece acınası bir inilti çıkarmayı başarabildim.

“Sessiz ol. Sahip olduğun güçleri biliyorum.”

“Esmeralda?” Adını zar zor söyleyebildim. “Bunu neden yapıyorsun?”

Konuşmak istiyor ama beceremiyormuş gibi çenesi gerildi. Elindeki tabanca titrese de ben geriye doğru bir adım atınca yeniden nişan aldı. “Üzgünüm,” diye fısıldadı. “Ama iyilik borcumu ödemem lazım.”

Silah gecenin sessizliğini yaran büyük bir gürültü ile patladı. Eğer kurşunu görmezsem bir şekilde bana zarar vermeyeceğini düşünerek gözlerimi kapadım. Nefesimi tutup sıcak kanın vücuduma yayılacağı o korkunç ânı, metal içimi paramparça ederken oluşacak acıyı bekledim. Ama buna rağmen hiçbir şey hissetmemiştim.

Gözlerimi zorla açınca yüzümün birkaç santim önünde havada asılı duran ezilmiş metal parçacığı gördüm. Sanki görünmez bir duvara çarpıp saplanmış gibiydi. Daha geride ise Esmeralda sırtüstü yerde uzanıyordu. Karlar mürekkebe benzeyen bir şeyle lekelenmişti. Bunun kan olduğunun farkındaydım. Çok ama çok fazla kan.

Kurşun sessizce karların arasına düştü. Arkamı döndüğümde Tristan'ı bir kolu ileriye uzanmış halde gördüm. Bakışlarım tekrar Esmeralda'ya kaydı. Yalpalaya yalpalaya ilerleyerek yanına çöktüm. Kukuletasını kaldırıp boynuna dokunarak nabzını yokladığım. Ama bu umutsuz bir hareketti. Göğsündeki delik o kadar büyüktü ki yumruğumu içinden geçirebilirdim.

"Esmeralda." Düz ve histen yoksun bir sesle konuşmuş olsa da yaşadığı şaşkınlığı hissedince ellerim titremeye başladı.

"Bunu ona bir trol yaptırdı." Elimi üzerinden çektim. Vücudunun çoktan soğumaya başladığını hissediyor gibiydim. "Reagan'a bir iyilik borcu vardı ve geri ödenmesi istendi."

"Ben böyle..." Boğulur gibi oldu. "Ona yardım etmelisin."

"Artık çok geç," dedim. Ona yaptığı şeyin bu dünyadaki herhangi bir canlıyı öldürmeye yeteceğini ise söylememeyi tercih ettim.

"Hayır!" Yerdeki kan birikintisine aldırmadan dizlerinin üzerine kapaklandı. "Büyü kullan. İyileştir onu. Eski haline getir. Nasıl yapacağımı biliyorsun."

"Tristan, o öldü."

Kafasını salladı. Dediklerimi inanmak istemiyordu. "Ona yardım et." Esmeralda'yı omuzlarından kavrayarak yukarıya kaldırdı. Bu vahşet dolu sahne karşısında kusacak gibi oldum. "Ona yardım et!"

Ne yapacağımı bilmiyordum. Birileri silah sesini duymuş olmalıydı. Keşfedilmemiz uzun sürmezdi. Bir cesedin yanında duruyorduk ve nasıl öldüğünü izah etmemizin imkânı yoktu. Buradan uzaklaşmalıydık.

"Tristan, gitmeliyiz."

Ayağa kalkınca koluna girerek onu sürüklemeye çalıştım. Ama yerinden kıpırdamıyordu. Onu kendi isteği dışında hareket ettirmek imkânsızdı. "Ben böyle olsun..." dedi. "O olduğunu bilmiyordum."

Sürekli onu öldürmek istemediğini tekrar etmeye çalışsa da bu yalan ağzından çıkmıyordu.

“Tristan, bunu beni korumak için yaptın. Bunu istese de istemese de bana ateş etmeyi denedi.” Kan ve kar karışımının üzerinde ayaklarım kaymaya başlamıştı. Ama Tristan hâlâ Esmeralda’yı bırakmıyordu. Üstü başı kan içinde kalmıştı. Uzaktan buraya doğru yaklaşan atların sesini duyabiliyordum. “Kaçmamız lazım!”

Söylediğim hiçbir şeyi algılayamıyor gibiydi. Her ne kadar bunun gerçek ismini kullanmak için iyi bir zaman olduğunu düşünsem de bu fikri bir kenara attım. Fred’in bana öğrettiği gibi bir yumruk yapıp omzumun gücünü kullanarak kolumu savurdum. Darbem çenesiyle birleştiğinde ellerim acıyla sızladı. Tristan irkildi. Acıdan çok şaşkınlık içindeydi.

Kafasını kaldırıp bana baktı. “Onu böyle bırakmak istemiyorum.”

“Başka şansımız yok,” dedim bu kadar duyarsız davranmak zorunda kalmamış olmayı dileyerek. “Uzaklaşmamız lazım.”

Kar fırtınası ve karanlığın içinde koşmaya başladık. Bir elimle eteğimi kaldırıyor diğer elimle de topuklu ayakkabılarımı tutuyordum. Çoraplarım saniyeler içinde sırlıklam olmuş, çok sürmeden altları delinmişti. Ama bunları umursamayacak kadar korkuyordum. Şehir muhafızları şimdiye Esmeralda’yı bulmuş olmalıydı. Ve kardaki ayak izlerini takip etmeleri için çok da zeki olmalarına gerek yoktu. Diğer insanların yanına gidip içeriye girerek üstümüzdeki delilleri temizlemeliydik. Gerçi bu çok da fark etmeyecekti. Aiden ve Fred onu kimin öldürdüğünü anlayacaktı. Bu tam da Nap’ın oğlunun aradığı fırsattı.

“Bu taraftan,” diye fısıldadım Tristan’ı anacadeye doğru çekerek. Uyuşmuş ayaklarıma ayakkabılarımı geçirip eteğimi salarak koluna girdim. “Gülümse,” diye uyardım insanların arasına karışırken. Burada bir araba bulmayı başardık. Atlar

otele doğru hareket etmeye başlayana kadar ikimiz de konuşmadık.

“Sana vurduğum için özür dilerim,” dedim. “Ama dinlemiyordun. Şoktaydın.”

Cevap vermedi. Bir sokak lambasının yanından geçerken içeriye dolan ışığın yardımıyla kravatının kanla lekelenmiş olduğunu gördüm. Uyuşmuş ve titreyen parmaklarımla kravatını boynundan çözüp pelerinin iç cebine sakladım. Üstünün başının kan içinde olduğuna emindim. Ama giydiği diğer her şey siyah olduğu için insanların fark etmeyeceğini umuyordum. Elini sıktım. Eldiveni ıslak ve yapış yapıştı. “Tristan, iyi misin?”

Çenesi kasıldı. Elini geriye doğru çekti. “Önce seni eve bırakmalıydım.”

“Seninle kalıyorum,” dedim. “İnsanların ne diyeceği umurumda değil.”

“İstediyini yap.”

Dudağımı ısırdım. Saldırgan bir tavırla konuşmuştu. Ama saldırdığı kişi ben değildim. Kendisiydi. Hissettiği suçluluk duygusu ve keder kalbimi acıtıyordu. Kendini cezalandırmak için beni uzaklaştırmaya çalıştığını biliyordum. “Böyle yapma.”

Araba sonunda durdu. “Geldik.” Otel görevlisini beklemeden kapıları açmasını beklemeden aşağıya indi. Onu takip etmeye yeltensem de önümü kesti. “Eve gitmelisin. Adama seni götürmesi için para vereceğim.”

Suratımı yukarıya diktim. “Hayır.”

“Nasıl istersen öyle yap. Her zaman böylesin zaten,” diye çıkıştı. Sürücüyü parasını verip bana yardım etmesi için bir otel görevlisi yolladı. Yüzüme bile bakmadan koluna girmemi işaret etti ve lobinin basamaklarından çıkarken bana eşlik etti. Burası oldukça geniş ve sevimli bir yerdi. Tavanda kristal avizeler, yerde ise şatafatlı halılar vardı. Duvarlar manzara resimlerinden oluşan devasa tablolarla kaplıydı. Pişano çalan bir adamı izleyen küçük bir topluluk ellerinde içkilerle dikil-

mekteydi. Gelişimizi fark etseler de görmezlikten gelir gibi davrandılar. Burada onunla bulunuyor olmam onlara göre rezil bir durumdu. Ama artık umursayacak halim kalmamıştı.

Yukarıya çıkmaya başladık. Ayağımdaki sıyrıklara ve su toplayan yerlere değen ayakkabım canımı yakıyordu. Eteğim sıırıslılandı ve donuyordum. Ama yine de kendimden çok Tristan için endişeleniyordum. Suçluluk duygusunun onu ele geçirmesine izin vermişti.

Süit dairesi en üst katın üçte birini oluşturuyordu. Oda-
nın içi şömine ateşiyle ısınmış, yeşil ve altın rengi lambalarla
aydınlatılmıştı. Pelerinimi çıkararak kuruması için bir san-
dalyeye astım. Tristan odanın içinde volta atmaya başladı. O
önünden geçtikçe şöminedeki alevler parlıyordu. Ellerinde-
ki eldivenleri irkilerek çıkarıp ateşin içine fırlattı. Ceketini ve
gömleği de eldivenlerini takip etti. Sonra diz çöküp her şeyin
yanmasını izledi. Dumanlardan kekremesi ve berbat bir koku
yayılıyordu.

“Elise ve Zoé’ye teyzelerini öldürdüğümü nasıl söyleye-
ceğim? Onlara yaşattığım onca acıya şimdi bir de bu mu ek-
lendi?”

Ateşin turuncu parlaklığının önünde karanlık bir siluet
olarak duruyordu. Olduğum yerde kaldım. Konuşmaya da,
sessiz kalmaya da korkuyorum. “Tristan, Esmeralda Rea-
gan ile anlaşma yaptığında yanlarındaydım. Bunu benimle
konuşabilmek için yapmıştı.” O ânı hatırlayarak gözlerimi
yumdum. “Bana yarım-kanlarım maruz kaldığı haksızlıkla-
rı anlatmak istemişti. Çünkü onlara yardım edebilecek bir
konumda olduğuma inanıyordu. O zamanlar ne kadar bü-
yük bir risk aldığını fark edemeyecek kadar kendi derdime
düşmüştüm. Ama yeğenlerine ne kadar değer verdiğinin hep
bilincindeydim. En çok istediği şey onlara yardım etmekti.
Hayatını buna adamıştı. Ve sen de ona bunu yapabilmesi için
bir şans verdin.”

“O bana, benim ona yardım edebildiğimden fazlasıyla

yardım etti,” diye cevap verdi. “Ve ben de borcumu onu öldürerek ödedim.”

“Son darbeyi sen vurmuş olabilirsin ama onu öldüren düşmanlarımızdı. Senin, benim ve onun düşmanları,” dedim elbisemin nemli kumaşını sıkarak. “Reagan’a borcunun karşılığını istemeyebilirdi, ama ikimiz de Esmeralda’nın emirlere uyarak bu işe kalkıştığını biliyoruz. Beni öldürmesi için herhangi birini yollayabilirdi. Bu işi altın karşılığında yapacak birçok adam ve kadın var. Esmeralda özellikle seçilmişti. İradesi dışında hareket etmeye zorlanmıştı. Bunun sebebi ise dostumuz olmasıydı. Beni öldürmek için onu yolladılar çünkü başarısız olsa bile bu işin sonu bize acı verecekti.”

“Bunu babam yapmadı,” dedi Tristan alçak sesle. “Seni öldürmek için birini yollamaz.”

Dantelli siyah eldivenlerimi çıkararak yere bıraktım. Parmagımla diğer parmaklarımın üzerine işlenmiş olan gümüş işaretlere dokundum. “Biliyorum.” Yutkundum. “Babanı anladığım ya da kullandığı yöntemleri desteklediğimi asla söyleyemem. Ama yerini senin almanı istediğinden eminim. Bu Angoulême’nin işiydi.”

“Evet.” Tristan’ın sesi hafifçe titriyordu. “Ve bu kadar cesurca bir hareket yapmayı göze almış olması Trollus’ta neler olduğu hakkında endişe duymama yol açıyor.”

Ait olduğu yeri koruyamayacak kadar güçsüz hissediyordu. Sahip olduğu yoğun suçluluk duygusu benim de omuzlarıma yük olmuştu. Bu suçluluğun kaynağı sadece Esmeralda’nın ölümü değildi. Arkadaşlarını, ailesini ve tüm halkını en büyük zorluklara karşı yalnız bıraktığını düşünüyordu. Mobilyaların arasından dolanıp ona doğru ilerledim.

“Cécile, sana anlatmam gereken bir şey var.” Aniden konuşunca donup kaldım.

“Onu öldürmek zorunda değildim.” Sesi titrekti. “Kurşunu durdurabildiğim kadar kolay bir şekilde onu da durdurabilirdim.”

Bu düşünce benim de aklıma gelmişti ama daha kötü his-

setmemesi için ona söylememiştim. “O ateş etmeden önce davranman için sadece saniyeler vardı. Sadece benim hayatımı kurtarmaya çalışıyordun.”

Odadaki tek şey yanan odunların çıtırtısıydı. Bana cevap vermemesinden hâlâ itirafını tamamlamadığı belliydi. İçim sıkışmaya başladı. “Tristan?”

“Düşünmeye yetecek kadar zamanım vardı.” Kafasını dönünce yutkundüğünü gördüm. “Tabancayı görür görmez ikinizin arasında bir bariyer oluşturdum. Ama...” Omuzlarındaki kaslar gerildi. “O olduğunu sandım.”

Şaşkınlıktan konuşamadım. Sadece bir tane o vardı.

“Bir kadın olduğunun farkındaydım,” diye devam etti. “Kasıtlı olarak saldırdım. Anushka’yı öldürmeye çalışıyordum.”

Zaman durmuş da vücudumdan uzaklaşıyormuşum gibi hissettim. Sanki ben olmayan bir kızın duymayı beklemediği şeylerini dinlemesini izliyordum. Trollerin özgür kalmasını engellemek adına söylediği ve yaptığı onca şeye rağmen, eline geçen şansı değerlendirmek istemişti. Hem de tereddüt bile etmeden. Ne hissetmem gerektiğinden emin değildim. Duygularım karmakarışık.

“Artık arabada kalıp eve dönmediğine pişman mısınız?”

Sorduğu soru bundan çok daha büyüktü. Bu akşam odasına gelmekten pişman olduğumu değil, ilişkimizden pişman olup olmadığını soruyordu. Onu sevdiğime pişman olup olmadığını.

Gözlerimi kapatarak ilk karşılaşmamızdan beri yaşadıklarımızı aklımda canlandırırdım. Her ne kadar ürkmüş ve acı içinde olsam da yakışıklı olduğunu düşünmüştüm. Tabii bu kelime yetersiz kalıyordu. Can yakacak bir güzelliğe sahipti. Neredeyse bir rüya kadar kusursuzdu, hayal gücümün bir parçası gibiydi. Dayanılamaz bir mükemmelliğe sahipti. Tapınılacak bir varlıktı, sevilip dokunulacak değil. Alaycı, edepsiz ve aşağılıkça hareketlerinden nefret etmişim. Bir yandan da doğru gitmeyen bir şeyler olduğunu hissetmişim. Görüp

duyduklarım ve duygularım arasında bir uyumsuzluk vardı. Kaçmak için yollar ararken bile içten içe onu daha yakından tanımak istemiştım.

Bu istek birbirimize bağlanınca daha da artmıştı. Dış kabuğu çatlayınca ortaya iddia ettiğinden çok daha farklı bir genç adam çıkmıştı. Tanıma şerefine sadece benim nail olduğum bir Tristan. Özgür kalmak için çözmek gerektiğini düşündüğüm bir bulmaca haline dönüşmüştü.

Tabii onu çözmek üzerimdeki etkisini azaltmamıştı. Sarayın boş ahırında gerçeklerin gün yüzüne çıktığı ânı hatırladım. Kalbimi dolduran duygular onun da suratından okunuyordu. Artık kabuğu tamamen kaybolmuştu. İşte o an trolü görmeyi bırakıp onu görmeye başladım. Arkadaşım, müttefikim halini almıştı. Ve inandığım bir davanın lideri.

Ona hayrandım. Ve evet, onu arzulamaktaydım. Ama sonra ona âşık oldum. Çok şeyler hisseden ve çok şeyleri sırtlanan bir adama âşık oldum. Yorulmadan ve durmadan çalışırsa bütün bir halkın hayatını değiştirebileceğine inanan bir adama. Sahip olduğu bu tutkuyu gözlerinde görebiliyor, kalbimde hissedebiliyordum. O beni sevdi, ben de onu. Ve onu yaşadığım süre boyunca sevecektim. Ruhum elverirse sonsuza dek.

“Seni affediyorum,” diye fısıldadım aramızdaki mesafeyi kapatıp arkasında diz çökerek. O anda dışındaki yaraların da içindekilerle eşdeğer olduğunu fark ettim. Kalbimin neden bu kadar acıdığını bilmiyordum çünkü işkenceye maruz kalırken de yanında olmuştum. Sanırım bir yanımla sahip olduğu kuvvete o kadar güveniyordu ki, hiçbir şeyin onda kalıcı bir hasar bırakamayacağına inanıyordu. Ne kadar da yanılmıştım.

Demir uçlu kırbaç sırtında boynundan beline kadar gümüşü yaralar bırakmıştı. Omuzlarının altında ve dirseklerinin aşağısında taktığı kelepçelere ait bozuk para büyüklüğünde delik izleri vardı. Bileklerinin üzerini ise siyah kumaşlarla bağlamıştı. Yaraları iyileşse de izleri hâlâ durmaktaydı. Da-

marları siyahlaşmış, derisinin rengi daha da solmuştu. Bunlar onun yenilmez olmadığına dair kalıcı hatıralardı.

Parmak ucumu sırtındaki yaraların üzerinde gezdirmeye başladığımda irkilip dokunuşumdan uzaklaştı. “Bana bakmaya nasıl dayanabildiğini anlamıyorum.”

“Nasıl böyle söyleyebilirsin?” diye fısıldadım.

“Çünkü eskisi gibi değilim.” Kafasını öne doğru eğince saçları yüzüne düştü. “Bakılacak gibi bir halim kalmadı.”

“Böyle mi düşünüyorsun? Yaralarının hakkında nasıl düşündüğümü değiştirdiğini mi?” diye sordum ayağa kalkarak. Sırtıma uzanarak omuzlarımdan belime kadar olan düşmeleri açmaya alırken ellerim titredi. Elbisemin yere düşmesine izin verip ayağımla uzaklaştırdım. Sonra, derin bir nefes alarak kombinezonumun askılarından tutup belime kadar soyundum.

Bir yanım şöminede yanan ateşle ısınıyor, diğer yanımdaysa tüylerim diken diken oluyordu. Cesaretimi yitirmek üzereydim. Beni daha önce hiç böyle görmemişti. Titreyen kollarımı olduğu gibi mi bıraksam yoksa göğüslerimi mi örtsem bilemiyordum. İleriye, boşluğa baktım. Yüzüne dönüp tepkisini göremeyecek kadar gergindim. Ama onu görmüyor olmak kafasını çevirdiğini hissetmeme ya da aldığı kısa nefes sesini duymama engel olmamıştı. Ne de hissetmeme...

“Seni kastetmediğimi biliyorsun.”

Kafamı bir yukarı bir aşağı salladım. “Biliyorum.”

“Bu farklı. Sen... Ben...” Konuşurken bocalıyordu. Kelimeleri kullanma yeteneği onu terk etmiş gibiydi.

“Her zaman üzerimde olacak,” dedim. Dizlerim o kadar titriyordu ki birbirlerine vurmaya başlamışlardı. Kaburgalarımın üzerindeki mosmor yara izi gözlerimde canlandı. “Hayatımın geri kalanında o iz orada duracak. Yani eğer bakmaya dayanamıyorsan...”

Dudaklarını yarama değdirince aklımda ne varsa silindi. Yana kaykılmaya çalışsam da belime doladığı kollarıyla beni

olduğum yerde tuttu. “Öyle söyleme.” Sesi boğuk çıkıyordu. “Öyle düşünme bile.”

Ellerimi kardan ıslanmış saçlarının arasında gezdirip ona doğru baktım. Tristan ayaklarımın dibinde çökmüş, suratını bedenime bastırmıştı. Beni neredeyse canımı acıtacak kadar sıkıca tutuyordu. Fırtınada savrulmasına engel olacak tek şeymişim gibi sarılmıştı bana.

“Eğer elimde olsaydı, o izi yok ederdim,” dedi. “Çünkü onu görmek bana seni kaybedeceğimi sandığım zamanları hatırlatıyor. Bizim yüzümüzden katlandığın onca acıyı hatırlatıyor. Benim yüzümden.” Parmağını yaramın üzerinde baştan aşağıya dolaştırdı. Beklemediğim yerlere dokununca ürperdim.

Kafasını kaldırdı. Gözleri büyüünün yarattığı griden kurtulmuş, tekrardan içinde kendimi kaybettiğim gümüşü derinliklere dönüşmüştü. “Ama bir yandan da her zaman görmem için orada olacağına seviniyorum,” diye devam etti, “çünkü bu ne kadar dayanıklı olduğunun bir işareti. Ve benim daha az korkmamı sağlıyor.”

Eliyle belimden sarmakta olan kombinezonumu tuttuğunda onu yukarıya çekmesini diledim. Vücudumu örtmesini. İkimizin de istediği halde hep kaçtığı bu durumdan uzaklaşmayı. Çünkü bu akıllıca değildi. Çünkü bu sorunlar yaratırdı. Çünkü, çünkü, çünkü...

Ama bunun yerine, elleri aşağıya kaydı. Parmak uçları kalcamda ateşten bir iz bırakıyordu. Ve ben nefes bile alamadan, iç çamaşırımı ayak bileklerime kadar indirdi. Ellerini serbest bırakmış bir şekilde oturarak beni seyretmesini izledim.

Dizlerimin çözülmesine izin verdim. Daha fazla ayakta duramamaktan ziyade, öyle istediğim için. Tristan beni yakalayarak kendine doğru çekti. Beni öptüğünde şarap ve erimiş kar tadı aldım. Sanki günlerce çölde yürümüş gibi susamıştım. Bir elimi saçlarına daldırıp onu dudaklarım acıyacak kadar sertçe öptüm. Diğer elimi sırtındaki sertleşmiş kaslarda

dolaştırıp tırnaklarımı derisine geçirdim ve altdudağını ısır-dım.

Bir an sonra kendimi yere uzanır halde buldum. Sırtımda halının yumuşak dokusunu, boynumda ise Tristan'ın sıcak nefesini hissettim. Elleriyle ellerimi yakalayınca parmakları-mız kenetlendi. Aramızda kalan tek şey bileklerine doladığı kumaşlardı.

“Cécile.” Göz göze gelmemiz için kafasını kaldırdı. Parmaklarıyla parmaklarımı sıkıyordu.

“Efendim?” Sesi ciddi-di. Endişelenince kalbim daha da hızlı atmaya başladı.

Ellerimi bırakıp yüzüme düşen saçlarımı kenara taradı. “Bunu yapmamamız gerektiğini biliyorum,” dedi gözlerini sürekli kaçırıp tekrardan bana bakarak. “Tehlikeleri ve so-nuçları var ve mantık ve aklım ve... içimden bir ses şimdi durmam gerektiğimi söylüyor.” Altdudağını ısır-dı. Nefesimi tuttum. “Ama ben durmak istemiyorum. Birçok kez birbiri-mizi neredeyse kaybedecek gibi olduk. Ve elimde şans var-ken sana her şeyi vermediğime pişman olmak istemiyorum.”

şöminenin ateşi yanmaya devam ediyordu. Vücudumun bir yanı sıcak bir yanı soğuk olsa da tamamını ateşler içindeydi. Bu seçim bana aitti ve belki de ilk defa, neyi seeceğime karar vermek çok kolaydı. Ellerimi boynuna dolayıp dudaklarım kulağına değene kadar kendimi yukarı çektim. Ardından tek bir kelime fısıldadım.

“Evet.”

Bölüm 43

Cecile

Tristan kafasını kucığıma koymuş kanepede uzanıyordu. Bir bacağı dizinden bükmüş, diğerini ise kanepenin kolunda dinlendiriyordu. Hayatı boyunca döşeme kumaşı temizlemek zorunda kalmamış birinin rahatlığına sahipti. Gümüş rengi gözleri madenî paralar gibi parlıyordu. Gözlerini kırpıyordu. Uzaklara dalmıştı. Aklından olasılık ardına olasılık geçirirken içi endişe ve hüsrân ile doluydu. Bu sefer karşımıza neyin ya da kimin çıkacağını beklemekteydik

İkimiz de giyiniktik. Gecenin köründe ipekten çarşaf lar bacaklarıma dolanmış bir halde uyanmıştım. Tristan yanımda değildi ve üşümeye başlamıştım. Onu pencerenin başında, bir elini cama yaslamış gece göğünü izlerken bulmuştum. “Babam Trollus’tan ayrıldığımdan beri bana her gece bir mektup yolladı,” demişti uyandığımı hissederek.

“Neler yazıyordu?” Boğazım kurumuş, sesim çatallanmıştı. O kadar şarap içmemiş olsam da başım uğulduyordu.

“Hiçbir şey. Her şey.” Elini camdan çekti. “Sadece her yaptığının farkında olduğuna dair hatırlatıcılar.”

Gücün hâlâ onda olduğuna dair hatırlatıcılar, diye düşündüm. Çıplak omuzlarımın üzerine bir battaniye sardım.

“Bu akşam mektup gelmedi.”

“Belki de resepsiyondadır. Getirmek için sabah olmasını bekliyorlardır.”

Kafasını salladı. “Chris çoktan kontrol etmek için aşağıya indi.”

Yanaklarımın içini kemirdim. Ben uyurken gelip gitmiş olmalıydı. Onu fark etmemiştim bile.

“Trollus’ta bir şeyler oldu,” dedi kaygı dolu bir sesle. “Angoulême babamın karşılık veremeyeceğine emin olmasa bu akşamki gibi bir harekete kalkışmazdı.”

Duraksadım. “Öldüğünü mü düşünüyorsun?” Ve ke-limeler ağızımdan çıkar çıkmaz cevabının evet olmasından korktuğumu fark ettim. Onlarca kez ölmesini dilediğim trol artık kötünün iyisiydi. İçeride Angoulême ve Roland, dışarıda ise Lord Aiden’in bitmeyen nefreti ile Trollus arasında duran tek kişi oydu.

“Sence?”

Yataktan çıktığımı hatırlamasam da ayaktaydım ve üstümü giyiniyordum. Vücudum yanıyordu. Aklım bir bağımlı gibi tek bir hedefe yönelmişti. Ve beni uyandıran şeyin ne olduğunu da biliyordum. “O hayatta,” diye fısıldadım düğmelerimi ilikleyerek. “Ama çok çaresiz.”

“Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

Kafamı kaldırdım. Tristan pencereden bana doğru dönmüştü. Gözleri daha önce hiç görmediğim bir âcizlik ifade-siyle doluydu. Bu genç adam inkâr edilemeyecek kadar zeki sayılırdı. Komplolar taktikler ve planlar arasında büyümüştü. En büyük zorluklara göğüs germiştii. Ama şimdi cevap için bana bakıyordu.

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirsem de ağızımın içi de dışı kadar kuruydu. “O kolye Anushka için önemli. Gidip geri almalıyız.”

Tüm bunlar saatler önce gerçekleşmişti. Chris’i aradığımız adamı bulması ve kolyeyi geri alması için bir kese altınla dışarı yollamıştık. Sabine’yi Esmeralda’nın ölümü hakkında

elinden geldiğince bilgi toplaması için görevlendirmiştik. En önemlisi Aiden ya da ağabeyimin Tristan'a işaret edip etmediğiydi. Henüz ikisi de dönmemişti. Biz de bütün ihtimalleri tartıştıktan sonra kendi düşüncelerimizin içinde dalıp gitmiştik.

Tristan iç geçirip olduğu yerde kalkıldı. Parmaklarımız yeniden bir araya gelmişti. Aşağıya baktığımda suratını karnıma yasladığını gördüm. Gözlerini kapatmış, siyah kirpikleri açık tenine tezat oluşturuyordu. Bir anda kalbim yumuşadı. İçimde hissettiğim sıcaklık Kral'ın zorlamalarının yarattığı bütün gerginliği ve baskıyı silip attı. Dağınık saçlarını düzeltmeye koyuldum. Bir elimle de yüzünü okşuyordum.

O rahatlayınca yüzüme bir gülümseme yerleşti. Aramızdaki güven zor kazanılmış bir ödüldü. Artık korkularını ve zayıflıklarını benden saklamaya çalışmayı bırakmıştı. Ve huzura sahip olmak için bana dönüyor olması Trollus'taki altınların tamamından daha değerliydi.

"Seni seviyorum," der gibi ağzımı oynattım sessizce. Sanki beni duymuş gibi parmaklarımı daha da sıkı. Aklıma gece yaşadıklarımız geldi. Nasıl hissettirdiği. Anın yoğunluğu. Sonra birden istenmedik bir düşünceyle karşılaştım. "Anuska, Alexis'in metresiydi," dedim biraz da kendi kendime. "Bu durumun ne kadar sürdüğünü biliyor musun?"

"İki sene. Belki de üç. Bu kayıtlara geçirilmesini isteyeceği türden bir şey değildi. Karısı da istemezdi."

Yüzümü astım. "Karısının adı neydi?"

"Lamia." Tristan boğazını temizledi. "Trollus'u kırk yıl boyunca yönetmiş olan büyük büyükannem dışında Lamia'nın tarihimizdeki en güçlü kraliçe olduğu söylenir."

"Bunun pek de yararını görmemiş," diye mırıldandım.

Cevap vermeden önce duraksadı. "Umursamamış olabilir. Aralarındaki ilişki kraliyet tarafından, daha güçlü nesillere sahip olunmak için tasarlanmıştı. Dolayısıyla yetiştirilme tarzı da biraz... yararcıydı."

Dediklerini kafamda tartınca pek bir anlam ifade etmedik-

lerini düşündüm. Trol kraliçe kocası hakkında umursamasa bile hâlâ ona bağlıydı. Anushka bu bağı nasıl susturacağını bilse de bu, Alexis ile her bir araya gelişinden önce kadına gizlice iksir vermek zorunda olması anlamına geliyordu. Büyükle ihtimalle kraliçe bu ilişkiden haberdardı ve diğer ikisinin hislerine tekrar tekrar maruz kalmıştı. Bu delirtici bir şey olmıyordu.

“Kral öldürölünce o hayatta kaldı mı?”

“Evet. Ama Anushka’nın lanetinden kaçış olmadığı anlaşıncı delirmeye başladı. Oğlu onu...” Sözüünü yarıda kesti. “Başka şansı yoktu. Güç ve delilik tehlikeli bir karışım.”

Göz göze geldik. İkimiz de çoktan ölmüş kraliçe hakkında olduğu kadar erkek kardeşinden de bahsediyor olduğunun farkındaydık.

Kapı çaldı. “Ben geldim.” Dışarıda Sabine’nin boğuk sesi yankılandı. “Kapıyı açın.”

İçeriye girip kukuletasını kaldırınca üzerindeki karlar yere döküldü. “Hayatım boyunca gördüğüm en sert kış olduğuna yemin edebilirim,” diye homurdandı pelerinini çıkarıp bir sandalyenin üzerine asarak. “Şömineyi yakın, olur mu?”

Tristan yüzünde maksat dolu bir ifadeyle Sabine’yi oturma odasına doğru takip edince şömine birden soldun trol-a-teşi ile alev aldı. “Sonuç?”

“Ortada bir şey yok,” dedi Sabine karşımdaki koltuğa oturarak. “Bir cinayetten bahsedilmiyor. Hele hele garip bir şekilde öldürölünmüş birinden hiç bahsedilmiyor. Etrafta dolanan bir fısıltı bile yok.” Masanın üzerindeki demlikten bir fincan çay doldurdu. Bir yudum içtikten sonra yüzünü ekşitip fincanı Tristan’a doğrulttu. “Soğumuş bu.”

Tristan ters bir bakışla karşılık verdi. Saniyeler sonra fincanın üzerinden buharlar tütüyordu.

“Bir ihtimal cesedi bulan olmamıştır diye opera binasına gittim. Ama ortadan kaybolmuştu. Karın altında hâlâ biraz kan kalsa da, birisi delilleri ortadan kaldırmak için bayağı çaba sarf etmiş gibiydi. Ama yeterince başarılı olmamıştı.”

Tristan yavaşça yanıma oturdu. “Babanın işi mi?” diye sordum.

Yavaşça kafasını salladı. “Eğer onun işi olsaydı, geride iz kalmazdı.”

“O zaman kim?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Sabine sırtını koltuğa yasladı. “Annenin evine de uğradım. Henüz gelmemiş ama yarın sabah Trianon’a döneceğine dair haber salmış. Görünüşe bakılırsa Julian da onunla birlikte.”

Suratımı ekşittim. “Şehir dışına seyahat ediyor olması beni rahatsız ediyor. İçinde olduğu tehlikenin farkındayız.”

Kapı aniden savruldu ve Chris içeriye girdi. “Onu buldum!”

“Ya kolye? Hâlâ onda mıydı?” diye sordu Tristan.

“Hayır, fakat...”

Tristan küfredip pencereye doğru ilerleyerek alnını soğuk cama dayadı.

“Fakat,” diye devam etti Chris. “Onu kime sattığına inanamayacaksınız. Kadının birinin sabah altın dolu bir keseyle gelip kolyeyi sorduğunu söyledi. Kadın kolyenin manevi değeri olduğunu ve onu satan kızın ahmaklık ettiğini söylemiş.”

Duyduklarımın doğruluğu karşısında irkildim. “Kadını tanıyor muymuş? Onu tarif edebildi mi?”

“Yüzünün çoğunu örten bir kukuleta taktığını söyledi.”

Odanın ısısı birden yükseldi. Sabine oturduğu yerden doğrulup gergin bir şekilde Tristan’a baktı.

“Kendim gitmeliydim,” diye kükredi Tristan pencereye doğru. “Onu yakalayabilirdim. Tüm bunlar sona ermiş olurdu.”

“Tristan, ondan neredeyse bir saat sonra vardım,” dedi Chris. “Sen gitsen de fark etmeyecekti. Ama şunu dinle; adam kadının naiplik sancağıyla işaretli bir arabayla geldiğini söyledi.”

Yerimde doğruldum. Tristan bize doğru döndü.

“Dahası da var,” dedi Chris. “Otele döndüğümde resepsi-

yondaki adam bana bunu verdi.” Koltukların etrafından hızla yürüyüp Tristan’a bir zarf uzattı. “Bu bir tesadüf olamaz.”

Tristan zarfın üzerindeki mührü kırıp içinden çıkan karta göz gezdirmeye başladı. “Leydi Marie du Chastelier’in En Uzun Gece balosuna bir davetiye.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Bu oynayacağım maskeli piyesin gerçekleşeceği yer. Yılın en özel etkinliği,” diye ekledim ayağa kalkarak. “Davetiyeler haftalar öncesinden dağıtılmıştı. Trianon soylularının sadece en üst tabakası orada olacak. Babasının servetiyle yaşayan burjuva çocukları çağırılmadı bile.”

“Bu davetiye babasının servetiyle yaşayan bir burjuva çocuğuna yollanmamış,” dedi Tristan sessizce. Davetiyeyi bana uzattı.

Kelimeleri okurken kalp atışlarım hızlandı. *Ekselans Hazretleri, Prens Tristan de Montigny’i en derin saygılarımızla...* “Bu bir tuzak.”

“Şüphesiz,” diye yanıtladı Tristan. “Kendine o kadar güveniyor ki bunu saklamaya ihtiyaç duymamış.”

“Neden bu kadar risk alsın ki?” diye sordu Sabine. “Orada yapacağı şeye şahit olacak onlarca insan bulunacak. Suratını ve kim olduğunu hatırlayacak insanlar. Seni öldürmek için daha iyi yerler var.”

“Bence de,” dedi Tristan. “Ama hem Cécile hem de Genevieve orada olacak. Ve bunun bir anlama karşılık geldiğini düşünmeden edemiyorum.”

En Uzun Gece... Soluğum kesildi. “Gün dönümüne denk geliyor.”

Geçtiğimiz aylarda büyü hakkında hayatını boyunca isteyebileceğinden daha fazla şey öğrenmiş olan Chris başıyla onayladı. “Cadılar gün dönümü gibi belirli geçiş zamanlarında daha fazla güç çekebilir ve...” Konuşmayı kesti. Önce pencereye, sonra da bana baktı. “Dolunay. Cécile, yarın dolunay var.”

“Ne kadar zamanda bir, ikisi aynı anda gerçekleşir?” diye sordu Sabine.

“Bilmiyorum.” Tristan’a döndüğümde kafasını salladı. “Astronomi öğrenmek konusunda pek zaman harcamadım. O sıralar gereksiz gelmişti. Pierre olsa bilirdi. Ama ona sormamız imkânsız. Ne fark eder ki? Onun büyüü bana işlemez.”

Kafamın içinde beni korkuyla dolduran bir düşünce doluşmaya başladı. “Haritam sende mi? Catherine’nin büyü kitabının içinde, ölü kadınların listesinin yanındaydı.”

Kâğıtları kilitli bir kasadan usulca çıkarıp bana uzattı. İsmi bir kez daha isimler ve ölüm tarihlerinin üzerinde gezindi. Neredeyse hepsi on dokuz ya da otuz sekiz yıl aralığa sahipti. Birkaçı haricinde. Zayıf ve temelsiz bir ipucuna benziyordu. Ama ya öyle değildiyse? Kâğıdı masaya bırakıp bir elimi ağzıma bastırdım. Başına bir şey gelmesine daha yıllar olduğunu düşünerek annemi yalnız bırakmıştım. Peki ya yanlışmışsam ne olacaktı?

Kendimi toparlamaya çalıştım. “En son ne zaman gün dönümü ve dolunay aynı âna denk gelmiş, öğrenmek zorundayız. Bunun gerçekleştiği her tarihi bilmeliyiz. Ve güvenilebilir bir kaynağa ihtiyacımız var.”

“Ne teklif ettiğinin farkındayım,” dedi Tristan düz bir sesle. “Ama cevabım hayır.”

“Tarihler arasında bir bağlantı var mı bulmak zorundayız,” dedim. “Bu, Anushka’nın hareketlerini tahmin edebilmemiz için tek yol olabilir. Ve dürüst olmak gerekirse, Trollus’ta neler olduğunu da öğrenmemiz lazım.”

“Nasıl?” Suratını ekşitti. “Sanki elimizi kolumuzu sallayarak şehre girebilirmişiz gibi. Babamın hâlâ Trollus’a hükmettiği kesin değil. Angoulême’nin de bizi engellemek için her şeyi yapacağından emin olabiliriz.”

“Elimizi kolumuzu sallamayacağız,” dedim. “Gizlice gireceğiz.”

Tristan kafasını salladı. “Şehre girmeyi başarabilirsek bile

Pierre fark edilmeden ulaşmamın imkânı yok. Büyüm çok güçlü. Geldiğimi fark edeceklerdir.”

“İşte bu yüzden yalnız gideceğim.”

Bana soğuk bir bakış fırlattı. “Alacağımız riske değse bile buna yapmamıza imkân yok. Şehrin iki girişi var. İkisi de kapalı ve muhafızlar tarafından korunuyor.”

“Bu tam olarak doğru değil,” dedi Chris. Tristan ona doğru bakınca irkildi.

Ayağa kalkıp birbirlerini görmelerini engelleyecek kadar eğildim. “Neden bahsediyorsun sen?”

Chris içinde keçileri de barındıran yüz kızartıcı bir küfür ederek homurdandıktan sonra iç geçirdi. “Demek istediğim, tavanlarında bir delik var.”

Bölüm 44

Cecile

Atlarımızı ağaçlığın içine bağlayarak Trollus'u dünyanın geri kalanından gizleyen kaya denizine doğru ilerlemeye başladık. Gri bir elbise ile kukuletalı bir pelerin giymiştim. Kafamda altına saçlarımı tıktırdığım, Sabine'nin opera binasının kostüm koleksiyonundan aşırıldığı siyah bir peruk vardı. Mükemmel bir kılık sayılmazdı. Yine de sahibinin işleriyle uğraşan bir yarım-kan kıza kimsenin dönüp tekrar bakacağını sanmıyordum.

Tristan Trianon'dan ayrıldığıımızdan beri pek konuşmamıştı. Bütün dikkatini buz ve çamur ile kayganlaşmış yolda ilerlemekte olan siyah beygirine yöneltiyormuş gibi gözükse de bunun doğru olmadığını biliyordum. Her ne kadar aradığımız bilgiye sahip olmak için aldığımız riskten hoşlanmasa da, Trollus'ta neler olduğunu öğrenmeye ihtiyaç duyuyordu. Bu durum da onu her zamankinden daha pervasız bir hale getiriyordu. Bu iyi mi kötü mü olduğundan emin değildim.

"Daha kolay göreceğimizi sanıyordum," diye mırıldandım bir süre tırmandıktan sonra. "Ne yönden gitmemiz gerektiğini biliyor musun? Merkeze doğru tırmanmamız saatlerimizi alacak." Bir elimle eteğimi toplayıp diğer kayaya sıçrayarak Tristan'a döndüm. "Burada dolaşırken sorun

yaşamayız, değil mi? Yani kayalar, anlarsın ya...” Abartılı bir şekilde bir sağa bir sola sallandım.

“Altında sandığından daha fazla kaya yatıyor, aşkım,” dedi Tristan. Saatler sonra ilk defa böyle olumlu bir ifade takınmıştı. “Dağın başladığı işi bitirmek istiyorsan daha çok çikolata şekerleme yemen lazım.”

İki kayanın arasında solgunca parıldayan bir büyük platformu oluşturup karşıya geçti. Ardından dönüp bana da yardım etti. “Seni en son trol kılığına sokuşumuzu hatırlıyor musun?”

“Nasıl unutabilirim ki?” dedim koluna sıkıca tutunarak. Altımızdaki zemin çökerse ne kadar yükseklikten aşağıya düşeceğimizi düşünmemeye çalışıyordum. “Ama geçen sefer beni dışarıya çıkarmaya çalışıyordun, içeriye sokmaya değil.” Gözlerimi gri taşların üstünde gezdirirken aklıma Trollus’ta kalmayı seçtiğim zaman geldi. Beni nasıl öptüğünü, istediğim her şeye sahip olduğumu hissedişimi hatırladım. Bu durum ne kadar sürmüştü ki? Etrafımızdaki her şey gerçek anlamda çökmeden önceki beş dakika boyunca.

“Kalmaya karar verişin bana hayatımın en saf mutluluğunu bahşetmişti.”

Başımı omzuna dayadım. “Kararımdan hiçbir zaman pişmanlık duymadım.” Ama ikimiz de dile getirilmeyenlerin farkındaydık. Mutlu olduğumuz anlar çok az ve nadirdi. Etrafları ise felaketler trajedilerle sarılıydı. Hem eskiden hem de şimdi. Elimize dostumuzun kanı bulaşmış ve çok daha kötüsüyle karşılaşacağımızın farkındayken yaşamayı ve sevmeyi deniyorduk. Bu zorlu hayatımız, yaşadığımız özel anların değerini artırıyor muydu, yoksa sönükleştiriyor muydu? Bu kadarından emin değildim.

“İşte burada.”

Ay deliği sandığımdan çok daha genişti. Belki üç metre-yi bulurdu. Her ne kadar Trollus’un caddelerinden yukarıya baktığımda benim için umut ve özgürlüğü temsil etmiş olsa da, şimdi buradan baktığımda, sanki cehennemin kapıları-

miş gibi görünüyordu. Karanlık, tehditkâr ve ölümcül. Birden başım dönmeye başlayınca durduğum yerde yalpaladım.

“Ne kadar yüksekte olduğumuzu söylemiştin?”

“Öyle bir şey söylemedim.” Beni kendine doğru çekip göğsüne bastırdı. Yeniden dengemi sağlamaya çalışırken kerten gömleğinin temiz kokusunu içime çektim. “Seni aşağıya düşürürüm diye korkmuyorum. Seni huzursuz trollerle dolu bir şehrin ortasına bıraktığımda neler olacağından endişeleniyorum.”

Zaman ilerledikçe planım olduğundan çok daha kötüymüş gibi gelmeye başlamıştı. Eğer harekete geçmekte biraz daha gecikirsem bütün cesaretimi kaybedeceğimden eminim. Ayak parmaklarımın ucunda doğrulup onu sıkıca öptüm. “İyi şans için.”

Alnını alnıma dayadı. “Şans, kötü planlar üretenlerin ihtiyaç duyduğu bir şeydir. Kararlaştırdığımız şeylere bağlı kaldığın sürece başına bir şey gelmeyecektir. Doğruca Pierre’ye git. Ne bilmemiz gerektiğini öğren. Ardından da seni aşağıya indirdiğim yere geri dön. Marc ve ikizleri arayıp başını belaya sokma. Ya da alışılmış talihsizliklerinden birini daha yaşayayım deme.”

Kafamı onaylar gibi salladım. Kalbim o kadar sert atıyordu ki onun bile duyabildiğine emindim. “Tamam. Gir ve çık.”

“En riskli an, içeriye ilk girdiğin ve gölgenin görünür olduğu an olacak. Bu yüzden seni oldukça hızlı hareket ettireceğim. Ses çıkarayım deme. Bu lanet yerde sesinin nasıl yankılandığını çok iyi hatırlıyorum.”

“En ufak ses bile yok.” Titriyordum ve bunun soğuk kış havasıyla hiçbir alakası yoktu. Eldivenlerimi çıkararak cebime sokuşturdum. Terlemiş avuçlarımı eteğime sildim. Henüz vazgeçmeyi düşünmeye zamanım bile olmadan büyü, kalçamın ve belimin etrafını sarıp beni havaya kaldırdı. Kendimi bir top haline getirip alnımı diz kapaklarıma yaslayarak bir kolumu ayak bileklerime doladım. Boşta kalan elimle ise Tristan’ın büyüüne ipe tutunurmuş gibi asıldım.

“Bunu yapmana gerçekten gerek yok.”

“Daha iyi hissetmemi sağlıyor.” Sesim tiz ve garip çıkmıştı.

“Hazır mısın?”

Değildim. Gerçekten değildim. Ama yine de başımı evet anlamında salladım.

Ses çıkarmam konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Aniden aşağıya doğru sarkıtılınca nefesim kesildi. Ve en ufak bir çığlık atmaya bile aklımdan geçiremeden kayalıkların altında, havada süzülüyordum. Aşağıya baktığımda bütün Trollus’u görebiliyordum. Ayak bileklerimi bırakıp iki elimle de büyüden ipe tutundum. Bir yandan da nefes alışverişimi kontrol altına almaya çalışıyordum.

Her ne kadar Tristan beni karanlıkta kimsenin göremeyeceğini iddia etse de, kendimi oldukça açıkta hissediyordum. Panik irademe baskın çıkmaya başlamıştı. Bu yükseklikten bir düşüş sonrası hayatta kalmaya imkân yoktu. Kaldırım taşlarına sıçramış ıslak bir kütleye dönüşürdüm. Çığlıklarım ben öldükten sonra bile yankılanmaya devam ederdi. İstemeyerek de olsa dudaklarımdan bir inilti koyuverdim.

İçinde bulunduğum hali hissetmiş olan Tristan, beni mağaranın tavanı boyunca yavaşça hareket ettirmeye başladı. Beni şehrin ortasına bırakması kolay bir iş değildi. Gölgelelerin arasına gizlenmemi ve kayalarla vadinin birleştiği en yüksek noktaya inmemi sağlayacaktı. Bir yandan beni hedefime ulaştırmaya çalışıyor, bir yandan da kayaları şehrin üzerinde tutan büyüden desteklere temas etmeden geçmem için uğraş veriyordu. Ama bunu hiçbir şey görmeden, tamamen hafızasına dayanarak yapmaya yapıyordu. Onun bu kadar odaklanmış olması benim de sinirlerimi yatıştırdı. Dikkatimi tekrardan altımda uzanmakta olan şehre çevirdim.

Trollus çok güzeldi. Bana hep bir rüya gibi gelmişti. Çiftliğimle, Oyuk’la ve hatta Trianon’la bile aynı gerçeklikte var olması imkânsız gözükecek kadar dünya dışıydı. Onu böyle görüyor olmak beni geçmişe götürmüştü. Sanki hiç ayrılmamıştım. Şelalelerin tanıdık kükremesi, yukarılardan şehrin

arka kısmına parıldayarak inen suların yere ulaşınca etrafa saçılması ve nehir yolunun ağzına doğru köpürerek akan nehir.

Kademe kademe tasarlanmış caddeler vadinin kenarları boyunca bir devin tırmanacağı basamaklar gibi yükseliyor, solgun taş binaların çevreleyen merdivenleriyle birbirlerine bağlanıyordu. Saray devasaydı. Nehre bakan yüzü beyaz ve altın renklere bürünmüştü. Arkasında ise yürüyüş yollarını aydınlatan trol ışıkları dışında karanlığa bürünmüş cam bahçeler bulunuyordu. Ben gittiğimden beri bu yollarda yürüyen biri olup olmadığını merak ettim. Çiçekler, çalılar ve ağaçlar bu karanlıkta canlılıklarını yitirmiş miydi?

Ama her şey eskisi gibi değildi.

Şehrin caddelerinden düzinelerce taş sütun yükselmişti. Bazıları o kadar uzundu ki elimi uzatsam değebilecek gibiydim. Ama şu an inşaat işinde çalışan kimse yoktu. Etrafımda dönüp vadinin merkezine baktığımda bunun nedenini anlayabildim. Bir sırtı kayalardan oluşan duvara yaslı olan çöplüğün etrafı yıkık binalar, enkaz parçaları ve hızlıca inşa edilmiş duvarlar ile tamamen korumaya alınmıştı. Etrafta dolanan minik trol ışıkları bir hareketlilik olduğuna işaret ediyordu. Dışarıda bu kadar fazla yarım-kan olması madene inmedikleri anlamına geliyordu. Bunun sebebini düşünürken kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

Gerçi yeterince düşünecek zamana sahip değildim. Artık şehrin Cennet adı verilen gölgesinin üzerindeydim. Trol aristokrasisinin devasa malikâneleri gümüşümsü trol ışıkları ile parıldıyordu. En yüksek sıradaki evlerin arkasında, binaların duvarlarıyla yıkılan kayaların başladığı yerin arasında boş bir düzlük vardı. Bu bölgede sluag istilasına karşın günde bir kez devriye gezilirdi. Ama dışında karanlık, boş ve aşağıya inmem için en güvenli yerdi. Ayakların yere değince az da olsa tökezledim. Bacaklarımı dik tutmakta zorlanıyordum. Tekrar dengemi sağlayıncaya dek büyüye tutunmaya devam ettim. Ben bırakır bırakmaz da belimde hissettiğim kavrayış sona erdi.

Tristan'ın büyüsu aracılığıyla dokunduğu şeyleri belli bir dereceye kadar hissetme yetisine sahip olduğunu bilsem de bu duruma asla alışamamıştım. Sanki aramızdaki büyü kocaman, canlı bir yılan gibiydi. Ürpererek beklemekte olduğu yerden uzaklaşıp, cebimdeki çok daha tanıdık bir güce sahip olan şeyi çıkardım.

Biraz fısıldayarak dil dökmemin ardından kürem hafifçe parıldamaya başladı. Artık büründüğüm kılık tamamlanmıştı. İki binanın arasında bulunan dar bir caddeye doğru ilerledim. Ardından, sağıma soluma bakıp etrafta kimsenin bulunmadığından emin olarak anayola çıktım.

Kafamı aşağıya doğru eğip suratımı kukuletamın altında gizliyordum. Efendisinin verdiği göreve koşmakta olan bir hizmetçinin temposuyla ilerlerken kimsenin bana dikkat etmemesi için dua ediyordum. Çok da endişelenmeme gerek yoktu. Trollus'un bu bölgesi diğerlerine göre çok daha hareketsiz de olsa şimdiye kadar bu kadar boş olduklarını görmemişim. Bu durum beni geriyordu. Sonunda merdivenleri inerken iki yarım-kanın yanından geçince az da olsa rahatladım. Ama bu çok da uzun sürmedi. Benden oldukça uzak durmuşlardı. Her ne kadar tanınmamam için yararlı olsa bu durumun normal olmadığını biliyordum.

Vadi zeminine doğru indikçe gerginliğim artmaya başladı. Büyünün ısısı havada hissedilebiliyordu. Troller ve yarım kanlar her an bir saldırı bekliyor gibiydiler. Yanında biri olmayan kimse konuşmuyordu. Birçoğu kollarına renkli şeritler bağlamıştı. Şehrin bölündüğünü anlamak için bundan başka bir açıklamaya ihtiyacım yoktu.

Pierre'nin evi görüş alanıma girdiğinde koşmaya başlamak için kendimi zor tuttum. Basamakları çıkarak kapıyı bir kez çaldıktan sonra içeriye girdim.

"Çık dışarı!" Pierre'nin tiz sesi karşısında donup kaldım. "Dediklerim hiçbir zaman dinlenmiyor ne de olsa!"

Masasının başında, tekerlekli sandalyesinin üzerinde oturuyordu. Elinde bir kalem vardı. Sırtı bana dönüktü.

“Pierre?”

Ufak trol donup kaldı. Ardından yavaşça omzun üstünden bana doğru baktı. “Yüzünü saklıyorsun,” dedi. “Ama senin tanıdığım en sevimli kıza ait.”

Kendimi ona doğru fırlatıp dar omuzlarına sıkı sıkı sarıldım. “Benim, Pierre. Cécile. Oh, iyi olduğunu görmek ne de iyi.”

Omuzlarımı kavrayarak beni geri itti. “Burada ne yapıyorsunuz? Tristan seninle mi? O iyi mi?”

“O iyi,” dedim. Pierre rahatlayarak omuzlarını silkti. “Hazır olduğumda beni yukarıya kaldırmak için kayalıkların üstünde bekliyor. Beni ay deliğinden aşağıya indirdi, Pierre. Ve o kadar korktum ki Trollus az daha beş yüz yılın ilk sağanak yağışıyla karşılaşacaktı.”

Güldü. “Eğer gerçekten Cécile olduğuna dair bir şüphem varsa da artık ortadan kayboldu.” Gülümsemesi uzun sürmedi. “İyi bir kız ol ve kapıyı sürgüle. Mimarlar Loncası bana vakit ayıramayacak kadar meşgul. Ama yine de habersiz gelip seni burada görmelerini istemeyiz.”

Dediği gibi yaptım. Ön pencerelerin de perdelerini çektim. “Trollus’ta neler oluyor? Her an bir kavga çıkabilirmiş gibi.”

“Kavga çoktan çıktı bile.” Yıpranmış elini suratında gezdirdi. “Şehir bayağı bölünmüş durumda. Tristan Trollus’u terk edince yarım-kanlar Kral’a gidip özerkliklerini ve Tristan’ın tekrardan vârisi olarak seçilmesini istedi. Ama Kral onlarla görüşmek istemedi. Onlar da bir ayaklanma başlattı ve istekleri yerine gelene kadar çalışmayı reddediyorlar. Çöplük bölgesine bir barikat kurdular ama sonsuza kadar dayanamazlar. İhtiyaçlarını temin etmeyi başarsalar bile Angoulême işlerini bitirecektir. Şimdiden sabahları caddelerde ölmüş kişiler bulunuyor. Hepsi de yarım-kanların davasına destek verenlerden. Sana ait olmayan yarım-kanlarla arkadaşlık etmek tehlikeli bir iş halini aldı.”

Tüylerim ürperince pelerinime sıkı sıkı sarıldım. “Kral bu durumu durdurmak için hiçbir şey yapmadı mı?”

Pierre kafasını salladı. “Hiçbir şey yapmıyor. İki tarafı da kendi çıkarları uğruna o kadar uzun süre kullandı ki... Şimdi hepsi ona karşı döndü. Ağacın kontrolünü elinden çıkarak kendini korunmasız bir duruma soktu. Hayatının sona ermesinin an meselesi olduğunu düşünüyorum. Ve Tristan da olmadığı için, Roland’ın tahta çıkmasına kimse engel olmayacak.”

“Halk onun geri dönmesini istiyor mu?” Tristan’ın kendisi geri dönmek istiyor muydu?

“Korkuyorlar, Cécile. Tristan tek umutları.”

Kafamı zorla bir aşağı bir yukarı sallayarak anladığımı belirttim. “Ona söyleyeceğim.”

Bir süre boyunca konuşmadık. Ardından Pierre sessizliği bozdu. “Buraya gelerek büyük bir risk aldın, prenses. Sanırım beni bulmanın belli bir nedeni var.”

“Aynen öyle. Yardımına ihtiyacımız var.” Cebimden isimlerin ve tarihlerin yazılı olduğu listeyi çıkarıp ona uzattım. Sonra da Anushka’nın ölümsüzlüğü hakkındaki şüphelerimi anlattım. “Aralarında bir bağlantı olup olmadığını öğrenmem lazım.”

“Kış dönümü ve dolunay arasındaki bağlantı,” diye mırıldandı Pierre. Raflardaki kitaplar hareket etmeye başladı. Çizelgeler havada asılı bir halde odadaki yerlerini aldı. O sayfaların arasında hızla gezinirken sessizce izledim. Ara sıra gözlerini kaldırıp çizelgelere bakıyor, elindeki kalemle bazı tarihleri not alıyordu.

Her ne kadar teorimin doğru çıkıp çıkmayacağı konusunda sabırsızlansam da kalemini elinden bırakana kadar işine karışmayıp sessizliğimi korudum. “Sonuç?”

Bana listeyi üzerine tarihler not ettiği bir kâğıtla birlikte geri verdi. “Tezin doğru görünüyor. Ama bir tarihi kaçırmışsın, günümüze en yakın olanını.”

Ormanlığın içindeki mezarın anneanneme ait olma ihtimalinin farkında olmam gidip üzerine kazınmış olan tarihi kontrol etmeme engel olmuştu. Artık Anushka'nın ölüm-süzlüğünü sağlamak için neslinden gelen kadınları kullandığından emindim. Onu durduramazsam yarın gecenin annemin hayatta olacağı son zamana tekabül edeceğini düşününce içim korku ile doldu.

“Yarın gece gün dönümü,” dedi Pierre. “Aynı zamanda da dolunay.”

Ben henüz bir şey söyleyemeden kapı çalındı. “Pierre! Aç yoksa kapıyı kırarız. Yarım-kanın içeriye geldiğini gördük.”

Yarım-kan mı? Dışarıda her kim varsa benden bahsettiğini fark etmem yalnızca bir an sürdü. Evi izliyorlar mıydı, yoksa gelişime tesadüfen mi şahit olmuşlardı, fark etmezdi. Pierre bir hizmetçiye sahip değildi ve yarım-kan bir kızla konuşmak için geçerli bir bahanesi yoktu. Hele *benimle* konuşuyor olmak için geçerli bir bahaneye hiç sahip değildi.

Ufak trol dişleri arasından tısladı. Gözleri öfkeyle parlıyordu. Odanın içi büyüyle ısınmaya başladı. İlk defa arkadaşımın görüldüğünden daha güçlü olduğunun farkına varmışım. “Yukarı kata gidip pencereden çatıya çık,” dedi. “Gelen dükün adamlarından biri.”

“Bu benim hatam,” diye fısıldadım. “Buraya benim yüzümden geldiler.”

Kafasını salladı. “Korkarım eninde sonunda olacağı buydu,” diye yanıtladı elimi tutup sıkarak. “Bağlılığımın kime karşı olduğu gayet iyi biliniyor.”

Onu öldüreceklerdi. “Seni ölüme terk edemem,” dedim bir çözüm yolu bulmaya çalışarak. Kapiya indirilen bir darbe bütün evi sarstı.

“Başka şansın yok. Eğer seni yakalarlarsa, ânında öldürürler. Trollus beni kaybetmeyi göze alabilir. Ama konu sen olunca iş değişiyor.”

“Seni de yanımda götüreceğim,” diye düşünmeden konuştum pes etmeyi reddederek. “Seni taşıyabilirim. Seni güvenli bir yere bırakırım.”

Kapıya inen ikinci darbenin sesi içerde yankılanınca onları dışarıda tutanın taş olmadığını fark ettim. Büyüye karşı büyü kullanılıyordu.

“Trollus’ta güvenli bir yer yok. Hâlâ zamanımız varken gitmek zorundasın.”

Bundan nefret etsem de haklıydı. Ama burada kalmak sadece benim hayatımı tehlikeye sokmayacaktı. Bunu yaparak Tristan’ın ve dolayısıyla ona umut bağlayan sayısız trollün hayatını da tehlikeye atacaktım. Kollarımı omuzlarına dolayıp sıkıca sarıldım. “Özür dilerim. Çok özür dilerim.”

Omzuma birkaç kez hafifçe vurdu. “O delikanlıya benim için dikkat et, tatlı kızım. Sana ihtiyacı var.”

“Edeceğim,” dedim. Ama sesim büyüünün gümbürtüsü arasında kaybolmuştu.

“Koş!”

Hızla merdivenlere doğru koşarak basamakları ikişer ikişer çıktım. İkinci katın her yeri kitap yığınları ve kâğıtlarla doluydu. Üzerlerinden sıçrayıp yoluma devam ederken evin sarsılmasıyla sendeledim. Yandaki evin üzerine bakan bir pencereyle karşılaşınca camı açtım. İki yapının arasında bir boşluk vardı. Zıplamak zorunda kalacaktım. Pencereye tutunarak önündeki çıkıntıya tırmanıp yavaşça doğruldum. Evin ön tarafının yıkılmasıyla birlikte kopan taşlar caddeye savruldu. Derin bir nefes alıp dizlerimi kırarak ileriye sıçradım.

Ayaklarımın üzerine inmeyi başarsam da sahip olduğum hız yüzünden yuvarlanmaya başladım. Elbisem yırtılmış, diz kapaklarım sıyrılmıştı. Acıyı görmezden gelerek doğrulup çatının diğer tarafına doğru koşmaya başladım. Aşağıda bir duvar vardı. Ellerim ve diz kapaklarımın üzerine çömelip duvarın taştan dar kenarının üzerine indim. Ama daha fazla ilerleyemeden etraf bir patlama ile sarsıldı.

Cadde moloz ve tozla dolmuştu. Eğer hâlâ çatının üzerinde olsaydım öleceğimden emindim. Herkes çılgık atıp koşmaya başladı. Duvardan aşağıya kayarak kaçışan trollerin arasına karıştım. Elimden geldiğince hızlı koşuyordum. Ve arkama bakmadım. Bakamazdım. Pierre’nin yıkıntı haline

gelmiş evini göremeye, ölümüne şahit olmaya dayanamazdım. Ona yardım edememiş olmaya dayanamazdım.

Merdivenleri art arda çıkarken nefes nefese kalmıştım. Tristan'ın büyüünün beni bu tehlikeden kurtaracağı yere doğru ilerlemeye çalışıyordum. Uzun zamandır rahat yaşamaya alışmıştım. Ve korkum bile uyuşmaya başlayan bacaklarıma karşı bir yarar sağlamıyordu. Kaburgalarımın önceden kırılmış olan kısımları ağrımaya başlamıştı. Bir köşeyi dönünce durup ellerimi diz kapaklarıma dayayarak iki büklüm kaldım.

Pierre ölmüştü ve bu benim suçumdu. Onu öldürenleri yanına getiren ben olmuştum. Ölmesinin tek sebebi Tristan'ı açıkça desteklemesi olmuştu. Yarım-kanların daha iyi bir hayatı hak ettiğine inandığı için katledilmişti. Ölmüştü çünkü ona yardım edemeyecek kadar güçsüzdüm. Ve bu aptal kehanet yüzünden benim hayatım onunkinden daha değerli zannediliyordu. Nefes alıp vererek sakinleşmeye, kendime hâkim olmaya çalıştım.

Burnuma bir koku geldi. Eğer bir köpek olsaydım, sırtımdaki tüyler kabarmış olurdu. Trianon'da üst tabaka da alt tabaka da insani pisliklerini sokağa boşalttığı için böyle bir koku oldukça orada fazla dikkat çekmezdi. Ama Trollus her zaman tertemiz olan bir yerd. Gözlerim önümdeki solgun kaldırım taşlarına takıldı. Kandan oluşan kızıl bir nehir çizimelerimin ucuna değerek akıyordu. Ve sonra bir tane daha. Ardından bir tane daha. Yüreğim ağzıma gelmiş bir şekilde kafamı kaldırdım.

Cadde o kadar fazla miktarda kanla kaplanmıştı ki, bunların hepsinin tek bir vücuttan gelmiş olması imkânsızdı. Parçaları birleştirmeye, aklımı toparlamaya çalışsam da başarılı olamadım. Tüm bu keşmekeşin ortasında Roland'ın diz çöktüğünü gördükten sonra bunu yapamazdım. Elindeki bıçağın ucunu düşünceli bir şekilde dişlerinden birine vuruyor, parıldayan gözleriyle beni süzüyordu.

Kim olduğunu bilmiyor! Ama ne fark ederdi ki? Şu an paramparça haliyle karşı karşıya olduğum yarım-kan için fark

etmemiştir. Tristan'ı aşağıya çağırıp çağırmamayı düşünürken ismi aklımda yankılandı. Ama bunu yaparsam aralarında ölümcül bir dövüşün gerçekleşeceğinin farkındaydım. Bu durumdan kurtulmanın başka bir yolunu bulmalıyım.

“Ekselansları.” Yere doğru eğilerek dizlerim ağrıyana kadar duruşumu korudum. Büyüsünü göz ardı edersem bile ondan kaçmamın bir yolu yoktu. En iyi halimdeyken bile benden katbekat hızlıydı. “Size herhangi bir konuda yardımcı olabilir miyim?”

Burnundan soludu. “Kaçaçağını ummuştum. Böyle bir kabalık yapman yeterli bir bahane olurdu.”

Neyin bahanesi?

“Korkarım anlamıyorum, ekselansları.” Dizlerim titremeye başlamıştı.

“Kimse anlamıyor.” Sesi neredeyse üzgün çıkmıştı.

“Roland!”

Hayatımda Dük d'Angoulême'yi gördüğüme bu kadar mutlu olacağımı hiç sanmazdım. Oldukça gergin görünen dört muhafızı ile birlikte yanımdan geçerek katil prense doğru ilerledi. “Yerler ve gökler adına, evlat! Bunu yapman için nasıl bir sebebin olabilir ki?”

“Tökezledi ve Leydi Anaïs'in benim için yaptırdığı yeni Guerre takımını düşürdü. Ta Zanaatkarlar Sokağı'na kadar gidip onları Reagan'dan almıştım. Şimdi hepsi mahvoldu.”

“Neden içimden bir ses tökezlemesinin kaza olmadığını söylüyor?” Dükün sesi yakıcıydı. Roland'ı temkinli gözlerle süzdüğünü fark ettim.

Prens ayağa doğruldu. “Arkamdan yürüyordu, o yüzden nasıl olduğunu görmedim.” Elindeki bıçak gitmişti. Onu nereye sakladığını merak ettim. Tabii ihtiyacı olduğundan değil.

“Sanki bu bir fark yaratıyormuş gibi.” Angoulême muhafızlarına eliyle işaret etti. “Bu pisliği temizleyin. Ve sen...” Dönerek parmağını bana doğrulttu.

Donup kaldım. “Efendim, majesteleri?”

“Yerdekini alıp bizimle getir.”

Gözlerim tüm bu vahşetin ortasında yerde durmakta olan kutuya takıldı. İstedğim son şey onu alıp taşıyarak aslanın inine götürmekti.

“Dediğimi yap!” Angoulême görülür bir şekilde keyifsizdi. Dediklerine uymazsam neler olacağını düşünmek istemedim. İleriye koşarak et ve kemik parçaları arasında durmakta olan kutuya ulaştım. Aşağıya eğildiğimde Roland’ın bıçağının bir kumaş parçasına gizlenmiş halde yerde durduğunu gördüm. Ne yaptığımı düşünmeden bıçağı alıp eteğimin arasına sakladım. Kutuya sıkıca sarıldım ve taşımaya başladım. Bir an için onu kaldırmayı başaramayıp kimliğimi açığa çıkaracağımdan korkmuştum. Trol kanıyla kaplanan parmaklarım kayganlaşmıştı. Yüreğim ağzımda bir halde ikiliyi dükün bulduğumuz yerden çok da uzakta olmadığını bildiğim evine doğru takip ettim.

Evi çevreleyen duvarlar Trollus’taki benzerlerine göre daha uzundu. Neredeyse sarayın duvarlarıyla boy ölçüşüyor ve aynı derecede iyi korunuyorlardı. Silahlı tam-kan trol erkek ve kadınlar caddeyi izliyorlardı. Yüzlerindeki ifadeden her an bir saldırı bekledikleri anlaşılıyordu. İkisi bizim için kapıyı açtı. Bana pek dikkat etmemişlerdi.

“Bunu nereye koymamı istersiniz, majesteleri?” Sesimi tanınmamak adına değiştirsem de titrek konuşmam konusunda elimden bir şey gelmiyordu.

“Buraya.” Angoulême geniş bir odaya ait olan kapıları savurarak açtı. Ağrıyan kollarımı görmezden gelerek kutuyu masaya kadar taşıdım. “Kutuyu aç. Bakalım bu tür bir davranışa gerek bırakacak kadar hasar görmüş mü?”

Dediği gibi yaptım. Oyun taşlarından birini almak için omzumun üzerinden uzandığımda donup kaldım.

“Bu altın!” Dönüp elindeki parıldayan taşı duvara doğru öyle bir kuvvetle fırlattı ki sıvayı delip geçti. Yan odada bir şeylerin kırıldığını ve ardından yükselen söylentileri duyabiliyordum. Çok geçmeden Dowager düşesi odaya girdi. Bütün ümitlerim kırılmıştı.

Angoulême Roland’a döndü. “O yarım-kanın ne kadar ettiğİ hakkında en ufak bir fikrin var mı?”

Beni kenara iten Roland kutuya doğru gidip oyun taşlarını çıkarmaya başladı. “Oh, gerçekten altınlarmış!”

“Roland.”

Ellerim ve ayaklarım buz kesmişti. Sırtımdan aşağıya terler boşanıyordu. Bu odada bir saniye daha geçireceğİme yılanlarla dolu bir kuyuda çırılçıplak uzanmayı tercih ederdim. Ama onlar emredene kadar ayrışamazdım ve üçü de beni hiç önemsemiyorlardı.

Çocuk omuzlarını silkti. “Yani, dövüşte nasıl karşılık verdiğini düşünürsek, sanırım gerçekten pahalı olmalı.” Akşam yemeğinde ne yiyecekleri büyük ihtimalle onu az önce soğukkanlılıkla öldürdüğü adamdan daha çok ilgilendiriyordu.

“Sana daha kaç kere söylemem lazım...” diye başladı Angoulême. Ardından bakışları bana kaydı. “Çıkabilirsin.”

Üçünün karşısında eğilip suratımı yere eğmeyi sürdürerek odadan çıktım. Kapıları kapatıp tam ön çıkışa doğru ilerliyordum ki durdum. Eğer bir kavgaya tutuşacaklarsa, dinlesem daha iyi olmaz mıydı? Farkında olmadan aralarına düşmanlarını davet etmişlerdi. Bu durumdan yararlanmak ahmaklık olmaz mıydı?

Asıl kalman ahmaklık olur. Tristan’ın sesinin aklımda yankılandığını duyar gibi olsam da dikkate almadım. Bir antreye açılan bir kapı bulup sessizce içeriye girdim. Kulağımı duvara dayayarak dinlemeye başladım.

“Bunu yapmaktan hoşlanıyorum. Başka bir sebebi yok,” diye parladı Roland. Kollarını kavuşturduğunu ve kan kaplı yüzüyle aksi aksi baktığını hayal edebiliyordum.

“Kontrolenden çıkmış bir halde öldürmeye devam edemezsiniz, ekselansları. Babanız hâlâ vârisi olarak Tristan’ı seçebilir. Bunun olmasını istemezsiniz, öyle değil mi?”

Ev sarsılmaya başladı. “O değil! Ben kral olacağım!”

“Bunu en çok ben istiyorum, majesteleri.” Angoulême’nin sesi yatıştırıcıydı. “Ama ikimiz de başarılı olmak için

bu politika denilen sıkıcı oyunu oynamamız gerektiğini biliyoruz. Ağabeyiniz kurnaz bir varlık. Halkın düşüncelerini bizim aleyhimize çevirdi.”

“Sözde onu öldürtecektin.”

“Öldürteceğim.” Camın cama çarpışını duydum. Dük sinirlerini yatıştırmak için kendine içki dolduruyor olmalıydı. “Ağabeyinizden ne kadar nefret etsem de, o bir Montigny. Onu katletmek kolay bir iş değil. Ve insanı da dokuz cana sahipmiş gibi görünüyor.”

“Geri dönmelerini istiyorum.”

“Bu isteyebileceğiniz son şey olmalı, ekselansları.”

“O gelmeden önceki haliyle geri dönmelerini istiyorum.”

O derken beni kastettiğine emindim. Roland ağabeyinin değişen davranışlarından ötürü beni suçluyordu. Bu da bana duyduğu büyük nefreti açıklıyordu.

“Daha önce rol yapıyor olduğunu biliyorsunuz,” dedi Angoulême. “Herkesi kandırdı.”

Roland cevap vermedi. Suratını görebiliyor olmayı diledim. Tristan’ın geri dönmelerini istediğini söylerken sesinin tonunda bir farklılık vardı. Neredeyse Tristan’a değer verdiğini düşündürecek bir farklılık. İki kardeş arasındaki ilişki hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim. Acaba o oğlan görünümlü canavarın kurtarılabilecek bir yanı olabilir miydi?

“Anaïs yukarıda,” dedi Angoulême en sonunda. “Neden oyun kutunuzu ona götürmüyorsunuz? Sizinle oynamaktan büyük zevk alacağına eminim.”

“Bu nazıkçe bir davranış mı olur?” diye sordu Roland sanki nezaketin ne olduğu hakkında tam olarak emin olamıyormuş gibi.

“Evet, ekselansları. Oldukça nazıkçe bir davranış.”

Kimse konuşmuyordu. Çok geçmeden bir kapı açılıp kapandı ve merdivenleri koşarak tırmanan küçük ayakların sesleri duyulmaya başlandı.

“Onu kontrolün altında tuttuğunu söylemiştin,” diye parladı Dowager düşesi. “Lanet yaratık hepimize tehlike arz ediyor!”

“Onu kontrolüm altında tutuyorum.” Camlar tekrardan tıkırdadı. “Gidip caddenin ortasında ona gerçek ismiyle emretmemi beklemiyorsun herhalde.”

“Başka ne seçeneğin var ki?” Düşesin sesi acı acı çıkmıştı. “Roland da en az diğer karşılaştıklarım kadar deli. Akıllı ve gücü demir tarafından çürütülmüş bir Montigny. Eğer bir başkası olsaydı Thibault onu yıllar önce idam ettirirdi. Hiçbir şey hissetmiyor. Kendi karanlık zevkleri dışında hiçbir şey önemsemiyor. Ağabeyi kadar akıllı olmayabilir. Ama senin zayıf kontrolünden kaçmanın yollarını bulacak kadar oyunbaz.”

“Tahtı ele geçirmek için bir şansımız olsun istiyorsak onu elimizde tutmalıyız.”

İkisi de uzun süre sessiz kalınca Damia’nın bu konuda hemfikir olduğunu düşündüğüm. Ama daha sonra konuşmaya başladı.

“Oyunu senden daha iyi oynuyor, oğlum.” Alaycı bir ses tonuyla konuşmuştu. Bir anlığına böyle bir anneye sahip olduğu için ona acıdım. “Thibault herkesin sandığından daha uzun bir oyun oynuyor diye düşünüyorum. Ve eğer Tristan laneti kaldırmakta başarılı olursa, Montigny ailesi geçmişin büyük kral ve kraliçelerinden beri görülmemiş bir şekilde hükümdarlık sürecek.”

“Ne yapmamı istersin?”

“Roland’ı şimdi babasını öldürmeye yolla. Çocuk tahta çıkarsa hem Trollus hem de altınları bizim elimizde olur. Ondan sonra elimizde olan ağgözlü her caniyi Cécile’nin peşine yollarız. O sahip oldukları bir zayıflık ve bu yüzden ölecek. Ve hepsi ölünce de, uzun zamandır elimizde olan kozumuzu oynayacağız. Dünya önümüzde diz çökecek.”

Yeterince şey duymuştum. Tam ayağa kaldık dönecektim ki büyük bir güç hissederek donup kaldım.

“Bir de Trollus’ta hiç fare olmaz derler,” dedi genç bir kadın sesi arkamdan. “Görünüşe göre yanılıyorlar. Merhaba, Cécile.”

Bölüm 45

Cecile

Anaïs arkamda kollarını kavuşturmuş, peşinde olduğu fareyi köşeye kısırmış bir kısırmış kedi gibi bekliyordu. Tek bir farkla. Bu tanıdığım kız değildi. Bu Lessa idi.

“Ağabeyim burada olduğunu biliyor mu?” diye sordu. “Onun onaylamayacağı kadar fevri bir davranış.”

“O da burada,” diye fısıldadım gerileyince duvara çarparak. “Sandığından daha da yakında.”

Lessa kıkırdadı. “Yeterince yakında değil.”

Hızlı bir hareketle kolunu kaldırıp beni boğazımdan yakaladı. Çığlık atmaya çalıştım ama zar zor nefes alabiliyordum. Beni havaya kaldırdı. Tekmelerime ve çırpınışımlarıma gülümseyerek karşılık verdi. Paniklemeye başladım. Tırnaklarımı kollarına geçirsem de yaraları saniyeler sonra kayboluyordu. Beni öldürecekti.

Ardından Roland’ın cebimde saklı olan bıçağını hatırladım. Bıçağı kavradığım gibi savurarak kolunu boydan boya kestim.

Lessa acıyla tıslayarak beni yere bıraktı. Nefes alacak bir an bile geçmeden yeniden üzerime çullandı. Yapacağım büyü için derinlerden gücümü çekerek fısıldadım, “Işığı bağla.”

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle olduğu yerde kalmıştı. Ama

bu uzun sürmeyecekti. Ne yaptığımı anlamıştı. Tekrar bana doğru atıldığında silahımı ona doğrulttum. Bıçak kaburgaları arasına yerleşirken kollarım titredi. Çığlık atarak kıvrılıp bıçağı olduğu yerden çıkarmaya çalıştı. Onu öldürmediğimi biliyordum. Kaçmam lazımdı.

Antreye uzanan kapı savrularak açılınca Dük ve hemen ardından gelen annesi içeriye girdi.

“Prens Roland Leydi Anaïs’e saldırdı,” diye haykırdım. Sonra da korkudan aklımı yitirmiş gibi yaparak ikisini de kenara savurup aralarından geçtim. Aslında bunun tamamen bir rolden ibaret olduğu söylenemezdi. Sadece birkaç saniye vardı. Girişe doğru hızla koşarak ana kapılara ulaşmaya çalıştım. “Prens Roland zıvanadan çıktı!” diye haykırdım. “Önce Leydi Anaïs’i bıçakladı, şimdi de dükün peşinde!”

Gözlerinin korkuya dolduğunu görebiliyordum. Ama haklarını vermek lazımdı. Hepsi eve doğru koşmaya başladı. Bu da bana kaçmak için ihtiyaç duyduğum birkaç saniyeyi sağlayacaktı. Lessa’nın parmaklarını boğazıma geçirdiği yerler hâlâ yansa da, durmayı göze alamazdım. Binalar arasında saklanacağım hiçbir boşluk yoktu. Ne de gözden kaybolabileceğim bir sokak ya da geçit. Son ev sırasına çıkan basamaklara doğru gitmekten başka şansım yoktu. Yoksa yakında ölü bir kadın olacaktım.

Arkamdaki caddede bağırışlar yankılanmaya başladı. İsmimi çığırdıklarını duyabiliyordum. Ben olduğumu anlamışlardı. Peşimdeydiler.

Belime dolanan büyü sesimi bile çıkaramadan beni havaya kaldırarak yanında bulunduğum duvarın diğer tarafına doğru geçirdi.

“Sessiz ol.” Élise beni duvara doğru yaslayarak eliyle ağzımı kapattı.

Yarım düzine kişi yakınımızdan geçerken nefeslerimizi tutup bekledik. Ardından kollarımı boynuna doladım. Şelalenin sesi kaybolunca konuşmalarımızın duyulmayacağını

anlayarak fısıldadım. “Teşekkürler. Burada olduğumu nereden bildin?”

“Seni Pierre’nin evine giderken gördüm,” dedi. “Gözünün ve derinin rengi değişti, ama surat ifadelerini nerede olsa tanırım.” Omuzlarımı sıktı. “Tristan burada mı?”

Titreyen elimle ay deliğine doğru işaret ettim. “Beni buradan çıkarmak için bekliyor. Sınıra doğru gitmem lazım. Ama herkes peşimdeyken bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Élise tavana doğru baktı. Yüzünün aldığı karışık ifadede ne hissettiğini anlamak çok zordu. “Onları oyalayacağım. Pelerinini bana ver.”

“Bunu yapamazsın! Eğer seni ben zannederlerse öldürürlürsün.”

Kafasını salladı. “Dük önce seni yakalamak isteyecektir. Ben olduğumu fark ettiklerinde gitme izin vereceklerdir. Ben kraliçe ve düşese aitim. Kimse bana zarar vermeye cesaret edemez.”

Bunu yapmasını istemiyordum. Pierre’yi çoktan kaybetmiştim. Başka bir arkadaşımın hayatını daha tehlikeye atmak fikrini kabullenmek zordu. Ama planı oldukça mantıklıydı ve başka bir seçenek de yoktu.

“Seni buradan canlı çıkarmamız lazım,” diye fısıldadı. “Kocanın bana borcu var. Eğer ölürse geri ödeyemez.”

İstemeye istemeye de olsa pelerinimi çıkarıp ona verdim. “Lütfen dikkatli ol.”

“Sen de.” Gözleri sorgulayarak bakıyordu. Sormak istediği şeyler olduğundan emindim. Ama hiç zamanımız yoktu. Yüzünü gizlemek için kukuletasını başına geçirip bana sıkıca sarıldı. “Bu binanın etrafından dolan. Arka tarafta bir kapı var.”

Ardından ortadan kayboldu.

Donup kalmıştım. İçimden bir ses onu düşmanlarımızın elinde bırakmayı istemiyordu. Ama bu ses oldukça ahmaktı. Çünkü Élise bana sahip olabileceğim tek şansı vermişti. Dolayısıyla karanlık bahçede yolumu bulmaya çalıştım. İçeride

yaşayan trollerin dikkatini çekmemek için ses çıkarmamaya gayret gösteriyordum. Bahçe kapısı evden gelen ışıklar ve sokak lambalarının yardımıyla zar zor görünüyordu. Tam elimi kapının sürgüsüne götürecektim ki havada birtakım çığlıklar yankılandı. “Élise!” Adını haykırmama engel olamazsam da geriye dönmedim.

Kapıyı savurarak açıp koşmaya başladım. İleride sınır bölgesine ulaşan dar bir patika vardı. Elimden geldiğince hızlı ilerlemeye çalışıyordum. Çizmelerimin taş zeminde çıkardığı sesler etrafta yankılanıyordu. Geliyorlardı. Geldiklerini duyabiliyordum. Patika sonsuza kadar uzanıyor gibi geliyordu. Trollus’un sınırlarını belirleyen kayalar ulaşılması imkânsız gibiydi.

Ama sonunda varmayı başardım. Yerdeki çakıltaşlarının üzerinde kayarak durup üst üste yığılmış olan kayaların yanına gittim. Gözlerimi beni beklemekte olan büyülü iplerin solgun parlıtısına sabitlemiştim.

“İşte orada!”

Omzumdan geriye bakmayı göze alınca, dükün iki adamının arkamdan geldiğini gördüm. Her ne kadar aradaki mesafeyi kapatmaları zaman alacak olsa da, büyülerıyla bu farkı kapatacaklarından emindim. İleriye doğru sıçrayarak parıldayan iplere asıldım. *Tristanthysium, beni buradan kurtar!*

Büyü etrafımda bir kafes gibi kapandı. Havaya doğru yükselmeye başladım. Beni koruyan kalkanın üzerine darbeler yağıyor, etrafa gümüşümsü ışık patlamaları yayılıyordu. Artık yavaşça ve gizlenerek hareket etmenin zamanı geçmişti. Mağara boyunca savrulurken midem ağzıma geldi. Beni saran görünmez baloncuğun zeminine yapışıp kalmıştım. Hareket edemiyordum. Beni öldürmek isteyen sayısız trolün gözleri önünde çaresiz bir şekilde kalmıştım.

Ardından güneş ışığı gözlerimi yakmaya başladı.

“Cécile!”

Tristan beni yakalayarak geriye doğru sendeledi. “Üstün başın kan içinde. Yaralandın mı?”

Suratının benimkinden sadece birkaç santim ötede olduğunu bilsem de, sanki aramızdaki mesafe çok fazlaymış, sesi uzaklardan geliyormuş gibi hissediyordum. Sanki başka bir kızın bedenini yaralanmış mı diye, bütün bu kanın nereden geldiğini merak ederek inceliyordu. Ellerim kanla kaplanmış, yapış yapış olmuştu.

“Anushka yarın akşam annemi öldürecek.” Kelimeleri duyuyor ama dudaklarımı hissedemiyordum. “Roland babanı öldürecek. Élise Angoulême’nin elinde. Ve Pierre...” Tekrar bedenime döndüm. Yaşadığım şok yerini acı dolu bir dünyaya bırakmıştı. “Pierre öldü.”

Kollarımı Tristan’ın boynuna sararak yüzümü göğsüne gömdüm.

Ve ağlamaya başladım.

Bölüm 46

Tristan

Benden az ötede at sürmekte olan Cécile'yi izledim. Omuzları ona verdiğim ceketimin ağırlığı altında çökmüştü. Dışarı çıkar çıkmaz söyledikleri aklımı allak bullak etmişti. Ama hemen ardından histeri krizi geçirdiği için detayları öğrenmeden önce onu kayalıkların dışına taşıyıp sakinleştirmem gerekmişti. Bana her şeyi anlattıktan sonra sessizleşmişti. Hissizleşmişti sanki.

Bu yüzden tekrar ağlıyor olmasını diliyordum. En azından onun için normal bir davranış olurdu. Gözyaşlarını siler ve kısa zamanda kendine geleceğinden emin olurdum. Ama onu bu halde görmek ve ifadesizce bakan donuk gözlerine şahit olmak bu sefer kaldırabileceğinden büyük bir yükke karşılaşmış olabileceği ihtimaliyle beni korkutuyordu.

Bu korku bende onu daha güvenli bir yere götürme ihtiyacı yaratmıştı. Daha ne dediğimin bile farkında olmadan aile çiftliklerinin nerede olduğunu sormuştum. Şimdi ise Goshawk'ın Oyuğu'na uzanan yolda ilerlemekteydik. Trianon'a geri dönmek için sayısız nedene sahip olsak da bunun doğru bir tercih olduğuna emindim. Kendini toparlaması için zamana ihtiyacı vardı.

Benim de öyle.

Tüm çabalarımın rağmen Pierre'nin ölümünün yarattığı acıyı aklımdan çıkaramıyordum. Onu tüm hayatım boyunca tanımıştım. Ve her ne kadar sırlarımın ağırlığını sırtına yüklemesem de, benim için bir dost olmuştu. Politika ile alakası olmayan konularda akıl danıştığım hocam. Onunla ilk tanıştığım zamanı hatırladım. Babam elimden tutarak beni şehirde gezdiriyordu. Pierre'nin kapısının önüne geldiğimiz de benimle konuşmak için eğilmişti.

“Tristan, Pierre tanıdığım en akıllı ve bilgili trol. Ağzından çıkanları dinlemeni ve ondan birçok şey öğrenmeni istiyorum, anladın mı?”

Gözlerimi kırpıştırarak babamın görüntüsünü zihnimden uzaklaştırdım. Gömleğimi delip geçerek içime işleyen soğuk yüzünden titriyordum. Dowager düşesinin söyledikleri beni bayağı tedirgin etmişti. *Elimizdeki koz*. Ellerindeki koz. Bu sözü defalarca kez aklımda yankılandı. Bunun tek bir anlama sahip olduğunu biliyordum; Anushka'nın kimliği. Angoulême onun kim olduğunu biliyordu. Babamla ben öldükten sonra, bu bilgiyi kullanarak gücünü sağlamlaştıracaktı.

Dişlerimi sıkarak Cécile'ye yetişmek için atımı mahmuzladım. Dizginleri tek eliyle tutuyordu. Yanına gidip boşta olan elini kavradım. Parmaklarının soğukluğunu deri eldivenlerimin altından bile hissedebiliyordum. “Donuyorsun.” Eldivenimi ucundan ısırarak çıkarıp elimle elini sardım.

“Cécile, iyi misin?”

Bu saçma bir soruydu. İyi olmadığını biliyordum. Ama bir şeyler söylemesini istiyordum. Herhangi bir şey.

Kafasını çevirip bana baktı. “Ona zarar verecekler mi?”

Élise. Bakışlarımı kaçırmamak için büyük bir çaba sarf ettim. Bir sene önce olsa, Angoulême'nin bizden birine zarar vererek ailemi karşısına almaya cesaret edemeyeceğini rahatlıkla söyleyebilirdim. Ama o zamandan bu zamana çok şey değişmişti. Ve Élise'nin bu işten zarar görmeden kurtulacağından şüpheliydim.

“Teyzem Élise için elinden geleni yapacaktır.”

Cécile elini elimden çekti. “Bu bir cevap değil.”

“Élise aldığı riskin farkındaydı,” dedim. “Onu bir şey yapması için zorlamadın.”

“Zorlamadım mı?” Elini üzerine giydiği ceketimin cebine soktu. “Trollus’a gitmek benim fikrimdi. Dükün evinden sorunsuz bir şekilde dışarıya çıkabilecekken kalıp kapıyı dinlemek benim kararım. Eğer orayı terk etmiş olsaydım kendini tehlikeye atmasına gerek kalmayacaktı.” Yüzü gerildi. “Çok tehlikeli olduğunu söylediğinde seni dinlemeliydim. Eğer onun başına bir şey gelirse, bu benim suçum.”

“Bu yaptığımızın bir hata olduğu anlamına gelmez. Eğer bu kararlar vermeseydin asla elde edemeyeceğimiz bilgilere sahibiz.” Kelimelerimin duygudan yoksun olduğunun farkındaydım. Anaïs olsa elde edilen ödülün alınan riske değdiğini söylerdi. Marc ise tercihlerimizin yapıldığını ve sonuçlarına katlanmamız gerektiğini. Babam ise zor kararlar vermenin kral olmanın bir parçası olduğundan bahsederdi.

Peki ama ben ne düşünüyordum?

“İstediğin son şeyin birinin canının yanması olduğunu biliyorum,” dedim. “Elinde olsa, arkadaşının canını kurtarmak için kendi canından vazgeçeceğini de. Ama Pierre için geldiklerinde araya girseydin neler olabileceğini biliyorsun. Ya da Élise’nin kaçmana yardım etmesine izin vermeseydin. Eğer kendini onlar için kurban etseydin, diğerlerine ne olacaktı? Verecek binlerce cana sahip değilsin. Ve her ne kadar bundan nefret ediyor olsan da, ister kader de ister şans, senin hayatta kalman *çok* daha önemli.”

Cécile’nin elindeki dizginleri tutarak ikimizin atını da durdurdum. “İyi bir lider, iyi bir hükümdar, halkından birini kurtarmak için canını vermek ister. Ama bunu yapamayacağını bilecek kadar akıllı ve güçlüdür.”

Cécile bana doğru döndü. Mavi gözleri öfke ile parılıyordu. “Lider olan sensin. Hükümdar olan sensin. Ben değil.”

Dizginlerini bıraktım. “Bundan emin misin?”

Bana verdiği cevap mahmuzladığı atını dört nala koşturmak oldu. Kendi atım da mahmuzlanınca oldukça mutlu bir şekilde Cécile'nin peşinden koşmaya başlayınca elimden tek gelen aşağıya düşmemeye çalışmaktı. Daha farkına varmadan Goshawk'ın Oyuğu'na ulaşmıştık. Cadde boyunca hızla ilerlerken dışarıda olan bir avuç insan bize tedirgin bakışlar fırlattı. Ardından tekrar ormanlığa girdik. Ağaçların dalları, üzerlerindeki karın ağırlığıyla aşağıya sarkmıştı. Etraftaki tek ses atların toynaklarından geliyordu.

Cécile aniden atını yavaşlatıp ormanlığın içine doğru saptı. Ağaçların arasında ilerleyip bir kar kümesinin önünde durdu. "Burası büyüümün haritada işaret ettiği son yer."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum. Etraftaki ağaçlara bakınca bu bölgeyi diğer yerlerden nasıl ayırt ettiğini merak etmiştim.

"Harita zihnimin içinde." Sabitlenmiş duran gözlerini kırpıyordu. "İşaretlenmiş parşömen bilginin fiziksel bir hal almasından ibaretti. Bunu ilk başta fark etmesem de, haritaya çok da ihtiyacım yoktu."

Bu kavraması zor bir şey olsa da ondan daha detaylı açıklamasını istemedim. Bunu yapabileceğinden emin değildim.

"Sanırım buradaki beden anneanneme ait."

Genevieve'nin annesinin cesedinin hiç bulunamadığını göz önüne alırsak bu mantıklı bir iddia sayılırdı. Anushka'nın tam da bu noktada bir kadını öldürdüğünü fark ederek tedirgince etraftaki ağaçlara göz gezdirdim. Günü geldiğinde bu karanlık ormanlarda peşine düştüğü Cécile de olabilirdi.

"Neden buraya gelmişti?" diye mırıldandı Cécile kendi kendine. "Babamın varlığından o kadar nefret ederken çiftliğe gelmesinin nasıl bir sebebi olabilir ki?"

Bu iyi bir soru olsa da cevabına sahip olabileceğimizi sanmıyordum. Oyuğ'a gelişinin sebebi her ne olursa olsun, amacına henüz ulaşmadan Anushka tarafından yakalanmıştı.

Cécile başka bir söz etmeden atını yola doğru döndürdü.

Bir süre birlikte ilerledikten sonra sessizliği bozdu. “Onlara senden bahsetme fırsatım olmadı. O yüzden biraz şaşırabilirler.” Gözlerini ileri dikerek atını, yanındaki geniş yapının bir ahır olduğunu düşündüğüm mütevazı görünümlü bir eve doğru cadde boyunca sürdü. Souris’ten çok daha endamlı dört köpek havlayarak bize doğru atıldı. Ahırdan yaşlı bir adamın çıktığını gördüm. Gelişimizi izlerken elini gözlerine siper ediyordu. Kışın bu beyazlığı içinde Cécile’nin saçlarından tanımamasına imkân yoktu.

Evin kapısı savrularak açıldı ve sarışın bir kız dışarıya çıktı. Bir süre boyunca gözlerini kısarak bizi izledikten sonra içeriye girip üzerine giydiği pelerin ve çizmelerle tekrardan geri döndü. Yaşlıca bir kadın ellerini üzerindeki önlüğe silerek onu takip ediyordu.

Karşımızdakiler Cécile’nin ailesiydi.

Her ne kadar onları görmeye gideceğimizin bilincinde olsam da bu görüşmenin çok da iyi geçmeyebileceğini yeni yeni fark ediyordum. Benim *ne* olduğumu biliyorlardı. Benim *kim* olduğumu biliyorlardı. Ve benden nefret etmek için her hakka sahipti.

“Cécile!” Sarışın kız kollarını dolamadan önce sabırsızlıkla ablasının attan inmesini bekledi. Sarıldıklarında dans eder-miş gibi garip bir şekilde bir sağa bir sola sallandılar.

“Seni yeni yıla kadar beklemiyorduk,” dedi babası. Atımdan inerken bana meraklı bir selam verdi.

Selamını karşılısam da ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Öyle kafama esti,” diye cevap verdi Cécile. Üzerine giydiği ceketimi çıkararak bana uzattı.

Josette’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Üzerindeki kan mı? Neler oldu?”

“Yaralandın mı?” Babası ona doğru yaklaşınca Cécile elini kaldırarak onu durdurdu. “Ben iyiyim. Kanlar bana ait değil.” Bir an duraksadı. “Baba, bu kocam Tristan. Burada sadece bir geceliğine kalacağız. Yarın Trianon’da olmam lazım. Dizginleri babasına doğru uzattı. “Fleur ile ilgilenir misin?

Gidip temizlenmem lazım.” Sonra kız kardeşi ile kol kola girip neredeyse koşarak eve doğru ilerlediler.

Babası ile birbirimize bakıyorduk. Hayatım boyunca hiç bu kadar garip hissetmediğime emindim.

“Sen o trol olmalısın,” dedi sonunda. “Küçük kızımı ben-den çalıp doğal olmayan bir birlikteliğe zorlayan trolsün, öyle değil mi?”

İrkildim. Elimdeki dizginleri huzursuzca oynatıyordum. “Evet.” Suçu babama atmaya çalışmak doğru olmayacak gibi gözüküyordu.

“Artık tüm Ada’nın sen ve senin türünle dolu olduğunu mu düşünmeliyim?” diye sordu.

Kafamı salladım. “Sadece ben.”

“Pekâlâ, bunun arkasında ilginç bir hikâye yattığına eminim.” Kaşlarını çatı. “Kızıma ne oldu?”

“Karmaşık bir durum.”

İleriye uzanarak beni gömleğimden yakaladı. “Karmaşık bir durum mu? Yaptığın onca şeyden sonra, üstü başı kanla kaplı olan kızımın ortaya çıkıp bunun karmaşık bir durum olduğunu mu iddia ediyorsun? Ya şimdi her şeyi açıklarsın, evlat ya da buradan çekip gidersin.”

Beni gömleğimden yakalamış olan sinirli çiftçiye bakınca Cécile’nin karakterini kimden aldığını anladım. “Size her şeyi anlatacağım, Mösyö de Troyes,” dedim. “Eğer dinlemek isterseniz.”

Homurdanarak onaylayıp gömleğimi bıraktı. “Bana Louie diyebilirsin. Buralarda merasimlere fazla zaman harcamayız.” Atıma baktı. “İyi görünen bir hayvana sahibisin.”

“Cristophe Girard benim için seçti.” Tabii ilk önce beni at sürmeyi öğrenmem için bir midilliye binmeye ikna etmeye çalışmıştı.

“Ya? Chris’in çok şey bildiği söylenemez. Ama atlardan anlar.”

Atımı Louie’nin ahırda gösterdiği bölmeye doğru götürdüm. “İnsanların tahmin ettiğinden daha çok yeteneğe sa-

hip,” dedim eyerimi yerinde tutan kemerlere bakarak. “Sadık biri. Kendi deneyimlerime göre ender rastlanan bir şey bu. Ayrıca Cécile ve Sabine’ye de iyi bir dost oldu. Bana da öyle.”

Fleur girişin karşısındaki bölmede duruyordu. Louie’nin atın koşum takımını çoktan çıkarmış, kapıya dayanarak beni izliyor olduğunu fark ettim. “Bu konuda seninle tartışmayacağım,” dedi grileşen saçlarını kaşıyarak. “At bakımındaki ilk kural nedir, bilir misin?”

Kafamı salladım.

Bulunduğu bölmeden çıkıp yanıma geldi. “Kaç yaşındayım demiştin?”

“On yedi.”

“Söylemem gerekirse daha yaşlı olacağını sanıyordum.” Omuzlarını silkti. “Her halükârda, işe yarar birkaç maharet öğrenmenin zamanı geldi de geçiyor bile. Aynı zamanda hep konuşup hem de öğrenebileceğinden emin misin?”

Onaylayarak kafamı salladım. Bir anda umutsuzca işe yaramaz biri olmadığımı kanıtlama isteği ile dolmuştum.

“Tamam. O zaman en baştan başlasan iyi olacak.”

Ben konuşurken Cécile’nin babası da ufak tefek homurtuları ve cevapları dışında pek de konuşmadan bana atıma nasıl bakacağımı gösterdi. Anlatmaya ne bugünün başından ne de Cécile ile tanışmamızın başından başlamıştım. Anlatmaya kendi *başlangıcım*dan başlamıştım. Ve ona her şeyi anlattım. Kendim hakkında bu kadar çok şeyi açığa dökmek yaradılışım dışında olsa da, anlattıkça anlatasım geliyordu. Louie Cécile’nin babasıydı. Onun kim olduğumu bilmesini istiyordum. Her şeye rağmen kızını hak ettiğime dair onu ikna etmeliydim.

Atların ardından ineklere ve domuzlara geçtik. Ara sıra sorular sorsa da, çoğunlukla dikkatli bir şekilde dinliyordu. Hikâyem sona erdiğinde günlük işlerin çoğunu bitirmiştik. Güneş de batmak üzereydi.

“Yani bu cadının Genevieve’yi yarın gece öldürmeye niyetlendiğini mi söylüyorsun?”

“Neredeyse kesin gibi.” İkimiz de evin ön sahanlığında oturuyorduk. Louie kokusu hem ilginç hem de rahatlatıcı olan piposunu içiyordu. “Neslinden gelen kadınları öldürerek ölümsüzlüğünün devamlılığını sağlıyor. Cécile büyüsünün işe yaraması için kan bağına ihtiyaç duyduğuna inanıyor. Ve bu iş için yeterli güce sahip olabileceği tek zaman da gün dönümü ve dolunayın aynı anda gerçekleştiği vakitler.”

Louie anladığını belli edermiş gibi homurdandı. Ardından havaya bir duman kümesi üfledi. “Ve eğer başarılı olursa, sırada Cécile mi var?”

“Buna engel olacağım.”

Onaylar gibi kafasını salladı. “Şimdi sen troller ve insanların...” Yüzünü buruşturarak havaya art arda dumandan halkalar üfledi.

Ne demeye çalıştığını anlamıştım. “Trollus nüfusunun neredeyse üçte birinin damarlarında insan kanı akıyor.”

Bir süre boyunca sessiz kaldı. “Anushka’nın bu büyüsü Cécile’nin yarı trol kız çocukları olursa işe yarar mı?”

Benim aklıma bile gelmeyen bir şeyi düşünmüştü. “Pek sanmam.”

“O zaman görünüşe göre siz ne yaparsanız yapın, cadının sayılı günü var. Teyzenin bu kehanetleri nereden aldığını anladığımı söyleyemem. Ama görülüyor ki haklıymış.” Ayağa kalkarak piposundaki külleri yere döktü. “Tamamlamam gereken birkaç iş daha var. İstersen içeriye girip akşam yemeği için elini yüzünü yıka.”

Hemen içeriye girmek yerine bir süre daha olduğum yerde oturup etrafımdaki şeyleri benimsemeye çalıştım. Dağların ardında batmakta olan güneşin parıltısı. Çam kokan serin rüzgâr. Ahıldaki hayvanların sesleri. Köpeklerden biri yanıma gelip oturdu. Parlak kahverengi gözleriyle etrafı izliyordu. Bu farklı bir yaşamdan daha da fazlaydı. Tamamen başka bir dünya gibi görünüyordu. Bir an durup burada büyümenin nasıl olacağını düşünmeye çalıştım. Louie gibi bir babaya sahip olmanın. Beni öldürmeye çalışmayan kardeşlere sahip

olmanın. Günlerimi politika ve komplolarla geçirmek yerine tarlalar ve hayvanlarla geçirmenin. Harika bir hayat gibi görünüyordu. Muhteşem bir hayat. Cécile'nin bana yardım etmek için neleri riske attığını ancak fark ediyordum.

İçeriye girdiğimde odun ateşinde pişen yemeğin kokusu ve ocaktaki tencereyi karıştıran Cécile'nin küçük kız kardeşiyle karşılaştım. "Seni çalıştırdı, değil mi?"

"Tartışmamız gereken bir sürü şey vardı." Çizmelerimdeki çamurları sıyırmaya çalışsam da başarılı olamadım. Dolayısıyla onları çıkarıp kapının önünde bırakmaya karar verdim.

Homurtuyla gülerек elindeki kaşığı bıraktı. "Deme. Susan'ın mı?"

"Birazcık."

Josette köşede duran küçük fıçıya gidip içi siyah bira dolu olan bir kupa ile geri döndü. "Bu var bir de su var."

"Bu gayet iyi, teşekkür ederim." Yemeği karıştırmaya devam edeceğini beklesem de yerinde durmuş, beni baştan aşağıya inceliyordu. Josetta Cécile'den epeyce daha uzundu ve sarışındı. Ama bunun dışında ikisinin kardeş oldukları fark etmemek elde değildi.

"Eğer merak ediyorsan, Babaanneyle yukarıdalar," dedi. "Konuşabilmek için beni yemeği hazırlamaya, aşağıya gönderdiler."

"Nasıl durumda?"

"Üzgün. Korkuyor." Josette yere bakıp tekrar kafasını kaldırdı. "Uzun süre ağladı."

"Sebebi var," dedim. "Bugün çok yakın bir dostumuzu kaybettik. Bir diğeri ise büyük tehlike altında."

"Bize bundan bahsetti." Josette çenesini yukarıya dikti. Gözlerindeki yargılayan bakışları fark etmemek elde değildi. "Cécile tam bir sulugöz. Her zaman böyleydi. Mutlu olunca ağlar. Mutsuz olunca ağlar. Kızınca ağlar. En son böyle ağladığını gördüğümde bir arı tarafından sokulan Fleur onu sırtından atmıştı. Ama sonra üstesinden geldi. Ablam her zaman üstesinden gelir."

İçimden bir ses Cécile hakkında ters bir şey konuştuğum takdirde Josette'nin yüzüme tükürüp kaburgalarımın arasına bıçağı takacağını söylüyordu.

"Eğer ağlamak beni ablanın yarısı kadar cesur yapsaydı, bütün ceplerimi mendillerle doldururdum," dedim ona. "İçi dışı bir olması ona ait en çok sevdiğim şeylerden biri."

Beni bir süre şüpheyle süzdükten sonra onaylar gibi kafasını salladı. "Tamam. İstersen oturabilirsin. Rahatsız edilmekten pek hoşlanmazlar. O yüzden en iyisi aşağıya inmelerini beklemen."

Çiziklerle dolu mutfak masasının etrafındaki sandalyelerden birini çekerek oturdum.

"Hiç hayal ettiğim gibi değilsin," dedi ocağın yanına geri dönerek. "Benim bildiğim troller büyük, çirkin ve aptal olur."

"Ben de öyle duydum."

"Cécile senin hakkında pek konuşmamıştı. Sadece karşılaştığı en yakışıklı oğlan olduğunu söylemişti. Tabii bu konuda ona fazla güvenmemiştim. Çünkü zevklerine pek güvenilmez." Mavi gözleri neşe ile parıladı. "Sırf şirin gözüktüklerini düşündüğü için gidip domuzları öpüyor."

"Yavru olanları bayağı sevimli gözüktüyor," dedim ahılda gördüğüm küçük pembe yaratıkları düşünerek.

Josette muzipçe güldü. "Domuz yavrularından bahsetmiyorum."

Anlattığı hikâyeleri uyduruyor olabilirdi ama ağzından çıkan her kelimenin doğru olduğunu hissediyordum. "Beklentilerini en aza indirmenin en iyi yanı sürekli hayal kırıklığına uğramanı engellemesi."

"Hayal kırıklığına uğradığımı da kim söyledi?" Tencerenin içinde her ne varsa bir kaşık tadıp yüzünü ekşitti. Ardından içine bir tutam tuz boşalttı. "Büyüleyici olduğunu da söyledi. Ama şimdilik babamı benim işlerimi senin yapman konusunda ikna etmen dışında büyüleyici bir yanını görmedim."

“Sana doğruyu söylüyormuş,” dedim gülümsememek için kendimi zor tutarak.

“Kanıtlı.”

Dayanamayıp kakhahayı patlattım. “Gerçekten ciddi misin?”

“Eğer hâlâ fark etmediyse diye söylüyorum...” Duraksayıp tekrar yemeğin tadına baktı. “Ben her zaman ciddiylimdir.”

Bütün ışıkları söndürdüm. Lambalar, şömine, ocak. Hepsinin ateşi sönünce karanlığa gömüldük.

“Tamam, bu akıllıca,” dedi. “İşıkları söndür ki bir şey görmeyeyim ve büyü yapıp yapmadığını anlamayayım.” Alaycı konuşuyor olsa da sesindeki şaşkınlığı kaçırmamıştım.

Birkaç düzine minik ışık küresi yaratarak mutfağın etrafında dolaştırmaya başladım. Gözleri ışıktan ışığa kayıyordu. Bu bana Cécile için cam bahçeleri ilk aydınlattığım zamanı hatırlattı.

Elini uzatıp kürelerden birine dokunmak istese de tereddüt etti. “Dokunabilir miyim?”

Başımı evet anlamında salladım. Parmakları, yakalamaya çalıştığı ışık küresinin içinden kayıp geçmişti. Hazır dikkati dağılmışken etrafım narin bir büyü ağı ile sarıp onu kibarca havaya kaldırdım. Çığlık atıp gülmeye başladı. “Daha yukarı!”

“Bir trole büyüğü ile ne yapması gerektiğini söylemenin kabalık olduğunu sanıyordum,” diye fısıldadı Cécile kulağıma. Vücuduma temas eden nefesi içinde bulunduğumuz duruma hiç de uygun olmayacak şeyler düşünmeme yol açmıştı.

Elini yakalayarak parmaklarını öptüm. “Yarattığım ayrıcalıklarla tanınırım.”

Gözümün ucuyla merdivenlerin başında kollarını kavuşturmuş duran babaannesini fark ettim. Bir an bile geçmeden Josette’yi yere indirip ışıklarımı söndürerek evdeki bütün ateşleri yeniden yakıp ayağa doğruldu.

Cécile elimi tutarak sıktı. “Babaanne, bu Tristan.”

“Sizinle sonunda tanışabilmek büyük bir mutluluk, Madam de Troyes,” dedim. Ailenin önde gelen kadınının bana söyleyebileceği şeyleri düşündükçe endişeleniyordum.

“Yani, en azından nasıl davranması gerektiğini biliyor,” dedi babaannesesi. “Otursana, genç adam. Kızlar, yemeği masaya getirin. Babamın geldiğini duyabiliyorum.”

“Evde pipo içmeme izin vermiyor,” dedi Louie yemekten sonra beni dışarıya doğru götürürken. Elimde içkimle yanma oturup üzerimizde asılı olan devasa ayı izledim. Neredeyse tamamlanmış olan şekli uğursuz bir hava saçıyordu. Aya bu kadar dikkatle baktığım son zamanı hatırladım. Cécile Trol-lus’a getirilmeden bir gece önceydi. Bir insanla bağlanmak-tan kurtulmanın yollarını arıyordum. Sanki üzerinden bir ömür geçmiş gibi idi.

“Eğer biraz daha uğraş verseydim Genevieve’yi Oyuk’a getirtip daha güvende tutabileceğimi düşünmeden edemiyorum.”

Ona yazdığı mektupları düşündüm. Genevieve’yi sürük-leyerek getirmek dışında yapabileceği pek de bir şey kalmamıştı. “Eminim Anushka ailesinin nerede olduğunu takip etmek için belli bir yöntemle sahiptir,” dedim. “Ondan kaçabilmek için Genevieve’yi Oyuk’tan çok daha uzakta bir yere götürmen gerekirdi. Ve dürüst olmak gerekirse, onunla tanışmış biri olarak söylüyorum, istemediği bir şeyi zorla yapacağını hiç sanmıyorum.”

“Belki de haklısın.” Puposunun üzerine üfledi. “Her zaman böyle değildi. Annesinin kayboluşu onu değiştirdi.”

“Yakınlar mıydı?”

Güldü. “Tam tersine. Genny annesinden nefret ederdi. Kadın baskıcı bir cadalozdu. Genny’nin Oyuk’a taşınmak konusunda istekli olmasının sebeplerinden biri de buydu. O kadından elinden geldiğince uzakta olmak istiyordu.”

Kaşlarımı çattım. Bana anlattıklarında doğru olmayan bir şeyler vardı. “Trianon’dan ayrılmak mı istiyordu?”

“Bu onun fikriydi. Her akşam gösterilere çıkıp çocuklarından uzak kalmaktan yorulmuştu. Ama her hamileliğinin ardından annesi onu geri dönmesi konusunda ikna etti. Babam öldüğü zaman, çiftliğe sahip çıkmak ya da satmak üzerine bir karar vermemiz gerekti. Buraya gelmemiz konusunda oldukça ısrarcıydı. Beni çocuklarla önden yollayıp başrol oynadığı son gösteri bitene kadar orada kalacaktı. Gelmesi gereken günden birkaç gün önce yolladığı not hâlâ bende. Yeni bir başlangıç yapacağı için ne kadar heyecanlı olduğunu anlatıyordu. Ama buraya hiç gelmedi.”

“Hemen atımı Trianon’a doğru sürdüm. Başına bir şeyler geldiğinden emindim. Onu opera binasında buldum. Bana annesinin kaybolduğunu söyledi. Ve o bulunana kadar şehirden ayrılmaya içinin elvermeyeceğini anlattı. Kalıp ona yardım etmek istesem de çocukların yanına geri dönmem konusunda ısrar etti. Zamanı gelince aramıza katılacağını söyledi.” Louie piposunu dizine dayadı. “Ama hiç gelmedi.”

“Sana bir açıklamada bulundu mu?”

Louie iç çekti. “Birkaç kez onu görmeye gittim. Benimle eve dönmesi konusunda ikna edebileceğimi sanıyordum. Ama hep neden ayrılamayacağı konusunda bir nedene sahipti. Yasalar eninde sonunda annesini ölü ilan etse de artık benim umudum kalmamıştı. En sonunda onu karşıma alıp açık açık konuştum. Bana fikrini değiştirdiğini söyledi. Ait olduğu yerin Trianon sahnesi olduğunu ve eğer onu seviyorsa işine karışmayacağını söyledi.” Kafasını ellerine yasladı. “Eğer ona daha önce buraya getirseydim, belki o zaman...”

Bir fark olur muydu? Annesinin ölümünden sonra Genevieve’nin bu kadar değişmesi bir tesadüf değildi. Bu Anushka tarafından işlenmiş bir cinayetti. Cadının, Genevieve’nin Trianon’dan ayrılmak yönündeki isteğini değiştirecek bir şeyler yaptığına emindim. Bu durumun başka nasıl bir açıklaması olabilirdi ki? Aklıma başka bir soru daha geldi. Aiden ve Fred ile operada karşılaştığımızdan beri beni yiyip bitiren bir soru. “Oğlun bir keresinde Cécile ile tartışırken, Gene-

vieve'nin ona sen ve kendisi arasında bir seçim yaptırdığını söyledi. Ve bu seçimi yapmayınca da ondan bir şekilde intikam aldığını. Bu konuda bir bilgin var mı?"

Louie bir çamur birikintisine doğru tükürdü. Elini sıkarak yumruk haline getirdi. "Hayır. Oğlum Trianon'a gittikten sonra annesine sırt çevireceği bir şeyler olduğunun farkındayım ama bu konuda konuşmak istemedi." Derin bir nefes verdi. "Onu yanında görmek istiyordu. Onun için şehir muhafızları arasında bir görev buldu. Çiftlikten şehre gelmesi için bir araba kiraladı. Evinde süslü bir oda hazırladı. Ama fazla uzun sürmedi. Birkaç ay geçmeden kışlaya taşındı." Kafasını bana çevirdi. "Neden soruyorsun? Cécile ağabeyinin gözbebeğidir. Eğer merak ettiğin şey buysa, onu korumak için her şeyi yapar."

Kafamı sallayıp çekimser bir ses çıkardım. Fred'in söylediklerinin neden aklımdan çıkmadığına emin değildim. Genevieve hakkında öğrendiğim her detay kadının daha berrak, ama aynı zamanda daha karanlık bir portresini çiziyordu. Ve bu bir kurbanın portresi değildi.

"Yatma vakti geldi," dedi Louie düşüncelerimi bölerek. "İkiniz yarın Trianon'a gitmek konusunda hâlâ kararlı mısınız?"

"Evet." Gerçi tam olarak ne yapacağımız henüz belirsizdi.

"Genny zerre kadar umurumda değil," dedi Louie ayağa kalkarak. "Ama benim için çocuklarımdan daha önemli bir şey yok. Cécile'yi güvende tut."

Yerdeki döşemeler hafifçe çatırdadı ve yatak odasının kapısı açıldı. Cécile odanın içinde çıplak ayaklarıyla yavaşça yürüyerek yanıma gelip battaniyenin altına girdi. "Babanın hassasiyetlerine dikkat edip kız kardeşinle uyuyacağını düşünmüştüm," diye fısıldadım onu yanıma çekerek. "Evliliğimizin tamamen meşru olduğuna duyduğu inançtan emin değilim."

"Neredeyse şafak sökecek ve Joss gittiğimi bile fark etmeyecektir." Kafasını göğsüme yasladı. "Uyuyamadım zaten."

Parmağımı boynundan kalçalarına kadar, bir aşağı bir yukarı sırtında dolaştırdım.

İç geçirince nefesinin sıcaklığını çıplak göğsümde hissettim. “Annemi öldürmesine izin vermeyeceğim.”

Nefesini tuttu. Onunla tartışacağımı bekliyor olmalıydı. “Biliyorum,” dedim. “Bunun olmasına izin vermeyeceğiz.” Genevieve bunu hak etmese bile.

Dirseğinin üzerinde doğrulup kaşlarını kaldırarak şaşkın bir ifadeyle baktı. “Tek bir insanın hayatını diğer pek çok kişinin önüne koymak konusunda hemfikir olmayacağını sanıyordum.”

“O senin annen,” dedim üzerimizde süzülmekte olan küçük ışık topunu izleyerek. “Aile üyelerini katil bir cadıya kurban etmeden de hayatına yeterince zarar vermedim mi?”

“Baban ve dolayısıyla annen ve teyzen, en az annemin olduğu kadar tehlikedeler.”

“Durumu pek de umurumda olmayan kişi...” Devam edemedim. *Babam* kelimesi boğazıma takılmıştı. *Bu bir yalan değil!* Diye haykırdım kendi kendime. Ama ne kadar çaba sarf etsem de konuşmaya devam edemedim. Bundan hoşlansam da hoşlanmasam da, başına ne geleceği umurumdaydı. “Babam Angoulême’nin kurduğu komploların farkında olacaktır,” diye homurdandım kendime kızarak. “Ve yardıma muhtaç da sayılmaz. Sonuçta kendini bu duruma yine kendi düşürdü.”

Peki ya Trollus’taki diğer herkes?” diye sordu Cécile. “Onlar da bu durumun içinde olmak zorunda mı?”

“Bana bunu sorma.” Bakışlarından kaçınmak için kafamı yastığımın üzerinde yana çevirdim.

“Angoulême amaçlarına ulaşırsa neler olacağını tahmin edebiliyor musun? Yarım-kanların durumu babanın hükümdarlığı altında bulunduklarından bin kat daha kötü olacak. Ve dahası, Anushka’nın kim olduğunu biliyor. Eğer onu yakalayıp öldürürse, elde ettiğin her şeyi kaybedersin.”

Dişlerimi sıktım. “Bunların hepsini bilmediğimi mi sanıyorsun?”

“Bildığının gayet farkındayım. Ama Anushka’nın ölmesini istediğini kabullenemiyorsun. Dün akşamki tepkin çaresizlikle yapılmış bir hareket değildi. Gerçekten istediğin şeyin bir yansımasıydı.” “Sen...” Konuşmayı kestim. Ayak sesleri ve yere bırakılan ağır bir şeyin gürültüsünü duymuştum. “Dışarıda biri var.”

“Eğer yakına birisi gelseydi köpekler deli gibi havlardı.” Dudaklarını ısırıp gözlerini fal taşı gibi açtı. “Oh hayır.”

İkimiz de yataktan çıkarak küçük pencereye doğru ilerledik. Cécile yavaşça perdeleri araladı. “Çok karanlık,” diye fısıldadı. “Hiçbir şey göremiyorum.”

Benim gözlerim daha iyiydi. “Büyük bir kutu ya da sandık.” Gömleğimi üzerime geçirdim. “Burada kal.”

Cécile beni dinlemeyerek arkamdan merdivenleri indi.

Louie elinde sıkıca tuttuğu yıllardır kullanılmadığı belli olan bir tabancayla kapının aralığından dışarıya bakıyordu. “Eğer her kimse, gitmiş.”

Köpeklerden biri yalanarak ön kapıya doğru geldi. “Lanet köpekleri yemlemişler,” diye homurdandı Louie. “Ahmak şeyler kışkırlardan ısırılmadıkları sürece neyin tehdit olduğunu algılayamıyor.”

“Peşimden gelmesine izin verme.” Çizmelerimi giyerek basamakların olduğu yere çıktım. Bir yandan da etrafı parlak bir ışıkla aydınlatıyordum. Bahçenin ortasında demir kaplamalı bir sandığa rastlasam da garip olan bir şeyler vardı. Şeklinin bozulmuş bir görünümü vardı. Ahşabı yer yer parçalara ayrılmıştı. Sanki içine hapsedilen çok güçlü bir şey dışarıya çıkmak için çaba sarf etmişti.

Basamaklardan inip sandığa yaklaşırken kalbim hızla atmaya başladı.

“Tristan!” Omzumdan geriye baktığımda Louie’nin Cécile’yi zor tuttuğunu gördüm. Orada çocuksu geceliğinin içinde dururken çok genç gözüküyordu. Saçları dağılmış, gözleri fal taşı gibi açılmış. Sandığın içinde her ne olursa olsun, onun görmesini istemediğimden emindim.

Bir adım kala duraksadım. Sandığın kapağı demirden bir kilit ile kapatılmıştı. Kilidi kırdığımda metalik bir ses çıktı. Sandığın içine bakmak istemiyordum. İçindekini görmek istemiyordum. Çünkü olayın aslı içinde ne bulacağım değildi. İçinde kimi bulacağımdı.

Derin bir nefes alıp kaskatı kesilmiş midemi göz ardı ederek ileriye uzandım ve tek elimle kapağı kaldırdım.

Bölüm 47

Cécile

Yer sarsılmaya başladı. Pencerelelerin kepenkleri evin duvarlarına çarpıyordu. Tristan'ın etrafındaki yeni yağmış kar eriyip çamurlu bir birikinti halini alarak çevreye yayılmaya başladı. Hava sıcak bir yaz günü kadar ısınmıştı. Evin ve ambarın üzerinden sular akırmaktaydı.

"Tanrı aşkına," diye fısıldadı babam kendini dengede tutmaya çalışarak.

Tristan sandığın yanında dizleri üzerine çöktü. Kollarında birisi vardı. Gri giyinmiş bir kadın. Uzun siyah saçları etrafa dağılmıştı. Üzerindeki koyu renk pelerin bana tanıdık gelmişti. Çünkü onu son gördüğümde de aynısını giyiyordu.

"Bırak gideyim." Kelimeleri yutuyordum.

"Cécile, hayır." Babamın parmakları kolumu daha da sıkıca sardı.

"Bırak gideyim!" Kelimeler boğazımı parçalar gibi çıkmıştı. Yüksek sesle ve güç dolu. Az önce babamın üzerinde ikna kabiliyetimi kullanmış olduğumu umursamayarak, Tristan'ın yanına doğru basamaklardan aşağıya koştum. Sıcak ve kaygan çamur ayak parmaklarımla arasına bulaşmış, beyaz geceliğimin üzerine sıçramıştı. Ama bunların ne önemi vardı?

“Élise...” Bir elimle uzanarak siyah saçlarını okşadım. Boşluğa bakan ve feri gitmiş gözlerini görünce midem ağzıma gelir gibi oldu. “Nasıl?”

“Çünkü ölü.” Tristan’ın sesi o kadar öfke doluydu ki neredeyse tanınamaz haldeydi. “Ve lanet cesetlerin üzerinde işe yaramaz.”

Ellerim yanlarıma düştü. Sandığın durumu ve aldığı hasar, ona yapılan eziyet hakkında her şeyi anlatıyordu. Dar alanlardan korkan ve madenlere bile katlanamayan arkadaşımın yapılan eziyet.

Yerdeki sarsıntı sona erdi. Dağdan esen rüzgâr havadaki ısıyı yok etti. Tüylerim diken diken oldu. Titriyordum. Ama bunun sebebi kışın soğuğu değildi. Tristan döndü. Yüzü şiddetli bir öfkeyle doluydu. Bir adım geriledim. Bu adam kocama benzemiyordu. Âşık olduğum adama hiç benzemiyordu. Bir insana kesinlikle benzemiyordu. Bu, dünyaya saldığım, her şeyi yakıp yıkabilecek güce sahip bir yaratıktı. Ve gazabı, korkulacak bir şeydi.

“Bunu yaptığı için onu canlı canlı yakacağım,” dedi. Gözlerim yanında duran sandığın kapağına takıldı. İçinde, korkmuş ve ölmek üzere olan bir kızın kanlı tırnaklarıyla yazdığı, tek bir isim vardı.

Angoulême.

Zihinlerimiz birbirine bağlıydı. Konu sevgi olunca hislerimizin nasıl mükemmel bir ahenge sahip olduklarını bilirdim. Ya da tutku. Ya da hüznün. Ama o an, öfkesinin su gibi her yerimi yıkayıp ruhumda kuru bir yer bırakmamasına izin verdim. Ta ki artık onun olmaktan çıkıp benim olana kadar. Ve bu öfke, intikam istiyordu.

Bölüm 48

Cecile

Atlarımızı Trianon'a doğru hızla sürdük. Toynak sesleri ve esen rüzgâr arasından birbirimize bağırarak bir plan geliştiri-yorduk. Annemi alıp gece bitene kadar güvenli bir yere saklamak ve Anushka'nın büyü-sünü gerçekleştirmesini engellemek bir seçenek değildi. Birincisi; Kral'ın zorlaması kafamda bir davul gibi çalıyor ve beni hedefime doğru sürüklüyordu. İkincisi ise; bu Anushka'yı yakalamak için elimizdeki tek şans olabilirdi. Maskeli piyes bizim için bir tuzaktı. Ama bu, işleri tersine çeviremeyeceğimiz anlamına gelmiyordu. Artık ölmesinin zamanı gelmişti.

Ağızları köpürmüş atlarımızı donmuş caddeler boyunca koşturup evimin önünde durduk. Atımdan inerek dizginleri Tristan'ın eline tutuştur-dum.

"Onunla kal," dedi bana yüzüncü kez. "Gözünün önünden ayırma. Anushka güneş batana kadar harekete geçemeyecektir. Ben de o zamana kadar şatoya girmiş olurum." Bir duraksayıp ekledi. "Eğer daha önceden bir şey olursa, dikkatimi nasıl çekebileceğini biliyorsun."

Anladığımı göstermek için başımı salladım. O eyerinde eğilirken ayak parmaklarımın ucunda doğrulunca dudaklarımız birbirine değdi. "Dikkatli ol."

"Olacağım."

Kapının önündeki basamaklarda durup gözden kaybolana kadar uzaklaşmasını izledim. Ardından anahtarımı çıkarıp içeriye girdim.

“Döndünüz,” dedi hizmetçi ön masanın ahşabını parlatırken bana öylesine bir bakarak. “Hepimiz tekrar kaçmaya karar verdiğinizizi düşündük.”

Yorumunu görmezden geldim. “Annem nerede?”

“Burada değil.”

Midem kasılmaya başladı. Ağzıma kadar gelen safrayı yutkundum. “O nerede?”

“Şatoda olduğunu düşünüyorum. Leydi Marie bu sabah onu aldırma için kendi arabasını yolladı. Anneniz giderken burada bulunmamanız yüzünden çok sinirliydi. Ona elinizden geldiğince çabuk katılmanız için bir mesaj bıraktı. Ama eğer söylemem gerekirse umudu kesmiş gibiydi.”

Annem ellerindeydi. Kalbim deli gibi atıyordu. Korkumu belli etmemeye çalıştım. Büyü için hâlâ çok erken olduğunu kendime hatırlattım. Ama bu içimi hiç rahatlatmamıştı. Planlarımız daha başlamadan sekteye uğramıştı. Cadı harekete geçmişti.

Şimdi sıra bizdeydi. “Hazırlanıp ben de çıkacağım,” dedim. “Lütfen banyo yapmam için biraz su ısıtın.”

Banyo yapmak bir öncelik olmasa da, oynayacağım role terli ve at gibi kokarak bürünemezdim. Merdivenleri hızla çıkararak odama girdim. Her ihtimale karşı masamda sakladığım otları da yanıma aldım.

Gözlerim odamdaki paravanın üstüne asılmış olan yeni ütülenmiş uzun etekli elbiseye takıldı. Bu açıkça annemin seçimiydi. Elbiseyi oraya asarken tek endişesinin akşam nasıl görüneceğim ve orada nasıl karşılanacağım olduğunu düşününce içim kötü oldu. Şu an ne kadar büyük bir tehlike altında olduğundan haberi yoktu. Ve onu uyaramıyordum bile. Her ne kadar böyle düşünmek iğrenç olsa da, o bizim yemimizdi ve bu durumu bozacak hiçbir şey yapamazdım.

Ama hâlâ nerede olduğunu bilmem gerekiyordu.

Koridor boyunca aceleyle ilerleyip odasına girdim. Mak-yaj masasına yaklaşıp taraklarından birini aldım. Üzerinde hiç saç yoktu. Sanki yeni alınmış gibiydi. Yüzümü asarak diğer taraklarını ve malzemelerini bir tutam saç bulmak için gözden geçirmeye başladım. Yine başarısız olmuştum. Hizmetçi burayı temizlemiş olmalıydı. Ve görünüşe göre annemin eşyalarına benimkilerden daha fazla özen gösteriyordu.

Bir lamba yakıp giysi dolabına giderek elbiselerini karıştırmaya başladım. Tek istediğim kırmızı renkte bir saç teliydi. Ama burada da bir şey yoktu. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Yatağının üzerindeki çarşaflar daha yeni yıkanmıştı. Gözlerim odanın içinde kullanabileceğim başka bir şey aradı. Bir eşya da işe yarardı ama değer verdiği bir şey olmalıydı. Alıp kenara attığı bir süs eşyası işimi görmezdi.

Tristan'ın planı görünüşte çok basitti. Annemle şatoya gidecektim. Ardından Marie ya da ona ait olan bir şeyin peşine düşecektim ve Anushka'nın kimliğine dair bir hatrasını çalacaktım. Bu bilgiyi elde edince, ismini kullanacağım Tristan'a iletecektim. O da cadının peşine düşecekti. İşler planlandığı gibi gitmezse, annemin koluna yapışıp Anushka'nın bize yaklaşmasını bekleyecektim. Beni nereye götürürse götürsün, Tristan'ı çağırabilirdim. Ve nerede olursam olayım, Tristan beni bulabilirdi. Tüm ümidimiz cadının bu gerçeği bilmiyor olmasında yatıyordu.

Arkamdaki kapı açılınca döndüm. Banyo suyumu hazırlayan hizmetçinin geldiğini sanmıştım. Ama onun yerine, üniformalarını giyinmiş asık suratlı iki askerle karşılaştım. Ceketlerinin yakalarına kurumuş kırmızı böğürtlen dalları iliştirilmişti.

“Matmazel de Troyes,” dedi içlerinden biri. “Leydi du Chasstelier sizi çağırıyor.”

“Hazır değilim,” diye itiraz ettim bir adım geriye atarak. “Daha banyo bile yapmadım.”

“İhtiyacınız olan her şey size şatoda sağlanacaktır. Hemen bizimle gelmelisiniz.”

Toprağın büyüsunü çekmeye başladım. Sadece birkaç dakikaya daha ihtiyacım vardı. Annemi bulabilmek için bir eşyasını seçmeliydim. Odamda masamın üzerinde duran malzemelerimi almalıydim.

“Aşağıda bekleyin. Kısa sürede yanınızda olacağım,” dedim bütün gücümü kelimelere katarak. Kuvvetimin havada yayıldığını hissedebiliyordum.

Ve ardından ortadan kaybolduğunu.

Muhafız kafasını sallayarak kolumdan tutmak için bana doğru ilerledi. “Şimdi.”

Tam da o an böğürtlenlerin ne anlama geldiğini anlamıştım. Chris’in tahtadan bir tılsım getirip bunun insanı büyülerden koruyacağını söylemesini ve benim bu fikri saçma buluşumu hatırladım. Leydi Marie’nin taktığı tahtadan küpeleri ve saçına iliştirdiği böğürtlen dallarını da.

Üvez ağacı. Cadı bitiren. Varlığı bütün planlarımızı bozmuş, Anushka’yı tekrardan üstün konuma getirmişti.

Gerçi üstünlük hep Anushka’da olmuştu.

Bölüm 49

Tristan

“Şatoya girmeme izin vermediler,” diye hırladı Sabine. Çizmeleri salonun ortasında çamurlu izler bırakıyordu. “Cécile’nin bu gece hizmetime ihtiyacı yokmuş dediler.”

“Ekipten geri çevirdikleri başka biri oldu mu?” diye sordum. Bir yandan da Souris’i okşuyordum. Çünkü Sabine’nin odanın içinde volta atışını izlemek sinirime dokunmaya başlamıştı.

“Hayır,” dedi tükürür gibi.

“Onu sürüden ayırmaya çalışıyorlar,” diye homurdandı Chris.

Sabine yürümeyi kesti. “Bu korkunç.” Bakışlarının bana döndüğünü hissettim. “Her şeyi hesaba katarsak oldukça sakinisin.”

Kafamı sallayarak çizmemin üzerindeki sökülmiş ipliği kopardım. İçimi dolduran öfke giderek artıyor ve bir yarıdağ gibi patlamaya hazırlanıyordu. Güneşin hareketini izleyerek geçirdiğim her dakika bir sonsuzluk boyu sürüyor gibiydi. İlgüdülerim bana şatoya gidip Marie’yi bularak Anushka’nın gerçek kimliğini elde etmek için elimden geleni yapmamı söylüyordu. Kendimi zor tutuyordum. Ama yalnızca strateji ve kıvrak zekâlı olmak bizi bu durumda başarıya ulaştırabilirdi.

“İkinize söylemem gereken bir şey var. Otursamızı iyi olur.”

Sabine kollarını kavuşturarak olduğu yerde kalmayı tercih etti.

“Cécile’nin gün dönümü ve dolunayın aynı tarihlerle gelmesi hakkındaki hipotezi doğru çıktı,” dedim. “Eğer onu durdurmazsak, Anushka bu gece Genevieve’yi öldürüp ölümsüzlüğünü sürdüren büyüyü yapacak. Bunun dışında, artık onu takip etmenin bir yoluna sahip olmadığımı için, bu gece onu yakalamak için tek şansımız.”

“Ve sen de Cécile’yi aslanın inine mi yolladın?” Sabine’nin yanakları öfkeden kızarmıştı. Topukları üzerinde dönerek kapıya doğru ilerlemeye başladı. “Şatoya girmenin bir yolunu bulacağım. Eğer gerekirse o lanet nehri yüzerek geçirim.”

“Sabine, buraya dön,” dedim kapıyı kapalı tutarak.

Kapının kolunu zorladı. “Aç şunu. Bırak çıkayım.”

Kısa bir süre de olsa onu büyümle havaya kaldırıp konuşmam bitene kadar karşımda tutmayı düşünsem de bir kıza bu tür bir davranışla yaklaşmanın beni dinlemesine katkı sağlayacağını sanmıyordum. “Sabine, otur ve dinle. Lütfen.”

Homurdanarak dönüp Chris’in yanına oturdu. Onları Cécile’nin Trollus’ta neler görüp duyduğunu anlattım. “Angoulême erkek kardeşimi kullanarak şehrin kontrolünü ele geçirmeyi planlıyor. Ve bunu başarınca da, Anushka’yı öldürtecek. Troller onu kurtarıcıları olarak görecektir ve bütün dünya bu yüzden acı çekecek. Onları durdurabileceğimi sanmıyorum.”

“Yani cadıyı öldürmeyi planlıyorsun,” dedi Chris.

Kafamı evet anlamında salladım. “Onu yakalayıp, Aiden’in planına uyarak Cécile’yi babamdan kurtarabilir, sonra da cadıyı dünyadan uzak bir yerlere saklayabiliriz. Ama...” Duraksadım. “Halkım hem içeriden hem de dışarıdan gelen tehlikelerle yüzleşiyor. Ve onları güvende tutmak için elimden geleni yapacağım.”

“Peki ya diğer troller de özgür kalınca? O zaman ne olacak?” Sabine kollarını soğuktan ürperiyormuş gibi vücuduna dolamıştı.

“Tacı ele geçirmeye çalışacağım,” dedim. “Ve hayatımın geri kalanını onları kontrol altında tutmaya çalışarak harca-yacağım.”

“Ya başarısız olursan?”

Bir süreliğine gözlerimi yumdum. Düşüş’ten önceki yaşam istemeden de olsa aklımda canlandı. “Başarısız olmamam için Tanrı’nıza dua etseniz iyi olur.”

“Cécile’nin istediği şey bu mu?” Chris kafasını kaldırıp bana korkusuz gözlerle baktı.

“Öyle söylüyor.” Koltuğuma yaslanıp bacak bacak üstüne attım.

Sabine ve Chris birbirlerine düşünceli düşünceli baktı. Çizmelerime bakıyor gibi yaparak onlara biraz zaman tanıdım.

“Eğer sırtıma bir bıçak ya da kalbime bir ok saplamak isterseniz, bunu anlarım. Sizi kim suçlayabilir ki?” Yavaşça nefes alıp verdim. “Cécile’nin babası bu gece yarısı Oyuk’taki herkesi uyarmayı planlıyor. Daha önce harekete geçmeyecek. Çünkü köyünüzdeki insanların sadakatinin kime karşı olduğundan emin olamayız.” Onlara doğru baktım. “Eğer şimdi ayrılıp onların yanına gitmek isterseniz sizi durdurmayacağım. Anakaraya giden bir gemiden yer ayırtmanız için ihtiyacınız olan altını vereceğim. Gerçi Trianon’un daha ne kadar bir süre güvenli bir liman olacağını bilemem. O yüzden hemen ayrılmanız lazım.”

Chris su saatine bakarken çenesini sıktı. Hemen şimdi çıksalar bile, geceleyin at süreceklerini göz önüne alırsak, Louie’nin haberi yaymasından çok da önce oraya varamazlardı. “Cécile ve benim atlarımızı alabilirsiniz,” dedim. “Trollus’takilerin hemen harekete geçeceğini sanmıyorum. Ama sluag’lar fırsatını bulur bulmaz karanlıkta ilerleyebilir.”

Ayağa kalkıp altınla dolu sandığımın yanına giderek bir

keseyi doldurmaya başladım. “Al.” Keseyi Chris’e vermeye çalışsam da kafasını salladı. “Sabine?” Bu sefer de ona doğru uzatıp daha mantıklı biri olmasını umut ettim.

“Hayır.” Pelerinini ve eldivenlerini giyindi. “Benim Cécile ile birlikte olmam lazım. Nasıl bir yararım olabileceğini bilmiyorum. Ama yanında bir arkadaşla ihtiyacı var. Şatoya girmeme yardım et. Ya da en azından bana bir silah ver.”

Sessizce çizmemin içinde gizli olan bıçağı çıkararak sapı ona doğru gelecek şekilde Sabine’ye uzattım. Bıçağı nasıl kullanacağını bilmiyormuş gibi tutsa da, gerek olursa bunu yapmaktan çekineceğe benzemiyordu. “Biraz daha bekle.” Chris’e döndüm. “Sen ne diyorsun?”

“Hayatım trollerin arasında geçti,” dedi Chris. “Elinizden neler gelebileceğini biliyorum. Halkının özgür kalması ve ne isterlerse yapabilecek bir duruma gelmelerinden ölümüne korktuğumu gizlemeyeceğim. Ama bu durum, ben istesem de istemesem de olacak gibi. O yüzden kazananın bizim taraf olması için elimden geleni yapacağım.” Omuzlarını dikti. “Eğer yüce gönüllü ve tatlı yüzlü bir trol tarafından yönetileceksem, bu sen olsan daha iyi olur.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedim gülümsememeye çalışarak. “Beni terk etmeye karar verseydin egomun başına ne gelirdi kim bilir.”

Chris gözlerini devirdi.

“Sabine,” dedim altın dolu keseyi bir kere daha uzatarak. “Bu partide koluma girmiş güzel bir kız olması gerektiğini düşünüyorum. Hele eteğinin arasına bir-iki bıçak saklamışsa çok daha iyi olur.” Keseyi ona doğru fırlattım. “Rolüne hazırlanman için ne gerekiyorsa harca.”

Ayağa doğrularak pencereye gidip kış göğüne doğru baktım. Havanın soğukluğu başımıza geleceklerin uğursuz bir habercisi gibiydi. Planımız yoluna giderse bu gece özgür kalkanlar sadece troller olmayacaktı. Kış Kraliçesi’nin benimle yaptığı pazarlık sonuçlanana dek ne kadar zamanım vardı?

“Harekete geçmeden önce konuşmam gereken bir kişi daha var,” dedim. “Umarım artık bizi dinlemek istiyordur.”

Bölüm 50

Cecile

Beni arabayla şatoya götürdüler. Muhafızlar genç bir opera şarkıcısına böyle davranılmasını garipsiyor olsalar bile soru sormayacak kadar iyi eğitilmişlerdi. Ve cevap vermeyecek kadar da öyle.

Şatonun arkasındaki küçük bir girişten içeriye sokularak içinde üzerinden buharlar tüten bir küvet ve yaşlı bir hizmetçi kadının beklediği bir odaya götürüldüm. Sabine'nin hazırladığı tüylerle süslenmiş beyaz ipekten kostümüm bir paravanın üzerinde asılı duruyordu. Ama arkadaşım ortalarda gözükmüyordu. Karşılaştığım herkesin üzerinde üvez ağacı dalı vardı. Hizmetçiye bunun ne anlama geldiğini sorduğumda bana dalların gün dönümü kutlaması için takıldığını ve onları çıkarmanın kötü şans getireceğini söyledi.

Kendimi rahat bırakarak görevini icra etmesine izin verdim. İçimden üvez dallarının büyüümü engellemesinin üstesinden nasıl geleceğimi düşünüyordum. Bu sluag'ların troller üzerinde yarattığı etkiye benziyordu. Bu işin içinden çıkmanın bir yolu olmalıydı. Ya da en azından Marie'yi bulduğumda onu üvez ağacının korumasından çıkarmanın bir yolu. Planın üzerime düşen kısmını yerine getirmeden Tristan ile iletişime geçemezdim. Ruhsal durumu çok da iyi

sayılmazdı. Planlarımızın suya düştüğünü öğrenirse, peşinde olduğumuz bilgiyi Marie'den zorla almaya çalışmasından korkuyordum. İşler bu raddeye gelebilirdi, ama bunu engellemek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Bizi bayağı uğraştırdın."

Kafamı kaldırıncı Marie'nin odaya girdiğini gördüm. Saçlarının arasına dallardan oluşan bir taç örülmüştü. Çıkarması kolay bir şeye benzemiyordu.

"Neden bana böyle yapıyorsunuz?" diye sordum.

"İkimiz de nedenin farkındayız, Cécile. O yüzden bilmiyormuş gibi yapmayı bırak," diye yanıtladı Marie. "Ortadan kaybolman bizi yeterince endişelendirdi. Bu akşamki küçük şölenimize katılmamaya karar vermen ihtimalini göze alamazdık.

Yutkunmaya çalıştım. Boğazım kupkuruydu. "Annem nerede?"

"Onu yakında göreceksin. Sorun çıkarmaya çalışma, Cécile. Eğer sorun çıkarırsan, seni en sevdiklerine zarar vererek cezalandıracak. Trol de dahil."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Kafasını salladı. "Seni uyarıyorum."

"Annemin iyi durumda olduğunu kanıtlamanı istiyorum. Marie üzerinde büyümü kullanmamın imkânsız olduğunu göz önüne alarak öncelikli hedefimi annem olarak değiştirmiştim. Tristan bizi bulana kadar onun yanında kalmaya çalışmalıydım.

"Onu Anushka istediği zaman göreceksin. Daha önce değil."

O *gerçekten de* buradaydı. "Ben de Ada'daki en güçlü kadının sen olduğunu sanıyordum," dedim. "Görünüşe göre yanılmışım."

Marie kahkaha atsa da sinirlendiği her halinden belliydi. "O şarkı söylediği zaman, hepimiz ahenkle dans ederiz. O bir kadından çok bir şeytan. Ama nasıl derler? 'Düşmanımın düşmanı benim dostumdur.'" Odanın içinde ilerlerken göz-

lerim ayakkabısının topuğuna takılmış bir tel kızıl saça ilişti. Bu bana mı aitti? Anneme mi? Yoksa Anushka'ya mı?

“Ayrıca, ona son karşı geldiğimde beni ağır bir şekilde cezalandırdı. Bu hatayı tekrarlamak niyetinde değilim.”

“Lütfen,” dedim önünde yalvarırmış gibi diz çökerek. “Annemi öldürecek. Bana yardım etmen lazım.” Ellerimi üzerine bastırdığım saç telini yere yapıştırdım.

“Edebilmeyi isterdim, Cécile,” diye cevap verdi bir adım geriye atıp bakışlarını huzursuzlukla kaçırarak. Saç teli elimin altında kalmıştı. “Ama Ada'yı güvende tutmanın tek yolu bu. Trolleri hapis tutabilecek tek kişi o.”

Gözlerimi paravanın üzerinde olan kostüme dikince o da aynısını yaptı. “Bunca şeyden sonra gerçekten gösteri yapacağımı mı sanıyorsun?” Parmaklarımla saç telinin etrafını kapatarak topuklarım üzerinde çömer vaziyete geçtim.

“Trolün bu geceyi hayatta atlatmasını istiyorsan, tam olarak da bunu yapacaksın.” Suratını astı. “Bunlar Anushka'nın kuralları. Eğer dediklerini yaparsan, yarattığı kafesine canlı bir şekilde geri yollayacak. Eğer ayinine karışmaya kalkarsan, onun ölmesini sağlayacak.”

Midem kasıldı. Arkamı dönüp gözlerim yanıp sulanana kadar lambanın ışığına baktım. “Bana annemin ve sevdiğimin hayatı arasında bir seçim yaptırmaya mı çalışıyorsun?” Artık tamamen rol yapıyordum. Büyüme başlayabilmem için gitmesi gerekiyordu.

“Genevieve'nin ölümü kaçınılmaz. Bu akşam bizimle işbirliği yapmaya karar versen de bu geçek değişmeyecek. Sahip olduğun tek umut *sevgilinin* hayatını kurtarabilmek.” Sevgilin kelimesi ağzından iğreniyormuş gibi çıkmıştı.

“Bunun bir tuzak olduğunu biliyor,” diye fısıldadım. “Cadının ne yapmayı planladığını biliyor.”

“Bu onu kurtarmayacak.” Marie kostümümün yanına giderek parmağını ipeğin üzerinde gezdirdi. “Bilmeni istiyorum, Cécile. Bu görevi hoşlanarak yapmıyorum. Anushka'yı trollerden saklamak benim konumumdaki insanların beş yüz

yıldır üzerinde taşıdığı bir ağırlık. Kocalarımızın peşine düşüp öldüreceklerine dair yemin ettikleri bir kadını. Ve cadı da işleri kolaylaştırıyor.”

Naip’in ve Aiden’in durumdan haberi yoktu. Bu çoğu şeyi açıklıyordu.

“Ne kadar ilginçtir ki, kaderinde bu lanetin sürmesine katkıda bulunacağın yazmasına rağmen, trollerin en kötülerinden birini serbest bıraktın.”

“Ne kötülük yapmış ki?” diye sordum.

“Korkunç olan yaptıkları değil. Yapabilecekleri. Bu yüzden ya hapsedilmeli ya da öldürülmeli. Bu karar sana ait.”

Ona uzun bir süre baktıktan sonra omuzlarımın yenilgiyi kabul etmiş gibi çökmesine izin verdim. “Cadının istediği gibi yapacağım. Sırf onun iyiliği için.”

“Doğru kararı verdin.” Kapıya doğru ilerledi. “Artık hazırlanmanı tamamla. Misafirler çoktan gelmeye başladı bile.”

Gözlerimdeki sahte yaşları silmeden önce gözden kaybolmasını bekledim. Sonra da terli avucumun içinde durmakta olan saç telini incelemeye başladım. Kime ait olduğunu bilmenin bir yolu yoktu. Ama elimdeki son şans buydu. Tristan yakında buraya varmayı planlıyordu. Benden haber bekliyor olmalıydı. Eğer ona istediği bilgileri iletemezsem neler olacağını düşünmeye hazır değildim.

Bölüm 51

Tristan

“Bakışlarını kaldır,” diye mırıldandım sessizce. Cécile’nin sessizliği hakkında hissettiğim gerginliği konuşmama yansıt-mamaya çalışıyordum. “Unutma, âna odaklanman lazım.”

Sabine görevini yerine getirirmişçesine çenesini havaya dikse de kolumu hâlâ ölümüne sıkıyor olduğu gerçeği de-ğişmemiştii.

“Bir keresinde bana izlemesini ve dinlemesini bilersen is-tediğin her bilgiye ulaşabileceğini söylemiştin,” diye ekledim. “Bunun da ondan farkı yok. Onları izleyip yaptıklarını yap. Kim olduğunu bilmiyor olabilirler. Ama Tanrı’nın unuttuğu bir şehirdeki hancının kızı olduğunu da biliyor değiller ya.”

“Haklısın.”

Trianon’da bulunduğum ilk hafta boyunca katıldığım partilerden tanıdığım birkaç kişiyle selamlaştım ve onlara Sabine’yi ailemizin eski bir dostu olarak tanıttım. Etrafta bu kadar özel bir etkinlik için nasıl davetiye bulduğum hakkında dedikodular yapıldığını fark etsem de fazla önemsemedim. Cécile’nin şimdiye kadar benimle iletişime geçmiş olması lazımdı. Aradığımız bilgilere sahip olmasa bile en azından planlarımızın suya düştüğünü söylemesi gerekiyordu.

“Marie’yi görüyor musun?”

Sabine kafasını salladı. Bana Leydi du Chastelier’i görürse tanıyacağını temin etmişti. Ben de onu kadının kimlerle ko-

nuşuyor olacağını izlemesi için görevlendirmiştım. En kötü ihtimali hesaba katarsak, kadının şatoya sokup bilgileri zorla alabilmem için kolayca ulaşabileceğim bir mesafede bulunması gerekiyordu. “Ama Naip işte orada,” diye ekledi Sabine.

İşaret ettiği yere doğru bakınca etrafındaki kalabalıktan Naip’in kim olduğunu hemen anladım. Daha yaşlı görüntüsü, beyazlamış saçları ve belirginleşmiş göbeği haricinde oğlunu andırmaktaydı.

“Sanırım buraya gelmiş olmak cesaretini gösterebildiğine şaşırmamam lazım.”

Dönüp bakınca arkamda durmakta olan Aiden ile karşılaştım. Yeni tıraş olmasına ve statüsünü belli eden kıyafetler giymesine rağmen yabancı bir görünüşe sahipti. Önceki görüşmemizden sonra en az on yıl yaşlanmış gibiydi. “Lordum.” Önünde eğildim. “Sanırım bu akşamki şölene beni davet eden siz değildiniz, öyle mi?”

“Şehrimin içinde dolaşıyor olmana katlanmak da yeterince...” Yaptığı heyecanlı çıkışla dikkatleri üzerimize çektiğini fark edince sonunda duraksadı. “Sanki bir insanmış gibi dolaşıyor olmana,” dedi. “Gerçekte olduğunu bildiğim lanet olası bir şeytan değil de bir insan gibi.”

“Artık lanetli değilim,” diye cevap verdim yanımdan geçirilen bir tepsiden bir bardak şarap kaparak. “Gelişmeleri daha sıkı takip etmeniz lazım.”

Yüzü karardı. “De Troyes bir anlaşma yapmak istediğini söyledi. Seni dinleyeceğim. Ama sonra buradan gideceksin.”

Omuzlarımı silktim. “Nasıl isterseniz.” Eğilerek Sabine’nin kulağına fısıldadım. “Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Ama dikkatli ol.”

Aiden beni salondan çıkarıp dar ve düşük tavalı birkaç koridordan geçirerek bir çalışma odasına getirdi. “Kapıyı kapa,” diye bizi takip etmekte olan Cécile’nin ağabeyine çıkıştı. “Kimsenin burada konuşulanları duymasını istemiyorum.”

Oturmak için şöminenin yanında bir yer seçtim. Buradan Aiden’in volta atışını ve tabancası eli tabancasının üzerinde olan Fred’i rahatlıkla görebiliyordum.

“De Troyes bana, eğer bu gece sana yardım edersem karşılık olarak babamı halledeceğini söyledi.”

“Anushka şatonun içinde,” dedim. “Annenin onu sakladığına inanmak için güçlü nedenlerim var. Ama bunu isteyerek mi yapıyor, bilmiyorum.” Aiden ağzını açıp tartışacak gibi olsa da elimi kaldırıp onu susturdum. “Cadı belirli koşullar altında neslinden gelen kadınları kurban ettiği bir büyü yaparak ölümsüzlüğünü koruyor. Bu gece Genevieve de Troyes’i öldürmeyi planlıyor.”

Aiden kaşlarını kaldırdı. “Ama bu Cécile’nin...”

Başımı onaylar gibi hafifçe salladım. “Büyüsünü tamamlamadan Anushka’yı yakalamam için bana yardım etmeni istiyorum.”

Uzun bir süre boyunca sessizce bana baktı. “Benim bir ahmak olduğumu sanıyor olmalısın. Eğer cadıyı yakalamana yardım edersem onu öldürür ve lanet halkını Ada’nın üzerine salarsın.”

“Evet,” dedim kullandığı kelimelere sinirlenmemeye çalışarak. “Onu öldüreceğim. Ama anlayan gereken şey ölümünün engellenemez olduğu. Babamın rakibi, Dük d’Angoulême, onun kim olduğunu öğrendi. Erkek kardeşim vasıtasıyla Trollus’un yönetimini ele geçirip cadıyı öldürmeyi planlıyor. Dolayısıyla karar vermek sana kalmış. Ya onunla uğraşırsın ya da benimle.”

“Bu bir hile,” diye fısıldadı. “Türünüzün düzenbazlıklarına bir kez daha kanmayacağım.”

“Bunlar gerçekler,” dedim. “Erkek kardeşim şiddet düşkününü bir deli. Dük de oldukça aşırı uçta biri. Eğer cadıyı öldürürlerse, halkım tarafından kurtarıcıları olarak görülecekler. Yarattıkları bu ortam kaybolana dek etrafa ne kadar zarar vereceklerini kimse söyleyemez.”

“Daha fazla dinlemeyeceğim,” dedi Aiden. “Sözlerin zehir gibi.” Eliyle bir hareket yaptı. Bir an sonra kafamın arkasına bir tabanca yaslandığını hissettim.

Kıpırdamadım. “Sana kararını gözden geçirmek için son

bir şans daha veriyorum.” Ama dediklerimi duyamayacak kadar sağırdı.

“Bitir işini, de Troyes,” diye bağırdı Aiden. “Neyi bekliyorsun?”

“Bir hata yapıyorsun,” dedim. Yükselen nabzımın uğultusu kulaklarımdaydı. “Eğer beraber çalışırsak, halklarımızın dostça yaşaması için bir umut olur.”

“Barış içinde yaşamının tek yolu halkının yok olması!” Gözlerinde vahşice bir ifade vardı. “Fred, bu kız kardeşinin başına gelenlerin intikamını almak için son şansın. Hemen değerlendirsen iyi olur.”

“Hayır.” Cécile’nin ağabeyi arkamdan uzaklaşarak tabancasını diğer adama doğrulttu. “Özür dilerim, lordum. Ama bu hataya düşmenize izin veremem.”

“Yeterince tatmin oldun mu?” diye sordum ayağa kalkarak. Aiden’in planıma asla katılmayacağından emindim. Ama Fred’in vatan hainliğine denk gelen bu hareketi yapması için kanıtı ihtiyacı olmuştu.

Başıyla onayladı. Gözlerindeki hayal kırıklığını kaçırmamıştım. Aiden’in ortaya koyduğundan daha iyi bir adam olduğuna inanmıştı.

Oyuna geldiğini anlayan Aiden’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Hata yapan sensin, de Troyes. Bu yaratık kız kardeşinin hayatını kararttı. Bunu kendin söyledin.”

“Öyle söyledim,” diye yanıt verdi Fred. “Ama aynı zamanda onun kardeşimin hayatını kurtardığını da gördüm. Ve şu an da aynı şeyi yapmaya çalışıyor. Trollerin o ya da bu şekilde özgür kalacakları hakkında söylediklerine inanıyorum. O yüzden en kötülerini karşıma almaktansa en iyileriyle dost olmayı tercih ederim.”

“Bu yaptığına pişman olacaksın,” diye bağırdı Aiden.

“Belki de olacağım,” dedi Fred. “Ama şimdilik, elbiselerin bana lazım.”

Bölüm 52

Cecile

Bir gözüm kapının üzerinde tutarak Sabine'nin hazırladığı kostümü giyindim. Sahip olduğumdan daha kavisli bir vücut görüntüsü yaratmak için göğüs bölgesi desteklenmişti. Askıları omuzlarımda kaybolan yaldızlı bir örgü ile yapılmıştı. Etek aşağıya indikçe genişliyor, bacaklarımın etrafında oldukça hafifmiş hissi yaratıyordu. Elbisenin arkasına iliştirilmiş tüyler ben yürüdükçe havalanıyor, bir kanatmış gibi gözüküyorlardı.

Ümitsizce en yakın arkadaşımın yanımda olmuş olmasını diledim. Büyük ihtimalle şu an şatonun içindeydi ve Marie yanıma gelmesine engel oluyordu. Ama bir yandan da içimi kemiren bir şüpheye sahiptim. Tristan ona bu gece Anushka'yı öldürmeyi tasarladığını söylemiş olmalıydı. Bu durumu nasıl karşılamış olduğundan tam olarak emin değildim.

Elimin titremesini görmezden gelerek saç telini parmaklarımın arasında tuttum. Bu işte sadece tek bir şansım vardı ve sonuç olarak ne elde edeceğime de güven olmazdı. Gaz lambasını sonuna kadar açıp alevine odaklandım. Saçı üzerinde tutarak ateşin gücünü çektim. Düşüncelerimi odaklayınca saç yavaşça ve büyülü bir şekilde parıldayarak yanmaya başladı. "Bana annemi göster."

Hiçbir şey olmamıştı.

“Bana Genevieve’yi göster,” diye buyurdum. Sesimdeki ümitsizlikten nefret etmişim. *Lütfen hayatta ol.*

Hiçbir şey.

Daha fazla güç çektim. Büyü her yönden içime işliyordu. Başka bir yol denedim. “Bana Anushka’yı göster.”

Ateşin içinde bir görüntü belirdi ve annemin şarkı söyleyen sesi odanın içinde yankılandı. Anushka onun yanındaydı! Aşağıya eğilip alevlerin içine baksam da bu bir kapının anahtar deliğinden bakmaya benziyordu. Görüntüde bir hareketlilik yaşandı. Siyah kumaşlara bürünmüş beyaz tenli biri. Ama bu her kimse, kendisini göremeyeceğim kadar lambaya yakın oturuyordu.

Annem ses açma egzersizleri yapıyordu. Sesinde korktuğuna yahut gergin olduğuna dair hiçbir emare yoktu. Henüz içinde bulunduğu tehlikenin farkında olmasa da bunun önemi yoktu. Hâlâ hayattaydı ve umurumda olan tek şey buydu.

“Cécile elimizde. Şu an hazırlanıyor.” Bir ses annemin çalışmasını yarıda böldü. Tanıdık bir sestti. Marie’nin sesi.

Görüntüdeki kişiye ait iki el birbiriyle kavuştu. Nefesimi tutup Anushka’nın sesini duymayı bekledim. “İyi. Lanet kız bir an her şeyi mahvedecek gibiydi.” Kalbim tekledi. Konuşan annemdi. Doğru gitmeyen bir şeyler vardı.

“Seni koruması gerektiğini düşünüyor,” diye cevap verdi Marie. Sesi ifadesizdi. “Beklediğin gibi hareket edip yarattığı da yanında getirecek.”

Kalbimin atışları yavaşlamış gibiydi. Her şeyin farkına varmaya başlamışım. Uğradığım ihanet yüreğimi parçalıyordu. Aklımın kavramaya çalıştığı şeyin gerçek olmaması için dua ettim.

“Onu gösteriye çıkması için ikna ettin mi?”

“Evet.” Marie bir süre sessiz kaldı. “Gösteriye gerçekten gerek var mı? Yaratacağı riskler...”

“Ayin için gerekli. Zamanlama için gerekli,” diye araya girdi annem. “Son defasında her ikisi de bozuldu. Neler olduğuna bak. O kadar zayıf düştüm ki içlerinden biri kaçmayı başardı. Bunun tekrarlamasına izin veremem.”

Hayır, hayır, hayır! Ateşin etrafında dönerek yüzünü görebileceğim bir açı arıyordum. Bunun o olmadığına dair bir kanıtı ihtiyacım vardı. Hata ediyor olmalıydım. Yanlış anlamış olmalıydım.

“Dışarıya çıkıp misafirlerinle ilgilen, Marie. Ve ailenle birlikte trollden uzakta durduğunuza emin ol. Ölümü benim elimden olacak. Geride bıraktığı güç bana kalacak. Bu gece yüce fey halkından geriye kalanları da yok edeceğim.”

Hıçkırarak ağlamamak için dişlerimi sıktım. Dizlerimin üzerine çöküp ateşe baktığımda yüzünü gördüm. Acı verecek kadar tanıdık bir yüzdü. Boynunda, kaderinde ölüm olanların taktığı o kolye asılıydı. Benim giyiyor olmam gereken kolye.

Benim annem Anushka, benim annem Anushka. Kelimeler kafamın içinde tekrarlanıp duruyordu. Kanıtlar gözlerimin önünde olsa bile inanmak güçtü. Titreyerek yüzüne bir maske geçirmesini izledim. Sabine ile Catherine’nin hatırasını çalmak için odamda büyü yaptığımızda Anushka’nın taktığını gördüğümüz maske. Maskeyi suratına siyah bir kurdeleyle bağladı.

“Zaman geldi.”

Cadının gözleri ateşe doğru döndü. Beni göremeden masanın altına emekleyip gücümü serbest bırakarak büyüyü sonlandırdım. Ardından olduğum yerde oturup titremeye başladım.

Anushka’nın soyundan geldiğimi öğrenmek zaten yeterince zor olmuştu. Ama *annem* olduğunu bilmek, beni sırf ölümsüzlüğünü sürmemek uğruna kurban etmek için doğduğuna bilmek. Hayatım boyunca ibadet edercesine sevdiğim kadın bir katildi. Bunu düşünmek bile midemi bulandırdı. Ellerimle dizlerimin üzerine çökerek halının üstüne kustum. Kaslarım kaskatı kesilmişti.

Hedef bendim. Bu akşam ölmesi gereken bendim. Tristan da benimle beraber ölecekti. Ve cadı bunca güce sahip olduğundaysa, Trollus’taki arkadaşlarımın hiç umudu kalmayacaktı. Onu uyarmalıydım. “Tristanthysium,” diye fısıldayıp sustum. Eğer Genevieve’nin Anushka olduğunu söylersem,

gidip onu öldürürdü. Ve annemin Esmeralda gibi ölü olarak uzanmış yatıyor olduğunu düşünmek içimi beklemediğim bir hisle doldurmuştu. Keder. O düşmanımızdı. Ama bunun ahmakça olduğunu bilsem de, onu hâlâ seviyordum. Belki de eğer onu yakalarsak, bizi dinlerdi. Belki başka bir yol daha vardı.

Ayaklarımın üzerinde doğrulup kapıya doğru koştum. Tüm hislerime rağmen Tristan'ı uyarmak zorundaydım. Görevinin Genevieve'yi korumak olduğunu sanıyordu. Tüm planımız onu güvende tutmak üzerineydi. Beklediği tek şey annemin onu sırtından vurması olurdu. Ona ulaşmanın bir yolunu bulup içinde bulunduğumuz durumu anlatmalıydim. Başka bir yol bulmayı denemek için onu ikna etmeliydim.

Kapının kolunu çevirsem de kapı açılmadı. Omzumla yüklenmem de bir işe yaramamıştı. Dışarıdan sürgülenmiş olmalıydı. Derin bir nefes alıp biri gelene kadar çığlık atmayı planladım. Ama Marie ve Anushka bu ihtimali düşünmüş olmalılardı. Karşı koyacağımı düşünmüş olmalılardı. Eğer çığlık atarsam, sadece onların himayesi altında bulunan birileri gelirdi. Ardından beni sürükleyip başka bir yere götürürlerdi. Tristan'ı uyarmaya dair bütün umutlarım suya düşerdi. Bundan daha akıllıca davranmalıydim.

Anushka gerçek kimliğini keşfettiğimi bilmiyordu. Bu durumun devam etmesini sağlamalıydim. Bunu becermenin tek yolu elime bir şans geçene kadar onlara ayak uydurmaktı. "Tristanthysium," diye tekrarlardım, bir şeyler söylemem gerektiğini bilerek. "Dikkatli ol. Dostlarımızdan biri aslında düşmanımız. Kimseye güvenme."

Sürgü hareket edince aramızdaki düşünce bağını kopardım. Kapı açılınca karşıma Mösyö Johnson çıktı. Yakasına bir üvez dalı iliştilmişti. "Ah, Cécile, harikulade görünüyorsun!" dedi beraberinde geldiği iki muhafızın arasından sıyrılarak. "Benimle gelmelisin. Başlamak üzereyiz. Hazır mısın?"

Kafamı sallayarak onayladım. Gerçi bin yıl geçse de hazır olamazdım. Bu hayatımın gösterisi olacaktı.

Bölüm 53

Tristan

Tristanthysium... İsmim aklımda yankılanınca gerildim. Halkımın yüz yıllar boyunca peşinde olduğu cevabı almak üzereydim. Ama Cécile başka bir şey söylemedi. Bu da beni oldukça endişelendirdi.

“Tristan?”

Fred’in benimle konuştuğunu fark edince tekrar kendime geldim. “Efendim?”

“Birisi Aiden olmadığımı anlayacak.” Fred huzursuz bir şekilde omuzlarını yuvarlayıp ödünc aldığı ceketin kollarını çekiştirmeye başladı.

“Sanmam,” dedim dikkatimi elimizdeki göreve vermeye çalışarak. Cécile’ye bir şey olmuştu. Onu şok eden ve korkutan bir şey. Ona doğru koşmamı engelleyen tek şey fiziksel açıdan zarar görmemiş olduğunu bilmemdi. Adımı çağırmıştı ama bana herhangi bir bilgi vermemişti. “Kimsenin böyle bir şeyin mümkün olduğundan haberi yok. Neden bir şeylerden şüphelensinler ki?”

Fred onaylar gibi başını sallasa da yüzündeki Aiden maskesi şüphe içinde olduğunu ortaya koyuyordu.

“Şato giriş çıkışlarının kapatıldığından emin ol,” dedim öğleden sonra kararlaştırdığımız planı tekrarlayarak. “Kapılar

kapansın. Kimse girip çıkmasın. Ve hepsinin ötesinde, Marie'nin işimize karışmasına izin verme."

"Tamam." Yutkundü. "Genevieve'ye ne olacağı umurunda bile değil. Ama kız kardeşimi güvende tutacağına dair söz ver."

Balo salonuna geri dönmem gerekse de Genevieve ve oğlu arasındaki bu kavga'nın sebeplerini öğrenme ihtiyacı hissettim. "Sana ondan bu kadar nefret etmeni sağlayacak ne yaptı?"

Fred bir süre hareketsiz kaldıktan sonra alçak sesle cevap verdi, "Ne yaptığından çok kim olduğuyla alakalı."

Devam etmesi için bekledim.

"Trianon'a gelmeden önce ondan nefret etmiyordum," dedi sonunda. "Tam tersine. Onu büyü'lü biri olarak görüyordum. Bir rüya gibi yanımıza gelip giden güzel kokulu kadın. Ve onun yanına gelirim ne kadar harika bir hayat süreceğimi söylediğinde, ona hayır diyemedim. Ama..." Sözlerine ara verdi. "Bu onun için yeterli değildi. Sadece Oyuk'u terk etmiş olmamla yetinmedi. Beraber büyüdüğüm herkese sırtımı dönmemi de istedi. Onu sevmek yeterli değildi. Babamdan nefret etmeme *ihitiyaç* duyuyordu. Yaşananlara onun tarafından bakmamı değil, onun söylediği gibi kabul etmemi istiyordu. Bunun bir ortası yok gibiydi. Ve bu orta yolu aramaya çalıştığım da..."

"Bunu sana ödetti," diye onun yerine tamamladım.

Fred başıyla onayladı. "Ne zaman evi ziyaret etmek için planlar yapsam bir aksilik çıkıyordu. Bu durumu ilk başlarda fazla kafama takmadım. Ama zamanla olaylar arasında bir bağlantı olduğunu gördüm. Hepsi onun başının altından çıkıyordu. Ve onunla tartıştığım ya da isteklerini yerine getirmediğim zamanlarda bir şeyler ters gidiyordu. Atım topallamaya başladı. Eşyalarım ortadan kaybolurdu. Hastalanırdım. Ama en kötüsü de kız kardeşime olan takıntısıydı. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Ve hepsinden de öte, Cécile'yi Trianon'da yaşaması için ikna etmemi bekliyordu."

Kafasını salladı. “Bunun imkânı yoktu. Ona da aynısını söyledim. Kız kardeşlerimi ondan uzak tutmak için elimden geleni yapacağımı söyledim. Ve onunla tartışmamın üzerinden bir saat bile geçmeden, kendimi Oyuk’a giden yolun yarısında buldum. Cécile’yi almaya gidiyordum. Hem de bunun istediğim şey olmadığını bile bile.”

Anlattığı hikâyenin ima ettiği şeyleri fark ettiğimde üzerime bir huzursuzluk çöktü.

Fred başparmaklarıyla şakaklarını ovaladı. “O zaman onun ne olduğunu anlamıştım. Ve ondan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum. Dolayısıyla kışlaya taşınıp onunla görüşmeyi reddettim.” Yutkundu. “Birkaç gün sonra atım öldü. Ranza arkadaşım hastalandı. Ve bir de hoşlandığım bir kız vardı. O da...” Duraksadı. “Bir sürü kişinin gözleri önünde köprüden aşağı atladı. Ortada hiç sebep yokken. Hem de hiç.”

Kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Cécile’yi Trianon’a gelmeye ikna etmesi için bana ihtiyacı yoktu. Ama bu bir şeyi değiştirmede. Dediklerine uymayan herkesi düşmanı olarak görüyor. Ve intikam almak için yaşıyor. Eminim ki beni Cécile’nin Trianon’a taşınmasını engellemeye çalışırken yakalasaydı, sonuçları felaket olurdu. Babam bir arabanın altında kalabilir ya da Josette... Bunu göze alamadım.”

Artık Genevieve’nin farkında olduğuna ve bu güçleri nasıl kullanacağını bildiğine dair şüphem kalmamıştı. Bunun da ötesinde, Fred’in hikâyesinde geçen bu kişilik ürkütücü bir biçimde tanıdık geliyordu. Kafamda tehlike çanları çalmaya başladı. Daha önce hiç aklıma gelmeyen bir düşünceyle karşı karşıyaydım. Hedefimiz gözlerimizin önünde saklanıyor olabiliyordu.

Ama nasıl? Genevieve’nin doğumu ve yaşamı gayet ortada ve herkesçe bilinmekteydi. Beş yüz yıl yaşamadığı bir gerçektir. Dolayısıyla Anushka olamazdı. Bu imkânsızdı. Başka bir durum söz konusu olmalıydı. Genevieve belki de Anushka’nın etkisi altındaydı. Diğer cadı onun hareketlerini yönlendiriyor olabiliyordu. Ama neden? İhtiyacı olan tek şey Genevieve’nin hayatı iken böyle yapmanın anlamı neydi?

Tristanthysium, dikkatli ol. Dostlarımızdan biri aslında düşmanımız. Kimseye güvenme. Cécile'nin sesi dikkatimi düşüncelerimi böldü. Bir süre beklesem de kulaklarımda başka kelimeler yankılanmamıştı. Söverek balo salonuna doğru ilerlemeye başladım ama Fred beni kolumdan yakaladı. "Bunların hepsi bitince, Cécile'yi *ondan* uzaklaştıracağına dair söz ver. Bana onu güvende tutacağına dair söz ver."

Keşke verebilseydim. "Cécile'yi korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Benim için ondan değerli kimse yok."

Gerçi o sırada beni ondan fazla sinirlendiren kimse de yoktu. Neden Cécile bu kadar gizli kapaklı konuşmuştu? Genevieve'den mi bahsediyordu? Keşfettiği şey bu muydu? Öyleyse neden bana açık açık söylememişti?

Dişlerimi sıktım. Artık ikincil hareket planımı gözden geçirmenin zamanı gelmişti.

Balo salonunun ışıkları loşlaştırıldı. Kadınlar odanın etrafına dağıtılmış olan koltuklara oturdu. Baylar da ellerinde tuttıkları şarap bardaklarıyla onların arkasında dikilmeye başladı. Sabine beni odaya girer girmez fark etmişti. Üzeri sayısız yakutla süslü olan yaşlı bir kadınla yapmakta olduğu sohbeti kibarca bölerek bana doğru ilerlemeye başladı. Bu ortama bayağı aitmiş gibi gözüküyordu.

"Nereye gittiğini merak etmeye başlamıştım," dedi koluma girerek. "Maskeli piyes başlamak üzere. Işıkları söndürdüklerini görmüyor musun? Ya da sahne arkasındaki oyuncuların seslerini duymuyor musun?" Etraftakilerin ilgisini kaybedip bizi dinlemeyi kesene kadar bir süre daha söylemeye devam etti. Ardından ciddileşti. "Marie senden biraz önce geldi. Çok da mutlu gözükmüyordu. Ya gece planlandığı gibi gitmiyor ya da..." Kaşlarından birini dikti. "Planlar onun hoşlanacağı tarzda değil."

Sabine'nin sarışın bukleleri üzerinden Leydi du Chastelier'e bir bakış fırlattım. Kocasının yanına oturmuştu. Yüzü

ifadesizdi. Kendileriyle konuşan adama ara sıra onaylanmış gibi kafasını sallasa da onu dinlemediği açıktı. Gözleriyle odanın içini tarıyordu. Sabine ve beni fark edince suratı azıcık da olsa gerildi. Ardından tekrar yanında gerçekleşen sohbete katıldı. Anushka'nın sırrını saklamak için ne kadar mücadele edeceğini merak ettim. Ona zarar vermek istemiyordum. Ama bu halkımı kurtaracağım anlamına gelecekse, her şeyi yapmaya hazırdım.

“Lord Aiden’in onuruna düzenlenen maskeli piyesi kaçırarak olması yüzünden üzgün olduğunu düşünüyorlar. Herkesin hakkında konuştuğu tek şey bu. Tabii seni saymazsak.”

“Yakında aramıza katılacaktır,” diye mırıldandım. Kafamın içindeki gerginlik kafatasımı ikiye bölecek gibiydi. “Bir şeyler oldu. Cécile bir şey gördü ya da öğrendi. Ve bu her ne ise onu derinden etkiledi. Onu gösteriden sonra bulmayı bekleyemeyebiliriz. Neler olduğunu şimdi öğrenmemiz lazım.”

“Sana bir isim verdi mi?”

Kafamı salladım. *Genevieve*?

“Şu an nerede?”

“Yakın sayılır.” Sahneye kendimi yeterince zorlarsam arkasını görebilirmişim gibi baktım. “Balo salonunun hemen arkasındaki odalardan birinde. Onu bulmam lazım.”

Sabine koluma sertçe asıldı. “Bunu yapamazsın. Amacımız *onu* kendimize çekmek. Eğer Cécile’ye gidersen tam tersini yapmış olursun.” Gözleri sahneye kaydı. “Ayrıca, Genevieve birazdan sahnede olacak. Ve koruman gereken asıl kişi o. Ben gidip Cécile’yi bulurum. Kimse sahne arkasında olmamı yadırgamaz.”

Bu sefer ben onu durdurdum. “Senin bu işin içinde olduğunu biliyorlar,” dedim. “Dikkatli ol.”

Kalabalığın içinden geçip perde arkasına doğru kayboluşunu izledim. Artık sahnedeki ışıklar da loşlaştırılmıştı. Fred içeriye girmek için bu anı seçmişti. Suratını asarak Marie’nin yanına gitti. Lord Aiden’in asabi tavırlarını bu kadar iyi taklit edişi takdire şayandı.

Salon ara sıra duyulan öksürükler, elbiselerin birbirine sürtünmesi ve yavaşça tavana doğru yükselen sahnenin perdesi dışında sessizdi. Sahnenin yanındaki lambalar parlaklaştığı zaman seyirciler şaşkınlık içinde kaldı.

Siyah, gri ve kırmızı renklerle dolu bir cehennem görseli yaratılmıştı. Arka plana gölgemsi canavar figürleri çizilmişti. Işıkların ustaca kullanılmasıyla sahnenin ateşler içinde olduğu izlenimi yakalanmıştı. Karanlık ve keskin müzik yankılanarak salona yayılıyordu. Ama seyircilerin tepkisine neden olan şeyler bunlar değildi.

Genevieve de Troyes yerden iki metre yükselmekte olan sahte bir kayanın üzerine başka diarlardan gelmiş bir ejderha gibi tünemişti. Günah karakterini canlandırdığı kostümü siyah üstüne kırmızı hatlara sahip bir elbise ve iki tarafına da uzanan kara tüylerle hazırlanmış kanatlardan oluşuyordu. Kafasına gagalı bir maske geçirmişti. Bir eliyle kaya çıkıntısına tutunurken diğeriyle seyircilere doğru uzanıyordu. Giydiği pençemsi eldivenlerin metal uçları tehlikeli bir şekilde parılıyordu.

Güzel, korkutucu ve tamamen rahatsız ediciydi. Şarkı söylemeye başladığında herkes ipleri Genevieve'nin elinde olan kuklalarmış gibi ona doğru eğildi.

Şarkısı seyircileri alaya alıp onları her türlü günahkârlığa davet ediyordu. Düşüncelerini ele geçiriyor ve donmuş gözlerle onu izlemelerine yol açıyordu. Küçük günahları simgeleyen kostümler giyen kızlar onun hemen altında dans ediyor olsa da büyük ihtimalle bunu tek fark eden bendim. Lambaların yanında bekleyen hizmetçilerden tut yüksek arkalıklı sandalyesinde oturan Naip'e kadar herkes tamamen Genevieve'ye performansına kapılmıştı. Ya da cadının ikna gücüne.

Hissettiğim rahatsızlık geri dönmüştü. Büyüye esir düşmüş bu insanların yanında her ne olursa olsun farkına varamayacaklardı. Arkamı duvara verecek şekilde yerimi değiştirdim ve odanın içinde bir hareketlilik olursa diye izlemeye

başladım. Görünürde bir şey yoktu. Tekrar sahneye döndüğümde gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim. İlgüdüsel olarak hareket etmeyi kesip etrafımdakileri taklit etmeye çalışsam da yakalandığımı farkındaydım. Ama kimin tarafındandı? Cécile'nin annesi mi yok türüne karşı çok daha büyük tehlike arz eden biri tarafından mı?

Şarkı bitince salona tekrardan hareket geldi. Kızlar teker teker sahne önüne gelerek simgeledikleri günahların adını açıkladı. Ardından zil ve davul sesleri duyuldu. Şeytan kılığına bürünmüş genç bir adam sahneye çıkarak şarkı söylemeye ve kızlarla tahrik edici bir şekilde dans etmeye başladı. Günah da onları yukarıdan izliyordu. Günah ve şeytan, Erdem'i ve bakirelerini nasıl ele geçirip ruhlarını çalacaklarına dair şarkılarını söylemeye başlayınca müziğin ritmi değişti ve kızlar kol kola girerek etraflarında dönmeye başladı.

Sabine'den hâlâ işaret yoktu.

Öfkeyle dişlerimi sıktım. Gösterinin Genevieve'ye ait yarısının yakında biteceğini biliyordum. Cécile'nin sırası geldiğinde büyümle gizlenip sahne arkasına giderek annesini korumalıydım. Ama gözümü Marie'den ayırmak istemiyordum. Anushka'nın kimliğini kesin olarak bilen tek kişi oydu. Kafamdan vereceğim kararın nasıl riskler doğuracağını hesaplamaya çalıştım.

Müziğin son notaları da odaya yayılınca ışıklar tekrardan loşlaştırıldı. Sabine neredeydi?

Kararsızlık beni öldürüyordu. Dip dibe duran soyluların arasından geçerek sahneye doğru ilerlemeye başladım. Önceliğim Genevieve olmalıydı, Marie'yi gözaltında tutmak değil. Cécile, kendi çıkarlarını uğruna planımızı bozduğum için annesine bir şey olursa, beni asla affetmezdi. Sahnenin kenarındaki perdeler açılıp Genevieve salona girince böyle bir karar vermeme gerek kalmadığını fark ettim.

Bölüm 54

Cécile

Oyunun ilk yarısında çalınan müzik annemin sesine uğursuzca eşlik ederek salon boyunca yankılandı. Hayır, annemin sesine değil. Anushka'nın sesine. Bunun doğru olduğunu biliyordum. Ama aklım gerçekleri kabul etmemekte direniyor ve yapmam gereken şeyleri engellemeye çalışıyordu.

“Cécile!”

İsmimin fısıldandığını duyunca yanımda duran muhafızların arasından dönüp birkaç adım ötede duran Sabine'yi gördüm. İhtişamlı bir gece elbisesi giyiyordu. Saçları yapılmış, kulaklarında mücevherli küpeler vardı. Tristan ile gelmiş olmalıydı. Bana doğru yaklaşmaya başlayınca muhafızlardan biri aceleyle önünü kesti.

“Matmazel de Troyes gösterisini tamamlayana kadar rahatsız edilmeyecek,” dedi fısıldayarak. Ardından Sabine'yi perdelerin arkasına doğru itekledi.

Sabine Tristan'ı uyaraabilirdi. Ben gerçeği açıklayıp tepkisini yumuşatmaya çalışana kadar onu kalabalık dolu salonda tutabilirdi. “Onunla konuşmak istiyorum.”

Muhafız önümü keserek kafasını salladı. “Gösteriden sonra.”

Tam o anda müziğin sona erdiğini fark ettim. Lord Aiden

için rekabet eden şato eşrafından kadınlar sırtarak sahneden aşağıya iniyordu. Ucu sivri tırnaklara sahip bir el omzuma dokununca döndüm. Karşımda yüzünü taktığı lanet şeytani maskeyle gizleyen annem vardı. Yani Anushka.

“Hazır mısın tatlım?”

Kral’ın zorlamasını üzerimde hissettim. Hızla bileklerinden tutup bana ait olduğuna şaşırdığım bir güçle sıkmaya başladım. *Öldür onu!*

Anushka’nın maskesinin altında çenesini sıkıldığını görebiliyordum. Benden uzaklaşmaya çalıştı. “Gördüğüm kadarıyla heyecanlanmışsın.”

Aklımdan onu öldürmenin bin bir türlü yolu geçiyordu. Silahım olmadığı için muhafızlar bir yolunu bulup beni engellerdi. Ama Tristan’ı durduramazlardı. İçimde garip bir neşeyle ismini çağırmayı düşündüm. Anushka’nın önümde ölü bir halde yattığını görür gibiydim.

Ama işler burada bitmezdi. Büyük bir karmaşa çıkardı. Muhafızlar Tristan’a saldırınca kaç kişi öldürdü? Onu yalnız yakalamalıydım. Bu gece beni öldürmeyi planladığını bildiğim için bunu yapmak o kadar da zor olmayacaktı.

Zorla da olsa ellerimi gevşetip bileklerini bıraktım. “İnanılmaz derecede gerginim.” Yutkundum. “Beni izleyecek misin anne? Seni seyircilerin arasında görebilecek miyim?”

Bir eliyle yüzündeki berbat maskeyi çıkararak gülümsedi. “Tabii ki, canım. Dünyada kaçırmam.”

Sabine ile konuşmak için bir şansım olup olmadığını görmek için dönmeden önce annemin perdelere doğru ilerleyişini izledim. Ama ne o ne de bizi ayrı tutan muhafız ortalıktaydı. Tristan’ın yanına dönmüş olması için dua ettim. Umarım on dakikalık gösterimi başıma bir şey gelmeden atlatabilirdim. Ondan sonra yanına gidip gerçeği anlatır ve...

Bu düşüncüyü aklımdan çıkardım. Salıncağın üstüne oturup eteğimi düzelterek iplere sıkı sıkı tutundum. Sonra da beni yukarıya kaldıracak olan adamlara başımla işaret ettim. Sahnedeki ışıklar sönükleşti. Çalan müzikle birlikte yukarı-

ya yükselmeye başladım. Beni taşıyan kiriş sahneye doğru dönünce tekrardan birkaç metre aşağıya indirildim. Bacaklarımı hareket ettirerek yavaşça bir ileri bir geri sallanmaya başladım. İşaretimle birlikte lambalar aydınlandı. Şarkımı söylemeye başladım. Seyirciler mavi, altın ve beyaz renklerle süslenmiş bir cenneti andıran sahneyi görünce beğeni ile mırıldanmaya başladılar.

Soyluların oluşturduğu kalabalığın ortasında bulunun taht benzeri iki koltukta Naip ve Leydi Marie oturuyordu. Lord Aiden yüzü asık bir şekilde annesinin yanında bekliyordu. Yüzüme yumuşak ve nazik bir ifade takınarak gözlerimin odanın içinde dolaştırdım. Elbisemin eteği çıplak ayaklarımın altını gıdıklıyordu. Annemin duvar boyunca ilerleyip onunla konuşanları selamladığını görebiliyordum. Peki ya Tristan neredeydi?

Onu en sonunda gölgelerin arasında beklediği yerde fark ettim. Annemin oda boyunca ilerleyişini izliyordu. Ona doğru yaklaşmaya kalkışmasa da bu içimi rahatlatmaya yetmiyordu. Bu işi kendi kafama göre yapmaya çalışıyor ve bildiklerimi ondan saklayarak her şeyi riske atıyordum. Ama başka şansım var mıydı ki? Annem odanın sağ ucuna ulaşip sırtını duvara dayadı ve kollarını kavuşturarak sahneyi izlemeye başladı. *Annen değil, Anushka!*

Gözlerimi ondan ayırarak aşağıya doğru baktım. Altımda saray eşrafından kadınlar bir araya gelerek karışık bir düzenle dans etmeye başlamışlardı. Kumpanyadan kızlar da onların arasına katılıp sesleriyle korom görevini görüyorlardı. Onlar etraflarında dönüp oynamaya devam ederlerken ben de Lord Aiden'in dikkatini çekmeye çalışan kadınların çok da zorlanmaması için tasarlanmış eğlenceli ve mutlu edici şarkıyı söylemeye başladım.

Müzik sona erince sallanmayı keserek tebaamın ne yaptığını kontrol etmek istermiş gibi öne doğru eğildim. Kızlar teker teker dans ederek sahne önüne ilerleyip simgeledikleri erdemlerin adını söyleyip Lord Aiden'in önünde eğildi. Lord

Aiden ise görevi buymuş gibi hepsini başıyla onaylıyordu. Başımıza gelmek üzere olanlar yüzünden ölümüne korksam bile bu durumun ne kadar da komik olduğunu görmezden gelemedim. Tabii bu kadınların birinin Marie'nin yerini alıp hayatını öldürmem gereken kadını korumaya adayacağının da farkındaydım.

Gözümün ucuyla Tristan'ın hareketlendiğini gördüm. Kafamı çevirip bakmak istesem de buna cesaret edemezdim. Onun yerine sırası gelen kızlara gülümseyip kafamı sallayarak dünya üzerinde bu kadar erdem olmasına lanet ettim. Sonunda hepsi kendini tanıtmayı bitirince eşlerinin yanına geri döndüler. Müzik tekrar başlayınca kafamı kaldırıp sallanmaya devam ettim. Sabine'nin sahneye en yakın olan kapıların yanında beklediğini görebiliyordum. Ama beni izlemiyordu. Bunun yerine gözlerini odanın arkasına doğru dikmiş, dikkatini annemin üzerinden ayırmıyordu.

Artık çok geç, diye düşündüm. Catherine'nin hafızasındaki maskeyi Sabine de görmüştü. Durumu o da fark etmiş olmalıydı.

Tristan'a doğru ilerlemeye başlayınca hissizleşmiş dudaklarımdan şarkının ilk mısrasını çıkarmamı sağlayan tek şey günler boyunca yaptığım alıştırma ve tekrarlar olmuştu. İpleri sıkı sıkı tutan ellerimdeki eldivenler terden sıırılsıklam olmuş gibiydi. Mantiğım bana tepki vermememi söylese de içgüdülerim salıncaktan atlayıp onu durdurmamı istiyordu.

Aşağımda Julian sahneye çıkıp kızların etrafında dans ederek onları erdemlerinden ayırmak için baştan çıkarmaya çalıştı. Hepsi onu geri çevirince sahnenin dışına çıkana kadar benimle bir düelloya tutuştu. Kızların zaferine ve kuvvetine adanmış kısa bir şarkı daha söyledikten sonra gösteri sona erecekti.

Müziğin coşkusunu hissedebiliyor olmayı dileyerek gerekenden daha yüksek bir sesle şarkımı söyledim. Ama benim durumumda olan biri için kazanmak diye bir şey yoktu. Neyi seçersem seçeyim sonu acıyla bitecekti. Ne yaparsam yapar-

yım kaybetmeye mahkûmdum. Ve her şey dakikalar içinde gerçekleşecekti. Sabine'nin Tristan'a ulaşip ona gerçeği anlatması için sadece birkaç kişinin etrafından dolaşması gerekiyordu. Ardından Tristan annemi öldürmeyi deneyecekti ve onu durdurmanın sadece bir yolu vardı.

Onu neden durdurasın ki, diye fısıldadı verdiğim söz. Kadın bir katil.

O benim annem.

Tristan seni asla affetmeyecek...

Bunu bilemezsin.

Söz verdin...

Kendi kendimle çekişirken gözlerimin önündeki balo salonu bulanıklaşmaya başladı. Ardından olduğu yerde kalan Sabine'ye odaklandım. Onu duyamayacağım kadar yüksek sesle müzik çalınıyor olsa da dudaklarından bir şeye sövdüğünü anlayabiliyordum. Topukları üzerinde dönerek insanların şaşkın ifadelerine aldırış etmeden çıkışa doğru yürüdü. Gözlerimi Tristan'ın olduğu yere kaydırduğımda ise onun da farklı bir çıkışa doğru hareket etmekte olduğunu son anda gördüm.

İçim endişeyle dolmuştu. Seyircilerin fark edeceğini umursamayarak salıncakta dönüp gözlerimle annemi aramaya başladım.

Ortadan kaybolmuştu.

Bölüm 55

Tristan

Genevieve salonun uç köşesine doğru yavaşça ilerliyordu. Misafirleri karşılamak için dururken yüzü ifadesizdi. Odadaki konuşmaların gürültüsü sahnedeki hareketli düzeneklerin çıkardığı sesi bastırmaya yetiyordu. Işıklar loşlaştırıldığında sahneye doğru ters bir bakış attı. Ben de onun gözlerini takip ederek perdelerin yükselişini izledim. Cécile sahnenin üzerinde asılı olan salıncağın üzerinde oturmaktaydı.

Çok güzel görünüyordu. Aklımın içinde dolaşan onlarca soruna rağmen bunu fark etmemem mümkün değildi. Solgun vücudunun büyük bir kısmını ortaya çıkaran ipekten beyaz bir elbise giymişti. Elbisesinin üzeri altın tozuyla parlatılmıştı. Uzun kızıl saçları sırtına ilâştirilmiş tüylerin arasından sarkıyor ve salıncakta sallandıkça hareket ediyordu.

Huzursuz olduğunu anlamamın tek sebebi zihinlerimiz arasındaki eşsiz bağlantıydı. Gözlerini odada gezdirip beni bulmadan önce bir süre annesine bakmıştı. Aklı karmakarışık. Acı ve suçluluk duygusuyla doluydu. Ona doğru gülümsemem de bir anlık huzursuzluğum gerçek hislerimi ele verdi.

Bir şeyler yanlış gidiyordu.

Plana uymayan bir şeyler vardı.

Sabine neredeydi?

Genevieve neredeyse balo salonunun arkasına ulaşmıştı. Çıkış kapılarından birinin yanında sırtını duvara yaslayıp kollarını kavuşturdu. İfadesini görmek için çok karanlık olsa da yine bu karanlıktan yararlanarak onu rahatça izleyebiliyordum. Kulaklarım ise Cécile'nin neredeyse tamamını kaçırdığım performansını takip ediyor, sesindeki her titreyişi yakalıyordu.

Müzik doruk noktasına ulaşmıştı. Ziller ve davullar sağır edici bir gürültüyle çalıyordu. Gösteri az sonra bitecekti. Anushka'nın harekete geçeceğinden emindim. Ama Cécile'nin sesi tam en üst oktavına ulaştığında Genevieve'nin arkasındaki kapı açıldı ve bir çift el onun ağzını kavrıdı. Bir bıçağın parıltısını yakalasam da ben daha tepki veremeden saldırgan onu koridora çekmişti.

Beklediğimiz şey gerçekleşmeye başlamıştı.

Etrafımdakilerin şaşırmış bakışlarını umursamayarak bana en yakın olan kapıya doğru hızla ilerledim. Bu kalabalık bir odanın içinden geçip üzerime gereksiz yere dikkat çekmekten daha mantıklıydı. Giriş salonu boştu. Genevieve'ye saldıran kişinin kullandığı kapıya sadece saniyelerce uzakta olduğumu bilerek koşmaya başladım.

"Tristan, bekle! Aradığımız ol!" Sabine'nin sesi arkamda yankılanıyordu ama durmaya cesaret edemedim. Anushka onu öldürüp ortadan kaybolmadan önce Genevieve'yi bulmam lazımdı. Eğer başarısız olursam, halkımı özgür bırakma şansını kaybederdim. Eğer başarısız olursam, Cécile o cadının annesini öldürmesine izin verdiğim için beni asla affetmezdi.

Ben hızla ilerlerken dar koridor etrafımdan bulanık bir şekilde akıyordu. İlk köşeyi dönerken çizmelerim yerde kaydı. Ardından ikinci köşeyi döndüm. Balo salonunun içinde çalan müzik buradan bile duyulabiliyordu. Ama **çığlık atan**

kadının sesini bastırmaya yeterli değildi. Bir başka köşeyi daha döndükten sonra gözlerimin beni yanıltıyor olmaması için dua ettim.

Koridorda topuklu ayakkabı sesleri yankılanmaya başladı. Genevieve de Troyes eldivenli eliyle kan içindeki boğazını tutarak bana doğru koşuyordu. “Yardım et!” diye inildedi. “Lütfen bana yardım et!”

Kayarak durup büyümlü kalkanımın içine girmesine izin verdim. Gözlerim içinden çıkarak geldiği karanlığın üzerinden-
deydi. Kollarını boynuma doladığında eldivenlerindeki çelik pençeler derimi kaşıdırmaya başladı. “Kadın bana saldırdı! Oh, Tanrım, kanamam var. Ölüyorum.”

Hayati bir risk yaratacak kadar kanaması olmasa da dengede durması için ona kolumla sarıldım. Anushka’nın onu bu kadar kolay bırakacağına bir an bile olsun inanmamıştım. Bu bir tuzaktı. “Seni kim götürdü?” diye sordum. “Yalnız mıydı?”

“Bir kadın. Yalnızdı ama bıçağı vardı.” Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. “Beni yaraladı. Yardıma ihtiyacım var.”

Arkamızdan koşan birinin ayak sesleri duyuluyordu. Saldırmaya hazır bir halde geriye doğru döndüm.

Ama gelen eteğini dizlerine kadar çekmiş olan Sabine’ydi. “Tristan,” diye çığlık attı bizi görünce. “Ondan uzak dur!”

Bir saldırının gerçekleşeceğinden emin bir halde omzumdan geriye baktım. Ama koridorda kimse yoktu.

“Ondan bahsediyorum!” Sabine bize doğru birkaç adım kala kayarak durdu. “Genevieve aslında Anushka!”

Dediklerinin ne kadar doğru olabileceğimi düşündüğümde içimden gelen ilk dürtü Genevieve’yi kendimden uzaklaştırıp bağlayarak öldürmek oldu. Ama ardından Cécile’nin uyarısını hatırladım. *Dostlarımızdan biri aslında düşmanımız. Kimseye güvenme.* Sabine’den mi bahsetmişti?

Bir an tereddüt ettim. Genevieve konuşmaya başladı. “Bak bak, ne kadar da can sıkıcı bir gelişme.” Çelikten pençelerini boynuma derinlemesine batırdı. Canım yanıyor, ya-

ralarımdan dışarı kan sızıyordu. Onu sert bir şekilde itince duvara yapıştı. Ama sadece güldü ve konuşmaya devam etti. “Işığı bağla.”

Gücüm babamın kelepçelerinin çeliğinden çok daha güçlü bir mengene tarafından sıkıştırılıyor gibiydi. Donmuş bir halde bana yaptığı bağlama büyüüne karşı koymaya çalışsam da bu daha çok kendi kendine mücadele etmeye benziyordu. Kendi kendimle mücadele ediyordum çünkü Cécile’nin kendi büyümünü kullanarak beni iyileştirmesi gibi Anushka da kendi büyümünü kullanarak beni kontrol altında tutuyordu. Ama bu, onu çıplak ellerimle öldüremeyeceğim anlamına gelmezdi.

İleriye atıldıysam da cadı çoktan harekete geçmişti bile. Sabine’yi önüne doğru sürükleyerek kızın kafasına bir tabanca dayadı. “Dur bakalım, ekselansları,” dedi. “O kadar aceleci olma.”

Sabine’yi öldürmek için tereddüt etmezdi. Ve büyüm olmadan, onu durdurmak için isteklerini kabul etmekten başka bir yol yoktu. Bu yapmayı istediğim son şey olsa bile.

“Kızın, hayatını kurtarmak için senin kaçmana izin verecek umurumda olduğunu mu sanıyorsun?” diye çıktım. O Sabine’yi geriye doğru sürükledikçe ben de onlara gittikçe yaklaşıyordum.

“Öyle sanıyorum,” diye cevap verdi. Mavi gözleri parlıyordu. “Ama hata ediyorsam diye bir planım daha var. Her ihtimale karşı.”

Bir tabanca horozunun ses çıkardığını duyunca hareket etmeyi kestim. Yavaşça kafamı çevirince şeytan rolünü oynayan genç adamı, Julian’ı gördüm. Bir odanın gölgelerle dolu girişinde dikilmiş, elindeki silahı kafama doğrultmuştu.

Cadı hafifçe iç geçirdi. “Beş yüz yıl geçse de siz troller hâlâ öğrenemediniz.”

“Neyi öğrenemedik?”

Anushka gülümsedi. “Yenilmez olmadığınızı. Ben aranızda yaşarken bu silahlar henüz ortalıklarda değildi. Ama

hakkınızda bildiklerime dayanarak senin gücünde birinin bile kafasına isabet eden bir kurşundan kolay kolay kurtulamayacağına eminim.”

Dediklerinin doğru olduğuna dair şüphem yoktu. “O zaman ne bekliyorsun,” dedim. “Harekete geç.”

“Henüz değil,” dedi. “Önce Cécile’ye ihtiyacım var. İçeri.” Çenesiyle arkamdaki odayı işaret etti.

Yerimden kıpırdamadım.

Anushka elindeki altıpatları Sabine’nin kafasına sıkıca bastırdı. “Eğer hayatı senin için bir şey ifade etmiyorsa, onu canlı tutmaya gerek görmüyorum.”

Sabine’nin gözleri benimkilerle buluştu. Her ne kadar korku duyduğunu belli olsa da aynı zamanda kararlıydı da. Kafasını hafifçe salladı.

Büyük ihtimalle yeterince hızlı hareket edip Julian’ı etkisiz hale getirerek kendimi kurtarabilirdim. Ama ikimizi de kurtarmak mümkün değildi. Cécile’ye doğru ya da yanlış, bazı canların diğerlerinden daha değerli olduğunu söylemiştim. Mantıklı düşünülünce, Sabine’nin hayatı benimkinin yanında neydi ki? Onun ölümü, benim ölümümün doğuracağı sonuçlar karşısında ne ifade ederdi?

Ama bu mantıkla yola çıkmak tamamen anlamsız görünüyordu.

“Bir trol ile işbirliği yapmanın sonuçlarını fark etmek için çok geç,” diye fısıldadı Anushka Sabine’nin kulağına. “Seni sadece bedelini ödemek zorunda kalmadıkları sürece korurlar. Onlar ruhsuz yaratıklardır.”

“Kendi çocuklarını öldüren kararmış kalpli cadının dediği şeye bak.” Sabine çenesini yukarıya dikti. “Onu dinleme, Tristan. Öldür onu.”

Anushka yavaşça iç geçirdi. “Cécile annesini öldürdüğün için seni asla affetmez. Ya da çok sevdiği arkadaşının ölmesine izin verdiğin için.”

Derin bir nefes aldım. Cécile, Genevieve ve Anushka’nın aynı kişi olduğunu keşfetmişti. Bunu keşfettiği halde bana

söylememiş olması cadıyı yok edeceğine dair verdiği sözü göz önüne alırsak oldukça gayret gerektiren bir hareket olmalıydı. Bunu yapmak için daha güçlü bir duyguya sahip olması lazımdı.

Sevgiye.

Her ne kadar Genevieve bunu hak etmek için hiçbir şey yapmamış olsa da, karımın annesini ümitsizce sevdiğini ve bu bilgiyi benden onu korumak için sakladığını biliyordum. Cécile zihni biçare ve vahşi bir öfke ile dolu bir halde yanımıza doğru geliyordu. Fakat bu korku Anushka'nın bana yapabileceklerinden mi yoksa benim annesine yapabileceklerinden mi kaynaklanıyordu? "Eğer dediğini yaparsam Sabine'nin gitmesine izin verecek misin?" Arkadaşının güvenliğini sağlayabilirdim. En azından bunu yapabilirdim.

"Hayır," diye yanıtladı Anushka. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Ama kafatasının içine bir kurşun yerleştirmeyeceğim."

Ona bir an bile olsun güvenmesem de başka şansım var mıydı ki? "Öyle olsun." Arkamda duran şeytanı heyecanlandırmayacak bir şekilde yavaşça döndüm. Kafama doğrultulmuş tabancaya aldırış etmeyerek odaya girdim.

Anushka ardımızdan Sabine'yi de odanın içine doğru itti. Kapıyı tekmeleyerek kapattı. İçerisi bir oturma odası gibi dekore edilmişti. Duvarların ve zeminin kalın taşları üzerine sabitlenmiş ağır zincirler dışında dikkat çeken bir yanı yoktu. Anushka, Sabine'yi tekrar iteledi. Kız eteğine takılıp düşecek gibi olunca hızlı davranıp onu tuttum.

"Zincirle onu."

"İmkânı yok," dedi Sabine ayakları üzerinde doğrulurken. "Bana istediğini yapsan da..."

Anushka'nın silahı ateş aldı.

Bölüm 56

Cécile

Salıncağın aşağıya kadar inmesi sanki asırlar sürdü. Yere yaklaşınca dayanamayıp atladım. Şaşırmış bakışlara aldırma-
dan çıkışa doğru koşup giriş salonuna çıktım. İçgüdülerim
beni Tristan'ın bulunduğu tarafa doğru yöneltiyordu. His-
settiği şoku fark ettiğim ve çok geç kaldığımı bildiğim halde
ona aklımdan uyarılar yolluyordum. Dar koridorlarda çıplak
ayaklarımla koşarken çok az ses çıkarıyordum. *Eğer onu öldü-
rürse, bu senin suçun olacak*, diye fısıldadı bilinçaltım. Bunun
doğru olduğunu biliyordum. Bu işin içinden çıkabileceğimi
düşünmüştüm, ama şimdi hatamın karşılığını ödüyordum.

Tabancanın sesi koridorda yankılanınca eteğimin ucuna
takılıp yere düştüm. Sert taş zeminin ince eldivenlerimi delip
avuçlarımı parçalamasını hissetmemiştim bile. Çığlık atıp al-
nımı ellerime yasladım. Bir giyotinin önünde dururmuş gibi
ölüm adlı keskin bıçağın gelip içimi oymasını ve beni yok
etmesini bekledim.

Ama ölüm henüz gelmemişti.

Tristan öfkeliydi ve çok korkmuştu ama bir zarar görme-
mişti. O zaman vurulan kimdi?

Ayaklarımla üzerinde doğrulup loş ışıklarla aydınlatılmış
antre boyunca dikkatlice yürüdüm. Ağır bir kapının önüne
gelince içgüdüsel olarak durdum. Tristan diğer taraftaydı.

Peki ama yanında kim vardı? Anushka tek başına mıydı, yoksa bir suç ortağı var mıydı? Bildiğim tek şey, Marie'nin bir düzine muhafızının da onunla birlikte odada olabileceği idi. Bunun bir tuzak olduğundan emindim. Ama kaçmak gibi bir şansım yoktu.

Tabii bu içeriye körlemesine gireceğim anlamına da gelmiyordu.

Hızla ilerleyerek bitişikteki odanın kapısını denedim. Kilitliydi. Ama bir sonraki odanınki açıktı. Kalbim hızla atmaya devam ederken odanın diğer ucundaki dar pencereye doğru gittim. En fazla otuz santim genişliğindeydi. Camı açıp pervaza doğru tırmanırken kısa boyumun bir kez olsun işe yaradığını fark ettim.

Buz gibi esen rüzgâr saçlarımı ve elbisemi savuruyordu. Aşağıya bakınca midem kötü oldu. Çok yüksekte olmasam bile aşağıdaki çıplak kayaların üzerine düşersem ölümcül bir şekilde yaralanırdım. Dar çıkıntının üzerinde santim santim diğer pencereye doğru ilerlemeye başladım. Çıplak ayaklarımın altları yanıyordu.

Attığım her adımda bastığım karlar eziliyordu. Parmaklarımı binanın taşları arasındaki dökülmekte olan sıvalara sıkı sıkı geçiriyordum. Pencerenin pervazına yaklaştığımda kalp atışlarımı duyabiliyordum. Kenara tutunarak tek gözümle içeriye baktım.

Burası bir yatak odasıydı. Karanlık ve boştu. Ama içindeki açık kapılardan bağlı olduğu oturma odasını görebiliyordum. Julian bana sırtını dönmüş, Tristan'ın başına silah doğrultmuş bir vaziyette duruyordu. Bu Anushka'nın kocamın büyüsunü engellediği anlamına geliyordu. Aksi takdirde bu durum Tristan için bir tehdit oluşturmazdı. Annem ise birkaç adım ilerisinde duruyor, elinde gümüş bir tabanca tutarak gülümsüyordu. Ve Sabine ise...

En yakın arkadaşımın Tristan'ın el ve ayak bileklerine kelepçe geçirdiğini gördüğümde uğradığım ihanetin etkisiyle içim yandı. Anahtarı anneme fırlatmıştı. Fakat yere çömelip üzeri kan içinde olan omzunu tutunca acım öfkeye dönüştü.

Bu odanın içine girmem lazımdı.

Bir elimi dikkatlice cama bastırırsam da içeriden kilitlenmişti. Kilidi kırabilecek olsam da beni duymamaları imkânsızdı. Omzumun üzerinden bakınca tam halini alarak parlayan ayı gördüm. Zamanım daralmıştı.

Ardından gözüme bir hareketlilik çarptı. Camın üzerinden yansıyan hafif bir parıltıyla karşılaştım. Bu ışıgımdı!

Gerçi onu böyle isimlendirmek doğru olmazdı. Çünkü Trollus'tan kaçtığımdan beri neredeyse yok olacak kadar sönmüşleşmişti. Ama şimdi elimdeki tek şanstı.

Soğuktan titreyişim çıkıntının üzerinde tutunmamı zorlaştırıyordu. Küçük ışık topuna odaklanarak Tristan'ın söylediklerini hatırladım: *Büyüm benim istediğim şekli alır. Benim istediğim şeyi yapar...* Daha önce parlaklığını artırıp azaltmayı başarsam da ona Tristan'ın yüklediği görevi hiç değiştirememiştim. Onu pencerenin kilidini kaldıracak bir parmak olarak hayal ettim. İçeride halıların üzerine yığılan Sabine'yi görebiliyordum. Zincire vurulmuş ve ona yardım edemez halde bulunan Tristan'ın yaşadığı paniği hissedebiliyordum.

Işık topu isteksizce metal kilide doğru yöneldi. Onu istediğimi yapması için yöneltirken soğuktan dişlerim takırdıyordu. Ayak parmaklarımı hissetmemeye başlamıştım. Eğer bu işe yaramazsa diğer pencereye geri dönebileceğimden pek de emin değildim.

Klik. Işık son bir kez daha parıldadı. Artık sonsuza kadar kaybolmuştu. Ama üzerine düşen görevi yerine getirmişti.

Kızarmış parmaklarımı cama doğru bastırdım. Tam pencereyi açacaktım ki duraksadım. Şatonun etrafında esen rüzgârın içeriye dolması kaçınılmazdı. Gözlerim soğuktan yanmaya başlamıştı. Ardından sanki dünya nefesini tutuyormuşçasına hava hareketsizleşti. Üzerime çöken kaygıyı umursamamaya çalıştım. Hızla açtığım pencereyi içeriye bir hayalet gibi sessizce girdikten sonra dikkatlice arkamdan kapattım.

“Siz toller nasıl diyordunuz?” Annemin sesi alaycıydı. “Tüm insanlar yalancı mıdır? Kızın yaşamasına izin vermemin hiçbir yolu olmadığını bilmen lazımdı. Çok şey biliyor.

Bunca yıl boyunca hayatta kalmayı böyle dikkatsizlikler yapmayarak başardım.”

“Sanki aklındaki bilgileri silmenin yüz türlü yolunu bilmiyormuşsun gibi,” diye hırladı Tristan. “Bunu beni tahrik etmek ve Cécile’ye acı vermek için yaptın, gerekli olduğundan değil.”

“Hareketlerimi basitleştirmeye kalkmayın, ekselansları. Türünüzün üzerine yerleştirdiğim lanet bir trolün ölümü ve bir insanın kurban edilmesini gerektirdi. Şimdi sen ve kızla birlikte beş yüz yıl önce başladığım işi bitireceğim.”

Çenesiyle Julian’a işaret etti. “Artık zincirlendiğine göre tehlike arz etmiyor. Gidip Cécile’nin peşine düş. Bizi kendi başına bulmasına imkân yok. Yakında ona ihtiyacımız olacak.”

“Tabii, aşkım.” Julian tabancasını kostümünün kuşağına sakladı. Odadan çıkarken annemi yanağından öpmesine kafamı takamayacak kadar söylenenleri düşünmekle meşgul düm. Eğer istersem Tristan’ı bulabileceğimi bilmiyorsa birbirimize bağlı olduğumuzu da bilmiyordu. Bunu yararına kullanmanın bir yolu olmalıydı. Gölgelemin içinde ilerleyerek kapıya doğru yaklaştım. Tristan’ın varlığını hissedeceğini umuyordum.

Hissetmişti.

“Gerçekten mi?” Şimdi alay etme sırası Tristan’daydı. Ve bu işte oldukça başarılıydı. “Güçlü erkekleri hapsedmeye yönelik bir zevkin ve yeteneğin olduğunu duydum ama tercihlerini evladın olacak yaşta kişiler üzerinde kullandığını görüyorum. O kadar düştün ki artık sadece çocukları kandırabiliyorsun. Muhteşem Anushka... Suçları; cinayet, kral katletmek, çocuk katletmek ve... öksüz oğlanları yatağa atmak.”

Harekete geçebilmem için onu yemleyip dikkatini dağıtıyordu. Ne yazık ki bir plana sahip değildim. Her şeye rağmen, annem sadece güldü. “Oh, saçmalama. Julian benim için değil, Cécile için.”

Tristan kaşlarından birini kaldırdı. “Görünüşe göre kısa

sürekli bir ilişki olacak. Hele onu bu gece öldürmeyi planladığım varsayarsak.”

“Tam tersine. Cécile yanında Julian ile birlikte uzun ve heybetli bir kariyere sahip olacak. Zamanı artık sonuna yaklaşan kişi Genevieve.”

Tristan da en az benim kadar şaşkındı. Annemin planlarının bizim düşündüğümüz gibi olmadığını fark edince midem kasılmaya başladı.

“Her şey zamanla daha açık bir hal alacak,” dedi. “Ama kızın daha fazla acı çekmesine gerek yok. Onu kurban edince ortaya çıkacak güç işimi görecektir.”

Annem hızlı bir hareketle Sabine’yi ayak bileğinden kavradı ve onu Tristan’ın yanından çekti. Tristan söverek kendini duvara bağlayan çelik zincirleri zorlamaya başladı. “Eğer ona zarar verirsen kalbini göğsünden sökerim cadı.”

“Tutamayacağın sözler verme trol.” Anushka Sabine’nin yanına çöktü. Tabancasının ucunu arkadaşımın göğsüne bastırmasını korkuyla izledim. “Sana kafatasına bir kurşun yerleştirmeyeceğime dair söz verdim,” diye ekledi gülümseyerek.

Onu durdurmalıyım ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Büyü yapacak ne malzemem ne de zamanım vardı. Zaten benim büyümün kuvveti onunkinin yanında ne iş görürdü ki?

Parmağını tetiğin üzerinde sıklaştırmaya başlayınca içeriye doğru atıldım. “Dur!” Konuşmama sahip olduğum tüm büyü gücünü katmaya çalışmışım. Eli havada, gözleri donuklaşmış bir halde kaldı. Ama sadece bir anlığına. Ardından yine kendine geldi.

“Bak, bak. Ne kadar becerikli olduğunla beni şaşırtmaya sürdürüyorsun, Cécile.” Topuklarının üzerine çömdü. “Trol sahibini bulmanın bir yoluna sahipsin, öyle değil mi tatlım? Normalde tılsım ve benzeri şeyler taşımaktan hoşlanmazlar ama beş yüz yıllık hapis hayatı onları bile değiştirebiliyor demek ki.”

“Bırak gitsin, anne.” Ona neden böyle seslenmiştim? “Lütfen. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı. Bırak gitsin.”

“Ona ihtiyacım var.” Gözlerini kırpıyordu bile. Aklından bir şeyler hesaplıyor olmalıydı.

Kafamı salladım. Tristan’ı bağlayan zincirlerden birinin altından geçerek yanlarına yaklaştım. “Senin *ona* ihtiyacın var. Sabine’nin ölmesine gerek yok. Onun yerine başka biri de olur.”

“Doğru,” diye yanıtladı Anushka çöktüğü yerden. “Ama zaten burada ve büyük ihtimalle yarası yüzünden ölecek.”

“Trolleri yeniden lanetlemene gerek yok,” dedim ümitsizce başka bir yol deneyerek. Sabine’nin altındaki halıya kan yayılmaya başlamıştı. “Onları özgür kılmaya çalışsam da başarısız oldum. Bunu yapamam. Bunu yapmak istemiyorum.” Yalanlar ağızından kolaylıkla dökülüyordu.

“Ama yine de içlerinden biri özgür kaldı.” Ayağa kalkıp etrafımdan dolanarak Tristan’ın önünde durdu. “Bu da her şeyin mümkün olduğunu gösteriyor. Daha kalıcı bir çözüme ihtiyaç var.”

Ânın yarattığı fırsatı değerlendirerek Sabine’nin yanına gidip diz çöktüm. Elbisemden bir parça koparıp omzunu elimden geldiğince sıkı bir şekilde sardım. Arkadaşımın rengi atmıştı ve titriyordu. Eğer kısa sürede yardım görmezse kanamadan ölecekti. Cesurca gülümseyerek yakaladığı elimi kolunun üzerine yerleştirdi. Elbisesinin kolunun altında sert bir şey vardı. Bir bıçak. Bıçağı dikkatle çıkararak elbisemin kat kat olan kuşağının altına sakladım.

“Bu hayattan yoruldum.” Anushka alçak sesle konuşuyordu. “İstedğim gibi yaşamayı arzuluyorum. Günlerimi trollerin beni yakalayacağı ya da ahmak bir naibin beni kazıkta yakacağı korkusuyla geçirmek değil. Eskiden, ne yapmam gerektiğini göremeyecek kadar canım yanıyordu. Ama artık öyle değil.”

Öldür onu! Üzerimde hissettiğim zorlama karşısında dişlerimi sıktım. Tabancasını Tristan’a doğrultmuştu. Eğer onu bıçaklarsam ateş edebilirdi. Yine de yanına doğru yaklaştırmaya devam ettim.

Bir elini uzatıp Tristan'ın yüzüne düşen saçları kenara taradı. Tristan öfkeli bağlı bir şekilde üzerine atılınca geri çekildi. "Alexis'e benziyorsun," dedi. "Ama sanırım buna şaşırmamak lazım. Hepiniz birbirinize benziyorsunuz. Basit varlıklarsınız."

Tristan'dan uzaklaşıp bir sandığın yanına giderek içinden bir kavanoz çıkardı. İçinde hareket eden bir şeyler vardı. Gözlerini benim üzerimde tutarak tabancasını masaya, gaz yağı ile dolu gibi görünen bir çanağın yanına bıraktı. Çanağa bir mumla dokunup alevlerin parlamasını bekledi. Ardından kavanozu açıp içindekileri çanağa boşalttı. Birkaç büyük bacaklı örümceğin aşağı düştüğünü gördüm. Bir anda yok olmuşlardı. Kelimeler fısıldamaya başladı. Aniden hareket edemez hale geldim. Bacaklarım olduğu yerde donup kalmıştı. Kollarıma felç gelmiş gibiydi. Yardıma muhtaçtım.

"Görüyorsun ya, Cécile," dedi tabancayı olduğu yerde bırakıp bana doğru gelerek. "Onlar böyle şeyler. Basit. İnsan gözüyle bakınca çok tatlılar. Ama ataları olan ölümsüz fey halkının gözünde sefil, çirkin ve renksizler. Troller. Onun ölümüyle beraber bir daha asla nefes alamamalarını sağlayacak bir lanet yaratacağım. Dünya üzerindeki hiç ölümlerine üzülmeyecek."

Yüzüne tükürdüm. Çünkü elimden gelen tek şey buydu.

Elbisesinin siyah kollarından biriyle suratını sildi. Sonra da yanağıma kafamı yan tarafa savuracak kadar sert bir tokat attı. "Yüz yıllar boyu sahip olduğum söz dinlemez kız çocukları arasında bana en çok sorun çıkarana sen oldun."

Acıdan yaşaran gözlerimi kırıpıştırdım. "Eğer hakkındaki gerçeği bilselerdi daha fazla mücadele edeceklerine eminim."

"Gerçek mi?" Bana acıyormuş gibi bakıyordu.

Pencerenin yanına gidip perdeleri çekerek aya baktı. "Yeterince zaman var." Tekrar Tristan'a doğru yürürken topuklu ayakkabıları halının üzerinde boğuk takırtılar çıkardı. "Cécile'nin benim çocuğum olduğunu nasıl anladınız?"

Tristan sessizce güldü. "Fey halkının istedikleri şeyleri görebildiğini bilmeni beklerdim."

Anushka kafasını yana yatırdı. “Eğer öyleyse, neden size yardım etmek için bu kadar süre beklediler?”

Tristan bir omzunu kaldırıp tekrar aşağı bıraktı. “Zamanı başından sonuna kadar izleyecek olanlar için beş yüz yıl ne kadar uzun bir süre olabilir ki?”

Anushka alaycı bir şekilde güldü. “Bu da bilmiyorum demenin tatlı bir yolu. Belki de acı çekmenizi izlemek istemişler, öyle değil mi?”

“Belki de. Tristan cadiya gülümsedi. “Ama benim gibi basit bir yaratık ölümsüz üstleri hakkında fikir yürütmemeli. Şu an bile izliyor olmaları seni rahatsız etmiyor mu?”

Anushka’nın yüzü gerildi. “Bırak izlesinler. Bırak trolle-
rin sonuna şahit olsunlar.”

“Göreceğiz,” diye cevap verdi Tristan. “Başımıza bir dağ yıkman bizi yok etmek için yeterli olmadı. Belki büyüden de kurtuluruz.”

Anushka’nın yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade belirdi. “Dağı benim yıktığımı mı sanıyorsun?” Kafasını geriye atıp güldü. “Neden böyle bir şey yapayım ki? Ve nasıl? Ah, görüyor musun, Cécile? Yalan söyleyemeseler bile aldatmak konusunda ustalar. Kim bilir beş yüz yıl boyunca gerçeği ortadan kaldırıp suçu başkasına atmak için neler yaptılar. Bak-sana, bir Montigny prensi bile bu yanlış inanıyor.”

“Yalan söylüyorsun.” Tristan’ın sesi ifadesizdi.

“Hayır, ekselansları, yalan söylemiyorum.” Dudaklarını yalayıp sanki şekerle kaplıymışlar gibi gülümsedi. “Dağı yıkan trollerin açgözlülüğüydü. Toprağı o kadar fazla kazdınız ki sizden intikam aldı.”

“Sana inanmıyorum,” diye hırladı Tristan. Ama içindeki şüpheyi hissedebiliyordum.

“Peki ya bunları sevdiğinin ağzından duysan?” Gözleri bana kaydı. “O güne ait hatırladıklarımı görmek ister misin, Cécile? Daha önceden bu tür büyülerle uğraştığını biliyorum.”

Catherine’den bahsediyordu. Cadiyı katletmeden önce ondan ne kadar şey öğrenmişti? “Onu öldürdün.”

“Bana başka şans tanımadı. Bana karşı gelmemeyi ilk seferinde öğrenmeliydi. Ama işlerime karışmakta ısrar etti,” dedi. “Şimdi gerçeği görmek istiyor musun? İstemiyorsa, benim için fark etmez.”

Onun için fark ettiğini gayet iyi görebiliyordum. Sesindeki beklenti ve gözlerindeki heves söylediklerine ihanet ediyordu. Onun gerçek kimliğini bilmiyor olabilirdim. Ama bu onun *kim olduğunu* bilmediğim anlamına gelmiyordu. Neler yaşandığını görmemi istiyordu ama bundaki amacının ne olduğundan emin değildim. Yalancı olmadığını kanıtlamak için miydi? Böbürlenmek için mi? Olanları izlemek bir şey değiştirmeyecek olsa da planlarını harekete geçirmesini yavaşlatacaktı. Belki Tristan kurtulmanın bir yolunu bulurdu. Kafamı sallayarak onayladım. “Göster bana.”

Tekrar sandığının başına giden Anuska içi tanımadığım kurumuş bitkilerle dolu kavanozlar çıkarıp muhteviyatlarından birer tutam alarak çanağa döktü. Üzerlerine kaplumbağa kabuğu olduğunu düşündüğüm bir şey daha ekledi. Ardından da kıvamlı ve pis kokan bir sıvı döktü. Mumun yanan ucuyla değince çanaktaki iksir alev aldı. Üzerinden dumanlar tüten çanağı aramıza yerleştirdi.

“Bana bak ve derin nefes al,” dedi. Ardından farklı bir ses tonuyla ekledi. “Hatırla.”

Duman burun deliklerimi yakıyordu. Konuşmasıyla birlikte yer, gök, alevler ve su arasında bir güç girdabı oluştu. İhtiyaçlı olandan çok daha fazla bir güçtü bu. Kullanılmak için orada bekliyordu.

Oda birden kayboldu. Gözlerimi açtığımda kendimi yaz sıcağında güneşin altında uzanırken buldum. Bu, Catherine’nin hatırasını aldığım zamandan farklıydı. O zaman yaşananlarsa sadece şahit olmuştum. Ama şimdiyse sadece kendim değil, aynı zamanda da o idim.

Bir sedirin üzerindeydim. Parmaklarım kadifeden şeritler gibi canlı olan çimlerin arasında geziniyordu. Uzakta, kraliyet sarayı güneşin altında parlıyordu. Hatırladığımdan çok daha

geniş gibiydi. Ama bu belki de mekânı ilk defa gölgeler dışında gördüğümünden kaynaklanıyordu.

Ben... Hayır, Anushka, bahçelerde uzanıyordu. Ama bahçeler camdan yapılmamıştı. Etrafı trollerin daha sonradan sanatlarıyla taklit etmeye çalıştı doğal güzelliklerle çevrilmişti. Çiçekler, bitkiler ve ağaçlar vahşi ama bakımlı bir biçimde yükseliyordu. Gözlerinin içinden bakarak şimdiye kadar gördüğümünden çok daha parlak renklere şahit oluyordum. İncecik kanatlara sahip olan küçük yaratıklar çiçeklerin arasında uçuşuyor, dokundukları tomurcuklara hayat veriyorlardı. Büyüleyici bir mekândı. En az şimdi yerinde duran bahçe kadar sihirliydi. Ama gözleri sadece etrafındaki çiçekleri ve minik bahçıvanları değil, yaklaşan trolü de izliyordu.

Kral Alexis'i gördüğüm portrelerden tanısam da hiçbir resim bana doğru yaklaşan adamın küstahlığını göstermeyi başaramazdı. Dünya üzerindeki en güçlü yaratık olduğundan tamamen emin gözüküyordu. Her şeye hükmetmeye hakkı varmış gibi. Sedirin yanına diz çökerek Anushka'nın yüzünü elleriyle yakaladı ve onu tutkulu bir biçimde öptü. Zihnim bu öpücüğüm hissiyle dalgalanmaya başladı.

Anushka yüzünü ondan öte tarafa çevirdi. "Birisi görebilir."

"Bırak görsünler." Sesi kulaklarında bir kükreme gibiydi. "Umurumda değil."

"Onun umurunda."

Alexis topuklarının üzerine çöktü. "Peki böyle olması senin ne kadar zamandır umurunda?"

Bunun ortasından başlayan oldukça eski bir tartışma olduğunu hissettim. Gördüklerim ve duyduklarım Anushka'nın kalbindeki sıcaklığı ya da Alexis'in gümüş rengi gözlerindeki kızgınlığı hesaba katmak için yeterli değildi.

"Onu seviyor musun?" Trol kraliçenin henüz doğum yaptığı bilgisi benliğime yerleşti. Anushka'nın Kral'ın söylediği her şeye rağmen hâlâ ikisinden de vazgeçmiyor olmasına kızdığını fark ettim.

"Onunla bağlıyım," diye mırıldandı Kral. Burnunu Anushka'nın boynuna sürterek kadının kulağını ısırdı. "Bu farklı."

“Bu bir cevap değil.”

Alexis onun boğazını öpmeyi bırakarak bir elinin üzerine de doğrulup gözlerinin içine baktı. Gözlerinin rengi ve şekli Tristan’inkilerle neredeyse aynı olsa da barındırdıkları ifade tamamen farklıydı. “Babam sahip olduğu güç ve aile yüzünden Lamia’yı seçti. Ben ise güzelliğin, sesin ve büyüyle yapabildiğin güzel küçük şeyler için seni.”

Sesinde kibirli bir hava vardı ama Anushka bunun farkında değil gibiydi. “Tahta bu kadar erken çıkmamı bana borçlusun.”

“Bu bizim sırrımız.” Parmağını dudaklarına götürdü. “Ayrıca, babamı etkisiz hale getirmek için kullandığın benim büyümdü. Onun kalbini durduran da benim büyümdü.”

Alexis ona hakkını vermeyi reddedince Anushka’nın içinde bir anlık kızgınlık belirdi. Ama kendisi yerine Lamia’yı seçen trolü öldürmüş olmasının verdiği keyif bu hissi kısa sürede yok etti. Alexis onu düşüncelerinden uzaklaştırmak konusunda oldukça başarılı gözüküyordu.

Kral elbisesinin üst kısmını sıyrınca Anushka’nın içini büyük bir arzu kapladı. Adamın dudakları göğüslerinden birinin kıvrımlarına sürtünüyordu. İnanılmaz şekilde rahatsız olmuştum. Onları izlerken kendimi bir sapık gibi hissediyordum. Gözlerimi kapatmak ya da kafamı çevirmek yeteneğinden yoksundum.

“Stadyumda olman lazım,” diye fısıldadı Anushka. Bir yandan da sevişmelerini yarıda bölmek istemediğini hissedebiliyordum. “Doğum günün için herkes geldi. Hatta fey halkından bazıları bile.”

“Lamia’nın işi,” diye homurdandı Kral. “Bir yıl daha yaşlanmayı kutlamanın nasıl bir sebebi olabilir ki? Yılların üzerimde yarattığı etkiyi engellemenin bir yolunu bul da o zaman kutlayalım. O yaşlanmayanların buraya kutlamak için gelmiş olması da alay etmekten başka bir şey değil.”

Bu kadar aksi olmamalısın... Kelimeler Anushka’nın aklında yankılansa da ağzından dökülmedi. Ölümsüzlüğü kaybetmeleri trol için hâlâ taze bir yaraydı ve kadın da bu konuda

onunla konuşmaya cesaret edemiyordu. Dünyalar arasında dolaşan fey halkı zaten akıllıca kelimeleri ve sivri dilleriyle yeterince şey söylüyordu.

“Yapabileceğim çok daha iyi şeyler olduğunu bilsem de, kalabalığı uzun süre bekletmek doğru olmaz.” Kadını yeniden öptü. “Ayrıca, asıl istediğim şeyi şu an yapmam mümkün değil.”

Anushka’nın gözleri aşağıya kayınca hamile olduğunu fark ettim. Karnının büyüklüğüne bakılırsa doğum çok da uzakta sayılmazdı. İçim büyük bir sıkıntı ile doldu. Çünkü okuduğum onca şeyden hiçbirisi Anushka’nın Kral’a bir çocuk verdiğinden bahsetmiyordu.

“Oğlumuzun adını ne koyacağız?” Eliyle boynunda asılı olan o çok tanidik kolye ile oynarken sesi hayaller âleminde gibiydi. Kral’ın huzursuz bakışlarını fark etmese de benim gözümünden kaçmadı. “Erkek ya da kız olacağını bilemezsin. Ama yine de, bu şey zamanı geldiğinde nasıl çağrılmak istediğini sana söyleyecektir.”

Bu şey deyişini kaçırmamıştı. “Alexis.” Sesi sitem doluydu.

“Gitmeliyim.” Kral ayağa doğruldu. Ama henüz ilerlemeyen kulakları sağır eden bir çatırtı havada yankılandı. Kulaklarını elleriyle kapatıp çılgılık atan Anushka’nın beynine bir acı saplandı.

Ben de çılgılık atmaya başladım. Çünkü hayatım boyunca bu kadar yüksek sesli bir gürültüye şahit olmamıştım. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Birazdan neler yaşanacağını biliyordum.

Yer titremeye başladı. Anushka kafasını kaldırarak dağın zirvesine baktı. Dağın yarısı geri kalanından koparak kayıyordu. Kırılıp parçalara ayrılarak giderek hızlanan bir biçimde aşağıya doğru iniyordu. Yükselen gümbürtü sanki dünyanın ikiye bölündüğüne işaret ediyordu.

“Anushka!” Alexis onu yakalayarak göğsüne doğru bastırıp bir elini havaya kaldırdı. Dağ gökyüzü boyunca kaya ve ölümünden oluşan bir dalga gibi akarak geçti. Güneş artık görünmüyordu. Ve bazıları için, bir daha asla görünmeyecekti.

Bölüm 57

Cecile

Kalbim göğsümün içinde yaralı bir tavşanın kalbi gibi çırpınıyordu. Şahit olduğum hatıradaki acı yüzünden ellerim hâlâ kulaklarımdaydı. Anushka bana dağı göstermişti. Dağın yıkılmasında parmağı olmadığına inanmışım. Her zaman inandığım gibi. Ama onun zihninde olmaktan nefret etmiştim ve bunu daha fazla yapmak istemiyordum.

Ama henüz bitirmemişti.

Tekrar karanlıkların içine düştüm. Bu sefer gözümü açtığımda Anushka loş bir yerdeydi. Vücudu yorgunluk ve acı ile sarsılıyordu. Masraftan kaçınılmayarak donatılmış odanın içinde tek bur mum yanıyordu. Yalnızdı. Yalnızdı ve çocuğunu doğuruyordu. Acısını hissedince dişlerimi sıktım. Bakışlarım onun bakışlarıyla beraber tavandaki kayalara yöneldi. Sürekli ses çıkarıp yer değiştiriyorlardı. Gayret edip çığlık attı. Bir süre sonra bebeğin ağlayışı duyulmaya başlandı. Bir kız çocuğu. Üstü başı kanla kaplı olsa da mükemmel görünüyordu.

“Seni güvende tutacak,” diye fısıldadı Anushka bebeği göğsünün üzerine yatırarak. “Seni güvende tutmak için her şeyi değiştirecek.”

Söylemediği sözler de vardı. Zihninde duyduğum sözler. *Seni koruyacağıma söz veririm.*

Anushka beni ansızın bir sonraki hatırasına geçirdi. Trol-lus caddelerinde yürüyordu. Yavrusunu sıkıca göğsüne bas-tırmıştı. Şehir tamamen yok olmasa da çok hasar görmüştü. Evlerin kalıntılarının üzerinde devasa kayalar vardı. Çeşme-ler ve heykeller düşen taşlar yüzünden çatlayıp kırılmıştı. Havada asılı duran bir toz bulutu vardı. Yukarılarda ise, ka-yalar sürekli bir hareketlilik halindeydi. Birbirlerine sürtü-nürken çıkardıkları sesler hasta ediciydi.

Ama en kötüsü cesetlerdi. Caddelerin üzerinde ve enkaz-ların altında cesetler vardı. Çürüyen trol ve insan bedenleri. Dayanılmaz bir koku vardı. Anushka cesetleri ortadan kal-dırmak için kimsenin bir şey yapmadığını biliyordu. Boşta olan kimse yoktu. Havadaki ölümcül salgın hastalığı hisse-debiliyordu. Her geçen gün daha fazla kişiyi ölüme götüren hastalığı. Ama çocuğu yine de yanında getirmişti. Sokaklarda yiyebilecekleri bir şey arayarak köpekler gibi gezen insanlar hakkındaki dedikoduları duymuştu. *Ne olursa olsun* yiyebile-cekleri bir şey. Kızını tek başına bırakamazdı.

Alexis'i sarayın önünde tek başına dururken buldu. Da-ğın yıkıldığı gün giydiği elbiseleri giyiyordu. Saçları cansız ve yıkanmamıştı. Yüzü kir tabakasıyla kaplıydı. Alnından akan küçük ter damlaları geride izler bırakıyordu. Vücudu zorlan-maktan gerilmişti. "Alexis?"

Donuk gözler ona doğru döndü. "Dışarıda olmamalısın. Güvenli değil."

"Biliyorum." Nedenini tam olarak bilmese de fısıldaya-rak konuşmuştu. "Ama sana bir kızımız olduğunu kendim söylemek istedim." Çocuğu ona doğru doğrultunca Kral ka-fasını başka yöne çevirdi. İçi acıyla dolunca bebeğine sıkı sıkı sarıldı. "Ona ne isim koymak istiyorsun?"

Alexis yüzünü buruşturdu. Bu şimdiye kadar gördüğüm ilk tepkisiydi. "O bir yarım trol. Kendi ismini kendi koyacak. Konuşmaya başladığında sana nasıl çağrılmak istediğini söy-leyecek. Bunu biliyorsun."

Anushka bunu biliyordu. Aynı zamanda trollerin, **çocuk-**

ları büyüyüp isteklerini dile getirebilene kadar onlara bebeklik isimleri verdiğini de biliyordu. “Lily nasıl sence? Ya da Rose?”

Alexis’in gözlerini yumdu. “Bence fazla bağlanmana izin vermemelisin.”

Anushka donakaldı.

“Malikânene gidip kendini kilitle. Sen dışarıda dolaşmıyorken de endişelenmem gereken yeterince şey var.”

Oradan ayrıldı.

Daha fazlasına şahit olmak istemiyordum. Ne yaptığını biliyordum. Bana neden bu hatıraları gösterdiğini biliyordum. Anushka onun gibi trollerden nefret etmem için bana neler yaptıklarını gösteriyordu. Böylece onları neden lanetlediğini anlayıp Tristan’a sırtımı dönebilecektim. Hayatımı bağışlamaya niyeti olduğu için değil. Yaşadığı acıları paylaşmaya olan isteğinden dolayı. Mücadele edip zihnimi ondan kurtarmaya çalıştım. Ama gitmeme izin vermedi.

“Göreceksin ve bileceksin,” diye fısıldadı ve beni hatıralarına geri yolladı.

Son mumunu yakmıştı. Lilly kollarında kıpırdanıyordu. Sakinleşmeye niyeti yoktu ve gereksiz yere üstlerine dikkat çekmenin tehlikesinden habersizdi. Anushka’nın kalbini sanki benimkiymiş gibi hissedebiliyordum. Dışarıdan gelen her çığlık ve gürültü ile hızlı hızlı atıyordu. Pencerelerin önündeki kavgâ sesleri daha da kötüydü. Kemiklerin kırılması ve etlerin ezilmesi. Yere düşen vücutların çıkardığı ses. Yerde sürüklenen cesetlerin... Zihnim perde aralığından gördüğü şeylerin etkisiyle irkildi.

Evde yiyecek hiçbir şey kalmamıştı. İçecek olarak sadece şarap vardı. Avludaki çeşmenin suyuyla seyrelettiği şarap. Ama yine de şanslı olduğunu biliyordu. Çünkü dışarıdaki insan ve yarım-kanlar çok daha kötü bir durumdaydı. Alexis’in doğum günü için otuz bin asker gelmişti. Kayaları yukarıda tutma görevi vardiyalara bölündüğü zaman ortalıktaki her şeyi yiyip içmişlerdi. Nehir yatağı kurumuştu. Kayaların ara-

sından sızan birkaç su akıntısı ise en güçlü troller tarafından paylaşılmıştı.

Bunun yolu böyleydi. En güçlüler her şeyi almıştı. Şehir depolarını boşaltıp onları durdurmaya çalışan herkesi öldürmüşlerdi. Safkan bir trol hiçbir şey yiyip içmeden haftalar boyu dayanabilirdi. Ama bunu yapmaya yeltenmemişlerdi. Dolayısıyla karınlarını taze ekmekle doyurdular. Diğer ihtiyacı olanlar ise açlıktan öldü. Fey halkı ise yardım etmek için hiçbir şey yapmadı. Hepsi Arcadia'ya ya da vefasız gönülleri nereyi dilerse oraya kaçtı. Kaderlerinde zaten ölüm yazılı olan canlılar umurlarında olur muydu ki?

Kapı yumruklandı.

“Şişst, şişst,” diye fısıldadı Anushka bebeğine susturmaya çalışarak. Trollere karşı kullanabileceği yüz tane büyü bilse de bunların hepsi zamanlama, gizlilik ve sahip olmadığı tek bir malzemeyi gerektiriyordu. Eğer onun için gelmişlerse, onları durdurmak imkânsızdı.

Kapı tekrar yumruklandı. “Anushka!”

“Alexis!” Dışarıdakinin kim olduğunu anlayınca rahatladı. Merdivenlerden aşağıya koşup kapıyı açarak boynuna sarıldı. “Buradasın!”

“Dışarıda bekleyin,” diye emretti Kral yanındakilere. Ardından Anushka ile içeriye girdi.

“Yerler ve gökler adına, kokuyorsun.” Kadını kibarca kendisinden uzaklaştırdı.

“Alexis, yıkanmayı bırak, içmeye yetecek su bile yok.” Ama adam bir sadece bir küvet sunun sağlayabileceği şekilde temizdi. Bunu Anushka da fark etmişti.

“Neyse, boş ver.” Kadın ve bebek dışında her yere bakıyordu. “İhtiyacın olan şeyleri toparla. Seni saraya götürüyorum.”

Anushka'nın tüyleri diken diken oldu. Saray Lamia'nın bölgesiydi. Ve Lamia Alexis'e onu saraya getirmemesini özellikle tembihlemişti. “Neden?”

“Orası daha güvenli.”

Anushka yavaşça kafasını salladı. “Bana gerçek sebebini söyle.”

Alexis yüzünü buruşturarak merdiven korkuluğuna yaslandı. “Prensesin sütanesi öldü. Onu besleyip ilgilenmeni istiyorum.”

“Başka biri yok mu?”

“Boşta olan kimse yok. Ayrıca, senden fazla kimseye güvenmiyorum.”

“Ya Lamia ne olacak?” diye sordu Anushka düşünmeden. “Neden kendi çocuğuna bakamıyor?”

“Lamia bütün Trollus ile ilgileniyor!” Göz açıp kapayınca kadar onu omuzlarından tutmuş, parmaklarını vücuduna sıkıca bastırmıştı. “Ölüp dışarıda çürüyen on bin kişi var. O olmasaydı daha kaç kişi ölürdü? Uyumuyor bile. Gecesini gündüzünü dışarıda geçirip hayal edebileceğin her şeyden daha ağır kayaları yukarıda tutuyor. Ama sen yine de aşağılık kıskançlıklarını ortaya döküyorsun. Evinde saklanıp hiçbir şey yapmazken nasıl böyle bir soru sorabilirsin?”

Bunlar Lamia’nın sözleriydi...

“Alexis, beni yanlış anladın.” Sesindeki ümitsizlik içinin ezilmesi ile eşdeğerdi. “Ancak Lily’e yetecek kadar sütüm var. İkisi de aç kalırlar.” Ama Lily yarı yarıya insandı ve bu yüzden daha çok acı çekecekti.

“Bir yolunu bul.”

“Bu imkânsız.”

Alexis omuzlarını bıraktı. “O zaman önceliklerini değiştirmelisin. Ve eğer prenses yeterince büyüyemezse, sonuçlarına katlanırsın.”

“Lily senin de kızın!” Ağzından kaçırdığı kelimeleri ümitsizce geriye almak istedi. Çünkü nasıl karşılık vereceğini biliyordu. Ve bunu duymak istemiyordu. Onun için yasaları değiştirip her şeyi yoluna koyacağına dair narin umutlarını kaybetmek istemiyordu.

“Kaderinde hizmet etmek olan piç bir yarım-kanın hayatı Trollus prensesininkinin yanında bir anlam ifade etmez.”

Umutları yıkılmıştı. Bir adım geriledi.

“Anushka, seni sevdiğimi biliyorsun.” Dudakları dudaklarına değince kadın irkildi. “Eğer beni seviyorsan, dediğimi yaparsın. Beni tehdit etmek zorunda bırakma.”

Sanki kadının başka bir şansı varmış gibi. Kaçmak imkânsızdı. Burada onlar gibi hapis kalmıştı. Tek seçenek dediğini yerine getirmektir. Sonra dışarıya uzanan bir delik kazmayı başardıklarında, kaçabilirdi. Lily’i ve eline geçirebildiği kadar altını alır, bu lanet Ada’dan elinden geldiğince uzağa kaçar. Tekrar kuzeye, insanların fey halkına karşı koymayı bildiği yerlere giderdi.

Gözlerimi açtığımda annemin bana bakmakta olduğunu fark ettim. “Değişen bir şey oldu mu?” diye sordu yüzünde eskiden kalma bir kederle.

Değişen bir şeylerin olduğunu, Tristan’ın Trollus’u kölelik ve baskıdan kurtarmaya çalıştığını söylemek istedim. Ama sonra aklıma Lessa geldi. “Kızına ne oldu?”

“Sana göstereceğim.”

Anushka kraliyete ait bakımevinde oturuyordu. Yorgun ve korkmuştu. Ama içindeki kararlılık kalbini ısıtıyordu. Troller özgürlüğe çok yaklaşmıştı. Alexis ona kendi söylemişti. Geriye sadece beklemek kalıyordu.

İki hafta boyunca iki bebeği de bakmıştı. Prensesi gerektiği gibi daha ön planda tutuyordu. Kendi kızının açlıktan ağlayışları yüreğini parçalıyordu. Kaçışına hazırlanıyordu. Eline geçen her şansa sarayın odalarını gezip bulduğu altınları çalıyordu. Bir gün kaldı, demişti Kral. Bir gün kaldı.

“Özgürlük neredeyse elimizde.”

Bir kadının sesi. Yumuşak, kültürlü ve sonuna kadar trol. Lamia.

Anushka ayağa kalkıp yerlere kadar eğildi. “Majesteleri.”

Trol kraliçe neredeyse acı veren zayıflığını ortaya çıkaran düz siyah bir elbise giymişti. Köşeli yüzü çok güzeldi. Fazla

gülümseyen bir kadına benzemiyordu. Gerçi gülmesine yol açacak bir sebeple sık sık karşılaşmadığını düşünüyordum.

Lamia, prensesin beşiğine doğru ilerleyip parmaklarını hafifçe kızın alnında gezdirdi. “İyi görünüyor.”

“Hızla büyüyor, majesteleri.”

“Bir saat geçmeden senin yükün olmaktan çıkacak.”

Kraliçenin sesinde tehdit yoktu ama Anushka korkuyla titredi. Yavaşça Lily’nin yattığı yere doğru ilerledi fakat görünmez bir bariyer önünü kesti.

“Büyülerinden haberim var, cadı. Sana gücünü kullanırdığını da biliyorum. Bu onun ahmaklığı. Çünkü hiç de yardıma muhtaç gözükmüyorsun. Yanımıza yaklaşmana izin vermeyeceğim.”

“Benden ne istiyorsun?”

Lamia ince ve çirkin bir sesle güldü. “Seni sevdiğini biliyorum. Bu düşünce her gün aklımda ve beni deli etmeye yetiyor. Seninle olan ilişkisini bitirmesi için uğraş verdim. Eğer bunu yapmazsa kendimi öldüreceğimi söyledim. Bana zaten çekmediğim nasıl bir ceza verebilir ki?”

Kraliçe bir elini bariyere yasladı. Suratı derisinin altındaki her kas kasılmış gibi gerilmişti. “Bana sen ölürsen yaşayamayacağını söyledi. Sana zarar verirsem kalbimi sökeceğini, kılıcını kendine saplayacağını söyledi.”

Anushka bariyeri yumrukladı. “O zaman eğer ölmeyi istemiyorsan, beni bırakmanı tavsiye ediyorum!”

Lamia prensesi koluna aldı. Sonra gözleri Lily’nin uyanmakta olduğu yere kaydı. “Bazı cezalar ölümden de kötüdür, sence de öyle değil mi?”

Hafif bir çatırtı. Kemiğin kırılma sesi. Anushka çığlık attı. Elleri kanayana kadar bariyeri yumrukladı. Ben de onunla ağlamaya başladım.

“Özgürlüğünün tadını çıkar, Anushka,” dedi Lamia. Ardından suratı karanlıkların içine gömüldü.

Alexis ona sırtını dönmüş, kafası ellerinin arasında du-

ruyordu. “Lamia’nın yaptığı şey için özür dilerim. En kötü kâbuslarımda bile böyle bir kötülük yapacak kadar alçalacağımı düşünmezdim.”

“Onu cezalandır.” Anushka’nın boğazı attığı çığlıklar yüzünden yıpranmış olsa da acı hissetmiyordu.

“Nasıl?” diye sordu Alexis. Ona doğru döndü. “Kendime zarar vermeden ona zarar veremem. İstedğin bu mu? İntikama duyduğun ihtiyaç, onu cezalandırırken acı çekmemi isteyecek kadar fazla mı?”

Evet.

Ama Anushka onun hiçbir şey yapmayacağını görebiliyordu. Alexis çok güçsüzdü. Gerekeni yapamayacak kadar bencildi. Ve Lamia, Anushka’yı kendine zarar verecek kadar yanına yaklaştırmayacak kadar akıllıydı. İntikamını alması için tek bir yol vardı. Aklının derinliklerinde bir plan belir-meye başladı.

“Onu utandır.”

Suratını astı. “Ne demek istiyorsun?”

“Eğer başka hiçbir şey yapmayacaksan, en azından benim için onu halkının önünde utanacağı bir duruma düşür.”

O kadar uzun süre düşündü ki kadın reddedeceğinden korktu. “İsteğin yerine gelecek.”

Onu yarı yıkık bir evde, susuzluktan ölmek üzere iken buldu. “Troller ve fey halkından bize yaptıkları karşılığında intikam almak istiyor musun?” diye fısıldadı kulağına.

“Evet.” Boğazı o kadar kuruydu ki konuşmaktan çok ağ-zını oynatabilmişti.

“Bunu yapabilmek için nelerden vazgeçersin?”

“Her şeyden.”

Bıçağıyla boğazını kesti. Adamın canı yok olurken, daha önce hiç hissetmediği bir güçle doldu. “İsteğin yerine gelecek.”

Okyanusa doğru kazdıkları tüne o kadar dar ve büyü-

le doluydu ki ilerlemeye çalışmak şerbetin içinden geçmeye benziyordu. Alexis'in koluna sıkıca sarılmıştı. Cebindeki üzeri insan kanına bulanmış olan bıçak ağırlık yapıyordu. Lamia da dahil olmak üzere bütün Trollus onların peşinden geliyordu. Kraliçenin bakışları sırtını deliyordu. Neredeyse dokunulabilecek kadar yoğun bir öfkeydi bu.

"Baba." Genç bir trol bir kayanın önünde durmuştu. Kayanın etrafından sızan güneş ışığı çocuğun etrafından süzülüyordu. "Bu şerefi sana bahşetmeye karar verdim."

Alexis çizmeli ayağını kaldırıp topuğuyla kayayı dışarıdaki sulara doğru yuvarladı. İçeriye güneş ışığı doldu. Parlaklığı Anushka'nın gözlerini yakıyordu. Kral ona doğru dönerek yanına uzandı. "İlk sen."

"Seni seviyorum," diye yalan söyledi Anushka.

Kadının güneşe doğru çıkmasına izin verdi.

Uzun zamandır görülmemiş güneş ışığının yoğun hatırası karşısında gözlerimi kırpıştırdım. Yanaklarım gözyaşları ve yüzümdeki yaldız tozunun karışmasıyla yapış yapış olmuştu. Annem beni serbest bırakarak geriye doğru bir adım attı. Kendi yüzü de tekrar hissettiği duygular yüzünden tükenmişti. Tristan zincirlere bağlı bir şekilde hareketsizce duruyordu. Omuzları çökmüş, yüzü ifadesizdi. Neler gördüğümü görmese de neler hissettiğimi hissetmişti. Ve bu kadarı da yeterliydi.

"Neden özgür kalmamaları gerektiğini gördün mü? Neden fey halkının geri dönmesine izin verilemeyeceğini anladın mı?"

"Ellerinde büyük adaletsizliklere maruz kalmışsın," dedim. "Lamia'dan intikam almak istediğin için seni suçlayamam. Ama benim anlayamadığım şey, nasıl olup da kızının ölümü yüzünden onca acı çektiğin halde kendini ölümsüz kılmak için art arda kız çocuklarını öldürebildiğin."

"Çünkü başka bir yol yok," diye çıkıştı. "Denemedim mi sanıyorsun? Ruhların yer değiştirmesi için bir kan bağına ihtiyac var."

Ruhların yer değiştirmesi mi?

“Bu beni pek de rahatlatmadı,” dedim. “Özellikle birazdan öleceğimi göz önüne alırsak.”

“Özgür kalacaksın.” Gözlerinde fanatik insanlara özgü bir parıltı vardı. “Eğer araya girmeseydim senin başına da aynı şeylerin gelmeyeceğine mi inanıyorsun? Seni fahişesi olarak bir kenarda tutabilir ama gözünde bundan fazla bir değerin olmaz. Seni acınası bir sondan kurtarıyorum.”

“Bu kendi hayatını uzatmanla alakalı, benimkini kurtarmanla değil.”

Kahkaha attı. “Böyle mi düşünüyorsun? Sürekli trollerin beni yakalayacağı korkusuyla yaşamanın harika olduğunu mu düşünüyorsun? Hiçbir yardım almadan ve durup dinlenmeden dünyayı kötülüklerinden korumanın harika olduğunu mu? Bunca yıldır başka kadınların hayatlarını yaşadıktan sonra bir kere de kendi hayatımı yaşamanın bu kadar yanlış olduğunu mu düşünüyorsun?”

Yaptığı her şey açıkça ortadaydı. Nasıl bunca yıl boyunca bulunamadan yaşamayı başardığı. Kariyerimi yönetip beni başarılı olmam için yönlendiriği. Bu gecenin maskeli piyesi. Bütün hayatımı zamanı geldiğinde bedenimi çalabilmek üzere düzenlemiğti. Bunu yaptığında istediği hayata adım atmış olacaktı.

Ve bunu başarınca da, Tristan ve Sabine’yi diğer bütün trollerle öldürmeye niyetliydi. Onu durduracak ya da cezalandıracak kimse kalmayacaktı. Tam tersine, Naip büyük ihtimalle Ada’yı trollerden temizlediği için onu hayallerinin de ötesinde bir zenginlikle ödüllendirecekti.

“Dünya bana bunu borçlu,” dedi ve ardından suratı yumuşadı. “Her şey hızla olup bitecek, Cécile. Söz veriyorum.”

“Genevieve’yi ormanda kovalarken ona da aynısını mı söyledin?” dedim titreyen sesimle. “Ailesini tekrar görme şansını elinden alırken onu böyle mi rahatlattın? Ya da çocuklarını büyütme şansını elinden alırken? Kendi hayatını yaşamasına izin vermezken?” Vücudum öfkeyle dolmuştu.

“Sen de en az Lamia kadar kötüsün. Hatta daha da kötüsün. Çünkü onun yaptığı şeyin aynısını kendi kanından gelenlere tekrar tekrar yaptın!”

“Kapa çeneni!” Hırlayarak cevap verdikten sonra hızla çalışmaya başladı. Gümüşten yapılmış dört küçük tas aldı. Birinde toprak, birinde su, birinde mumla ateşe verdiği gaz yağı vardı. Sonuncu tasta ise hiçbir şey yoktu. Küçük bir bıçak çıkararak kolunun içini kesti. Kanını bütün taslara teker teker akıttıktan sonra bana da aynısını yaptı. Acı vücudumda dalgalanmaya başlamıştı.

Kâselerde meydana gelen değişimleri korku içinde izledim. Suyun üzerindeki kandamları yağ gibi en üste çıkmıştı. Boş kâsedekiler ise havada süzülüyordu. Ateşe damlayanlar alevlerin rengini saf bir kızıla döndürmüştü. Toprağın üzerindikilerse kırmızı birer bilye gibi sertleşmişti. Tasları etrafımızdaki bir halkaya yerleştirdi. Büyü dalgalar halinde odaya yayılarak saçlarımı savurmaya başladı. Mücadele etmeye çalışsam da gücüyle beni olduğum yerde tutuyordu. Çenemi çığlık atmamam için sıkı sıkı kapatmıştı.

Kanlarımızın birlikte akması için kolumu kavradı. Göz göze geldik. “Ruhlarımızla bedenlerimiz arasındaki bağ oldukça incedir, canım,” diye fısıldadı. “Ve bu bağ koptuğu zaman hiçbir şey ruhunu bu dünyada tutamaz. Bir anda kaybolup kimsenin sana zarar veremeyeceği bir yere gidecek.” Kadife çantasından bir zakkum çiçeği çıkararak yanan mumun üzerine tuttu. Çiçeğin yaprakları tutuşmaya ve yanmaya başlayınca ortaya çıkan duman havaya doğru yükseliyordu. “Hoşça kal, Cécile,” diyerek dumanı yüzüme üfledi.

Kalbim bir davul gibi gümlüyordu. Ardından teklemeye başlayıp sonunda durdu. Göğsüme bir acı yayılmaya başladı. Sırtüstü yere düştüm. Tristan’ın çığlıkları kulaklarımda yankılanıyordu. Sonra her şey kayboldu. Görüntü, ses, kokular. Bütün hislerimi yitirmiştim. Elimde kalan tek şey... farkındalığımdı. Ölmüştüm. Bu kadarından emindim. Anushka’nın beni öldürdüğünü ve ruhumun bedenimi terk etmesini bek-

lediğini biliyordum. Böylece yerime geçebilecekti. Ama ruhumu bu dünyaya hiçbir şeyin bağlamadığı konusunda yanıliyordu. Çünkü her ne kadar hislerimi kaybetmiş olsam da, beni ona bağlayan bağlar hâlâ yerindeydi. Ve henüz kopmaya hazır değillerdi.

Göğsüme inen bir darbeyle sarsıldım ve tekrar nefes almaya başladım. Gözlerim ışığı yeniden seçmeye başlarken ciğerlerim de havayla doluyordu. Anushka üzerime doğru eğilmiş, panik ve başarısızlığının ağırlığıyla bembeyaz olmuş yüzüyle bana bakıyordu. “İmkânsız,” diye fısıldadı benden uzaklaşarak.

Bütün gücünü tüketmişti. Üzerime yaptığı büyülerin ortadan kaybolduğunu fark ettim. Olduğum yerde doğrulmaya çalıştım. Bir yandan onu dikkatle izleyerek elimdeki beyaz eldivenleri çıkarıp cildimin üzerinde ıslıl ıslıl parlayan bağlılık izimi gösterdim. “İmkânsız değil. Ruhumu kovup hayatımı çalamazsın. Çünkü ikisi de ona bağlı. Aynı onunkilerin de bana bağlı olduğu gibi.”

“İnsanlarla bağ kurmazlar,” diye fısıldadı. “Asla kendilerini bu kadar alçaltmazlar.”

“Bazen, tahmin edilemez olanı yapmak zorunda kalırsın,” dedim. “Çünkü imkânsız başarmanın tek yolu budur.” Hayretler içinde kalmasından yararlanarak bir sürahi suyu alıp Tristan’ın boynuna doğru boşalttım. Büyüden kurtulmuştu. Anushka tabancasına yöneldi. Tristan bileklerindeki metal kelepçeleri koparmayı başarmıştı. Bir an için onu öldüreceğini sandım. Göğsünde bir delik açıp laneti şimdi burada bitireceğini düşündüm.

Ama bunu yapmadı.

Onun yerine, Tristan onu havaya kaldırıp önüme getirdi. Kemerimden Sabine’nin bıçağını alarak elimde döndürmeye başladım. Göğsüne saplamamak için kendimi zor tutuyordum.

“Cécile, affet beni,” diye hıçkırdı. “Ben senin annenim. Seni ben doğurup besledim. Seni Trianon’a getirip bütün hayallerini gerçekleştiren bendim. Lütfen.”

Hepsi bu kadardı. Kehanetin bahsettiği gelecek gerçekleşmişti. Tristan ile bağlanmam, Anushka'nın ruhumu ayırıp bedenimi kendi için kullanmasına engel olmuştu. Benden önce ya da sonra gelenlerden herhangi biri de aynısını yapabiliirdi ama kaderin oyununa bakılırsa fey halkı dünyayı izleyerek edindikleri bilgileri henüz paylaşmaya karar vermişti. Dolayısıyla görev de bana düşmüştü.

Tristan'ın gözlerine baktım.

“Annemi öldürmeyeceğim, Cécile,” dedi. “En azından, sen istemediğin sürece.”

Gözlerimi yumdum. Düşünürken ikisini de görmek istemiyordum. Lanetin sona ermesi artık bir olasılık değil, zaman meselesiydi. Şu an sahip olduğu vücut hâlâ genç sayılırdı. Bir otuz yıl daha hayatta kalabilirdi. Otuz yıl daha dünya Angoulême, Roland ve Lessa gibilerin karanlık gücünden güvende kalabilirdi.

Peki ama ya Trollus'takiler? Arkadaşlarım, yarım-kanlar ve ümitsiz bir şekilde daha iyi bir hayatı arzulayan diğerleri? Kaç tanesinin daha sonu Élise gibi olacaktı? Anushka hayatının geri kalanına devam ederken daha kaç tane arkadaşıımızın cesedi bir sandığın içerisinde kapımıza bırakılacaktı? İçten içe Trollus'un değişime açık ve kırılğan bir dönemden geçtiğini bilsem de bu uzun sürmeyecekti. Trollerin özgür kalması engellenemezdi. Ve şimdi harekete geçmezsek geleceği daha da riske atabilirdik.

“Bırak gitsin.”

Tristan iç geçirse de kafamın içinde yankılanan hayal kırıklığını görmezden geldim. Onun yerine tekrar zemine basan ve kolları serbest kalan Anushka'yı izledim.

“Doğru kararı veriyorsun, Cécile,” dedi. Ardından tabancayı tutan kolunu kaldırdı. Beni öldürmeye niyetlendiğini biliyordum. Ve aramızdaki bağ sayesinde Tristan'ı da. Tarih bir kez daha tekerrür ediyordu.

Ama ben daha hızlı hareket ettim.

Geriye doğru tökezledi. Tabancasını bırakan parmakları göğsündeki yaranın üzerine kapandı. Derin bir yara değildi. Onu öldürmek için yeterli değildi. Yanına gidip elimdeki bıçağı ona tekrar sapladım. Kemiğe değdiğini hissedebiliyordum. Eğilerek vahşi bakışlarına karşılık verdim ve yutkunarak konuşmaya başladım.

“Sen benim annem değilsin. Sen onun katilisin.”

Anushka tek bir nefes verdi. Sonra bir tane daha. Ardından fısıldamaya başladı. “Eğer dünya yanarsa, bu senin suçun olacak.”

Başka bir şey diyemedi.

Havaya garip bir titreşim yayılmaya başladı. Yer sarsılıyordu. Tristan beni tutup kendine çekerek dengede kalmamı sağladı. Ardından toprak yine eski haline döndü. “Öldü,” dedim. İfadesiz sesim kafamın içindeki ahenksiz gürültüyle tezat oluşturunuyordu. Lanet bozulmuştu. Ama bunun ne anlamı geldiğinden henüz emin değildim.

“Cécile?” Sabine’nin zayıf sesi beni düşüncelerimden kurtardı. Yanına doğru koşarak elimdeki kanlı bıçakla elbisesini kesmeye başladım.

“Kurşun hâlâ içerde,” diye homurdandım. “Onu dışarıya çıkarabilir misin?”

“Evet.” Dikkatini toplamaya çalışan Tristan’ın yüzü gerildi. Metal parçaları sonunda yarısından çıkarken Sabine çığlık atarak bayıldı.

“Üzerine baskı uygula,” dedim elini omzuna bastırarak.

Ardından annemin büyü yapmak için malzemelerini sakladığı sandığa doğru koştum. Titreyen ellerimle iyileştirme büyü yapmak için ihtiyacım olan şeyleri aradım. Tristan’ın yanına gidip kollarıma doldurduğum minik şişeleri halının üzerine bıraktım. Ardından Tips’e yardım ettiğim zamandan hatırladıklarımı güvenerek içeriklerini çanakta karıştırmaya başladım.

“Ateş,” diye emrettim bir kâğıt parçası uzatarak. İksire

değdirmeden önce alevlerin gümüş renkten sarıya dönemsini bekledim. Ateş hararetlenince konuşmaya başladım. “Vücudu iyileştir.”

Ay ve gündönümü yüzünden yoğunlaşan büyü her yönden bana doğru akmaya başladı. Elimi yaraya bastırarak üzerimdeki kuvveti oraya doğru yönelttim.

Ardından her şey sona erdi. Sabine hâlâ baygındı ama düzenli bir şekilde nefes alıp veriyordu ve nabızı sabitlenmişti. Ellerimi berbat olmuş kostümüme silerek Tristan’a doğru kaykılıp omuzlarına asıldım. Hislerim beni ele geçirmek üzereydi.

“Bunu neden yaptın?” Tristan’ın göğsüne yasladığım kulağında kalp atışlarının sesi yankılanıyordu. Bir elini nazıkçe saçlarımın arasına geçirip kafamı okşamaya başladı.

“Senin de öleceğin umuduyla beni öldürecekti.”

“Sorum bu değildi.” Elleriyle yakaladığı suratımı yukarıya doğrulttu. “Onu öldürmeden de etkisiz hale getirebilirdim. Bunu yapardım.”

“Biliyorum.” Ve yine de buna pişman olabilirdim. “Anushka bize dağı yıkmadığını anlatırken doğruyu söylüyordu,” dedim gözlerim tamamen açık olmasına rağmen yeniden onun hatıralarını görerek. “Madenler yüzünden oldu ve troler bunu biliyordu.”

“O zaman...”

“Alexis ona karısına davrandığından daha iyi davrandı.” Anushka’yı görebilmek için kafamı çevirdim. O bir katildi ama içinde bulunduğumuz duruma bakarsak, ben de öyleydim. “Çocuğu dağı yıkıldıktan birkaç gün sonra doğdu. Ve bence o ana kadar trollerin hiçbir yasasının, geleneğinin ya da inancının onun üzerinde geçerli olduğuna inanmıyordu. Onun gözlerinde bir kraliçe olduğuna inanıyordu. Kızları da bir prenses olacak, ya da en azından öyle muamele görecekti.”

Bebeğine nasıl baktığını hatırlayınca gözlerim yanmaya başladı. *Kaderinde hizmet etmek olan piç bir yarım-kanın hayatı bir anlam ifade etmez...* “İşler beklediği gibi gitmedi.”

“Trollus’un dışına bir yol açılır açılmaz çocuğuyla kaçmak için hazırlanmaya başladı. Ama kraliçe Lamia’nın onun hakkında başka planları vardı. Anushka’dan nefret ediyordu. Özgürlüğe ulaşmalarına saatler kala, Lamia gözleri önünde bebeğini öldürdü.”

Tristan nefesini tuttu. Hiçbir şey diyemedi.

Kafamı salladım. “İntikam almayı hak ediyordu, fakat...” Neler görüp hissettiğimi ifade etmek için doğru kelimeleri bulmakta zorlandım. “Tek başına uğradığı bir haksızlık yüzünden bütün bir ırkı cezalandırabilecek bir tanrı değil. Ve zayıf davranıp gerekeni yapamadığımı bilerek arkadaşlarımla ölümüne yol açtığım gerçeğiyle yaşayamazdım.”

Kendime güvenerek konuşuyor olsam da yaptığım şey yüzünden tüylerim hâlâ diken dikendi. Hayatın bildiğimiz akışını değiştirecek ani bir karar vermiştim. *Eğer dünya yanarsa, bu senin suçun olacak...*

Yavaş, ölçülü bir ses kulaklarımda dev gibi ellerle vurulan bir davul gibi yankılanmaya başladı. *Herkes. Herkes. Herkes*

Tristan’ın bütün vücudu gerildi. Beni öyle sıkıca sarıyorduk ki zar zor nefes alıyordum. “Hayır. Hayır, henüz değil.”

“Ne oluyor?” diye sordum. Korkusu bana da sıçramıştı.

Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen bir çığlık gecenin sessizliğini yırttı. Kulaklarım acıyor, kalbim hızla atıyordu. Garip bir gölge gökyüzünde uçarak bir anlığına ayın parıltısı önünde durdu. Kanatları bir geminin yelkenleri kadar genişti. O kadar büyüktü ki akla mantığa sığmıyordu. Böyle bir yaratık peri masalları ya da efsaneler dışında var olamazdı.

Aynı troller gibi...

Ejderhanın kanatlarını toplayıp Trianon’a doğru daldığını görünce içimi bir korku kapladı. Çok geçmeden gecenin içinde insanların çığlıkları yankılanıyordu.

Ben ne yapmışım?

Bölüm 58

Cecile

Tristan sessizce söverek Sabine'yı yan odaya taşıyıp oradaki yatağın üzerine bıraktı. "Burada da en az başka bir yerdeki kadar güvende olacaktır," dedi. "Şato duvarları demirle kaplı. Ejderha buraya girmeyi başaramaz."

"Ne yapacağız?" dedim yatağın üzerindeki battaniyelerden birini alıp Anushka'nın üzerine örterek. "Biz değil. Ben. Yanında her zaman çelikten bi silah bulundur. Şu an gelmekte olanlar metale bir trolde de az dayanabilir. Eğer birine formunu almışken saldırırsan, büyük ihtimalle öldürebilirsin."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." Onu koridora doğru takip ettim. Hızına yetişmek için geniş adımlar atmak zorunda kalıyordum.

"Eğer şekil alırsa." İlerlemeyi kesip beni omuzlarımdan tuttu. "Sana daha önce anlatmalıyım ama bu kadar çabuk geleceklerini beklemiyordum. İzliyor olmalıymışlar." Derin bir nefes aldı. "Anlatacak çok şey var ama yeterince zamanımız yok. Şato duvarlarının içinde kalırsan güvende olursun."

Her ne kadar dediklerine uymak istemesem de anladığımı belirtmek için kafamı salladım. İçimden bir ses onun güvenli şato duvarları içinde kalmaya iyeti olmadığını söylüyordu.

Şatonun önüne doğru koşarak gecenin karanlığına çıktık. Meşalelerin alevleri rüzgârın da etkisiyle çılgınca dans ediyordu. Aniden yağmaya başlayan kar yerin üstünü bir halı gibi örtüyordu. Doğal olmayan bir şekilde acı verecek kadar soğuktu. Tristan'ın vücudumun etrafını saran büyüünün sıcaklığı olmasa geri dönmeyi bile düşünürdüm.

Kapılar kapalıydı. Duvar boyunca dizilmiş olan muhafızlar yaratığı izlemekle o kadar meşguldüler ki arkalarından yaklaşmakta olduğumuzu fark etmediler. “Açın kapıları,” diye buyurdu Tristan yanlarına vardığımız zaman.

“Sen deli misin?” diye cevap verdi muhafızlardan biri yabani bakışlarla. “Dışarıda ne olduğunun farkında mısın?”

“Açın kapıları!”

Döndüğüm zaman Lord Aiden'in bize doğru ilerlemekte olduğunu gördüm. Ama sesinde bir gariplik vardı. “Cécile,” diye ekledi fısıldayarak. Yanımdan geçerken bana göz kırptı. Bu benim ağabeyimdi. Trol büyüü sayesinde Aiden kılığına girmişti.

“Ama, lordum, dışarıda bir...”

Ağabeyimin adama Aiden'in yüzünü kullanarak fırlattığı bakışın ardından muhafız hızla çelik kapıyı kaldırmaya yarayan mekanizmaya doğru yöneldi.

“Bu şeyi öldürebileceğine güveniyorum,” diye fısıldadı.

“Göreceğiz,” diye cevapladı Tristan. “Gerçi her iki türlü de kılıcına ihtiyacım olacak.”

Huzursuz bir sessizlik içinde ağır çeliğin yukarıya doğru yükselişini izledik. Şehrin caddelerinde koşuşan korkmuş insanların çığlıkları tüylerimi diken diken ediyordu. Ejderha havada dönerek tekrar aşağıya dalıyor, ağzıyla yakaladığı insanlarla yeniden yükseliyordu. Kurbanlardan akan kanlar daha yere değmeden donuyordu. Yaratığın her kükreyişinde ağzından çıkan soğuk şehri bir buz tabakasıyla kaplıyordu.

“Duvarların dışına adımınızı atmayın,” dedi Tristan kapı tamamen açılınca. Ardından köprüye doğru ilerlemeye devam etti.

“Anushka öldü,” diye fısıldadım ağabeyimin koluna sarılarak.

Fred gözlerini Tristan’ın üzerinden ayırdı. “Lañet bozuldu mu?”

Kafamı onaylar gibi salladım. “Fred... Sana anlatmam gereken bir şey var. Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Ona annemizin öldüğünü, onu benim öldürdüğümü nasıl söyleyeceğimi. Ama ben konuşmadan önce, Tristan bu dünyaya ait olmayan bir dilde bağırdı. Sesini büyüyle yaratığın duyabileceği bir şekilde yükseltmişti.

“Her neyse bekleyebilir,” diye yanıtladı Fred. Ben de sessizce, kabul eder gibi başımı salladım.

Ejderha şatonun etrafında tembel tembel dolanmaya başladı. Tristan’ın dediklerini dinliyordu. Oldukça devasaydı. Neredeyse bir gemi boyutundaydı. Tristan’ın onu nasıl öldürmeyi planladığını tahmin bile edemiyordum.

Tristan konuşmayı kesince ejderha gelip köprünün üzerinde süzölmeye başladı. Heybetli kanatlarını çırpınca ortaya çıkan rüzgâr duvarlara bağlı olan sancakları yerlerinden söküyordu.

Herkes. Herkes. Herkes.

Ardından yaratık ağzını açtı ve bir buz patlaması Tristan’ın üzerine doğru yol almaya başladı. Ta ki büyü kalkana çarpıp durana kadar. Buz parçaları köprüye çarparak aşağıda coşkunca akan nehre dağıldı ve ardından ejderha aşağıya indi. Öfkeyle yırtınıp tekrardan yükselmeye çalışsa da büyüden görünmez ipler onu yerinde tutuyordu. Tristan’ın yarattığı bağladığı köprü ve şato duvarları titremeye başladı. Ejderha’yı sonunda tamamen aşağıya çekmeyi başardığında köprünün korkulukları koparak nehre gömüldü.

Tristan tekrardan konuşmaya başladı. Her ne kadar konuştuğu dili anlayamıyor olsam da sesinin tonundan ejderhaya geri çekilmesi için bir şans daha verdiğini çıkarabiliyordum. Yaşamak için son bir şans daha.

Ama yaratık ona karşı gelerek kükrelemekle yetindi.

Tristan Fred'in kılıcını kaldırıp savurdu. Ejderhanın boy-nundan ayrılan başı aşağıya düşmeye başladı. Fakat daha yere varamadan gökten yağın karlardan ayırt edilemeyecek bir hal alıp ortadan kayboldu. Vücudu da şekil değiştirip yakında rüzgârın etkisiyle ortadan kaybolacak buzdan bir heykel halini aldı. Kar fırtınası sona ererken alışıldık dışı soğuk dünyayı terk etti.

"Tanrı aşkına," diye fısıldadı Fred. "Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?"

Kılıcını indiren Tristan bize doğru döndü. "Bu bir sınavdı. Asıl tehdit..."

Güney'den çalınan borazanlar sesini duyulmaz hale getirdi. Uğursuz ve tehditkâr tonları zirveler ve vadiler boyunca tekrar tekrar yankılanıyordu. Şavaş borazanları.

"Kafeslerinin kırıldığını fark etmiş olmalılar," dedi Tristan. Elimden tutarak beni şatonun içine doğru yöneltti.

Avlu olanları izlemek için dışarıya dökülen asilzadelerle doluydu. Başlarındaysa Naip ve Leydi Marie duruyordu.

"Anushka öldü ve lanet kalktı," dedi Tristan. "Troller özgür ve ölümsüz akrabalarımız da bu dünyaya geri döndü."

Bir an duraksadı. Soylular, muhafızlar ve hizmetçiler onun ne diyeceğini görmeyi bekliyordu. Aralarından bazıları trollerden haberdardı. Ama şimdi hepsi ejderhaya şahit olmuştu ve bu söyleyeceklerine inanmaları için yeterli kanıtı.

"Ben Prens Tristan de Montigny ve babam trollerin kralı. Aklınca, Işık Adası'nın kralı ve gönlünce, tüm dünyanın gelecekteki lideri. Buraya doğru geliyor ve söylediklerime dikkat edin. Önünde diz çökmeyenlere merhamet göstermeyecek."

"Ve sen de onun habercisisin." Naip'in sesi aksiydi. "Ada'nın yeni kralını karşılamak için buradasın."

Tristan kafasını salladı. "Sizinle birlikte dövüşmek için buradayım. Yardımınızla, tacı babamdan alacağım. Halkınızla halkımın barış içinde yaşaması için bir yol bulmak amacıyla. Ve sizi, insanlığın eskiden olduğu gibi köleliğe dönmesini arzulayanlardan korumak amacıyla."

Kalabalığın kendi aralarındaki telaşlı fısıldaşmalarını izledim. Üzerime bir sıkıntı çöktü. Bunun için zamanımız yoktu. Troller özgürdü ve buradakilerin çok azı tehlikenin gerçek boyutlarını anlayabilirdi. Roland, Angoulême ve Lessa. Hepsi gelmekteydi.

“Neden sana güvenelim ki?” diye sordu Naip. “Türünüzü biliyorum. Taktiklerinizi biliyorum.”

“Çünkü sahip olduğunuz tek umut benim,” diye yanıtladı Tristan. “Ada’nın üzerindeki egemenliğiniz ya da hükümdarlığınız için savaşıyorsunuz. Buraya geldiklerinde tek bir şey için savaşıyor olacaksınız. O da hayatınız.

Uzaklarda borazanlar bir kez daha çalındı.

Geliyorlardı ve onları nasıl durduracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

*Cécile karar veriyor:
Ya kaybedecek ve tüm
krallık yok olacak ya da
hayatlar pahasına sonuna
kadar mücadele edecek;
artık gücünün farkında.”*

LANET ÜÇLEMESİ II

CADI AVI

“Büyük bir şeylerden vazgeçmeyi gerektirir.”

Trollerin elinden kurtulan Cécile’in hikâyesi aslında yeni başlıyor. Yolları ayrılan Cécile ve Tristan’ı buluşturan trollerin kaderi mi yoksa Anushka’yı bulma çabası mı? Tristan her şeyi göze alarak tehlikenin içinden yeniden doğuyor. Cécile biraz daha kendini tanıyarak gücünü fark etmeye başlıyor. Her şey Cécile’in etrafında şekillenirken, Anushka’nın izini sürmek iki âşık için ne kolay olacak ne de kanksız! Ama onlar baş koydukları yolda emin adımlarla ilerliyorlar, çünkü kaybedecekleri kazanacaklarından daha fazla değil!

Tristan’ın babasına, Cécile’in annesine isyanı nelere mâl olacak? Anushka’nın gizemli kişiliği altındaki sır perdesinin çözülmesinde kaç can yanacak? Ölüme, kaybetmeye ve aslında zafere hiç bu kadar yakın olmamışlardı.

 [instagram.com/AspendosYayinevi](https://www.instagram.com/AspendosYayinevi)
 [facebook.com/AspendosYayinevi](https://www.facebook.com/AspendosYayinevi)
 twitter.com/AspendosY

aspendos

26

ISBN-13: 978-6054000000

9 786059 641258